

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

БУДЕН УМ
И
БУДНО СЪРЦЕ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XXI година
(1941–1942)

Том I
(Лекции 1–21)

Първо издание

София
1999

Издателят екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничещи с героизъм,
запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя.

Благодарим на стенографките
Паша Теодорова (1888–1972),
Савка Керемидчиева (1901–1945),
Елена Андреева (1899–1990)

и на съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този
момент Слово на Учителя е Вергилий Кръстев.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

Бележките на стенографката са отпечатани с курсив, в
кръгли скоби ( ). Думите или буквите в квадратни скоби [ ] са
добавени от издателския екип на местата, където в разчетената
стенограма е изпуснат текст, чийто смисъл сме се опитали да
възстановим, или (на няколко места) за по-лесно разбиране на
някои изречения с по-особен строеж. На местата, където не сме
успели да възстановим смисъла, сме сложили многоточие в
квадратни скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

БУДЕН УМ И БУДНО СЪРЦЕ

„Добрата молитва“
„Мисли, право мисли“

Забелязвам в темите, че всички тичате към охолност.
Даде ви се една тема, гледате да я свършите, да се отървете
от нея. Имате темата: „Ползата от големите и малките изво-
ри“. (Учителят чете една тема): „Ползата от малките изво-
ри не е голяма. Те не могат да задоволят много хора, защото
лесно се размътват. Големите извори са неизчерпаеми, бис-
три. Всичко се пречиства там. Големите извори са щедри,
те не държат сметка кому дават и колко дават. Големите
извори са Божията любов, малките извори са човешката лю-
бов.“ Това не е научно. Ако аз съм, като ида при един извор,
ще видя отгдето извира, как е пречупен пластът, каква е почва-
та, малко геология, ще проуча местността, има ли дървета,
няма ли, къпят ли се в извора някои животинки, защо и за
какво. После ще изследвам състава на водата какъв е; не
само да е бистра, но ще видя какво съдържа. Вие казвате:
„Божествената любов е голям извор.“ То е много философ-
ски въпрос. Ако любовта е извор, къде е този извор, обекти-
вен извор има ли? Много метафизически е въпросът. Някой
от вас виждал ли е любовта как тече?

Казвам: Трябва да имате буден ум. Три неща трябва:
буден ум, будно сърце и будно тяло, нищо повече.

Казват, че в 6 дни е създаден човек. Числото 6 какво
показва? Този човек обича да яде и да пие. (фиг.1.1) Като
турим минус пред 6-те, какво означава? Може отпред да ту-
рите плюс – какво означава? Или може отпред
+ 6 - да турим плюс, отзад 6-те да турим минус. Имате
- 6 + две числа: 6 - 4 = 2. Какъв процес е това? Арит-
метически този процес е статически. Може да
имате 6 лука, 6 ябълки, 6 ореха, 6 кила жито, 6 кила захар
или 6 скъпоценни камъни. Този знак, както е поставен, е

знак за изваждане. 4 имате да вземате, остават колко? Тъй, както сме написали, ти същевременно имаш да даваш и имаш да вземаш, плюс и минус. Когато имаш да вземаш и имаш да вземаш повече, отколкото имаш да даваш, сметките са оправени, но когато имаш да даваш повече, отколкото имаш да вземаш, какво трябва да правиш тогава?

Вие ще кажете: „Да се моли човек.“ Разбирам да се моли, но тази работа с молба не става. Ще работиш. Щом почне да не ти върви, ще работиш. Казват: „Не ми върви в света.“ Туй не разрешава. Щом не вървиш, не ти върви; щом вървиш, ще ти върви. Казва: „Не ми върви, съдба има, преследва ме.“ Нищо не те преследва. Ти си въобразяваш, че те преследват. Когато духа вятърът, духа насреща ми, преследва ли ме? Той ми казва да се върна назад. Вятърът ми казва: нагоре нависоко не може да вървя, трябва да заобиколя, трябва да се науча да не вървя направо като клин, да цепя дърветата, но да се завъртя малко. Ни най-малко не ми препятствува в работата. Аз го тълкувам по този начин. Те са второстепенни работи.

Човек трябва да работи. Сега хората искат на Земята да станат богати. Че най-първо хората са създадени богати! Който ги е създал, ги е създал богати. Хората са родени от здрави баща и майка. Ако бащата или майката бяха болни, по закона на наследствеността и децата ще бъдат болни. Щом ти си на 40–50 години, това показва, че си роден от здрава майка и ти си роден от здрав баща. Казваш: „Не ми върви.“ Защо да не ти върви? Защото не работиш. За да работиш, трябва да учиш.

Сега казвате: „Остаряхме.“ Че старите не трябва ли да учат? Старите трябва да учат много повече. Младите какво трябва да правят? Не трябва само да ядат, защото младите обичат много да се удоволствуват. И те трябва да работят. По някой път има школи, които казват: „Ти като загазиш, ще се молиш на Господа.“ Има религиозни общества, всеки месец ще плащаш по един долар, пък те ще се молят заради* тебе да ти тръгне. Всеки месец плащат по един долар, да се молят да им тръгне. И много естествено. Молитвата е нещо

* заради – диал. за; вместо.

реално. Но трябва да имаш някаква касичка, дето да събираш това, което молитвата ще ти даде. Ако тази молитва, която те правят, ако не знаеш как да събираш енергията в главата си, тя няма да те ползува. Да допуснем, че човек има уши – той като оздравее, ще чува. Но ако той е глух, ти говориш, той си извърти главата, казва: „Не те разбирам.“ Чудиш се защо не те разбира. Питаш: „Глух ли си, защо не ме разбираш?“ Но същевременно ако и не може да говори? Ти излезеш от търпение, казваш: „Как тъй, аз ти говоря, как тъй човек да не чува?“ Казва: „Аз съм глух човек, аз не те разбирам.“

Най-първо, като говорите на един човек, вижте той глух ли е или чува. После – може ли да говори. Може езикът му да не е свързан. Кой са причините, по които езикът да бъде свързан? Човек, като се напие с вино, се свързва езикът. Като пие половин кило вино, отваря се езикът, като пие 1, 2, 3, 4, 5 кила, дойде до едно място, че задебелява езикът, започва надебело да приказва; жената като види, че мъжът надебело приказва, ако е умна жена, ще [го] посрещне, ще му постеле да легне, да изтрее. Някоя сприхава ако е, тя го натупа, той пък стане, тя го блъсне пак. Туй не е за всички. Каква е статистиката, колко пияници има в България? Статистика има, всички не могат да бъдат пияници. За пример има твърдение, за някого казват: „Деня и нощ той пие.“ Нощно време той е трезвен. След като се напие, ще стане трезвен. След като пие, дойде до едно положение, не може да пие. Като се напие, за няколко часа, докато се напие, е трезвен. Казва: „Ден и нощ пие.“ Не е вярно това. Те са лъжливи твърдения.

В живота като мислите, вие създавате едно лошо положение. За пример, някой казва: „Ще свърша училище“ и после каже: „Кой знае?“ Ако ти думите „Кой знае?“ няколко хиляди пъти кажеш, тази дума ще ти създаде нещастие. Ще кажеш: „Ще свърша“ и ще свършиш. Аз тъй мисля. Щом кажеш „Ще свърша“ и после туриш мисълта „Кой знае?“, ти си препятствуващ. Кажеш: „Учен човек ще стана“, и ще станеш. Казваш: „Като стана учен човек, каква полза ще имам?“ Ами като си невежа, каква полза ще имаш? Като умре човек, каква полза има? Като живее човек, каква полза има да се мъчи?

Хубаво, ний може ли да създадем един свят без страдание? Не може, по никой начин не може да се създаде при тия условия. Каквото и да правим, не може да се създаде един свят без страдания. Ти сядиш едно дърво, вземеш, че го отсечеш. Не е в реда на нещата. Какво трябва да се прави с онова, истинското разбиране? Ще сечеш сухите дървета, сухите клони ще сечеш. Суровите дървета няма да ги буташ. Ако за едно дърво ти се грижиш дълго време, че вземеш и го отсечеш, ще те сполети нещо лошо. Не е добър признак, ако имаш една саксия с цветя и те вземат да вехнат, това не е добър признак. Ако едно цвете в твоите ръце вземе да умира, ти трябва да вземеш мерки. Може да знаете дали дълго време ще живеете или не. Вземете една саксия с цвете: ако започнат цветята да изсъхват, когато ние ги поливаме, това не говори добре за вас. Щом човек се разболее, предава своята болест и на растенията. Сега са опасни тия работи, които ви ги казвам; ще дойде сега мнителността. Туй показва, че цветята са много чувствителни същества. Ако мине една лоша мисъл, лошо чувство в дадения случай, едно цвете може да изсъхне.

Едно цвете тук възкресих с моето знание, възкресих един лимон. Казват: „Няма да го бъде.“ От много знание го осакатиха. Като му турихме отрова от овци, неизгорял тор, осакатихме го. Цяла година почти беше изсъхнал, сега вече гледам има и плодове. Имаше един фикус, и той седя колко време изсъхнал, и той се съживи. Но при този, повече от 500 пъти съм го посетил, ще го хвана, ще го раздрусам: „Как си?“ Натисна го на едната, на другата страна – не върви. Той казва: „Ще се помъча. Съвсем фалирах, не зная дали ще излезе нещо.“ Израсна вече отдолу фикусът.

Ако вие не можете да повърнете живота на едно растение, после да създадете една хубава атмосфера за цветето, то няма да оре заради вас, но като цвете ще ви даде едно благо. Цветята обичат да схващат слънчевата енергия и после образуват тия хубави ухания. Пък те са здравословни.

Казвам ви: Имате един знак минус – какво означава? То означава плоскостта, почвата. Аз разсъждавам, ако плюсът е отгоре, по един начин, ако плюсът е отдолу, разсъждавам по друг начин. Първият процес е механически, вторият е ор-

ганически. Плюсът отгоре над минуса показва, че семето е посято, плюсът под минуса показва, че то е под почвата и трябва да израсне нагоре. Това, което е под почвата, е при трудни условия. Това са лошите условия в живота. Минусът всякога показва, че имаш да даваш, трябва да си изплатиш дълга. Към природата всички имаме да даваме. Сега ние сме изпратени да дадем, дето имаме да даваме и да вземем, отдето имаме да вземаме. Тогава трябва да се уравниш, вземането и даването да ги уравниш. Сега някои казват, че имаме задължения по закона, законни задължения имаме, както на Земята. Пък има задължения, които са без закон. Да кажем, ти трябва да идеш войник, задължават те законите. Ако не идеш войник, ще те накажат. Някъде може да идеш войник без закон, доброволец може да идеш.

Та, казвам: Когато условията те заставят по закона, не зависи от тебе; искаш–не искаш, ще свършиш тази работа. Когато доброволно отиваш, от тебе зависи да идеш или не. Когато ви сполети едно страдание, ще знаете по закон ли е или по твоя добра воля. Ти ставаш гарант на някой човек, турят те да изплащаш – никакъв закон не те задължава. Този човек ти е приятел, познат. Тогава какво трябва да правиш? Ето един съвет, който ще ви дам. Не е лошо да ставаш гарантин. Ще отвориш касата, имаш 500 лева, тогава ще му станеш гарантин само за 250 лева – половината за тебе и половината за него. Ако нямаш в касата си никак пари, няма да ставаш гарант. Ако имаш пари, ставай гарант, ако нямаш, ще кажеш: „Не мога да стана, нямам пари, ще трябва да лъжа един ден, щом не мога да платя за тебе. Ти като не можеш да платиш, ще лъжеш и аз като не мога да платя, и аз ще лъжа. Тази работа не върви.“

Всичките противоречия произтичат от нашите лъжи. Ние казваме, че Господ ще ни благослови. Онези учители в прогимназията или в първоначалното [училище] обичат ония деца, които учат. Кои цигулари обичате? Които свирят. Кои певци обичате? Които пеят.

Та, казвам: В нас трябва да има едно желание дарбите, които имаме, да ги развием. Най-първо, не подценявайте себе си, нито пък се надценявайте. Обичаш да пееш – благода-

ри. [За] туй разположение – да пееш, да работиш, ще благодариш. Ако не пееш, как ще благодариш на Бога? След като съм пял, у мене ще се роди една радост. Какво плащате на един певец? Като сте пели, какво са ви плащали? Че няма майка от вас, която да не е давала концерти на своето дете. Някой път синовете и дъщерите, на които сте давали концерти, плащат. Синът станал голям човек, като донесе една рокля на майка си, хубави обуца, по някой път синът купи автомобил, после други удобства създаде. То е все за пеенето. Ако майката не беше им пяла, нищо нямаше да дадат децата. Че всичко е от пеенето. Хубаво като пяла майката, и синът хубаво плаща. Лошо като пяла тя, и той лошо плаща. Казва: „Нашият син не го бива.“ Казвам: Не казвайте тъй, кажете: „Много добър е нашият син.“ Казвам: Добре е пяла майката. Вие казвате: „Без пеене не може ли?“ Когато женската птица мъти, мъжката пее на дървото. Всичките славеи пеят, докато женските мътят. Бащата пее, пък майката мъти. В хората е точно обратното. И бащите пеят, но майките пеят повече.

Та, казвам: Когато се случи някаква мъчнотия, какво е мъчнотията? Аз сравнявам по някой път, правя една аналогия. Мъчнотията е моето дете родено. Имам една мъчнотия, родих едно дете, сега искам да зная женско ли е или мъжко. Като родиш едно женско дете, кредиторът като дойде, ще говори мекичко: „Иване, имаш да ми плащаш.“ Когато роденото е мъжко, законът действа там, трябва да имаш да дадеш. Това са аналогии.

Та, сега, когато един говори меко, кои са причините? Всеки човек, който е слаб, говори меко; като е силен, говори силно. Минава един слон, хваща го едно малко куче за крака, хваща слонът кучето, дига го горе. Като го пусне, кучето отиде вече. Що му трябваше на малкото кученце да се занимава със слона? Като го хване, дигне го горе и казва: „Кой ти позволи тъй да ходиш?“ Слонът дава първия урок на кученцето. Хваща го, подига го нагоре, после – долу. Той казва: „Господ ме прати да ходя по земята, да работя“, нагоре го дига. Това е моето заключение. Вярно ли е, че слонът тъй казва?

Минавам по някой път, стъпвам на някой камък, поклати се кракът ми, недоволен съм. Тогава се навеждам, взе-

мам този камък, може да го туря настрана и може да го хвърля. Кои са подбудителните причини, че хвърлям камъка? Казвам: „Този камък без малко щеше да стане причина да си изкълча крака.“ Подбудителната причина е тази. Някой път може да е съвсем друга причината – морална. Казвам: „Хайде, някой човек да се не препъне като мене на този камък“, че го турям настрана. Ние имаме отношение към един друг свят. Не сме свободни, както ние си мислим. Ние сме толкова свободни, колкото дърветата. Едно дърво, като не дава плод, държат го няколко години и го отсичат. И в Евангелието имаме такъв пример: казва, че господарят имал едно такова дърво на лозето, което не давало плод. Казва на слугите си да извадят това плодно дърво. Слугата казва: „Господарю, нека да направим един опит, нека да го разкопаем, че ако и тая година не даде плод, ще го отсечем.“

Първото нещо: трябва де седи в ума ви идеята да имате отношение към Бога. Бог ви е пратил в света, вие трябва да работите. Трябва всеки един от вас да знае защо е пратен. Аз да ви кажа защо сте пратени. Първо сте пратени да ядете. След като се наядеш, да си почиваш. Третото нещо: като ти говорят, да слушаш. Като дойде [Бог], заспал си. Като дойдат, да се събудиш. Защо го събуждат? Пак да яде наново. Майката като събуди детето, вземе го на ръце, ще го накърми, пък ще го тури да спи. Майката така близо 2 години ще го взема, ще го нахранва. Ако вие с вашите мисли, с вашите чувства, които са в сърцето, не може с тях така да постъпвате, тогава какво ще стане?

Та, казвам: Всичките неща в природата имат отношение. В дадения случай това, което прави впечатление на твоето съзнание, то има отношение към тебе. Ти минаваш някъде, някое червено цвете ти обръща внимание. В дадения случай, ако ти обичаш червеното цвете (законът е, че ние обичаме всякога неща, от които имаме нужда, те ни са необходими), ако червеният цвят ти прави впечатление, ти имаш нужда от неговото влияние. Организмът ти не е така здрав. Червеният цвят ти казва ти да се упражняваш. Или един жълт цвят ти обръща внимание – този цвят ти показва, че ти се нуждаеш от жълтия цвят. Казва: „Умът ти е недоразвит, трябва-

ва да събираш жълт цвят, да го препращаш в мозъка.“ Онези хора, които не обичат да четат, имат малко от жълтия цвят. За да четеш, трябва да имаш жълт цвят, да събужда ума, не искаш да бъдеш невежа човек. Искаш син цвят – волята ти не е развита, религията не е развита. Ще туриш синия цвят, че тази светлина, която излиза, да събужда и подхранва. Цветовете подхранват хубавото и възвишеното в нас. Сега не мислете, че цветята са само за украшение. Украшението е второстепенно.

Та, нашето възпитание е много сухо. В новото възпитание ще има нови методи. Казват: „Бъди добър човек.“ Не трябва да започваме оттам. Аз, ако съм учител, ето как бих постъпил в първоначалното училище с малките деца. Ако искам на тия деца да им говоря за доброто, ще ги заведа при едно сливово дърво, хубаво израснало, или при ябълково дърво, хубаво израснало, натрупано с плодове. Ще им говоря колко е хубаво дървото, добре израснало, пък е добро – дава от плодовете си, не ги задържа за себе си. Вече предметно учение ще имаме. Казваш на детето: „Бъди добро.“ То не разбира. Давам му една идея за доброто. Ако не вземаш добре и не даваш добре, ти не си добър човек или не разбираш порядъка на нещата. Ако не искаш да ядеш, ще се разболееш. Ако много ядеш, ще затлъстееш. И много ядене не е полезно. Ще ядеш, да се образува една мускулна тъкан, да се образува един отличен мозък, да се образува от яденето една отлична симпатична нервна система. Те са две неща, необходими за здравето и за цялото съществуване на човека на Земята.

Сега старите доказателства. Казва: „Има ли Господ или не?“ Аз как бих доказал. Как ще докажа съществува ли Господ. За да докажа, че някой художник съществува, ще намеря картините му. Нарисувал човекът 20–30 картини. Казвам: „Еди-кой си художник съществува, нарисувал тия картини.“ Искам да докажа, че съществува някой скулптор – вземам статуите, които е направил, и т.н. Някой казва: „Докажи ми.“ Цялата природа е дело Божие. От туй, което съществува, ще доказвам. Ти сам, човекът, си дело Божие. Хората, след като един художник е нарисувал 20 картини, казват, че той не ги е рисувал. Все таки някой ги е рисувал и

който ги е рисувал, той е художникът. На един господин, който преди повече от 30 години спореше с мене има ли Господ или не, казвам му: Ти си дело Негово, и аз съм дело Негово, всички растения, всички звезди... На твоего основание аз те отричам, че съществуваши. Ти си фикция, ти не съществуваши. Пред себе си имам едно говедо. Че как, ти какво си направил в света? Ти ще ми говориш, че много си направил. Какво си направил? Майка ти, баща ти направиха ти това тяло. Ти знаеш само да ядеш, да пиеш, да се обличаш. В училището не [си] от най-способните.

Та, казвам: Сега ще дойдем до реалните неща. Животът е реален. Хората, които са способни, вземете пример и от ленивите, от мързеливите хора какво се ражда. От леността се ражда кражбата. От кражбата какво се ражда? Лъжата. Потриваш се, днес не работиш, утре не работиш, дойдеш в нужда и тогава си позволиш неща, които са в разрез с един порядък. Вие сега седите и на всинца ви казвам да не изкривявате гръбначния си стълб.

Вчера дойде при мене един българин, намира се на зор. Търсил в живота щастieto, в брачния живот. Казва: „Млад бях, ожених се за една македонка.“ Тя имала друг мъж, останала вдовица, учена била, той се оженил за нея. „Пък тя излезе неразбрана, не можехме да живеем. И казвам: „Хайде да се разведем.“ Разведохме се. Дойде ми идеята, че тази беше много учена, създаде ми неприятности, ще взема една, която не е никак учена, която не знае да чете. Намерих една, която не знае нищо, но тя ми създаде други главоболия. С първата когато се разведох, получих един парализ.“ Казва: „Дошъл съм да видя вашата религия, да намеря какво да правя.“ Казвам му: „Погрешил си, ти най-първо трябваше да обичаш Господа, после жените. Ти си ходил жените да търсиш, вместо Господа. Господ ти казва: „Който търси жените, преди да е намерил Мене, главата му ще пати.“ Казва: „Вече разбирам, ще идвам тук да се упражнявам.“ Казва: „Бях голям търговец, имах милиони.“ Сега пак дошъл от зор, понеже му излязла една буца в гърдите, лекарите казват, че е рак, искат да ѝ направят операция. Казвам: „Като ѝ направят операция, тя я оздравее, я не.“ Казва: „И аз колкото изследвания правих,

видях, че на които е правена операция, все са си заминали.“ Дадох му едни наставления. Най-първо като ми разправяше, казвам: „Ти ли имаш буца или някой друг?“ – „Жена ми. Тя ми казва, че аз съм причината за буцата ѝ. Сега искам да ѝ докажа, че не аз съм причината, да се излекува.“

Всяка една душа, която е излязла от Бога, тя съдържа всичките възможности за своето развитие, което на душата е потребно. Тя трябва да мине през известна дисциплина. На всичките хора е дадена известна малка дисциплина. Ние преждевременно ставаме господари. Ако не разбираш Божиите закони, мъчно може да се живее в света.

При минуса се образува едно чувство, при плюса се образува друго чувство. Когато даваш по закон, се образува чувство на недоволство. Дали ти пари с висока лихва – след като платиш, в тебе остане едно чувство на недоволство. Онзи, който има много да дава, след като изплати, хаби живота си. Онзи, който има да вземе, ако употребява насилнически живот, той може да се изхаби.

Казвам: Изплащайте дълговете си с любов и вземайте, отдето имате да вземате, пак с любов. То е благо в света. Всички трябва да бъдем снизходителни. Падне някой – казваме: „Той не внимава.“ Щом не внимава, изгубва равновесие. Всякога човек може да падне, когато дойдат две противоположни сили в ума му или две противоположни желания. Непоспехът се заражда от неразбирането.

На този българин казвам: „Ти си избрал много учена жена, но тя имала същия темперамент, ти си искал да бъдеш господар и тя искала да бъде господар. И двамата господари сте били.“ Казва: „Тя беше мъжка Драгана. Другата – невеста, но и тя е по-силна от мене.“ Казвам: „Трябваше да вземеш по-мека жена, да върви по линията на майка си.“ Че много жени има в света, които вървят по мъжка линия, и ако мъжът върви по мъжка линия, непременно ще има спор. Ако вървят и двамата по женска линия, пак ще има спор. Жената ако върви по женска линия, мъжът трябва да върви по мъжка. Ако жената върви по мъжка, мъжът трябва да върви по женска линия. Има съответствие в закона. Казват: да се оженят двама. Да се оженят, но трябва да си съответствуват.

Ако ти направиш предната ос на една кола от върба и задната ос – от дъб, коя ще устои? И двете трябва да ги направиш от дъб. Има женски дъб, има и мъжки дъб. Едната ос трябва да бъде от женски дъб, другата – от мъжки. Да си предават. Ако туриш едната ос от женски, другата – от мъжки, добре ще върви. Ако туриш двете мъжки или двете женски, ще се чукат. Но не само това. Ако вземете една струна, направена от овчи черва, и вземете друга, която е направена от вълчи черва, вълчата скъсва другата. Трептенията на вълчата струна скъсват овчите струни. И на цигулката отгоре спорят. Казва: „Ти не трябва да живееш, аз ще живея.“ Вълкът изяда овците, но и на струната казва: „Аз трябва да живея.“ Защото туй е естеството. Не туряйте женски струни. Как ще ги познаеш? Има начини. Аз не искам да си кажа цялото изкуство.

Като бях на Черния връх, имаше един българин, който правеше наблюденията, но правеше и фокуси. Казва: „Аз този нож мога да го залепя на ръката си, но фокус има.“ Сестрите се учудиха как така. Една сестра казва: „Магия.“ Казва: „Не искам да ви лъжа, това е фокус.“ Как задържа ножа? Не искам да ви го кажа. Като го наблюдавам, и аз може да го направя. Който не знае, чудо е за него. Но нищо не става с този фокус. Сега този фокус може да стане по няколко начина. Ако ножът приляга и няма никаква празнина между ножа и ръката, външното налягане е много силно, може да се задържи ножът. Сега зъболекарите правят челюсти, когато се развалят зъбите и в Германия правят така челюстите, че да прилягат напълно и се държат от външното налягане. Не може да ги извадиш, въздухът, който прави натискането, добре приляга, че челюстта приляга добре, че трябва да знаеш как да я извадиш. Казвам: Фокусите нищо не дават. После той тури една книга на ръката и казва: „Вижте, без да направя нещо, тази книга ще изчезне от ръката.“ Той тъй я държи, че изведнъж я прехвърля от другата страна на ръката, отзад. Много е ловък в ръцете, пак я прекарва от другата страна на ръката.

Често и вие правите фокуси. Разправяше ми един българин: „Като малък направих една голяма беля вкъщи. Баща ми строг. Отивам при майка си и ѝ казвам: „Направих една

беля“ и се направих на болен. Легнах в леглото, майка ми ме зави, завързах си главата, като че имам температура, пъшкам в леглото. Дойде баща ми, майка ми му каза, че съм болен. Той дойде, повдигна завивката, позасмя се, казва... Ако беше взел дървото, щеше да ме оздрави, превръзката щеше да изчезне и аз щях да оздравея. Вижда баща ми, че не съм болен и казва на майка ми: „Да му кажеш да бъде внимателен, да не прави такива работи.“ Като направил този фокус, бащата дошъл, дигнал юргана и този фокус го избавил. Тогава ще се намерите в трудното положение на този Симеон от Беброво, Търновско. Той религиозен, мисли, че всичко може да направи. Гледа, говедарят изкарал черна буга*, върви по пътя и мучи. Отива при нея и ѝ казва: „Какво мучиш?“ Тя като го натиснала, едва говедарят го спасил. Казва на бугата: „В името на Господа Исуса Христа, да не мучиш!“ Но тя като го полага на земята, дохожда говедарят с кривака, че го освобождава. Казва: „Тази буга излезе по-силна от мене.“ Казвам: Защо ходиш да се бориш с бугите? Остави ги да си мучат. Показва, че тя е свободна. Ти първо да ѝ кажеш: „И аз бих желал да бъдете такава буга.“ Ти казваш: „Много големи глупости прави.“

На силните хора ум не давай. Богатите хора на морал не ги учи. Ако си цигулар, свири на богатия; ако речеш да му даваш морал, не приема, но свирнята приема. Ако на богатия му занесеш хубава риба, оценява, ако му занесеш хубави картини, оценява, една хубава дреха я оценява, най-хубавите дрехи ще ги оцени, ще ги плати.

Казвам: В живота си трябва да бъдем умни. Питате защо Господ създал света. Той създаде света, за да научи нашия ум да работи и да мисли. Той създаде света така, за да научи нашето сърце да работи, пък и тялото ни трябва да работи. Най-хубавото нещо е упражнението, което човек със своята мисъл, със своя ум може да направи. В упражненията идват светлите мисли, които ни дават широк простор в света. В упражнението на сърцето идат едни хубави чувства, които дават приятност. Когато сърцето ти работи нормално, някой път има 140 удара или 120, 72 удара се взема за нормално. Ня-

* буга (от тур.) – диал. бик.

кой път има и 62. Има много работи, които трябва да преодоляваме в себе си. Да допуснем, имате една дума, която не сте разбрали. На английски малко се различават в произношението – някой иска да подиграе, че е законник, но казва, че е лъжец*. Този не може да го съдят, понеже са близки двете думи, казва: подхлъзване на езика станало. Един език, който обича да се подхлъзва, какви са условията?

Езикът никога не трябва да каже нещо, което не е вярно. Всякога неверните неща идат. Ние мислим, че може да се освободим лесно. Казваш някои неверни работи. Да кажем, че понякога ти казваш, че знаеш, но сядали ли сте в математиката да решавате задачи? Някои задачи лесно се поддават, някои не може да се разрешат. Тогава ще идеш да попиташ. Или, по някой [път] може да свирите. И в музиката има мъчни упражнения. Има известни тонове в художеството, много мъчно се турят. Все таки трябва някой да ви покаже по кой начин. Всички ние се ползуваме от опитността на другите хора. Някой човек казва, че трябва да бъде самостоятелен. Какво трябва да разбираме под думата *самостоятелност*? Не трябва да копираш нищо. Вземеш една картина, трябва да я нарисуваш. Ти да я нарисуваш, но много самостоятелно да я нарисуваш. Едно камъче може да нарисуваш. Едно цвете може да нарисуваш, но не да вземеш да го прекопираш, както децата прекопирват на прозореца по предмета. Трябва окото да се научи на тия линии.

Сега, ако една линия е права, какво означава? Имате една крива линия, тя какво означава? Имате криви линии в рамената на жените, в мъжете линиите на рамената са поправи. У жените се образува една кривина, показва женственост. Кривите линии са ги образували жените, правите линии са ги образували мъжете. Вие виждате, че правата линия е дълга. Каква е големината на една права линия? Всяка права линия седи само от две точки. Кривата е винаги по-дълга от правата.

Значи кривите линии произтичат от енергиите на сърцето, правите линии произтичат от енергиите на ума. Следователно

* lawyer (англ.) – законник; юрист; liar (англ.) – лъжец.

когато в един човек преодоляват правите линии, казваме, че в него умът работи повече; когато кривите линии преодоляват, сърцето работи повече. Понеже и двамата работят, трябва да има хармония между кривите и правите линии. Тогава се добива една симетрия. Защото има линии на ума в главата и има линии на сърцето в главата и в лицето и те са оставили отпечатък навсякъде. Имаме вече линии на волята, линиите тогава са се удебелили. Щом линиите се удебеляват, това е на волята. Ако един човек, като пише, пише първо тънко и после надебелява, показва воля. Той първо започва с прави линии. А правите линии показват, че умът започва да работи. Като започва умът да работи, проявява се волята. Щом се удебеляват линиите, това е волята. Щом правиш много погрешки, показва, че волята ти е силна. Щом правиш много погрешки и не ги поправяш, показва, че волята ти е силна, понеже трябва да съизволяваш да си поправиш тия погрешки. Ти счупиш един джам. Тук счупиш, там счупиш – показва, че волята ти е силна, не вървиш по законите на ума и сърцето.

Казвам: Трябва да има хармония между ума, сърцето и волята. Правите линии са потребни, те са релсите. Но някъде в картините трябва да туриш деликатни линии – тогава сърцето трябва да действа. Много тънки линии. Това е женският, или мекият елемент. Сега някои от вас казват, че човек трябва да има мъжки характер. То е една трета. Трябва да бъде добър – то е две трети. Трябва да бъде разумен – то е воля вече.

Сега на вас не искам да ви представям следното положение, не трябва да изпадам в една погрешка. На една стара баба да ида да показвам как трябва да се облече с хубави дрехи, да се харесва на момците, не е на място. Какво трябва да говоря на старата? С какво трябва да я занимавам? Не трябва да ида при една млада мома на 19 години и да ѝ разправам за старите дрехи на бабата. Ще ѝ говоря за дрехите на младата. Всяко нещо да турим на мястото му. Старите носят черни дрехи, младите носят червени и жълти. Черният цвят не е лош цвят, той събира нещата. Всички стари хора изобщо са банкери, там е всичката работа. Старите банкери седят цял ден пред касата, наблюдавал съм тия, ста-

рите банкери, сарафите. Седи той пред касата, златните монети събрани там, той седи, да дойде някой, и от лихвите печели. Води един седящ живот, нищо не работи. Погледнеш, започнат да го болят ръцете, краката, главата го боли. Защо? Обича много парите си. Никак не работи.

Когато човек боледува, той се занимавал с банкерство. Някои религиозни болни казват да станат светии. Седи на едно място, не иска да работи. Той трябва да ходи, да обикаля цветята, да изучава хората, да говори добре. Той седи на едно място, да дойдат хората, че той да ги лекува, да се прочуе, да пишат вестниците заради него. Някой иска да стане силен – той трябва да се упражнява 4–5 часа. Или иска да стане боксьор – да се упражнява. Ако идете в Америка, ще видите, тия мъже се упражняват, бият тия топки, свързани с въже. Трябва да си упражняват ръцете, къде и как да удари. В Америка плесници не удрят. Щом го обидиш, започват да се боксирват, свършат, ръкуват се и си заминават. Казва: „Още веднъж като говориш, да мислиш.“ Някой път се случва, че обиденият иска да си отмъсти, че се случва пак да го бият, два пъти. Казвам: Ако си слаб, поздрави онзи, който те обидил. Понеже ако речеш да се биеш, ще те набие хубаво. Кажеш: „Поздравлявам те.“

Време е да правим упражненията. Аз мислих да ви изсвиря нещо. Малко с музика да се занимаем. Българите имат едни песни, които се казват оплаквателни. Като пея или като свиря една песен на цигулката, се оплаква някъде. Някъде свиря на *сол*, или свиря на *ре*, или на *ла*, или на *ми*. Сега, когато мелодията е направена на *ре* струна, [като] свиря песента, показва, че много е работата, непоносима. Като свиря на *сол*, песента така е нагласена, показва, че се оплакват, защото не са хубаво облечени. Ако е на *ла*, яденето не е хубаво сготвено. Оплакват се българите или че работата е непоносима, или че не е хубаво облечен, или че яденето не е добро. Българите са богати с оплаквателни песни, че дрехите били скъсани, че обувката скъсани, че корав е хлябът. Музикално е турено това, много хубави са оплаквателните песни. Да ви изсвиря към кои песни спада, за да разрешите какво му липсва на българина: много ли е работата, дрехи ли няма, малко ли е яденето и дали не е учен. Оп-

лаквателните песни ги пеят, то е една археология за мене. Българските песни ги сортирам, всяка песен от коя епоха е, които гами преодоляват, че много работа имал, че не е доял, че не е облечен, че не е свободен.

Казвам: При сегашния живот ви трябва не оплаквателни песни, но песни на радостта, които носят изблик на човешкото сърце, които носят изблик на човешкия ум и които носят изблик на човешката воля. Такава трябва да бъде бъдещата музика. Тя трябва да бъде гениална. Една музика, която носи светлина за ума, да носи топлина за сърцето, условията да носи и да носи сили за човешката воля. Някои от вас, които ме слушате, казват: „То не е за нас. Ние на стари години ще изучаваме какво нещо е музика.“ Като идете при царските врата, ще ви дадат избор на една песен. Ще кажат: „Я кажете защо сте дошли.“ Вие постъпвате в едно училище, ще държите изпит и тогава ще влезете.

Казвам: Сега да се откажете от онези навици. Вие казвате: „Какъв ще бъде краят на живота?“ Животът край няма. Ако извършиш волята Божия, животът ще бъде отличен. Ако носиш в душата си любовта, животът ти добър ще бъде. Ако носиш в твоя ум доброто, животът ти добър ще бъде. Всичко ще бъде отлично. Но ако не спазваш Божиите закони и не носиш любовта, тогава питаш какъв ще бъде краят на живота. Краят на живота се определя от вашите добродетели, които съществуват в природата. Като станеш сутрин, с коя добродетел ще започнеш? Искаш за ума – ще мислиш за светлината, за красотата, за най-хубавите неща. Мисли за хубавото, което ще дойде, мисли за сърцето. За какво трябва да мислиш? Вземи една хубава ябълка, изяж я; една слива, изяж я; вземи половин кило череша, изяж ги, а ако искаш да въздействуваш на сърцето си, аз ако искам да въздействувам на сърцето си, ще взема половин кило череша, ще ги изям, ще покажа какво нещо е сърцето, ще въздействувам на сърцето. Ако искам да въздействувам на своята воля, ще ида при този човек, който посадил дървото.

Сега, когато видите един умен човек да изучава, в какво седи неговата ученост? Той има, да кажем, отлична памет. Изучавайте как [е] придобил паметта. Или има един ум много

схватлив. Има хора, които са много досетливи; има хора, които не са никак досетливи. Знаеш ли колко лесно е човек да бъде досетлив? Влизаш някъде, носът ти показва, че е нечисто. Не влизай при нечист въздух. Видиш някого паднал – не гледай, извърни очите си към нещо красиво. В природата трябва да гледаме красивите работи.

Та, казвам: Господ е създал света, всички да бъдете щастливи, да можете да се учите, да работите. Светът е създаден хората да бъдат щастливи. Ти можеш да бъдеш щастлив само в даден момент, когато учиш. В даден момент едно прозрение имаш. Един млад брат ми казваше: „Най-голямата радост имам, когато пиша някоя музикална песен и като туря последната нота, усещам една много голяма радост. Другото не ме интересува как ще го свирят.“ Когато един художник завърши картината си с четката и тури последната краска, като я погледне, той е щастлив. Щастието не е нещо, което е постоянно. Завършиш една работа, пишеш нещо, което, като видиш, че си [го] направил без погрешка, усещаш една радост в себе си. Всяко нещо, което правим, да е хубаво направено. Да се радваме на нашите мисли, на нашите чувства и да се радваме на мислите и чувствата на другите. Да се радваме на онова, което Бог е направил в света. То е щастието.

Като станете сутрин, благодарете на Бога, че имате отлична глава, която Господ е турил на вашите рамена. Турете ръката на сърцето си и като усетите, че бие, благодарете на Бога. Като погледнете ръцете, благодарете на Бога за голямото благо, което ви е дал. Не да бъдете песимисти.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

*1-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 1.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

МАЛКИЯТ ПОДТИК

„Отче наш“

„Светъл лъч отгоре слиза“

(Направихме упражнението с ръцете и дишането.)

Големи и малки работи в света. Кои са стремежите на малките деца? Малките деца винаги искат да станат големи. Малкото дете, като се гледа, иска да бъде като дядо си. Мисли, че като стане като дядо си, ще бъде по-щастливо, нещо ще придобие. Като дойде до положението на дядо си, вижда, че тази работа не е обмислена. Вижда, че в младини е по-движно, радостно. Като стане като дядо си, краката го болят, замислен е, ставите не може да подига, не може да спи. Яде – стомахът му е лош, глава го боли, гърди го болят. Пътят, по който дядо му е минал, и туй дете ще мине по същия път.

Казвам: Има една младост, която е нормална, има една младост, която е аномална. Има една старост, която е нормална, има аномална старост. (фиг. 2.1) Вие казвате, че сте

остарели. По какво се познава, че човек е

М.Н.М.Ан. остарял? Какви са качествата на остарелия човек? Като кажем, че плодът е остарял,

С.Н.С.Ан. значи е узрял. Младият плод [е този], който е завързал, а който е остарял, е узрял. Ако

този плод не слезе от дървото, ако не капне, той ще изгние. Ако не пада от дървото, зелен е. Старият трябва да се държи за дървото, докато дойде господарят му. Някой стар плод си позволява да слезе от дървото, преди господарят да дойде. Той прави една погрешка. По някой път и младите падат.

Това са аналогии, разсъждения. Някои хора казват: „Животът не е такъв.“ Такъв е сегашният живот. Сегашният живот може да бъде нормален, може да бъде аномален. За пример, някой път пеете стари български песни, които представят една стара епоха, когато българите са страдали и са създали тъжните песни. Казвам: Няма да ги пеем – за нас

тази епоха е минала. Но има хора, които живеят в епохата на старите българи и на тях им допада. Те още не са се освободили от тия, старите времена.

Та, сега мнозина отивате към старост, но не знаете как да се върнете назад. Нали сегашните автомобили имат движение напред и назад. Вие сте се учили все напред да вървите, назад не можете да се върнете. Трябва да има и заден ход. Казва някой: „Аз не се връщам назад.“ Ти, като казваш, че не се връщаш назад, ти си в положението на една река, която слиза от планински връх – тя не може да се върне. Ти казваш: „Аз не искам да се върна.“ Ако земята се обърне и този склон се обърне към посоката, към която отиваш и ако тя стане по-висока от посоката, от която си излязъл, тогава можеш да се върнеш назад. Ако си в положението на водата, не знаеш дали не можеш да се върнеш.

Много пъти говорим за живота, но животът има няколко състояния. Има едно състояние на живота, което е твърдо като лед. Има едно състояние на живота, което е като водата, течено. Има друго, въздухообразно, и още едно, етерно състояние. Ако се намериш в положението на живота, който е като въздуха, този живот не може да го спреш някъде. Щом намери някъде малка дупчица, излиза навън. Ако е в етерно състояние, никъде не може да го затвориш, на него не може да разчиташ. Трябва да имаш неговата подвижност.

Някой път казвате, че сте изгубили нещо. Вие мислите, че като имате една добродетел в себе си, вие сте господар на тази добродетел. Тази добродетел вие трябва да я употребявате – тогава тя е с вас. Щом вие не я употребявате, тя си заминава. И с мислите е така. Ако имаш една мисъл и мислиш да я употребиш, тя остава с тебе. Ако престанеш да мислиш и кажеш: „Когато дойде времето на мисълта“, тогава мисълта си е заминала.

Казвам: Добрият живот трябва постоянно да се работи. Напредналите хора, като станат, мислят за много обикновени работи: какво да прави днес. Сутрин като станеш, какво правиш? Изправиш се, седнеш, ако има креват; ако няма креват, казваш: „Какво да правя сега? Какво да правя?“ Имаш да плащаш една полица – веднага изпъкне в ума ти

някой заемодавец. Имаш да плащаш една голяма полица – ако не платиш, ще те налага на общо основание. Сега човек е горделив, честолубив, да се не урони престижът му. Ако имаш да плащаш, ще мислиш каква хитрина да употребиш, да го залъжеш. Веднъж ще го лъжеш, два пъти, три пъти ще го лъжеш и най-после този човек казва: „Трябва да ми платиш.“

Вие ще кажете: „Ние не сме от тия хора.“ От кои хора сме? Че дошла една добра мисъл, която те туря в действие. Тя е една полица – трябва да я туриш в действие. Ти отлагаш. След туй не те постига някакво добро. Ти после търсиш извинение. Разправяше ми една млада мома своята опитност от младина. Тя казва: „Имах двама кандидати, единият беше беден, но много добър, а другият – богат. Този, сиромаша, го обичах, а онзи, богатия, не го обичах. Не се решавах. Казвах си: „Ако взема сиромаша, ще работя като него, целият живот ще бъде несносен. Ако взема богатия, ще имам хубава къща, ядене, всичко.“ Казва: „Ожених се за богатия, но кисело ми излезе. Да бях се оженила за сиромаша, щях да бъда щастлива.“

Сега вие ще кажете: „Що ни интересува, че някоя мома иска да се жени?“ Мнозина се намират в положението на тази мома. Вие имате два живота – то е все същото. Законите са същи. Добрият живот е беднякът, а лошият живот е богатият. Ти сега с кой живот искаш да се захванеш: с добрия или с лошия? Не че богатият живот е лош, но не подхожда на човека. Здравословната храна в стомаха е за предпочитане, отколкото нездравословната храна, която ти я нагълташ. Вие говорите за женитба. Женитбата е ядене. Искаш да се наядеш – искаш да се ожениш. Може да си се наял – то е младата мома. Представят ти на тебе две яденета: едното ядене е много хубаво приготвено, отвън краска има, масата има много хубава покривка. Но, след като го ядеш, започне нещо в стомаха ти да се бърка – оженил си се, не се спогаждаш с жената, някъде той мърмори. Друг може да яде едно парче хляб, турен на една маса, и малко каша. Изядеш този хляб и тази каша и ще останеш по-доволен, отколкото [от] хубавото ядене.

Сега може да зададете въпроса: Не може ли за други работи да се говори? Може да ви говоря за Слънцето – какво ще се ползвате? Или може да ви говоря за Месечинката – какво ви ползува? Да ви говоря за нещо реално в света. Аз считам: най-реално е да ядеш, най-реално е да дишаш, най-реално е да гледаш, да слушаш, да ходиш от едно място на друго, да лягаш, да спиш, да ставаш, да вземеш някоя книга да прочетеш, да идеш на хорото да си поиграеш, да се върнеш, да се спреш при някой извор да се напиеш с вода, да гледаш природата наоколо, да се помолиш.

Как ще се помолиш? Дойде някой, покаже ти как трябва да си туриш ръцете. Това не е молитва. Някой учен човек може да образува един квадрат или един ромб. Каква е разликата между ромба и квадрата? И ромбът, и квадратът е плоскост със страни на едно триизмерно тяло. Казвам: Не само да се описват нещата. Ако ви описвам една ябълка, описанието нищо не ви ползува. Онова, което може да се опита в дадения случай, то е важно. Вие от квадрата може да направите един опит, от ромба може да направите един опит. Минавате вече от едно състояние в друго. Как ние представяме плоскостта? Начертаем един перпендикуляр. Обаче тази фигура е от съвсем други свят. Вие как ще представите в плоскостта едно тяло – един куб, да кажем? Трябва да ви представя едно триизмерно тяло тъй, както е. Като представим квадрата в плоскост, ние имаме само една илюзия.

Много пъти ние говорим за духовния свят отвлечено. Мислим, различни са нашите схващания. Духовният свят не може да се опише. Да кажем, имаш вода в твърдо състояние. Стопите водата – стане течна, изпарите я – стане въздухообразна. Те са три състояния, които се различават. Твърдото седи на едно място, не се движи; течното се движи в една посока; въздухообразното се движи във всички посоки. Някой път моят живот се движи във всички посоки – значи животът ми е въздухообразен. Или животът ти се движи в една посока – показва, че е във водно състояние. Казва някой: „Наникъде не се движа, седя на едно място.“ В твърдо състояние е животът ти. В твърдо състояние, ти, и да искаш, не

можеш да се движиш. Трябва някой отвън да дойде, да стопи твърдата вода.

Казвам: Сега трябва да дойде въздухът, да ни подвижи. Трябва един лъх да дойде, да стопи ледения живот. Седиш като лед, нищо не те стимулира. Казваш: „Нямам желание.“ Не че нямаш желание, но не можеш да станеш. Накарайте един болен човек да играе на българското хоро – невъзможно е за болния човек. Болният човек може да се моли, много добре може да се моли, защото молитвата е най-лесната работа, която човек може да направи. Не само тялото да вземе участие, не само умът, но и сърцето да вземе участие.

Когато някой казва, че с молитва работа не става, какво трябва да разбираме? Молитвата е за физическия свят. Като се молиш, поставяш нещата тъй, както са. Молитвата е за духовния свят. Работа ще свършиш за друг свят. На физическото поле трябва мотика, на физическото поле трябва лопата. В духовния свят като тръгнеш, няма да вземаш своята мотика и лопата. Питам: един човек, който е работил 50–60 години с мотиката на земята, като замине за другия свят, какво ще вземе със себе си? Нищо няма да вземе. Какво ще му остане? Ще му остане само вътрешната опитност, която той е придобил. В дадения случай важно е онова, което вие сте придобили.

Някой път ви турят на голямо изпитание – какво правите? Двама души седят; и единият казва: „Аз знам да плавам“, и другият казва, че знае да плава, но не влизат във водата. Вземеш, хвърлиш единия – той започне да плава; хвърлиш другия – той не може да плава. Във водата се показва кой знае да плава. Онзи, който знае да плава, заема позата на плувец, а който не знае, само маха ръцете си. Така не се плава. Има майстори плувци. Виждали ли сте как плава един плувец? Някой плава с краката си, но знае да ги движи така, че да плава. Човекът разбира законите. Който не знае, потъва.

Казвам: И в живота, който знае как да плава, той изплава. Който не знае, той има нужда. Сега често идат и казват: „Аз искам да стана духовен.“ Аз се чудя по някой път вие какво

разбирате под думата *духовен* човек. *Духовен* човек какво значи? Материалистът седи на едно място. Замръзналата вода седи на едно място, казва: „Така ме е направил Господ, не се мърдам.“ Щом я стопи Слънцето, казва: „Господ ми каза да се движа.“ На български *дух* произтича от *който духа*. Като духне, вече се движи. Обяснението, което се дава, не е духовно. В духовния живот има нещо, което го няма във физическия свят. Твърдите и течните тела по какво се отличават на Земята? Течните тела имат повече топлина. Водата в замръзнало състояние съдържа малко количество топлина; разтопената вода съдържа по-голямо количество [топлина]. Следователно, щом се намалява топлината на живота, човек изгубва онази бодрост и той придобива една твърдост у себе си. Някой път вие ставате твърди, изгубвате нещо хубаво, което самият живот съдържа.

Живота не може да го задържиш нито в твърдо, нито в течено, нито във въздухообразно, нито в етерно състояние. Това са условия, форми, при които животът може да се прояви, да минава от едно състояние в друго, от твърдо в течено, от течено във въздухообразно, от въздухообразно в етерно състояние. В тия 4 състояния ти може да направиш каквото искаш. Вън от тия състояния ти ще бъдеш ограничен. Един цигулар, на когото ръцете са замръзнали, може ли да свири? Ако му са подвижни ръцете, може да свири. Някой път ръката на цигуларя не се движи в една посока напред и назад. Когато се движи ръката, в туй движение образува музика. В какво седи музиката? От самия цигулар излиза нещо, което той препраща във въздуха. Цветът, който цъфнал в природата, изпраща нещо в пространството. Малки частици излизат от него и като се допират до носа ти, усещаш, че дошла до тебе миризмата на цветето. От всеки цигулар или от всеки, който пее, или от всеки, който говори, излиза нещо. Онзи, който те гледа, и той ти изпраща нещо. Хората, като живеят, обменят Божественото, което имат в себе си.

Та, казвам: Ние, человетецете, трябва да станем проводници на Божественото. Щом станем проводници на Божественото, ставаме източници на Божествения живот. Когато сме носители на Божественото, ние участваме в качеството

на живота. Щом напуснем Божествения живот, който имаме, ние усещаме, че остаряваме, и сме в един порядък, който не е Божествен.

Ний сме се отдалечили от Бога. Казваме, че можем да живеем. Може да живеем. Ти остарееш и най-последно, на стари години, не намиращ смисъл на живота. Щом като те изоставят хората, какъв ще бъде животът ти? Представете си един живот, където нито едно същество не иде при тебе, даже и една муха не каца при тебе. Ти сега се безпокоиш, че мухите кацат, че комарите кацат. Но представете си, че комарите не искат да кацат и мухите не искат да кацат, представете си, че въздухът не иска да мине край тебе, че Слънцето и неговите лъчи не искат да дойдат, никой ангел за тебе не иска да мисли – какво ще бъде твоето състояние, знаеш ли? При тебе само едно същество като дойде, една мушица на Любовта като дойде, ти ще чувствуваш като една голяма привилегия. Една муха като кацне, ще ти трепне сърцето, че помислила за тебе. Ще видиш, че тя те обича. Първият вестител е тя. Казва: „Аз имам обич към тебе.“ Ще дойде, ще те помилва. Казва: „Колко си нещастен! Влизам в твоето положение. Нося ти една вест: че Господ е помислил да измени живота ти.“ Всяка муха, която кацне на главата ти, казва: „Господ ще измени живота ти.“ Защо да се не радваме на мухата? Като кацне, ти махнеш с ръка, казваш: „Да се маха!“ Тя казва: „Вестител съм.“ Ти ѝ кажи: „Добре дошла.“ Вас не ви идва тази мисъл в главата.

Разправяше ми един млад момък (това става във Варна), казва: „Един ден съм се отчаял, не ми се живее, исках да ме утрепят, да се освободя от живота. Отидох към морето, намерих една дупка. Всичкото отпред е море. Изгря Слънцето и аз седя в дупката. Гледам, дойде една мушица, че кацна на носа ми, после подвижи се по лицето ми, каца около мене – и всичката ми скръб изчезна и ми дойде едно радостно състояние. Като дойде тази мушица и като се въртя около мене, започнах да се въодушевявам. Казвам: може би някой ангел беше тази мушица, който беше пратен да ме изпита, пък аз не можах да дам всичката почит на този ангел. И още не мога да си представя какво беше тази малката мушица,

която ме зарадва. Това беше през месец февруари. Отгдето се взе тази мушица, да ходи по тялото, да лети и да каца тук и там? Като се измени състоянието ми, обнови се животът ми и почнах да мисля: „Има смисъл животът.“ Една малка мушица направи това. Ако разправам на някой, ще каже: „На този му хлопа дъската.“ Ще каже, че е въображение една муха да донесе някаква промяна в живота.“ Но той е същият закон.

Дойде някой, разправя за своята опитност. Аз съм слушал за много опитности на християни. Като се помолили някой път, пари му донесли. Ами ако се помолиш и парите не идат? Ти се помолиш и някой ти донесе хляб. Болен, ти се помолиш – някой дойде и те излекува. В дадения случай не са най-важни парите, но живота същество. Когато дойде едно живо същество, само то може да носи Божествените блага в себе си. Та, казвам: Парите са ценни, когато излизат от едно живо същество. Хлябът е ценен дотолкова, доколкото може да ни даде елементите на живота. Онзи хляб, колкото и хубаво да е направен, ако не носи тия елементи, не е нужен заради* нас.

Та, в сегашния живот, кое е най-същественото за вас? Някои от вас не искате да ходите. Всеки ден си внушавате, че не трябва да ходите. Казвате си: „Станал съм човек на 45–50 години. Като дете ходиш, тропкаш, а сега седнеш до печката и не искаш да ходиш много. Колкото остаряваш, все си казваш: „Да си почина.“ Ти си внушаваш и дойде най-последно до положението да те дигат от един стол на друг стол. Питам: какъв прогрес има в това? Казвате: трябва да го носят на ръце. Добре е, ако има кой да те носи на ръце. Ами ако няма кой да те носи на ръце?

Сега животът седи другояче. Ние на Земята сме изпратени да се учим. Какво трябва да правим? Един ученик, който е в първо отделение, не знае ли какво трябва да прави? Той се приготвя да му се открият буквите. Открива се буквата „а“. Учителят ще намери някакъв разказ, да открие буквата, че тази буква да занимае ума на детето. Като напишеш

* заради – диал. за.

буквата „а“, пита на какво мяза*. На един ченгел. Учителят открива първата буква като ченгел, който детето трябва да хване. Казва: „Този ченгел само с един край е отворен, а с другия е свързан с торбата. Каквото хваща, в торбата го туря вътре. „а“-то означава торба, в която туряш.“ Сега, по този начин могат да се обяснят буквите на децата.

Буквите не са създадени произволно. Като произнесеш а, а-то е отворено, диханието излиза. Ако искате да бъдете здрави, никога не трябва да задебелявате буквите. Като станеш сутрин, най-първо произнеси гласните букви. В българския език може да се упражнявате с гласните букви, да кажеш: а, о, и, е, я, у. Ще бъдеш свободен, ще дадеш ход на дробовете си вътре.

Ти казваш: „Аз с такива детински работи не се [наемам].“ Целият живот е направен все от детински работи. Речеш да шиеш с иглата – тия малките бодове не са ли детински работи? Речеш да пишеш – не е ли детинска работа? Аз ви казвам... Какво ви казвам? Аз ви казвам, че ако се учите, ще се научите, ако не се учите, няма да се научите. Ако се научите, силен човек ще станете, щастлив ще бъдете. Ако не се научите, много ще ви тегли главата. Аз така зная. Ще напишеш аз. Какво значи аз? Аз значи човека, който ви казва, че трябва да учите.

Какво значи на български *вила*? (фиг. 2.2) У – вила, с която, като набучи нещо, вдигне го нагоре. Ч значи чашка, с която гребва вода и пие. И в дадения случай показва как трябва да намери светлината, посоката на движението. Учи човекът, който започва работа елементарно, после ще придобиеш храна, ще я туриш в себе си и след като си починеш, ще тръгнеш на работа. *Учение* значи да опиташ света, който Бог е създал, да опиташ силата, която съществува в света. Това е предназначението. Имаш крака, имаш ръце – ще започнеш да ги изучаваш. Когато човек сядна на пианото, почва да свири с единия пръст. Щом стане майстор, свири с двете ръце. Онзи, който свири с двете ръце, с десетте пръсти, е

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

майстор. Онзи, който свири с един пръст, той е новак в живота.

Ако вие знаете как да се подмладите... Покажете ми един опит, какви бяхте преди 20 години. Вие може да ми разправяте вашата история, но веднага да ми представите какви сте били... Кажеш: „Станете млад!“ и вие да станете млад, [като] едно момче на 15 години или на 21 години – може ли туй да го направите? Я станете на 21 години или на 15 години! Това е знание. Сега си станал стар и не знаеш как да се подмладиш. Този процес на остаряването дошъл незабелязано. Още като млад тебе започват да ти внушават идеята, че ще остарееш. Майка ти ти внушава, баща ти ти внушава: „Ще растеш и ще остарееш.“ Като малък всички те поощряват, носят те от едно място на друго. Като пораснеш, виждаш, че си изходил един път, не знаеш да се върнеш. Хората те пренесли от едно място.

Ние сме остарели без да искаме. Писанието казва: „Ония, които чакат Господа, ще се подмладят. Онези, които не Го чакат, ще остарееят.“ Щом остарявате и не се подмладявате, показва, че не търсите Господа. Щом Го търсиш, вечно ще се подмладяваш. Това е стремежът към Бога. Не трябва да бъдете стари. В света, освен Бога, няма друг стар. Правото е на Бога да бъде стар. А за нас, хората, вечно трябва да бъдем млади – това е нашето предназначение. Който иска да остарее, той не разбира какво нещо е животът. Като остарееш без знание, ще дойде страданието, животът ще изгуби смисъл. Да допуснем, че вие сте станали богат, имате къща. Хората не се нуждаят от вашата къща, не се нуждаят от вашите пари, не се нуждаят от вашето знание. Какво ще бъде положението?

В света няма по-хубаво нещо, освен човек да търси Господа. Що е да търсиш Господа? То е да търсиш светлината. Без светлината навсякъде ще се спъваш; със светлината целият свят ще бъде отворен и няма да се спъваш. Не само това, но светлината носи храна, носи щастие, носи всичките блага. Тъмнината те лишава от блага. Следователно идеята за Бога в нашия ум е идея, която носи живот в себе си. Като помислиш за Бога, в тебе ще дойде туй въодушевление. Това е Бог. Мислиш какво е Господ. Тази идея няма смисъл. Какво

е Господ, накъде е, на кое място е – да мислиш това, ти не си в правата посока. Ще кажете: „Къде е баща ми?“ Баща ти е Любовта, която проявява към тебе. То е баща ти. Топлината и светлината, която Слънцето проявява за нас, то е Слънцето. Какво ни интересува неговата големина, ако никаква светлина и никаква топлина не приемаме? Слънцето остава непонятно.

Та, казвам: Животът, който всеки ден идва, всяка една мисъл, всяко едно чувство, това са лъчи от Този, Който ни е дал живот.

Та, сега се изискват цели тонове да се пишат какво нещо е Господ и как е направен светът. Това са външни доказателства. Ние знаем нещата само когато ги опитаме. Какво има на Слънцето? Сега учените хора от 92 милиона мили разсъждават, че Слънцето е в разтопено състояние и казват какви елементи има. Ако тия учени хора биха ходили на Слънцето и се върнат, та да проверят своите теории, съвсем други понятия щяха да имат. За пример, за Месечината казват, че е пуста, че няма никакъв живот. Месечината, която е 50 [пъти] по-малка от Земята, чудно е как тази малка Месечина да изтегля водата нагоре, издига водата на 60 стъпки височина. Как е възможно? Казвате, че тя е мъртво тяло. Как е възможно едно мъртво тяло да има силата да изтегля? [То] няма притегателна сила. Само животът може да притегля нещата. Туй, което притегля, казваме, че има живот в себе си. На Месечината има живот. Животът [е], който привлича водните струи, не мъртвата материя, както мислят.

Или вие искате да се изявите. Представете си: имате една купчина, около 10 килограма барут. Една малка искрица от пламък може да стане причина и веднага целият барут да пламне и да направи пакост. Турете една материя, която не гори, турете и кибрит – нищо не става. Само животът е, който произвежда тия явления в света.

Направете опит с малко барут. Не туряйте голямо количество барут, да правите опит. На вас на всинца ви не ви трябва голям живот, не ви трябва и много ядене. Трябва ли ви яденето на един слон? Не. На слона му трябва 70 килограма ориз на ден. На вас колко ви трябва? Четвърт кило.

100–150 грама ориз стигат на ден на един индус. Да допуснем сега, че някой от вас иска да има пари в банката, 500 000 лева, да сте осигурени. То е едно статическо положение. [С] 500 000 лева, при известно условие ще бъдете осигурени, но при други условия пак ще бъдете неосигурени. Един българин искал да се осигури и внесъл в една германска банка 600 000 марки. Това било в миналата война. Казва си: „Нека се продължи войната, аз съм осигурен.“ Обаче след 10 години получава писмо от банката, с което го молят да отиде да изтегли парите си, понеже за парите му не могли да водят сметка. 600 000 лева дошло да струва 10 стотинки. За 10 стотинки не може да се води сметка. Когато той отива, касиерът му дал още 1 600 000 марки, че да станат 30–40 стотинки, та да може да се води сметка. Анекдот има такъв.

Вие имате един хубав глас, с който като пеете, може да церите хората. Разболял се някой богаташ, този лекар викал, онзи лекар викал, да го лекуват. Не могли да го излекуват. Вие отидете и му изпеете една песен. Казвате: „Колко ще платиш?“, по търговски. Той, човекът, казва: „Ако ми изпееш една песен и оздравея, 100 лири ще ти дам.“ Вий му изпявате една песен и той веднага ви дава 1000 лири. То лирите са вътре във вашия глас. Вие върнахте, дадохте живот на този човек.

Та, казвам: Разчитайте на онова, [с] което разполагате в себе си. Разчитайте на вашия ум, който Бог ви е дал, разчитайте на вашето сърце, което Бог ви е дал, разчитайте на вашето тяло, което Бог ви е дал. Да разчитаме на ония средства, които Бог ни дава в нашите ръце – в нас са те.

После, след като разчитаме на онова, което Бог ни е дал, трябва да разчитаме на онова, което хората могат да ни дадат, понеже то, Божественото, е вложено. Всичките хора трябва да си помагаме, за да поддържаме реда и порядъка. Божественото, като го употребим, трябва да бъдем в общение с другите хора и да обменим Божественото благо с благото на другите хора. Обмяна трябва да стане на благата. Имаш една мисъл, която Бог ти е дал – ще я обмениш с другите хора. На един Бог дал едни блага, на друг дал други – ще ги обменим. Един има череши, друг има ябълки, друг –

грозде. Може да ги обменим. Обмяна трябва да става, постоянна и правилна обмяна. Що е правилната обмяна в живота? Щом обмяната не е правилна, и животът не е правилен.

Вие се преструвате и казвате: „Няма кой да ни обича.“ Когато казвате, че няма кой да ви обича, какво разбирате? Или казвате: „Няма кого да обичаме.“ Не говорите истината. Ти си дошъл на Земята, има Един, Който те е изпратил. Ти ще кажеш: „Има Един, Който ме е пратил. Искам най-първо да проявя любовта към Този, Който е показал Своята любов към мене.“

Съвременните хора трябва да покажат любовта към Бога. Към Онзи, Който е проявил любовта към нас, и ние трябва да проявим своята любов. Казвате: „Какво да обичаме?“ Тепърва имаме да обичаме. Старият е стар, понеже не обича, младият е млад и остарява, понеже обича само дядо си. Дядо му нищо не е направил. Той иска да бъде като баща си и като дядо си. Детето мисли, че дядо му е създал баща му, пък дядо му друг баща го е създал.

Та, казвам: Трябва да дойдем до извора, да знаем, че като намерим един стар в света, ние ще придобием старостта. *Стар* какво значи? *Стар* на английски значи звезда, която свети*. *Стар* на санскритски значи туй, което се проявява, човек, който има знание, който има красота, който има сила, който свири, който пее. Все старите хора се проявяват. Под *стар* ний сега разбираме статическо състояние. Старостта е динамично състояние. Да бъдеш стар значи ти да бъдеш пръв на всяка работа – и за свирене, и за пеене, и за музика, навсякъде. Това значи стари хора. Сега казвате: „Остаряхме, без работа.“ Такава [старост] е образ на леност. Природата е [дала]** ленивите стари на смъртта. Като остарее, да не мислите, че на стола ще седите. Трябва да се работи. Старият като стане, ще ходи от къща на къща, да посещава младите, да ги учи. Старият ще ги учи. Вие казвате: „Остаряхме. Младите да търсят старите. Пък старите да търсят младите. Старите седят на столовете, да дойдат младите при тях.“ Старият

* star (англ.) – звезда.

** В разчетената стенограма е написано *създа*ла.

трябва да търси младия. Щом младият търси стария, работите не вървят. За бъдеще старите ще търсят младите. Младите после ще им идат на гости. В Писанието има един стих, дето казва, че Господ като търсил, ходил при някои, те не дошли при Него, нищо не са научили. Тези, които търсили, нищо не са направили и намерили Го; онези, които не Го търсили, за които не ходил да ги търси, те Го намерили.

Как ще изтълкувате този стих? Аз го тълкувам така: един богат човек, който има болки в кръста, че не може да се наведе (как се казват тези болки?), секнал се, така го боли, че не може да се превие. На този с пресекналия кръст няма да туриш кесията със злато на пътя – той като върви, не може да се наведе. Дойде младият, дигне кесията. Сега, вие, понеже имате засекнали кръстове, оставяте Божиите блага. Наведете се! Колкото и да са големи болките, наведете се и вземете тази кесия, за вас е. Старият, като го боли кръстът, казва: „Не искам да се навеждам, да се покланям.“ Ти, като се навеждаш, ще живееш; като не се покланяш, твоята работа е свършена. Като дойде вятър, как се покланят дърветата – ако не, ще го скърши дървото. Той казва: „Познавам, че си силен“, наведе се, мине вятърът, пак се изправи. Дойде вятърът – наведе се дървото и с това се подобрява кръвообращението на това дърво. Казват: „Той ли ще ми заповядва?“ Като се роди, ти ли заповядваше? Ти се роди, други ти заповядваха. Толкоз пъти майка ти те повива с повой, туря те в коритото, ти кряскаш – тя го прави. Ако беше постъпила както ти мислеше, от тебе нищо нямаше да стане.

Казвам: Както е нареден животът, така трябва да го приемем. Никога не си фиксирайте един живот. Както те е направил Господ, както ти е определил. Дал ти златна уста – да не излиза никаква горчива дума от устата ти. Дал ти скъпоценни очи, като диаманти – да излиза най-хубавата светлина, никога да не излиза един крив поглед от очите ти. После, с ушите си никога да не възприемаш лоши думи, а да възприемаш най-хубавите думи. Никога с ръцете си да не пипаш помии, никога да не бъркаш кал. Казвате: може ли керемидчиата да не бърка кал? Ние не сме пратени да бъдем керемидчии. Нямаме нужда от керемидчии. Вълкът може

да има нужда да изяде една овца, но каква нужда има човек да изяде една овца? Може овците да имат нужда да пасат трева, но каква нужда има човек да пасе трева? То е неразбиране на въпроса. Вълкът от неразбиране изяжда овцата, овцата от неразбиране опасва тревата.

Същественото, на което искам да ви наведе, е тази мисъл (не че вие я знаете) – Писанието казва: „Търсете Ме, докато съм близо.“ Сутрин, когато изгрява Слънцето, потърсете Господа, не се потривайте под юргана, да чакаш да те намери там. Преди да те намери, стани да Го посрещнеш. Щом ти не посрещаш Слънцето, един ден ще ти каже: „Човек, който не посреща Слънцето – така е написано –, той не може да приеме благата на Слънцето.“ Някои имате желание да си поживеете. Мислите ли, че да се служи на Господа е тежка работа? Мислите ли, че който служи на Господа, трябва да се откаже от всичките блага наоколо? Ти, като търсиш Господа, ще се ползуваш: от всичките блага на Земята ще опиташ, ще опиташ всичките плодове, чистия въздух, светлината, всичко онова, което е хубаво, ще го опиташ. Ако не Го търсиш, ще опиташ гнилите плодове; ако не Го търсиш, ще опиташ сухите дървета; ако не Го търсиш, твърдите камъни ще опиташ, най-лошите работи. Ще кажеш: „Животът не струва.“ Ако търсиш Господа в младините си, ще имаш най-хубавите постижения в света.

Сега ние казваме, че у нас има нещо останало архаическо от стария живот. Има нещо, което е останало и което мяза на следното българско съждение: „Така ние не мислим.“ Разправят един анекдот във Варненско. На един българин му трябвало каруца, да свърши работа. Той среща един селянин с една кола, натоварена със слама. Оня го пита: „Къде отиваш?“ – „В града.“ – „Колко струва сламата?“ – „150 лева.“ Той му казва: „Аз ще ти дам 200 лева, но остави сламата и иди да ме закараш.“ Селянинът казал: „Ами плявата?“ Казва: „Плявата струва 150 лева. Аз ти давам 200 лева. Иди да ми свършиш работата.“ Онзи пак казва: „Ами плявата?“ Казва: „Първо да ида да продам плявата.“

Ние все искаме да продадем нашата [плява] и сламата остава. Остави сламата, иди, върни се на същото място, нато-

вари я и тогава я продай. Ти ще имаш 200 лева и 150 лева за сламата – значи 350 лева. В дадения случай практически е да разтовариш сламата и да вземеш 200 лева – нищо няма да изгубиш.

Ние се спираме в мисълта си и казваме: „Ако хвана Божествения живот, какво ще стане?“ Нищо няма да стане. Божественият живот, това е най-хубавото – ще бъдеш млад, ще бъдеш силен, красив, ще имаш всичко на разположение в света. Ще можеш да идеш до Месечината, до звездите, ще имаш съобщение с ангелите, ще помагаш. Какво повече искаш от това? Няма да се разправяш за един апартамент, да чакаш като една млада мома – чака пред прозореца, както някой ловец чака с пушката си заека. Младата мома може да излезе от къщи навън, хич да не седи, но навън на работа да иде. Аз наричам млада мома тази, която да иде да хване момъка, че и двамата да идат на училище, и учителят ще ги научи как да живеят.

Младите остаряват. Трябва да напуснем този порядък. Казвате: „Да се създаде добро ново поколение. То е хилаво поколение.“ От такъв порядък, който сме създали, трябва да се освободим. Светът е пълен с болни хора. Ние трябва да почнем да се срамуваме [от] туй, което наричаме *култура*. Християнството и религията, която сега имате, това са детински работи. За бъдеще трябва да се създаде един порядък, да няма бедни хора, болни хора, а навсякъде да има работа. За това трябва хората да търсят господата. Господ като дойде в тях, Господ като живее в тях, всичко може да стане.

Изпейте една песен. (*Изпяхме „Давай, давай“*.) Да я изпеем така: „Вземай, вземай, всичко вземай“. Сега, даването ли или вземането е важно? Да дадеш първо на нивата – после ще вземеш. Даването предшества вземането. Когато не си давал, как искаш да вземеш?

Какъв е този процес? В цялата лекция аз говоря, че ние сме дошли до положението с най-малката подбудителна причина да работим. Един поглед, една малка дума да ти даде подтик. „Аз това направих“ – казвате. Най-малкият подтик е Божествен. Божественото е най-малкият незабележим подтик, на който трябва да се подчиняваме. С кряскане, със сила

всички се подчиняваме, но на този, малкия подтик, ние не отговаряме. Но трябва да бъдем много досетливи. Гледам, хората са недосетливи. Идвали са хората и виждам колко са недосетливи. Идва един и ми казва: „Имам жена, деца. Правя един опит: на него дам един хляб и той казва: „Ами за жена ми, за децата ми?“ То е лакомия. На него давам хляба. Ако той разбере Божественото, той може да нахрани с него и жена си, и децата си. Като ви давам хляба, трябва да го разпределите с другите. И малките работи са силни. Едно житено зърно, в 10 години като се сее, има условие да стане по-голямо, отколкото е Земята. Пропорционално като се развива.

Чудното е, че ние казваме, че Бог е всемоушен, а ние досега не сме могли да приложим Божествената динамична любов. Че Любовта и нас ще ни подмлади, ще внесе освежаване в нашата мисъл! Любовта е, която ще направи хората, като любят, красиви да станат, богати да станат, здрави да станат. Любовта като сила прави всичко в света. Следователно приеми Този, [с] Който с най-малките усилия всичко може да постигнете.

Цял един живот човек трябва да изучава една област. Да кажем, той е геолог, много добър геолог може да стане. Но той, освен геология, много други отрасли може да изучи с малките подтици. Защото не е само геологията, която трябва да знаем. Бог обича разнообразието в нас, разнообразието в нашите умове, разнообразието в нашите сърца, разнообразието в телата ни.

Някой, гледаш, пожълтял. Защо е пожълтял? Кръвообращението не е право. Някой път има известни петна по ноктите – нервната система не е в изправно положение. Някой път ноктите са набраздени – стомашната система не върви добре. Някой път ноктите са обърнати нагоре, някой път са завъртени надолу, като на граблива птица. Като се завъртят така, имаш навиците на грабливите животни. Когато ноктите са обърнати нагоре, опак ставаш. Та, казвам: Трябва да държиш ноктите си в изправно положение, трябва да държиш краката си в изправно положение. Някой път станеш кожа и кости, сух, малко вода имаш – значи чувствата са изгубили

от своята красота. Много влажен си станал – и то не е лошо. Казвам: Постепенно като станеш космат, може ръцете ти да са закоравели. На някой ръцете от много работа закоравяват. Как ще се явим пред Господа? Красиви трябва да бъдем. Като идем в онзи свят, ще ни дадат дреха за красотата. Може да ни дадат един отличен ум. Очите трябва да бъдат най-хубави, носът трябва да бъде най-хубав, устата трябва да бъдат най-хубави, ушите трябва да бъдат най-хубави. Има какво да работим.

Като погледнем към животните, виждаме, че каквото беше тяхното знание, такъв образ си създадоха. Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, той има велико бъдеще. Ние сме още до средата на този живот. Много има да се работи.

По някой път имате идеята: как можете да обичате всичките? Всичките са на едно място. Как ще обичаш тялото си? Че някой път ти си пристрастен. Станеш сутрин, измиеш лицето си, ръцете си, а не си миеш краката. Ще си измиеш и краката. Някой път кръста не миеш. Някой път гърдите само миеш. Не става така. Като станеш сутринта, всичко ще измиеш. Римляните са знаели тази работа. Направй една баня, да измиеш цялото си тяло. Сега казвате: „И без баня може.“ Всяка сутрин, като станеш, да си умиеш тялото. Ако не можеш всяка сутрин, поне веднъж в седмицата да направиш една баня. Вие казвате: „Трябва да имаме модерна баня.“ Модерните бани не са много хигиенични. Те са елементарни работи. Като станете сутрин, направете си умствено една баня, представи си, че си направил баня при най-чистата вода, направил си една хубава баня и после чувствуваш Слънцето как грее, и тогава да почувствуваш, че банята била хубава. След това облечи се и излез и кажи: „Направих една хубава баня.“

Именно нереалните неща в света са реални и реалните са преходни. Тия, малките подбуждения, те са важни. Малките подбуждения в нас са създали този тласък. Големият тласък ще престане, но малкото никога не престава. Малкият тласък в живота е вечно подвижен. Големите тласъци изведнъж може да се спрат.

Носете в ума туй вечното обновяване. Дръжте в ума си, че трябва да бъдете красиви. Ти се погледнеш в огледалото и казваш: „Колко съм грозен, остарях.“ Дръж в мисълта си: „Красив ще бъда.“ Остаряваш – ти ще кажеш: „Не съм стар.“ Всеки ден ще повтаряш: „Не съм стар“ и ще видиш, че не си стар. Разправяше ми един български свещеник във Варна, който беше на 85 години, казва: „Краката ми не държаха, като мина 5–10 крачки, трябва да седна на стола. Туй беше във време на миналата война. Но като паднаха 2–3 гранати (аз тогава живеях в църквата) и така се изплаших, че по едно време видях, че съм излязъл на около 2 километра от Варна, отишъл съм към новата махала и нося една тиква. Казвам: „Ти не можеш 10 крачки да направиш, а на 2 километра съм излязъл. Кога съм тръгнал, хич не зная.“ Рекох: Доста младенческа енергия имаш. На 2 километра една тиква да носиш, много си млад да носиш.

Човек трябва да забрави обикновения си живот и да не се занимава с такива малки неща. Да дойде онова, великото в света, което подмладява. Човек трябва да забрави своето нещастие, че онова не е постигнал, че това не е постигнал. Да забрави и постоянно да си казва: „Ще се подмладя.“ Всяка сутрин да забравим старото и да възприемем новото.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЕМ ТЕБЕ, ЕДИ-
НАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗ-
ПРАТИЛ.

*2-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 8.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

УЧЕНИЕ И ОБИЧ

*„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“*

За какво се говори в миналата лекция? Каква беше темата? Някой път човек не е длъжен да помни, каквото е ял, стига да е придобил нещо от яденето. Някои мязат* на ученици, които влизат в училището и след 4 години го свършват. След 4 години напуцат първоначалното училище. Като влязат в прогимназията, след 3 години напуцат прогимназията. Гимназията след 5 години я напуцат, след 4 години напуцат университета и влизат в света. Постоянно човек се напуца. Сега хората като станат много учени, не могат да намерят предмет, с който да се занимават. Учените са станали доста скромни. Едно време се занимаваха с големи работи, сега се занимават с един бръмбар. Някой учен човек се занимава с някакъв бръмбар, напише една книга за него и стане учен. Някой с камъните се занимава, с кристалите, друг се занимава с пречупените пластове на земята и стане геолог, изследва как са се пречупили пластове.

Не зная вий каква специалност имате и кой какво се е специализирал. Трябва да ви се даде тема: „Кой е най-добрият път, по който хората могат да се избавят от страданията?“ Как да се избавят от ежедневните страдания? За пример, хване ви кашлица, станете тщеславен, дето минете, искате да се покажете, че сте нещо. Минете някъде, ишерет** давате. Ако сте стар, няма да ви набедят, че ишерет давате – може да се кашляш за старата баба. Ако е млад, ще кажете: „Ишерет дава за някоя млада мома, кашля се, отдето мине.“ Туй кашляне е принудително. После, някой път вървиш, хване

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

** ишерет (от ар.) – простор. знак, обикн. таен, направен с ръка, очи, мимика и др.

те една болка. Ти ще седнеш някъде, не ти се седи на камък, студено е, но седнеш на камъка, искаш-не искаш. Усещаш две противоположности: едно, че краката те стягат и друго, че салонът не е добре отоплен.

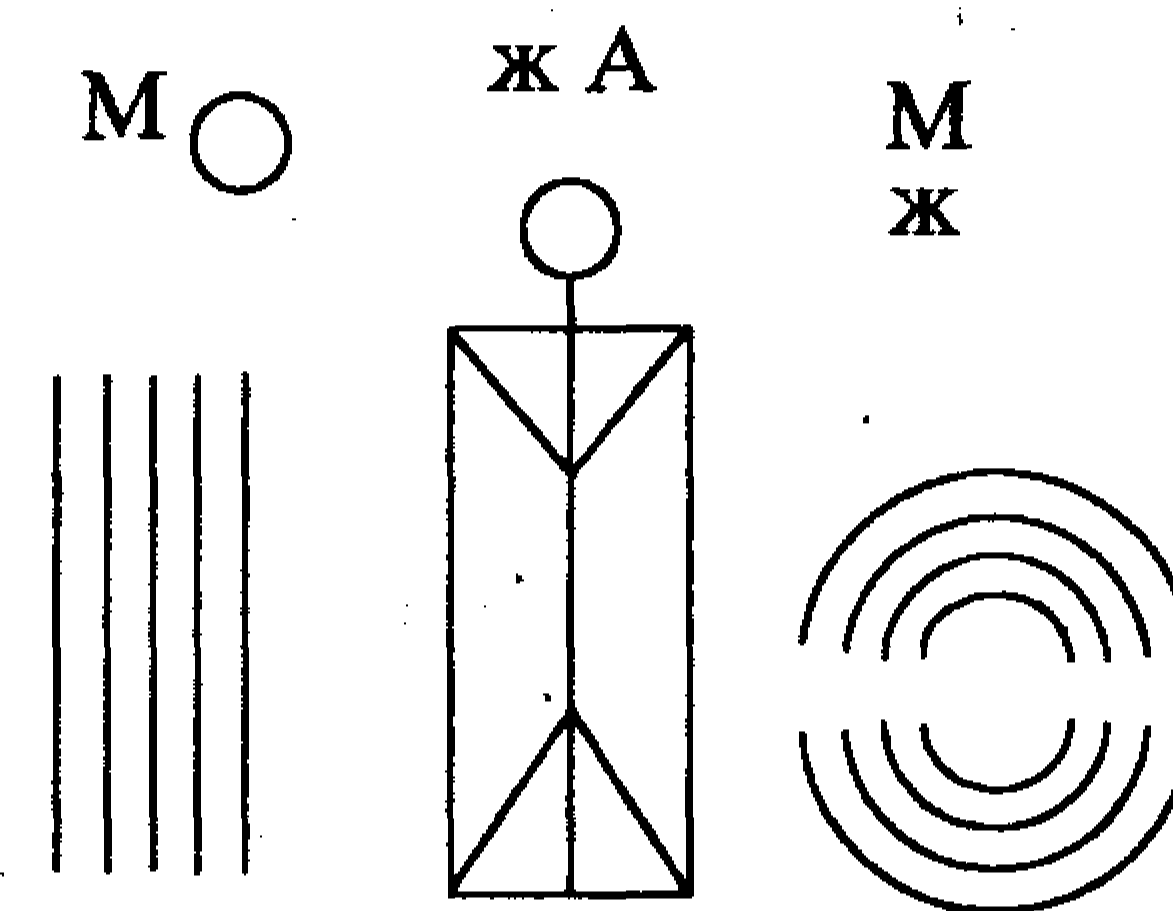
Казвам: Голямото изкуство е сега как трябва да се живее. Казвате: „Да поживеем малко, да имаме къща.“ Да имаш къща, това не е живот. Бръмбарите живеят, където намерят. Като намерят една малка дупчица, там живеят. Рибите ни най-малко нямат къщи, апартаменти; плават из водата и като намерят някоя дупка под някой камък, то е апартаментът. На птиците не им трябва големи апартаменти, някоя малка дупка намерят, влязат вътре, доволни са. Човек от такива дупки ни най-малко не е доволен. Той иска повече. Човек не е голям, но придобивките му са големи. Влезеш в един двор, кон караш, каруца караш, търсиш място за каруцата, за коня, някой яхър, да го оставиш. Човек като напуска Земята, е много лек. Като дойде някой, който е готов за небето, понеже е живял като светия, като умре, ще дойде колесница като за свети Илия, качи се на огнения автомобил. Пък който не е живял добре, оставят го милиони години. Пътят за оня свят е дълъг път, с години да вървиш. Оня свят е много далече. Пеш като тръгнеш, за колко години ще стигнеш?

Ходила една стара жена в Иерусалим. Казвали, че там имало една дупка, през която като погледне, ще види оня свят. Като отишла в Иерусалим, тя видяла всичко, но тази дупка не могла да я намери. Питали я: „Какво видя? Видя ли всичко?“ – „Всичко видях, и как служат свещениците, свещеният огън как се запаля, но този прозорец не можах да достигна, да видя онзи свят.“ Свещениците и владиците като служат видяла, но най-важното за оня свят не могла да види. Онзи свят е в съзнанието, което имате.

Някой път сте радостен, някой път ви стяга главата и ви е причината на стягането вън. Философите, които отричат съществуването на разумното същество в света, казват, че светът е неустроен. Да допуснем, че срещате един приятел, който не ви поздравил, увлякъл се в новата философия на живота, хванала го някоя стомашна болка или пък кръстът го боли и едва върви. Той те гледа, но ти не съществуваши в

неговия ум. Какво ли става с него? Веднага създаваш една теория в себе си, че той ти се е разгневил. Питам: в какво седи причината, че не те поглежда? Ако те погледне, какво ще придобиеш? Тези от вас, които са близо до печката, придобиват повече, отколкото онези, които са далече. Те не виждат нищо, но усещат топлината. Виждат печката, но какво тя им дава, те не виждат, но го чувствуват.

Вие се занимавате, че сте станали вече възрастни. Я да ви представя геометрически. (фиг. 3.1) Имате една точка А, в началото е била много дребна. После станала по-голяма и

после става още по-голяма, най-после имате сегашния човек – Ж-то. Какъв ще бъде бъдещият? Този Адам, като излиза, прави такива линии, планини образува. После образува противоположни вълни. Седните вълни образува светлинните трептения.

Та, казвам: Действителният човек е една лаборатория, в която човек седи и изучава Божествения свят. Главата е голяма лаборатория. Слънчевата система е друга лаборатория. Стомахът, всичките мускули, това са лаборатории. По някой път казват: лош е животът. Мислят, че в човека стават някои взривове. Като направил някой опит, дошъл в областта на взривните вещества, занимава се с химия, как са се образували тия вещества, казват, че той станал лош. Дошъл до ония сили, които изучават доброто – казват: той е станал добър. Някой човек, който изучава животните, казват: станал зоолог. Някой, който изучава растенията, казват, че станал ботаник. Всеки един човек го кръщават с онова, което той изучава. В старини всички хора се разочароват, понеже туй, с което са ви забавлявали, като не ви забавляват вече, не намирате смисъл в живота. Децата какво ги забавлява най-първо? Децата, като срещат майката, се интересуват от нея, понеже тя угажда на детето, носи се добре с него. В старини става обратното, че то няма никаква майка около себе си.

Разправяха ми за един стар човек във Варненско, село Николаевка. Той имал няколко сина и дъщери. На стари години го оставят в една стая, недоволни от баща си. Синовете и дъщерите се отделят, не го посещават. Той имал отслабване на краката, отслабване на зрението, само го чували да вика: „Гладен съм, бей! Гладен съм!“

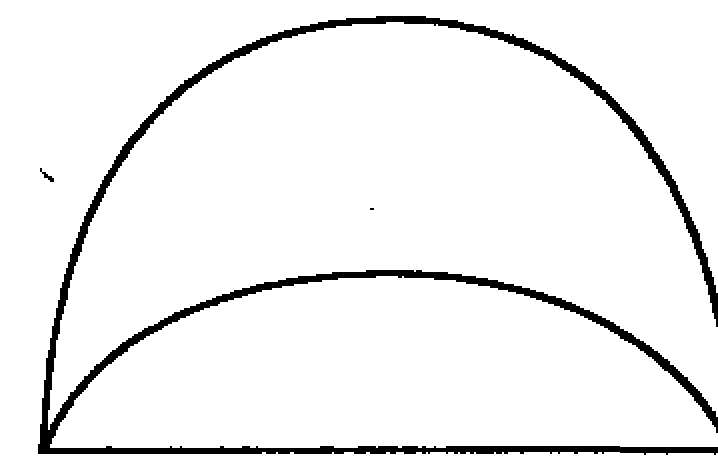
Та, казвам: Всички вие казвате: „Не струва да се живее.“ Хубаво, не струва да се живее – къде ще идем сега? В яйцето е опасно да живеете. Ако някой го счупи, разлее се яйцето, изсипе се. Но като се излюпи яйцето, още по-опасно. Има соколи, има лисици. Та, казвам: Земният живот, в който ний живеем, има толкоз опасности, че ако бихте знали опасностите, още на младини щеше да ви побелее главата. Като ядеш, може да се задавиш някой път, или вечерно време като спиш, като легнеш, може да не станеш. По пътя като вървиш, може да си създадеш някоя беля. Всичко може да стане.

Та, казвам: По някой път искате да си говорите, да се онаждате. Казвам: Като идете на бойното поле, какво има да те онадежди? Сега имате една от най-големите войни, бият се, гранати се пукат, какво очаквате? Целия ден ти да чуваш онези гърмежи на бойната линия, как ще спиш, какво ще ядеш и как ще гледаш на света? Хората се намират в едно ужасно състояние, което ний не можем да си представим, на бойното поле. Лекарите, сестри милосърдни – като се избият хиляди хора, тия милосърдни сестри вземат болните, превързват ги, утешават ги, помагат им. Казвам: Две противоположности. Едни хора си създават най-големите злини, пък другите си създават най-големите добрини. Показва, че злото и доброто заедно работят.

Казвам: Сега вие всички тия противоречия как ще ги примирите? По някой път войната става не само там. Вие имате една слаба представа. Човек при най-малкото безпокойство, при един обикновен гняв, или при едно обикновено негодуване, измират около 5 милиона клетки, според учените хора. Ако на ден се разгневите 5 пъти обикновено, 5 пъти по 5 милиона – това са 25 милиона клетки, които умират. Това са живи клетки, които са измрели. Казва: „Разгневих се.“ Че измрели 5 милиона клетки не мисли, но казва:

„Дадох му да разбере. Той да не мисли, че аз съм от тези, простите – наделях го хубаво.“ Ти го наделя, но 5 милиона разумни клетки отидоха. После какво стана?

Ако се гневи човек, като се сърдят хората, главата им се разширява. За пример, като разглеждате главата на овцата – тя е миролюбива, понеже главата не ѝ е разширена. Но на вълка главата е разширена и във всички месоядни животни главата е разширена при ушите. Като се гневиш, разширява

се главата. Ако човек не мисли за Бога, главата му горе е сплесната. Като започне да мисли за Бога, главата горе се издига. (фиг. 3.2) Един човек, който мисли за Бога, главата му горе е издигната. Всяка една деятелност се отразява на главата. Щом човек започне да

мисли за Бога, става едно подобрене на главата. В туй, малкото жилище, дето е неговата мисъл, той е вече храм Божий. Това е храм. Този храм, като го създаде човек, 3 билиона и 600 милиона души има, които служат на човешката мисъл. Тяхната деятелност е така определена. Има клетки, души има за всичко в човека. Има клетки, които са съдии, занимават се със справедливостта. Има души, които се занимават с философия. Има души, които се занимават с архитектура, има души, които се занимават с изкуство, с рисуване. Има души, които се занимават с пение. Една правилна деятелност има в човека. Много свещеници има натрупани горе на главата; и владици има, и попове, и архимандрити. Много добре са всички облечени, все със златни дрехи. Но всичко туй, за което ви говоря, вий не го виждате в главата. Вий виждате отвън. Отвън виждате малко свещеници, отвън виждате съдии, отвън виждате художници, но всичките гениални художници са отвътре. Техните картини още никога не сте ги виждали.

Казвам: По някой път допуснете, че някой ваш приятел ви даде един пръстен, но един [ден] дойде този приятел и си вземе пръстена от вас. Вас ви става мъчно, че си взел пръстена от вас. Защо? Коя е причината? Като носите пръстена, радвате се, като го вземе, сте недоволен. Защо във вас да не

остане радостта, както преди с пръстена, така и без пръстена пак да се радвате? Да допуснем, дойде някой във вашата стая и ви остави една запалена свещ. След няколко часа дойде, вземе си свещта. Вас ви стане мъчно.

Земята е едно училище, което ни възпитава и ние не сме дошли до истинското възпитание. Нас природата ни забавлява. Ний сме големи деца, които ни забавляват. Ние учим в училището, но обширна наука нямаме, но с кина ни занимават, с театър ни занимават, с туй, което не е. На театъра какво има реално? Работите се представят в една форма, дето времето тече много бързо. Представят в един час, час и половина, в два часа, представят събития, които са взели 40–50 години.

Казвам: Сега най-първо трябва да отделим кое е забавление. Да ядеш, това е забавление, да ходиш, това е забавление, да гледаш, това е забавление, да слушаш, това е забавление, да пипаш, това е забавление, да се събличаш, това е забавление, да се обличаш, това е забавление, да почетеш някоя книга, това е забавление. Кое не е забавление? Казва: ний за живота нямаме още една ясна представа. За пример, на вас ви дадат една малка семка и ви казват: „Представете си, че вий сте една малка семка на една круша.“ Ако я дам на едно дете, какво ще разбере то от семката? Туй дете трябва да посее семката, да израсте, да даде плод, да вкуси плода и тогава ще има представа. Другояче ще бъде една малка семка. Ний живота го представяме с една малка семка. Истинският живот още не е даден. Ние сега имаме круши, които са изкуствено направени, не круша, която е създадена от дървото, но круша изкуствено създадена.

Та, казва там Писанието (вий сте напреднали): „Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в царството Божие.“ Животът започва с царството Божие. Ний сме извън рая. Нямаме ясна представа какво нещо е раят. Имаме един живот извън рая. Този живот, откакто се родим, докато си заминем за другия свят, то е постоянна работа, много малко време ни остава да бъдем весели. Ние приличаме на тия, впрегнатите животни. Таман им дадат зобчица, погледнеш – опрегнали ги, натоварили каруцата. После пак им дадат

малко зобчица и пак наново ще ги впрегнат. Някой кон таман изяде една торба с ечемик, впрегнат го пак в каруцата, после пак му дадат малко зобчица. Ние, съвременните хора, казваме: „Той се е повдигнал.“ Ний сме се повдигнали до торбата. Той е чиновник, дали му една торба 4–5 000 лева – зоб в торбата. Дали му една малка нива, посял я – пак е торба. Той си мисли какво ще придобие. Тук имаме, нали, посаждаме дървета...

Та, казвам: Не сме в онзи реалния живот. Дойде някой, оплаква се: „Заболяха ме краката.“ Не зная човек като започне да заболява, на какво замязва* заболяването. Понеже сме наемници на апартамента, господарят казва: „Излез! Искам да увеличи наема, малко плащаш.“ Не може да седите тук, трябва да излезете. Всяка една болка вика ти да излезеш. Тебе не ти се излиза – къде ще намериш? В апартамента – лошо, вън от апартамента – още по-лошо. Тогава повишават цената. Дойде, заболи те коремът – пак същият господар. Отвън започне, стегне те, че яденето не било добро. Един ден се развалят зъбите, че не можеш да дъвчеш храната и най-после те заставят, насила те изкарат. Ти казваш: „Още ми се ще да живея в този апартамент. Напуцам го, ще отида в другия свят.“ Хубаво, онзи свят е онадежден. Казва: „Имаме дом неръкотворен, който не се разваля.“ Домовете на Земята се развалят. Ония домове не се развалят.

Сега в тия противоречия се търси къде е смисълът на живота. За пример, забелязвам произхода на болестите – 3 произхода имат: когато човек е нарушавал Истината, тялото му започва да страда; когато е нарушавал законите на Мъдростта, главата му започва да страда; когато е нарушавал законите на Любовта, сърцето му започва да страда. Три произхода имат. Болно е тялото – има нещо в истината. Истината е един широк свят. Не вървиш, не изпълняваш законите ѝ – започваш да чувствуваш болка. Започне да страда сърцето ти – причината е, че не служиш на любовта, както тя иска. Започне да те боли главата – на мъдростта не служиш както трябва. Като идете при лекарите, ще ви турят една инжекция.

* замязвам – обл. заприличвам.

Лекарите не лекуват. Възлюбете истината, започнете да я обичате – направете един опит. Вярващ сте, боли те кръстът – не обичаш истината. Боли те сърцето – любовта в тебе не работи. Против любовта си. Казваш: „Що ще обичам тоз, онзи?“ Човек трябва да обича, за да бъде здрав, нищо повече. Човек трябва да обича истината, за да яде сладко. Ти, щом обичаш истината, сладко ще ядеш. Щом обичаш любовта, сърцето ти здраво ще бъде. Щом нарушиш законите на Божията мъдрост, светлина не ще има в ума ти.

Сега ний се извиняваме, защо те боли глава. Казва: „Боли ме глава.“ Кръвта се покваря от намаление на светлината. Когато имаш светлина и топлина, разрежда се кръвта, държи я в изправно състояние, мозъкът е в хубаво състояние. Когато човек не обича, образува се едно вътрешно психично чувство, което сгъстява течностите на живота, смразява ги.

Сега някои от вас, които са учени, казват, че центърът на Земята е направен от тела в газообразно състояние, но газове, които са втвърдени. Много голяма температура има. Температура има ли, на пара биха станали, но при тази голяма температура има и голямо налягане. Представете си: в центъра на Земята – 6000 километра е земният радиус – 6000 километра налягане има. Има някои микроби, като ги [извадят] от 2–3000 метра от под водата, горе на повърхността се пръскат.

Казвам: Седим и ние сме недоволни защо Господ създаде света. Господ създаде света, да познаем Истината. Господ създаде света, да познаем Любовта. Господ създаде света, да познаем Мъдростта. Познание сега трябва. Казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Бог се познава само по три неща: чрез Истината, чрез Любовта и чрез Мъдростта. Светът е създаден да познаем Бога. Това е живот вечен, да познаем Бога. Няма друг метод. Що е Истината? Ако не обичаш Истината, ти не може да познаеш Бога. Ако не проявяваш Любовта, ти не можеш да познаеш Бога. И ако не проявяваш, ако не обичаш да учиш Мъдростта, не можеш да познаеш Бога.

Сега, ако разгледаме вас, по-добри хора от вас няма в България. Даже един струва повече от българския народ.

Вий сте тъй ценни, както Авраам. Целият еврейски народ излезе от Авраама, Но Авраам, който беше Божий избраник, слушаше Господа, и в него имаше по някоя слабост – той беше страхливец. За пример, като отиде в Египет – там имаше князе –, понеже жена му беше красива, казва ѝ: „Кажми, че не си ми жена, но си ми сестра, защото ако кажеш, че си ми жена, ще ме претрепят заради тебе.“ Един от князете дойде, че взе жената, понеже била красива. Тогава не се церемоняха хората – взе я. Господ прати един ангел да му каже, че тази не му е сестра, но жена – неговата другарка. Казва: „Ако не му я върнеш, голямо зло ще те сполети.“ Казва: „Защо ме излъга, защо не ми каза истината, но искаш да ме туриш в изкушение? Една женена жена няма право да обича друг мъж.“

Какво значи? Един вълк, който е оженен за вълците, трябва да яде овци. Да ви кажа какво трябва да прави. Първото нещо, като станеш вълк, ще кажат: „Ти трябва да изядеш една овца, тогава ставаш вълк.“ Ако можеш да изядеш една овца, вълк си; ако не можеш да ядеш, не си вълк. Ако си лисица, трябва най-първо да изядеш една кокошка; ако не изядеш кокошка, не си лисица. Искаш да станеш паяк – непременно трябва да изядеш една муха; ако не изядеш муха, никакъв паяк не си. Ако искаш да станеш риба, трябва да нагълташ друга риба, цяла да я нагълташ. Ако можеш да я нагълташ, риба си; ако не можеш да я нагълташ, не си риба. Ако искаш гълъб да станеш, ще ядеш само зрънца. Ако можеш през целия си живот само със зрънца да се храниш, гълъб си; ако нарушиш, не си никакъв гълъб.

Човек трябва да се храни с мисъл. С 3 храни се храни човек: в ума си се храни със светлина, в сърцето си се храни с топлина и в тялото си се храни със сила. Три вида храни има. Мисълта дава светлина. Светлината е, която донася храната. Човек трябва да мисли, за да може да живее. Защото, ако ти не мислиш, не можеш да живееш. Ти трябва да обичаш този живот. Ако не обичаш, не можеш да живееш. Животът произтича от връзката с Любовта, която имаш. Онази връзка на човешкото съзнание или на човешката душа с Любовта – тази е храната, която внася живота. „Това е жи-

вот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Постоянно трябва да се храним с храната на Любовта. Сега вие казвате: „Ако вярвате...“ Вярата трябва да я свържете с вашия ум. За да вярваш, трябва да се храниш със светлина. А пък за да имаш приятни чувства, ти трябва да се храниш с топлината на Любовта. Надеждата аз турям на мястото на Истината. Вярата я турям на мястото на Мъдростта. Любовта сама по себе си, Обичта, представя Любовта.

Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Научи се да се храниш със светлината – ума си ще храниш със светлина. Ще се храниш със сгъстена светлина. Плодовете, за пример, са сгъстена светлина. Крушите, ябълките, сливите, черешите, картофите, това са степени на сгъстена светлина. Не може само с картофи да се храниш, не може само със сливи да се храниш. Ако само с череша се храниш, червеният цвят ще те направи много войнствен. Ако се храниш само със сливи, ще станеш религиозен догматик, не набожен човек, но догматик. Знаете ли какво значи? Като идете някъде на угощение, на някой бал или на някое динé, там трябва с определен костюм да се явиш, с фрак, с черна връзка, или с бели ръкавици. Ако ги нямаш, не можеш да влезеш. После, дамите, и те имат определени облекла, определено е [в] какви рокли да бъдат. Ако нямаш такава рокля, не можеш да идеш. Искаш да бъдеш генерал – с прости дрехи не можеш да се явиш. После, ако си полковник, пак особени дрехи трябва. Искаш да бъдеш капитан – особени дрехи трябва. Ако нямаш особени дрехи, никакъв капитан не си.

Казвам: В невидимия, в духовния свят, най-простите войници са капитани. В небето по това се отличават. В духовния свят, в Божествения свят, най-простият войник е капитан. Ще каже някой: „Аз не искам да бъда генерал.“ Светът е пълен с безформени генерали. Една жена ти заповядва, без да има генералска форма. Един мъж ти заповядва, без да има генералска форма. С форма да ти заповядва генералът – по закон е, пък той няма форма и ти заповядва. Някой е съдия – има тога турена или един гердан, като го тури, изпра-

* динé (от фр.) – тържествена вечеря.

ви се, съди. Гледаш, няма нито тога, нито гердан, но съди те този човек.

Казвам ви тук: Като идете тук, всеки да носи генералската си форма. Онези от вас, които сте съдии, с герданите си, с тогите си да дойдете; които са полковници, с дрехите си да дойдете. Всеки да бъде облечен в своята си униформа. Не е срамата да бъдеш полковник. Казвате: „Той е такъв скромнен човек.“ Не зная, аз толкоз години на Земята търся скромни хора, и не съм намерил. Някой религиозен, като се разговарям, казва: „Слушай, не ме мисли толкоз прост.“ Казвам: „Зная, че не си прост, генерал си. Защо ходиш без униформа?“ Той казва: „Скромнен човек съм. Ако се облека в генералската форма, ще смуцавам войниците, които ме срещат – ще трябва да отдават чест. Не искам да им развалям рахатлъка. Обличам се с прости дрехи. Като минавам така, искам да ги виждам как живеят.“

Вие сте хвърлили вашите униформи, много скромни сте, не искате да безпокоите войниците. Съдията, ако дойде облечен в тога и гердан, онези, които ще съди, ще ги е страх. Като не е облечен, той ходи при този–при онзи, пита ги имат ли дело, какво е тяхното дело – той е истинският съдия.

Аз веднъж бях на едно дело в Русе, заведоха ме. Казват: „Учителю, ела да видиш апелативен съд, разглежда се едно дело, да се произнесеш кой е на правата страна. Хайде, казвам, без униформа ще ида. Отивам, вземам едно място, гледам двете страни: единият е праведен, другият е виновен. Този, виновният, имаше 10 души свидетели, да докажат, че той е праведен човек. Кат погледнах главите на свидетелите, казвам: Нито един от тези няма да каже истината. Гледам другия, който говори истината: той има един свидетел, един турчин, който има правилна глава, който никога няма да излъже. Започна делото. Казвам: онзи, който има един свидетел, е на правата страна; да видя съдията как ще определи. Казвам: правото е на негова страна. И съдията така определи. Съдиите хванаха свидетелите, позамотаха ги, онзи човек почна и каза истината. Казва: „Господа съдии...“ Питат ме: „Откъде знаеш, че правото е на негова страна?“ – От свидетелите.

Сега вие седите тук и минавате за много добри. В оня свят като идем да се представим пред Господа, ще видите, че подир нас върви кокошка без глава, агне без глава, после един кон с три крака, куца. Те вървят подир вас. Вас пращат – и тях пращат. Те са свидетели. Тази кокошка търси главата си. Агнето казва: „Откъснаха ми главата.“ Казвам: Господ не съди никого. Поусмихне се, даде подарък на всички – на коня даде подаръци, на кокошката, на агнето, на човека. Казва: „Конят ще стане човек, ще станете братя и сестри. Ще ви пратя тук, на Земята да се преродите да живеете.“ Господ ще каже: „Да се научите да обичате братята и сестрите си. Тогава във второто прераждане да се явите при Мене.“ Ангелите ще ви вземат и ще ви донесат на Земята. Приблизително това е една истина.

Ние трябва да зачитаме всички ония неща, които Бог е създал. В нас ако обичаме Бога, трябва да имаме свещен трепет. Казва: „Аз не мога да обичам.“ Не е въпросът да го обичам, но Господ го е направил. Ако аз взема една книга на един философ или учен човек, като чета, че ми прави впечатление, тъй гледам книгата с уважение, колко повече нещата, които Бог е създал! Колко работи Бог е внесъл в една круша – много неща, които ние даже не съзнаваме. Какви хубави работи Бог е внесъл в скъпоценните [камъни]! Един елмаз, един скъпоценен камък, цяла история, цяла история има този скъпоценен камък. Вие ги носите, но никак не сте ги обикнали. Вие сте ги обикнали дотам: само гледате при вас да са. По някой път, като се намерите в трудно положение, да ги продадете и да си уредите работите. Или пък, някой път имате някой вол, някоя овца, кокошка, като се намерите в трудно положение, продадете ги, уредите работите. Казвате: „Много ги обичам.“ Този начин е стар. Тази любов в света е хубава, не е лоша. Защото ако аз, лошият господар, продам коня от лошите условия и иде при някой човек, който е много по-добър от мене, аз съм направил услуга на коня. Но тази услуга не произтича от съзнанието, че аз обичам коня, но аз живея само за себе си.

В Америка има общества, във всяко религиозно общество си има лекари, 5–6 души, които са много редовни, но

защото имат клиенти в това общество. Лекарите ходят на църква, защото ако не ходят, от църквата болните не ги търсят. Много са учтиви, като дойде лекарят, хване пулса. Ако е млада сестра, също хване пулса. Не е съблазън, защото е сестра. Казва: „Ще ви излекуваме.“ Ще оздравеете, понеже с вяра лекуват. „Аз като ти дам цера, аз и Господ като се съединим, работата е свършена.“ Казвам: Този лекар е религиозен, но тук има нещо материално. Да допуснем, аз искам да се пълни събранието тук, да ме слушат. Но тук се крие нещо користолюбиво. Аз искам да става нещо заради мене, искам да се пълни църквата. Желанието е в мене, кой как дойде да обича Бога. Аз искам всички вие да обичате Бога. Понеже от началото, от памтивека Той ви кредитира, ако Него не обичате, аз считам, който Бога не обича, и мене не може да обича. Ако аз Бога не обичам, никого не мога да обичам. По някой [път] аз съм гледал, като дойдат тук, започват да ме хвалят, казват: „Слушали сме много хубави работи заради* Вас.“ Турят ме на тясно. Турят ми високо съдържание, тъй ми турят адвокатски, че като дойдат да искат нещо от мене, аз не може да откажа. Като ме похвали, после казва: „Може ли да ми дадеш 150 лева назаем?“ Казвам: Много малко поиска. Защото похвалата струва 1000 лева, пък той иска само 150 лева. Аз му оставам дължен още 850 лева за бъдеще.

Тук имаме един приятел, отишъл един, така го хвалил. Казва: „Може ли да ми дадете назаем?“ Той го праща до една банка, казва: „Идете в банката, ще ви дадат, те ме познават.“ Отива в банката, не му дават. Казва: „Еди-кой си ме прати, да ми дадете.“ Казват: „Не можем да ти дадем.“ – „Той казва, че вие го познавате.“ – „Даде ли ви нещо? Не, не даваме.“

Първото правило пазете. Когато хората физически се приближават, винаги се скарват. Когато хората физически се приближават, духовно се отдалечават. Всякога, когато духовно се сближават, физически се отдалечават. Физическата близост отдалечава хората, понеже физическият свят не е

* заради – диал. за.

организиран. В него няма туй съзнание. Блъснеш се в някой камък, ако е наблизно. Той никога няма да се премести от мястото. Ти трябва да го заобиколиш, ако го бутнеш с крака си – никаква почит, никакво уважение няма.

Та, по някой път мисля какво да ви говоря. Да се говори как трябва да се живее, става банално. Всеки ден, всяка минута, всяка секунда, човешкото съзнание носи нещо ново за човека. Да преповтаряме нещата, значи да се занимаваме с нашето минало. То е станало вече. Да се занимаваме с нашето бъдеще, те са неща, които не са се реализирали, искат се години, векове, да се реализират. Но да се ползуваме от настоящето. На вас ви остава сега като специалисти да поправяте погрешките на хората. Няма да ви коства много. Вие сте математик, дойде някой ученик, способен, погрешил нещо – няма да ви коства много, погледни и поправи погрешката му. Покажете му – ще направите едно добро. Някой тръгнал в един път, който вие знаете, минавали сте – покажете му пътя, по който трябва да върви. Покажете му качествата на една права мисъл в какво седи. Не само да му покажеш, но ще му изнесеш, ще му дадеш подарък една добра мисъл. Мислите са плодове. От дървото на Любовта откъснеш един плод – ще дадеш на онзи, когото обичаш. От дървото на Мъдростта ще откъснеш един плод и ще дадеш на този, когото обичаш. От дървото на Истината ще откъснеш един плод и ще дадеш на онзи, когото обичаш.

Помнете едно: че Бог ни обича. Заради какво? Понеже Истината живее в нас, затова Бог ни обича. „Възлюбил си Истината в човека.“ Човешкото съзнание или човешката душа носят Божествената истина, затова тя е обичана. А пък духът носи Божествената мъдрост, затова е обичан. Човешкото аз в себе си носи Любовта. За три неща човек е обичан: за Мъдростта, която живее в ума на човека, за Любовта, която живее в сърцето на човека и за Истината, която живее в тялото на човека. За тия неща Бог ни обича. Дотогава, докато в нашия ум живее Божията мъдрост, докато Божията любов обитава в сърцето и докато Истината обитава в тялото, Бог ни обича. Когато започнем да не зачитаме Истината, да я презираме, ние губим. Истината е истина винаги. Щом

не зачитаме Истината, ние губим. Щом не зачитаме Любовта, ние губим. Щом не зачитаме Мъдростта, ние губим. Мъдростта нищо не губи от себе си. Та това е най-лесният път – да обичаш Истината. Тя ще ти даде всичко онова, което тялото иска. За да обичаш Любовта – тя ще ти даде всичко онова, което сърцето иска. Да обичаш Мъдростта – тя ще ти даде всичко онова, което умът иска. Туй, което умът изисква, само Мъдростта може да ти го достави. Туй, което душата и сърцето изискват, само Любовта може да го достави. И туй, което тялото изисква, само Истината може да ти го достави. Или самият човек, то е Истината в него.

Та, казвам: Трябва да обосновем живота върху Първата Причина – Бога, Който е Дух. Да обикнем Бога, да обикнем Духа Му. Писанието казва: „Да не огорчаваме Божия Дух.“ Духът е в тебе, като дойде, не трябва да се сърдиш. Когато се сърдиш, трябва да има причини. Ако аз се сърдя по някой път, виждам някоя книжка, хвърлено нещо – разсърдя се, взема го, не търся кой го е турил, но взема книжката и я изгоря в огъня, накажа я. Намеря някоя друга нечистотия – взема лопата, очистя, пак не се сърдя. Казвам: „Нямате право да седите тук.“

Та, казвам: Ще влезете в ума си и като намерите първата погрешка, ще я хванете – хайде в печката. Ще влезете в сърцето си и като намерите първата погрешка – хайде в печката. Ще влезете в тялото си и като намерите първата погрешка – хайде в печката. Не всичките погрешки да ги хванете за един ден. За всеки ден има по една погрешка, която трябва да изправите. Не две погрешки, но една. Тия погрешки трябва да ги изгорите, защото като ги изгорите, те ще ви дадат материал. Трябва да се горят погрешките, понеже те дават материал, с който да работите. Ако замръзналата вода не я разтопите, не може да ви послужи. Ако житото не го посее, няма да израсне. Една погрешка, посята в земята, жито става. Какво е омразата? Една неприложена любов. Дотогава, докато вие мислите, че един човек вие не можете да го обичате, вие имате положението на замръзналата вода. В деня, в който вий покажете, че го обичате, вие изменяте положението си спрямо него.

Казвам: Сега се изисква да изменим нашите възгледи. Ние мислим, че Господ не се интересува от нас, че ни е оставил. На богатите дал къщи, всички хубави неща, пък нас изоставил немили-недраги. Туй е крива философия. Онези хора, които имат деца, те са на работа, на непосилен труд. Ти си свободен, нямаш жена, нямаш деца. Жененият колко генерали има, да му заповядват? На бащата и двамата синове са генерали, двете дъщери са генерали, жената е пълен генерал. Ти нямаш ни синове, ни дъщери – благодари на Бога, че още не те е направил войник с генерали, да служиш на 5 генерала. В сегашното семейство, всеки баща и майка служат на 5 генерала. Един баща има син и дъщеря. Като се ожени дъщерята, генералът дойде и тя стане генералка. Синът като се ожени, генералката дойде и той стане генерал. Генерали дойдат: свекървата, бащата, майката, чичовци – генерали се наредят. Оттам насетне, кой как те срещне, заповядва – не си свободен. Сега си неженен, служиш само на Господа, какво искате повече?

Мнозина при мене идват, да ги произвеждам генерали. Казвам: Оставете. Казва: „Помогни ми, Учителю, да се ожена.“ Казвам: „Ще държиш изпит, генерал тъй лесно не се става.“ Генерал за да станеш, ще те изпитат имаш ли здрав стомах, глава имаш ли, ръце имаш ли, знаеш ли хубаво да биеш, кога биеш. После, генералите мязат на американските полицаи. Онзи полицай, 6 стъпки висок, стърчи над всички. Револвер има, после, пръчка има в другата ръка, с едната ръка дига 75 килограма. Ако не се подчиняваш, веднага бокс има. Казва: в Америка който иде, трябва да се подчинява на законите. Може да си княз – няма извинение. Като се подчиняваш, много учтиви са. При всяко съпротивление – бокс.

Та, ние не трябва да се противопоставяме на Божествените полицаи. Като ти каже полицаят „ела“, иди. Направил си престъпление – дойде вътре полицаят, започнеш да страдаш, да се мъчиш. Полицаят казва: „Поправй погрешката си.“

Казвам: Истинският живот седи да обичаме живота си, да обикнем знанието, да обичаме Мъдростта, Любовта и Истината, които живеят вътре в нас, да започнем да строим

новите си тела, да строим новите си сърца. Казва Писанието: „Ще ви дам нови сърца.“ Всички ще имате новото сърце, което за бъдеще ще функционира. Ако боледуваме, още е старото сърце. Да благодарим за него – без него е по-лошо. Като дойде новото сърце, тогава ще дойде здравето, нов дух ще дойде в човека и всичко ще се създаде. Писанието казва: „Ще създам ново небе и нова земя.“ Нови хора ще се създадат. Писанието казва: „Всички трябва да бъдем родени от Бога. Роденият от Бога грях не прави.“ Казвам: Хубавото е създадено за бъдеще. Всички трябва да бъдем родени от Бога. Роденият от Бога грях не прави.

Та, казвам: Благодарете, че сте на такъв хубав параход като Земята. Знаете, колко е красива Земята? Вий не сте гледали толкоз красива. Толкоз хиляди години тя ви развожда. Някой от вас е на 25 години, обикаля той около Слънцето. Земята за една година изминава 552 милиона мили и вие сте на 25 години – 25 по 552 вий сте изминали. Състезавате се да обикаляте около Слънцето. Земята 25 години те е носила. Обикаляш около Слънцето. Друг е на 40 години – 40 пъти е обиколил около Слънцето. Някой е на 60 години – 60 пъти е обиколил около Слънцето. Друг е на 70 години – 70 години е обиколил около Слънцето. 120 години като обиколи вече, излиза тогава в друг кръг – той е направил веднъж цяла обиколка, цяла зодия.

Единственото нещо, на което съм се спирал, аз съм се спирал върху любовта. Любовта е център, от който може да се разбере истината и да се разбере знанието. Без любов знанието не може да се възприеме. Без любов истината не може да се възприеме, не можем да разберем истината. Любовта служи като врата. Тя е врата, за да добием знанието от мъдростта. Любовта е врата, за да добием сила. Сила се добива чрез истината. Дръжте се с любовта, но знание ви трябва. Изучавайте мъдростта.

Ще кажете: „Трудна работа“. Сега сте вече ученици. Аз виждам, че вече пелените са хвърлени, вече може да ходите. Сега сте ученици. Ако сте малки деца, трябва колички, с тях да отивате – само колички ще има около училището. Не обичам около училището да има автомобили. Всеки ученик

с краката си да ходи. Здрави крака трябва да има ученикът. Краката на човека представят неговата добродетел. Когато искаме да ходим, разбираме човек, който обича доброто – може добре да ходи. Човек, който обича правдата, може добре да работи. Човек, който обича мъдростта, може да мисли. Човек, който обича любовта, може добре да чувствава.

Та, казвам: Всичко в света сега зависи от любовта, която може да имаме към Бога. Оттам трябва да се започне новият живот. Който обича Бога, той тепърва трябва да се роди от вода и Дух. Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в царството Божие.

Сега, да го разберете ясно. Вие може да сте житно зърно или скъпоценен камък, турен в кутия или в хамбара. *Роден* значи: трябва да бъдете извадени от Божествения хамбар, трябва да бъдете посети върху Божествената нива – да дойдат страданията. От тия страдания, значи, вие растете. Ако сте винаги радостни, значи не растете. Ако искате да бъдете радостни, ще изгубите радостта си. Не цял живот да бъдете заети със страдания. Но щом има смяна между радостта и скръбта, животът е правилен. Страданията не продължават. Страданието дойде една секунда, но оставя известни резултати. Аз мисля върху резултатите на болката. Заболи те коремът. Щом престане да те боли, тебе ти е приятно. След изчезването на всяка болка, тебе ти е приятно, че си се освободил. Тази приятност се чувствава. Колкото повече страдаш, толкова повече се освобождаваш. Всичките противоречия на Земята носят със себе си Божиите благословения.

Страданията не са нещо произволно, само, ние не трябва да си създаваме изкуствени страдания. Изкуствените страдания не са Божествени. Казвам: Някои от вас трябва да работите. Някои братя казват: „Остарях.“ Радвайте се, трябва да се подмладите. Някои са млади, те трябва да остаряят. Които са млади, да остаряят. Какво разбираме под думата старост? Които са млади, да поумнеят. Които са стари, млади да станат. Старите малко обичат; младите много обичат, знанието нямат. Старите знание имат, не знаят да обичат. Децата малко знаят, но знаят да обичат. Децата нямат знание, но знаят да обичат, затова майките им ги обичат. Ста-

рите много знаят, но не знаят да обичат. Затова, младите и старите да се съберат, че младите да научат старите как да обичат, старите да научат младите на мъдрост. Тази е една необходимост. Само един млад човек може да те научи как трябва да обичаш. Само богатите млади (а младите всички са богати) има какво да дадат. Ако си сиромаш, какво ще дадеш? Не може да угостиш. Щом си богат, ще дадеш една богата трапеза. Като си сиромаш, казваш: „Това зная, онова зная.“ Може да проявиш любовта. Сиромашът може да има знание. После, от богатите, онези от вас, които са стари, да се научат да обичат. Онези, които са млади, да поумнеят. Да поумнеят, че като не са умни, трябва да придобият знанието. След като придобият знанието, ще идат пак да учат при Любовта.

Правилно ще учите, защото всеки ден в себе си носи нова любов. Вчерашната любов не прилича на днешната и днешната не прилича на утрешната. Всеки ден носи нещо ново в света.

Турете мисълта: старите да обичат, младите да се учат. Тогава всеки ден ще си прислужвате. Като дойде старият, да каже: „Я ми прислужи на любовта“. Какво знае, ще ви прислужи. Ако младият дойде при стария и му каже: „Я ми прислужи на мъдростта.“ Старият ще каже: „Я ми прислужи, да видя, какво съм научил на обичта.“ Старите ще прислужват на младите колкото знаят и младите ще прислужват на старите колкото знаят да обичат. Тогава и двамата ще се хванат за ръка, ще идат при Господа, ще си кажат урока. Тогава каква ще бъде разликата между младия и стария? Никаква разлика няма да има. И двамата ще бъдат млади, красиви, без бради, без мустаци, косите ще бъдат дълги, изчистени, светлина ще излиза от тях. Тук, на Земята, гледай малкото дете. Туй дете след 50 години ще има брада и мустаци, ще побелее главата му, ще остарее.

Белите глави показват, че е зимно време; черните глави показват, че снегът се [е] стопил. Онези от вас, на които главите са побелели, ви препоръчвам да се свърши вашата зима. Слънцето да стопи снега, да почернеят главите ви. Сега вий сте покрити с юрган, всичко почива. Да почернеят гла-

вите ви, всичко да започне да расте и плод да дава. Белите глави показват, че имате доста капитал, понеже всякога, когато има голям сняг, житото добре става. Онези, на които не побеляват, плод не дават. Онези, на които главите побеляват, плод дават. Онези, на които главите не почерняват, нищо не дават. Черна глава, която побелява, е хас* черна и бяла глава, която почернява, е хас черна. То е моето определение. Бялата глава, която почернява, е хас бяла и черната глава, която побелява, е хас бяла. Двете хас бои като имате, една хас бяла и една хас черна като се срещнат, да се обменят. Като се обменят, обичат се. Черното в бялото и бялото в черното и светът се върти, плодовете ще дойдат и щастието в света иде.

Аз държах днес тази сказка, толкоз дълга, за новия костюм, който присъствува на лекцията.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*3-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 15.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

* хас – (ар.-тур.) чист, истински.

ПОЛОЖИТЕЛНА МИСЪЛ

*„Добрата молитва“
„Бог е Любов“*

Говори се за свобода. Ако човек не може да мисли каквото иска, ако не може да чувства каквото иска, и ако не може да работи каквото иска, свободен ли е? Не е. Най-първо, човек трябва да се освободи от всичките препятствия, които съществуват в неговия ум. Наслоени са. Задава се въпросът откъде са дошли. Откъде иде прахът в една стая? Стаята сама не привлича праха, но през дупките, отгук-оттам влиза и се наслоява. Някой път кирта се наслоява на ръцете. Ние не искаме, но очернени са ръцете, лицето е очернено. Всяка сутрин трябва да си миете ръцете, лицето.

Та, казвам: Първият начин е да имаме метод да разсъждава човек. Да разсъждава човек значи да знае да подбира нещата. За пример, някои хора не са досетливи. Кой е досетлив човек? Който предвижда нещата как ще станат. Някои хора нямат досетливост. Заради временни блага човек изгубва ценното. Някое дете е своенравно, стане наопаки, не става с главата си, не стане на краката си, но дигне задницата си, наведе главата надолу и започне да реве. Отиде майката, вземе го, нашари го и то дигне главата си. Всички вие сте констатирали тия работи.

Човек не може да учи, докато не е свободен. Вие седите и мислите. Някой бутне крака си, че го боли. Някой бутне ръката си, някой – ушите си. И десет пъти да бутнеш, тази работа с бутане не става. Някой път с бутане може да създадеш голямо препятствие. Казвате: „Остарях.“ Каква идея влагате в това? Вие влагате идеята, че сте отслабнали, че краката ви болят. Нямаме идея. Казват: „Едно време хората бяха такива, сега са станали други.“ Това е едно лъжливо понятие, което е влязло в ума ви. Когато влезе тъмнина в човешкия ум, какво казва? Той казва, че всичко е тъмно, няма никаква

светлина. Вярно ли е това? Дотогава, докато е тъмнина, е вярно, но щом дойде светлината, всичко е светло. Кое е вярно сега? Какъв извод трябва да имаме? И двете са верни. Щом дойде светлината, има условие за знание. В светлината има условие за знание. Това е просто разбиране, никаква философия не туряйте. Дойде сега тъмната старост, казва: „Твоята работа се свърши.“ Дойде светлата страна на старостта, казва: „Сега започва животът.“ Стариият човек ще се подмлади и човек и половина ще стане. Досега беше половин човек, а сега ще стане човек и половина. Вярно ли е туй? Казвате: „Умират хората.“ Защо умират?

Пишете тогава върху темата „Защо човек умира?“ Прочетете този въпрос и цяла година трябва да мислите защо човек умира. Защо умират хората, защо ядат ябълки, круши. То е същият въпрос, все същият въпрос. Защо умира човек? Обикнал те някой, изял те, умрял си. Това е. Всеки човек, който умира, обикнали са го, изяли са го. Може да доказвате, че той умрял, че това е станало, онова е станало. И тебе, когато ти се яде една ябълка, влезе в стомаха ти. Може да казвате, че туй е станало, онова е станало. Нищо не е станало. Обикнали са се двама, ябълката се съблякла от старата дреха и като влязла в човека, се разтопила. И човек е весел, и ябълката е весела. Не е ли така? Така е.

Вие казвате: „Остарях вече.“ Поздравлявам ви. Като гледам образа на стария, седнали сме да се учим. Той казва: „Какво ще се учим, свърши се нашата работа.“ Право е, свършила се старата работа, нищо не си придобил. Седяла с години жената без да преде, сега ѝ дали хурка. Новата работа е жици да прави. Онази, която преде, пише. Тя се учи да пише единици. Първо мъжът е единица, напише една черта. Ту дебело преде, ту тънко преде. Да предеш, да събираш тия конци и да направиш дреха от тях, това е цяла наука, цяло изкуство. Казвате: „Кой не знае да преде?“ Ако на физическото поле предеш, не може в духовния свят да [не] предеш и в Божествения свят не може да [не] предеш. Тогава тази работа не върви. В трите свята трябва да предеш. Ако във физическия свят не знаеш да тъчеш, ако в духовния и в Божествения свят не знаеш да тъчеш, не върви тази работа. Ти на

Земята си изучил как да предеш. Сега остава в духовния свят да предеш. Кое е сега духовното? Физическото е ходене на едно място, на едно място стоиш. При духовното има движение, ходиш и се движиш. Божественото кое е? Вие ще го намерите. Много прости работи са. Имате единица, 1, имате 2, 3, 4, 5. На физическото поле какво означават? Те са количествени числа. 2 е два пъти по-голямо от единицата, 3 е три пъти по-голямо от единицата, 4 е четири пъти по-голямо от единицата, 5 е пет пъти по-голямо от единицата, но това е количествено. В духовния свят числата имат друго значение. Една кибритена клечка е динамична, може да запали цял един град. Една кибритена клечка може да го запали и той да изгори и на хората може да им вземе 40–50 години да го съградят.

Та, казвам: По някой път вий внасяте някоя идея във вашия ум, без да знаете какви лоши последствия може да има. Някой път от някоя малка идея зависи вашето щастие. Някой път от някоя малка идея зависи вашето нещастие. Някой път минавате по пътя и виждате болен човек и си казвате: „Да не би като него да заболее.“ Ти забравиш и мислиш, че нищо не си направил. Минат се година, две, три, хване ви една болест. Тя се дължи на тази мисъл, която си поставил в ума си. Или някой път може да минеш покрай някой цигулар или художник или някой красив или добър човек, и ти кажеш: „Ще стана един ден като него.“ Забравиш това. Тази мисъл проработи в тебе и след години се роди една мощна сила.

Казвам: Бъдете внимателни, онова, което поставите във вашия ум, добро или зло, някаква лоша идея – кажи: „Не, Бог ме е направил да бъда здрав.“ Не оставяй мисълта: „Аз ще пропадна, аз ще се разваля, от мене нищо няма да стане, аз съм такъв и такъв.“ Не се произнасяй върху Божиите работи. Казваш: „Светът няма да се оправи.“ Брей, отде да знаеш, че светът няма да се оправи? Казваш, че светът няма да се оправи, че тази работа е непоправима. Казваш: „Туй не е оправено, онуй не е оправено.“ Ти не си пратен да си даваш мнението. Казваш: „Той е много лош човек.“ Ако е лош човек, той работи на нивата. Всички хора са лоши хора, които

работят на нивата. Всички хора, които чупят камъните, са лоши хора. Всички учители, които учат хората, са лоши хора, ще ги хукат*. Нещо относително е лошото. Лошото е в *ш*-то. Вземеш с три пръста – то е лошо. Вземеш някоя круша, ябълка, туриш я в джоба – то е лошото. В какво седи лошото? – Откъснал си този плод не навреме, той е зелен. Чакай да узрее плодът и тогава го късай. Щом го откъснеш зелен, ти вече създаваш една аномалност, една анархия създаваш.

Аз гледам сега между вас, от ред години казвате: „Едно време се въодушевявахме, пък сега... Какво беше едно време...“ „Едно време“ различава ли се от сегашното време? Едно време Слънцето не грееше както сега. Едно време звездите не грееха както сега. Едно време Месечината не грееше както сега. Сега вие искате да знаете какво ще бъде заключението. Никакво заключение няма. Не заключение, но заключение трябва. Вие всички правите заключение, казвате: „Тя няма да я бъде, той не знае, онзи не знае.“ Щом ти казваш, че този не знае, онзи не знае, подразбира се, че ти знаеш хубаво. Ти, който знаеш, започни да учиш хората. Казваш: „От нас нищо няма да стане.“ Има цял чувал с жито, казвате: „Нищо няма да стане.“ Какво ще прави семето на нивата? Един чувал го посея, той е достатъчен за цяла една година да имаш за ядене. Ти казваш: „За кого ще го сея?“ Сега посея онова, новото, хубавото в тебе, не оставяйте тия отрицателните мисли. Целият свят отрицателно мисли.

Казвате: „Какво ще стане сега?“ Ще стане туй, което всякога е ставало. „Какво ще стане?“ Слънцето ще изгрее, нивята ще изникнат, реките ще потекат, птичките ще пеят, хората ще ядат, младите моми ще се женят, майките ще раждат, бащите ще отглеждат децата си, проповедниците ще заповядват, учителите ще учат, работниците ще работят. „Какво ще стане? Ами после?“ После пак същото. „Ами след това какво ще стане?“ Пак същото. Ще се върти колелото. Сега някои искат да кажат после какво ще бъде. Какво разбирате под *после*? Аз бих желал какво иска после аз да му кажа. Казвам му: После ще станеш богат. – „Ами после?“ –

* хукам – викам „ху“ след някого; *прен.* гоня.

Като станеш богат, после ще се ожениш. После ще намериш една жена, която ще те бие два пъти на ден. „После?“ – Ще родиш и деца и те ще те бият по три пъти на ден. – „После?“ – После ще те турят в чутурата и на прах ще станеш. „После?“ – Ще се разпръснеш във въздуха на прах, че от тебе ще се образуват дъждовните капки. После тия капки ще падат на земята и тревата ще изникне. После овцете ще я пасат, говедата ще я пасат. После вълците ще ги ядат. После хората ще ги бият, ще вземат кожата им. – „После?“ – После хиляди години да разправям, туй *после* няма да се свърши. Хиляди години не можем да ги съберем в една година. Сега казвате: „Тази година какво ще стане?“ За идущата година ще ме питате какъв ще бъде порядъкът. Вий ще искате да знаете защо е така. Има работи, които след 10 години ще ви кажа. После чакайте. Като дойде годината на *после*, тогава. В моя ум идеята за *после* е следната: като узрее житото, то е *после* вече. Значи придобил си, няма какво да се страхуваме. Като дойде *после*, вий се страхувате. Като съградиш къщата, туй *после* не съществува. Ще влезеш в къщата, ще живееш, ще излизаш, ще влизаш, много работи ще правиш.

Вие не можете да се освободите от вашите стари идеи. Седиш, погледнеш се в огледалото – не си тъй красив. Един художник, който рисува, че не знае да рисува, не е изучавал изкуството, не го прави от любов, но само от немай-къде, шари, шари, ще изучава стари автори как са рисували. Ще знаете как да употребите.

Ако вашето лице не можете да направите красиво, каква наука имате? Вижте младите колко са красиви. Красиви са младите. Господ, Който ви е обичал, вий сте вярвали в Него. Всяка сутрин сте мислили, идеал сте имали. Един ден вий намерите някое друго божество. Докато сте се кланяли на Господа, вий сте красиви, очите са красиви, веждите са красиви. Един ден вий намерите някое друго божество. Не ви стига един Господ, че още един Господ ви трябва. Погрозняването всякога иде от втория Господ. Момата, като се ожени, намери втория Господ. Момъкът, като се ожени, намери втория Господ. Децата като се народят, те са третият Господ. И те започнат да пишат. Дойдат слугите и започнат

да шарят. Погледнеш един ден, набръчка се лицето ти, свил си се, вървиш като подплашен.

Оставете туй всичкото богатство. Тебе ти е останало да се жениш. Колко пъти ще се жениш? Веднъж си роден – оженен си. Каква женитба ще търсиш? Търси другар. Някой дойде, иска да се жени. Казва: „Решил съм в живота да се женя.“ Няма какво да се жениш, кажи: „Аз искам само другар.“ Кажи: „В дългия път, който имам да вървя, с мен можеш ли да вървиш?“ Казват: „Не може ли да се оженим?“ За женитба въпрос не може да става. Вий сте дошли женени в живота.

Казват: „Аз съм женен.“ Минавам някъде, понеже разбирам много от езика на нещата, виждам, една мома се оженила, но като поглеждам, виждам, че тя си е намерила втори Господ. Казвам: Много зле си направила. Има да ти пати главата. Тя казва: „Защо не ме срещна по-рано да ми кажеш, ами сега? Защо не мълчиш и сега, но да страдам?“ Казвам: Мъжът ти след 5 години ще умре, Господ ще го прибере. Понеже Господ е ревнив, не иска ти да се жениш. Казва: „Ще плача заради* него.“ Жената казва: „Кой ще ме гледа?“ Ще те гледа Този, Който всякога те е гледал. Ще те гледа Слънцето.

Казвам: Не си туряйте тия лъжливите заблуждения „кой ще ме гледа“. Тази идея да оживее във вас. Хората за вас да бъдат хора, чрез които Бог ви гледа. Гледате един човек – да знаете, че Господ ви гледа. Като срещнете когото и да е, гледайте слугува ли този човек на Господа както ти, или не. Ако слугува на Господа, другарувай, ако не слугува, стой настрана. Една овца и един вълк не може да се съберат, защото интересите им са различни. Не мислете, че можете да поправите един вълк, то е невъзможно. Вълкът ще си остане вълк. В Писанието се казва, че вълкът и овцата ще пасат заедно. То ще бъде, когато овцата приеме любовта и вълкът приеме любовта. Тогава ще стане. Един ден, когато вълкът ще живее по любов и овцата ще живее по любов, туй ще стане. Но докато [не приемете] любовта, ще съществуват вашите отношения, както днес съществуват.

* заради – диал. за.

Сега искам да останете свободни, разбирам: да забравите, че сте стари. Смешно е да мислите, че сте стари. Обиколили сте 40 пъти около Слънцето и при това не сте ходили с крака, но Земята ви е носила 40 пъти и сте я обиколили. И от гледане на тази обиколка сте остарели. Срамота е да мислите, че сте остарели. Тя ви е носила 40 пъти и вий, като сте обиколили 40 пъти, ще кажете: „В тия 40 обиколки аз се подмладих.“ Защото всяка обиколка около Слънцето е подмладяване. Вий, като обиколите 40 пъти около Слънцето, казват: „Остарях.“ Който не е обикалял около Слънцето, той е остарял, а който е обикалял около Слънцето, не е остарял. 120 години като обикаляш, подмладявай се. 120 години като си обикалял, в небето си се прочул. Ще дойдат специално и ще кажат: „Ще благоволите ли да дойдете в нашия свят?“ Това е умирање. Тогава всички тия стари дрехи ще останат, с нови униформи ще влезете в другия свят. Като генерали ще тръгнете за оня свят. Онези, които не разбират, ще плачат подир вас. Вие ще пишете, че много добре са ви приели в оня свят, със знамена, с арки. Сега като ви говоря така, турците казват: „И да го видиш, не вярвай.“

Новата идея е като срещнете човека, да се зарадвате. Виждайте във всеки човек Божието благословение. Навсякъде, в тревите, в дърветата, в камъните, навсякъде виждайте Бога. Кажи: „Божиите блага, които се разнасят, с тях Бог е велик. Той ще засегне и мене.“ И ти си един от тия, които ще разнасят Божиите благословения навсякъде. (Учителят пее:)

Аз остарях, но поумнях.
Стар вече няма да бъда
отсега нататък.

Тя не е лесна работа. Старостта в света е неорганизирана материя, която се намира в неговите стави, в нервите. Той среща съпротивление в пътя си, като вятъра. Духа вятър насреща ти, казваш: „Да престане, дотегна ми.“ Не трябва да допускаме тази материя да се наслоява.

Всяка сутрин, като станеш, ще [се] пречистиш. Молитвата е за пречистване на ума, начин за пречистване на сърцето и на тялото. Ще се пречистиш, това е работа. Ние някой

път не разбираме и мислим, че молитвата е труд. Не, тя е най-хубавото нещо, което човек може да прави. Сутрин като станеш, да поговориш с Господа 1–2 часа. Вий колко говорите? Щом като станете, не отваряте радиото, казвате: „Работа имам“ и тръгваш по работата. Сега идеята стои туй как ще стане. Дебелите възжета как са станали? Раждат ли се дебелите възжета? – Не се раждат. Но най-първо имате един конец, после туряте втори, трети, четвърти, десетки хиляди и направите едно дебело възже. Че и в човешкия ум имате една мисъл, втора, трета и за да се образува една сила, трябва да дойдат много мисли в съвкупност и тогава имаме един резултат. Една мисъл, с един тънък конец, малко работа става. Все ще стане нещо, но с един конец не можеш да свършиш голяма работа.

Та, сега между вас трябва да се образуват групи. Като те боли кракът, да не вярваш, че те боли кракът. Как? Усещаш. Макар да усещаш болката, не вярвай. Имаме такива случаи. Срещна ви една година и ще ви дам 1000 лева. Срещна ви другата година, нямам, нищо не ви давам, но ви казвам: „След една година ще ви дам 1000 лева.“ Кое е по-хубаво: да ви кажа или да не ви кажа? Нещата, които не се казват, се сбъдват по-лесно, отколкото нещата, които се казват. Помисли, но не говори – по-лесно ще стане. Ти казваш: „Аз ще направя това.“ Кажеш, че ще го направиш. Ти нищо няма да направиш. Помисли и не оставяй друг да го направи. В света не си само ти, който работиш. Помисли, че когато тебе ти дойде някаква идея, има още хиляди същества, които мислят така и ти трябва да дойдеш в съгласие с тях. Нещата не стават, понеже ние искаме сами да свършим нещо. Искаш художник да бъдеш. Това не е единична идея. Ти, като художник, трябва да дойдеш в съгласие с всички художници, които от памтивека съществуват. Искаш да пееш, да станеш музикант – тя е колективна идея. Искаш да работиш за Бога – трябва да влезнеш в Божествената идея да работиш. Искаш сам да направиш нещо – нищо сам не можеш да направиш. Какво може да направи един тънък лист? Нищо не може да направи. Влез в Божествената идея. Ти като влезеш в един трен*, нямаш право да го

* трен (от фр.) – остар. влак.

гледаш научно как е направен. Ти ще си седнеш на мястото, а огнярят и машинистът ще си гледат работата. Ти имаш предназначението да слезеш на някоя гара, туй тебе те интересува. Сега вие се интересувате какво ще стане. Хората са учени, знаят какво щяло да стане след милиони години. Аз да ви кажа: след милиони години много от това, което учените казват, я стане, я не. Казвам: Кажи ми днес какво ще стане. Казва: „Днес не зная какво ще стане, но за в бъдеще предсказвам.“ Днес какво ще стане? Аз да ви кажа какво ще стане. Непременно на обед ще идеш да се наядеш. Супа ще ядеш. Туй ви го предсказвам. Ще ме питате отгдето го зная. Ще стане – нищо повече. Аз казвам: Зная, че повече от три яденета не може да поставиш.

Те са обикновени работи. Ний си губим времето. Сега седя тук и казвам: „Ние тук не живеем добре.“ Кой е този автор, който ти казал? Ти отгдето го знаеш? Какво значи, че не живеем добре? Аз като съм болен, неразположен, мисля, че всичките хора са болни. Не е вярно. Моето неразположение не е неразположение на всичките хора. Отчасти може да им влияя и тяхното неразположение може да засегне мене отчасти. Някой път, когато един човек боледува, предава се болестта, но и здравословното състояние се предава. Та, някой път има закон, когато някой се разболее, и ти ще се разболееш. Трябва да знаеш. Като заболее някой, зарадвай се, че е заболял. Ти ще се зарадваш, когато някой хора заболяят, но и ти ще заболееш с тях наедно.

Искайте богатият да дава, но не искайте сиромасът да дава – няма какво да даде. Сиромасът, като го срещнеш, иска и той да работи заради тебе. Богатият като срещнеш, той може да ти даде. Той като ти даде, нищо няма да изгуби. И сиромасът, като работи за тебе, нищо няма да изгуби. Ако вие работите заради него, нищо няма да изгубите. И ако давате на богатия, нищо няма да изгубите. Който има малко, той продава. А ти имаш едно езеро вода – давай. Ако някой има само едно шише и той ви даде 100 грама, то не е даване. То нищо не ползува. От преизобилието, което имате, давайте. Всяко нещо, което не произтича от преизобилието, то не е даване. „Даром сте взели, даром давайте“, казва Писанието.

Туй, което Бог ти дал, него давай; туй, което не ти дал, не давай. Казва: „Аз не давам.“ Прав си. Точка. Не ти е дадено – не може да дадеш. Дадено ти е – ще дадеш. Туй, което ти е дадено, ако не даваш, тогава ти повреждаш своята съдба.

Сега, да ви кажа какъв е законът. Ако ти приемеш храна в стомаха си и стомахът се обленява и казва: „Нека дойде втора храна, тогава ще започна работа“, този стомах ще пострада. Още като му дадат работа, трябва да започне. Стомах, който отлага за следната храна, скоро ще фалира. Сега ти дават една малка работа, ти отлагаш. Да дойде друга работа. Малката работа веднага свърши. Не отлагай нищо.

Аз ви говоря като на ученици. Аз ви говоря, пък вие казвате: „Чакай втори път какво ще каже Учителят.“ Туй, което сега ви казвам, вие си философствувате дали е вярно или не. Откъде ще знаете дали е вярно или не? Ако е за авторитет, аз зная дали е вярно или не. Много работи аз съм проверил. Аз съм ги правил. Аз ви говоря сега за един закон, с който всичките хора ще се борят. Сега вас ви утешават, сега сте остарели, но втори път като се преродите [на] Земята... Оставете тия заблуждения за втори път. Ти сега си прероден, не бъди сега глупак. Не ставай такъв глупав човек, да повикаш слугата си и да му дадеш имането си, че после от него да искаш, че той да ти каже: „Колко си ленив човек, че не работиш“, че не ти дава пари. Защо ще оставиш твоя слуга да се разправя с твоите пари? Всеки човек да се разправя с това, което има. Никога не се разправяйте с чужди работи. Кажете ми сега, какво [ви] липсва? Две неща. Да ги изправим. Няма да ми казвате: „Аз искам да свърша по музика.“ Музика никой не може да свърши. Казваш: „Искам да свърша музика, искам да уча музика. Нищо няма да свършиш. Какво ще свършиш? Идеята не е права. „Искам да свърша художество.“ Нищо няма да свършиш.

Ние, всичките хора, представляваме части на едно цяло. Ний съставяме една Божествена идея и трябва да знаеш какво е твоето предназначение в нея. Ти седиш и мислиш, че ти си господар. Не е така. Ти си господар на някои работи, но ти си част от едно цяло, ти имаш предназначение. Сега знаете ли какво е вашето предназначение? Не е лошо. Учете сега.

Какво е вашето предназначение – трябва да учите хубаво. Какво значи да учите добре? Ти срещнеш един човек, искаш да знаеш дали те обича или не те обича. Като го срещнеш, запитай себе си: „Обичам ли го или не?“ Ти искаш много труден въпрос да разрешиш. Този въпрос е много труден, да знаеш. Аз в дадения случай може да зная обичам или не. Щом като срещнеш някого, когото обичаш, какво правиш? Аз като срещна някого, ни най-малко няма да го питам дали ме обича, но ще измеря ръката, ще измеря колко е обиколката на ръката. Някоя сестра или някой брат ще срещна с една млада мома – ще премеря ръката и ще зная обичат ли се или не. Нищо не може да се скрие. Зная каква промяна ще стане, ако се поусмихна само.

Всеки човек, който ви срещне, ще упражни микроскопическо влияние върху вас. Ти като срещнеш някого, непременно ще упражниш влияние. Казвате: „Аз не искам да влияя на хората.“ Ще ти влияят и ще влияеш – то е Божествен закон в света. Не съжالياвай, но се радвай на онова влияние, което Бог упражнява чрез хората. Туй влияние иде само от едно място. Не очаквайте благото да дойде от тази лампа. Тази лампа като се запали, ток иде от другаде. Очаквайте от Слънцето, от звездите, отвсякъде да дойдат тия блага. Тия Божии благословения идат постоянно. Тази идея дръжте в ума си.

Сега второто положение, ние как сме учили. Че когато Христос е говорил, вие не сте го чули, не сте го слушали какво е говорил. Слушате сега какво другите говорят. Не сте били там, когато е говорил на голямата проповед. Казвате: „Де бяхме ние? В Неговото време не бяха ли други хора? Защо не повярваха?“ Казва: „Не ми е дадено.“ Те са слушали и казали: „Туй е за бъдеще.“ Онези, които тогава Го слушаха, казаха: „Туй учение, което Той учи, е за бъдеще.“ То е заради вас, които сега слушате. Ти сееш жито тази година и идната година ще израсне. Туй жито не е за сега. То е за идната година. Хората за идната година ще ядат от класовете, които узреят. Те ще ядат от това жито.

Сега, не искам, като излезете, да кажете: „Виж какви хора сме били, не сме разбрали.“ Така не се говори. Най-

първо, не влагайте в старостта немощ, не казвайте: „Остаряхме.“ На старите хора им липсва магнетизъм. Всички стари хора развиват личните си чувства. Те остаряват от своите лични чувства. Старите стават много амбициозни, мислят, че са остарели, че имат опитности, искат да ги уважават и да ги почитат. Тебе ще те уважават хората заради силата, която имаш. Тебе ще те уважават хората заради знанието, което имаш. Казваш: „Аз знам.“ Какво знаеш? Ще вземеш да нарисуваш една картина, ще вземеш да пееш, ще вземеш мотиката и ще работиш. Пък като стар какво ще правиш?

Вас, учениците, ще ви накарам по любов да работите. Вие още по любов не вършите работата. Аз имам насадени ягоди в лозето и искам всеки един от учениците по едно гнездо да изчисти. Тук до десетина дена да го направите. Всеки само по едно гнездо да изчисти [от] тревата и да го разкопае, не искам по десет гнезда. Едно гнездо ти ще разкопаеш, да не развалите работата.

Вие имате големи желания, казвате: „Аз съм учител.“ Какво от това? „Ще ходя да се занимавам с ягодите?!“ Мислите, че тази работа е проста. Аз отивам да видя какво Господ работи там. Господ е работил там. Като расте туй грозде, виждам какво слънце е работило върху него. От листата чета какви промени станали на Слънцето. Мълча. Има знания, които не ви казвам. Спирам се при някоя канара, спирам се при някой камък и виждам какво става във времето. Всяко нещо, което правя, аз проучавам. Божественото е вложено. Аз дигам едно камъче от едно място на друго. Мен ме интересува – като дигам камъчето, ще науча новото, което става в света, то е отбелязано там. Ако се приближа при едно камъче и пипна, че е топло, значи Слънцето го е гряло; ако е студено, значи Слънцето не го е гряло. Ако камъчето е топло, значи, че туй камъче е обичало повече Слънцето и Слънцето го е обичало повече; ако е студено, не го е обичало. Понеже не го е обичало, затова и другите камъчета са го затрупали.

Казвам: Ако вие не сте готови да се учите, ще ви затрупат. Ако сте готови, ще видите Слънцето. Ние сами се затрупваме. Казвате: „Това не е заради мене, онова не е заради мене.“ То е проста работа. Не за една пролет, две, три,

четири, но има хиляди милиони години, като работите по този начин, много ще постигнете. Първия опит ви давам: всички, които обичате, да изчистите по едно гнездо. Като влезете вътре, ще си отправите ума, ще се спрете и едно гнездо от обич ще го очистите, не цяла леха. Дето обичаш, ще очистиш и ще си излезеш. Една задача за 10 дена и всеки от обич да го направи. Който не обича, да не работи. Аз вече ходих и очистих едно. Болят ме краката, понеже кляках. Очистих едно, но тази сутрин гледам: краката ме болят. Ще кажете: „Вече очистих, понеже краката ме болят.“ Ако не ви болят краката, нищо не сте очистили. Защо ме заболяха краката? Понеже сухите треви изхвърлих, те се разбунтуваха. Казват: „Какво право има, природата ни дава туй място, пък ни изхвърляте.“ Казвам: „Вас на служба ви назначавам.“ С всичките тревници се разправям. На някои семенцата, децата им на друго място.

Всякога в живота си вие ще срещнете едно противоречие. Противоречието всякога е Божие благословение. Вярвайте в това, не го обяснявайте. Бог използва в света всичките противоречия. Използува ги както Той разбира. Ако в нас има противоречия, има нещо, което и ние може да изправим. Всичките противоречия, които съществуват в ума, ще се превърнат за добро. Всичките противоречия, които съществуват [в сърцето], ще се превърнат за добро. Всичките противоречия, които съществуват в тялото, ще се превърнат на добро. То е Божия работа.

Та, казвам сега: Желая на старите от вас, които се мислите, да учите, толкоз години вие ме слушате, напишете сега какво сте разбрали. В 10 думи напишете какво сте разбрали. Ако аз ви дам един обяд, един обед нищо не ползува и два обяда нищо не ползуват. Ако ви говоря на един език, ще кажете, вие искате един обяд. Всеки един обяд е поемане на въздуха. Поемането на светлината не е ли един жив обяд? Някой път ние се събираме на обяд, но много от нашите обеди не са направени от любов, има недоволство. Всеки като седне, носи човешки разпоредби, на кое място да седне, философски работи, отляво или отдясно. В Божественото като седнеш, да имаш разположението на любовта, гдето и да си.

Някой път като седнете на масата, гледате към запад, някой път гледате на север, някой път на юг. Кое място искате сега? Ако гърбът ви е към изток, а лицето – към запад, какво ще придобиете? Значи, вие искате да слезете на Земята, да забогатеете, къща да имате. Много добре. Вий гледате към изток – вие искате да напуснете България, да идете в друга държава. Добре е. Ученик сте, искате да отидете другаде. Гледате към юг – искате добър да станете, много добър да станете. Идете в училището. Гледаш към север – искаш да научиш какво нещо е истината.

Север е нагоре, юг е надолу, запад е назад, изток е напред. И назад е потребно. Иде една мечка – няма да бягащ, ще отстъпиш. Тя ще мине, ще те погледне. Някой път трябва да козируваш на мечката. Погледне те като генерал. Аз ако съм, като срещна мечка, като иде, ще отстъпя назад, полака ще я поздравя, ще ѝ се поклоня. Аз в живота си можах веднъж да козирувам на една мечка. За пръв път бях ходил на Мусала, слизах през Маричината низина. Аз нося чадър и една кърпа с хляб. С мене върви един евангелски проповедник. Той си навехнал крака, малко накуцва и останал малко назад. Вървим по пътя и гледаме една мечка. Връщам се към проповедника и му показвам мечката. Аз таман щях да козирувам на мечката. Той помисли, че аз вече бягам, а тя иде наблизо. Като се удари в едно дърво, дигна си краката нагоре. Тя, като го видя, уплаши се и хукна обратно. За пръв път видях да бяга мечка, но от кон по-силно бяга. За пръв път съм срещнал мечка. Тя отдалече иде, заклатила си главата, отива към Марица.

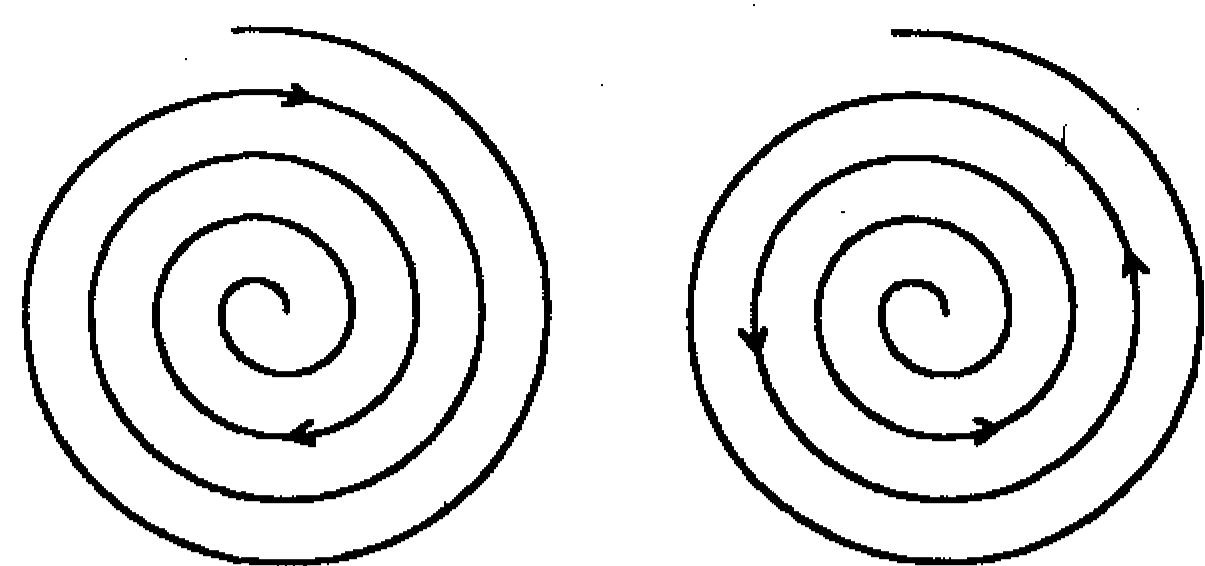
Казвам: В мечките има нещо, което е хубаво. Човек не може да асимилира мисълта ѝ, има нещо много грубо, което тя внася и ти чувствуваш нещо грубо. Ако гледаш мечките, има нещо много хубаво. Наблюдавах тази мечка, като ме погледна, аз седя спокоен. Наблюдавах как очите ѝ се отвориха. Тя гледа и не може да разбере. Този проповедник си дигна краката. Мечката казва: „Този ли е, който проповядва на хората? Аз не искам да го виждам.“

Казвам: Всеки един от вас ще срещне такива препятствия. Можеше да се нахвърли тази мечка отгоре ни. Сега

ви разправям, че тя е побягнала. Не беше женска, но мъжка мечка беше. Аз седях и гледах мечката и веднага ми дойде мисълта: ето едно същество затворено, прикрито. В тази мечка виждам кой е, зная кой е в мечката. Тя стъпя солидно, пък и в характера си има нещо такова. Като обича – обича, като мрази – мрази. Мечката много мрази. Ако я обидиш, и 20 години да мине, не забравя. Много отмъстителен характер има. Хора, които имат мечешки характер, са същите.

Та, казвам: Като срещнеш мечката, не може да мислиш, тя внася нещо. Или срещнеш някоя змия, някоя боа – не може да разсъждаваш. Трябва да имаш присъствие на духа. Животните винаги познават кой човек е страхлив. Щом твоите трептения са по-силни от техните, те бягат. Като те погледне, преценява моментално има ли противник или има един страхливец до себе си. Тези, големите мечки, тигри, вълци, змии, са много силни. Аз ви навождам това, защото мъчнотиите в живота мязат на разни животни. Една мъчнотия като те срещне, щом види, че си страхлив, тя те атакува. Няма какво да се плашиш от една мъчнотия. Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна.“ При големите душевни мъчнотии ще опитаме Божията сила. Има неща, при които никой не може да ти помогне. Някъде си в пустинята, или в гората си изгубил пътя – кой ще ти помогне? Божественото начало вътре ще ти покаже по кой начин може да излезеш от мъчнотията.

Виждам ви, всички сте със затворени интервали. Има затворени интервали. Един затворен интервал трябва да се отвори. Имаш мъчнотия, която няма разрешение – то е затворен интервал. Щом намериш по кой начин може да стане тази работа, вече влизаш в отворен интервал. Ти започваш една идея и постепенно стесняваш, стесняваш – то е затворен интервал. Отвореният интервал е, когато започнеш от малкото и разширяваш. По кой начин ще работиш? Няма да започнеш от периферията, но от центъра навън ще излизаш. (фиг. 4.1) Ако започнеш от периферията към центъра, то е вече затворен интервал. Всякога, когато една мисъл е от затворен интервал, тя обезсърчава човека; когато е от отворен интервал, тя насърчава човека. Туй, което поощрява, е

отвореният интервал. Туй, което спъва човека да не може да работи, то е затвореният интервал. Ще обърнем движението. Когато казваме *вяра в Бога*, то е отворен интервал. Безве-

рието е затворен интервал. Ти отричаш, отиваш към центъра, търсиш причината. Търсиш кой е направил света. Ти от периферията търсиш кой е центърът, има ли някаква причина или не. Ти вече сам се затваряш. Като че влизаш в един кладенец. Щом влезеш, ще дойдеш на едно място и наново трябва да излезеш навън. Ти се намиращ в едно ограничено пространство. Ако слезеш на 1000 метра дълбочина, гледаш една малка дупчица само. Ти трябва да започнеш да излизаш постепенно в широкия свят, да можеш да работиш. В туй място, дето си стигнал, нищо няма да постигнеш. Някой път вечерно време някъде отвисоко слизаш в някой кладенец – то е страшна работа.

Сега да остане идеята: „Аз остарявам, но ще се подмладявам.“ Затворени интервали има в някои песни. В българските песни са повечето затворени интервали. Сега ще ви изсвирия как българинът разбира. (*Учителят свири тъжен български мотив.*) Българинът казва: „Я бъде, я не.“ Той вярва, че някой ден някой ще се яви и ще отвори, но в далечното бъдеще. (*Учителят свири нещо бодро, а после – много нежно.*) Българинът казва: „Трябва да му се намери колат, трябва да се излезе от трудното положение.“ (*Учителят свири нещо живо, ритмично.*) Той вече приближава отворения интервал. (*Учителят пее:*)

Аз остарях,
но ще се подмладявам.
Това аз зная от моя дядо.
Иде време,
когато това ще стане в мои дни,
недалече от сега.
Аз ще се подмладя,
това да знаете всички вие.

Аз ще се подмладя,
да знаете всички вие това.
Аз ще се подмладя, аз ще се подмладя,
да знаете отсега.
Когато ще бъдем млади,
ще ходим, цветята ще изучаваме,
реките ще прегазваме,
по високи върхове ще се качваме,
на Бога слава ще отдаваме.
Аз ще се подмладя, аз ще се подмладя,
да знаете всички това,
що ви казвам сега.
Аз ще се подмладя,
да знаете вие сега.

Казвам: В Божествения свят има нещо хубаво, ново. Всякога човек трябва да бъде свободен. Трябва човек в себе си млад и щедър да се чувствува. В себе си да чувствувате резултатите. Вътре човек си е все млад, той съзнава, че е млад. Как е станал стар? Той постоянно си внушавал, внушавал. Казвам: Не си внушавайте, че сте стари. Всички мислете хубави неща. Кажете: „Ще се оправи тази работа, ще се подмладим.“ (*Учителят пее:*)

Аз ще се подмладя,
да знаете отсега.

Като станете сутрин, ще пеете: „Аз ще се подмладя.“
Да оставим за втория път. Като излезете, пейте сега:
„Аз ще се подмладя, да знаете вие това.“

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО
ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

4-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 22.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

РАЗУМНА ПОЧИВКА

„Добрата молитва“

„Цветята цъфтяха“

(Прочетоха се темите „Защо умира човек“ и „Какво съм научил“.)

„Мисли, право мисли“

Трудно е, когато някой певец иска да даде концерт, кои песни да избере. Някой път се безпокои певецът кои песни да избере. Или цигуларят трябва да изсвири нещо, намира се в трудно положение. Когато говорим, трябва да намерим някой предмет. Намирам, че обикновените хора много лесно намират предмет. Две жени два часа говорят, намират тема. Тук не може да си развивате темите, пък те много лесно ги развиват. Веднъж във Варна слушах една гагаузка, три часа говори, скарала се със съседката си, българка. Три часа говори, нарежда като оратор думите си, разхожда се. Най-после казва: „Кажиде!“ Три часа говори, доказва като някой прокурор, една обвинителна реч по всичките правила. Най-после казва: „Какво ще кажеш? Кажиде, да видим.“ Сега, като дойдете тук, казвате, че не знаете. Много голяма скромност имате, много скромни сте.

Най-първо човек има доста да изучава в живота. Има да изучава тялото си. Някой път някой певец иска да пее, пък се случва, че се простудил и каналите, от които излизат отровни вещества, наместо да слизат в носа, слизат в гърлото. Горкият – иска да пее, но тия нечистотии се набрали, той трябва да се изкашля. Пазете се да не отиват тия вещества в каналите. Някой път се запушват каналите ви. Слюнката засъхва и тогава трябва да намажеш гърлото си с влага. Не е хубаво да засъхва гърлото. По някой път засъхват очите, някой път са по-влажни. Нито голямата влага е полезна, нито пък сушата. Някой път започват да се зачервяват очите. Този човек е динамичен. Червеният цвят започва да се явява

на клепачите, война иска човекът. Казва: „Хич не ме бутай, червени ми са очите.“

Казвам: Ако две сестри, една млада и една стара, ги турите да говорят, как ще говори младата и какъв ще бъде предметът, старата какво ще говори? Да допуснем, едната е женена, другата е неженена. Неженената за какво ще говори? Ще говори за туй, което не е. А пък женената ще говори за туй, което е. Онази предполага, другата вече знае работата. Погрешката е: онази, неженената, преценява работите, туря туй, което не е, казва: „Много хубаво е“. Онази, женената, ги подценява. Защо едната ги надценява, а другата ги подценява? Когато обичаме някого, винаги туряме туй, което не е. Когато не го обичаме, туряме туй, което е. Какво му туряме? Казвате: „Той не ме обича.“ Много естествено, не е намерил човек предмет да обича. Може ли да обичаш туй, което не е? „Той не ме обича.“ Ти за него не си предмет. Ти не съществуваеш за него. Ти като една вещь си в света, но за да те обичат, твоята [душа] трябва да се прояви. Ако вие туряте хубави дрехи на една восьчна кукла, заслужава или да я обичате, защото има хубави дрехи? Че някой има хубави дрехи – той може да е кукла. В света душата може да се обича.

Казвам: Дотогава, докато човешката душа не се проявява, любовта не може да се проявява. За мене ето какво е любовта, в най-простата идея изразена: при 30 градуса водата не може да се прояви, тя е много скържава*, каквото го вземем, го задига, капка вода не дава. При 30 градуса студ любовта не може да се прояви. Водата при 30 градуса студ е на лед. Какво ще правиш този лед? Може да четеш много молитви, можеш да кажеш: „Студен си, взел си всичко“ – той все ще мълчи. Казвам: „Прав си, каквото искаш.“ Щом го напече слънцето, започне да пуца нещо от него. Всеки един от вас може да каже тази реч. Да приложим тази реч в живота. Всеки един от вас може да има идеята, че е певец. Всеки е певец, но по някой път има препятствие, не може да пее. Гласът не му се подчинява. Неговата музикална ципица, като иска да пее, казва: „Не съм разположен.“ Някой път нашето

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

гърло прилича на онази дъщеря на един богат българин, била доста видна. Дошли му гости, искал да я покаже; била красива, учена, но доста своенравна. Бащата казва: „Ела да те представя.“ Казва: „Не искам да се срещам, да си вървят!“ Бащата отива при тях, казва: „Ще извините, малко е неразположена, трескаво състояние има.“ Извинява се веднъж, но ако втори, трети, четвърти път все като идват гости, все тъй става, как ще извиниш работата? В края на краищата какво извинение ще дадеш? Сега аз ви представям един изключителен пример. Такъв пример на Изгрева го няма, вЪн има.

Едно състояние има в нас. Някой път ние сме неразположени. Много естествено, боли те кракът, така те боли, че сълзи излизат – какво ще те хваля? Кракът те боли, направиш гримаса. Онзи, когото не болят краката, казва: „Няма нищо.“ Няма нищо за тебе, но за мене? Ние сега живеем във времена, дето много работи са изостанали недоправени, ние трябва да ги доправим. Като влезем в една къща, трябва изново да се поправи, да не виждаме неудобствата на къщата. По някой път, когато сме недоволни от живота, има много неудобства. За пример, в живота трябва да имаш вяра. Вярата има един център в главата, пък има и жлеза. Сега учените хора намериха центъра на вярата, но жлезата на вярата не са намерили. И аз няма да я кажа – то е една тайна. Като я намерят учените хора, и аз ще ви кажа. Седиш ти и си се обезверил. Обезверяването значи: вярата ти е отслабнала. Щом вярата ти е отслабнала, работите са тръгнали назад. Щом вярваш положително, всичко върви положително. Щом престанеш да вярваш, вече работите вървят зле.

За пример, по някой път говориш за невидимия свят. В невидимия свят има същества, които говорят много тихо, отличен слух трябва да имаш, едва се чуват. Нашето тихо говорене е силно за тях. Нашият говор, пренесен в небето, е цяла буря, гръмотевица, която може да разруши всичко. Благодарение, че хората не могат да влязат такива, каквито са, в оня свят – ако биха влезли, всички неща биха ги разрушили. Някои неща хората са разбрали. Казва: „Ти ще станеш богат“ – изведнъж ти допада. „Ти ще осиромашееш, ще изгубиш богатството си“ – ти започваш да се съмняваш вече. Много

естествено, за мене богатството е много голяма работа. Зимно време при 30 градуса студ може да имаш вода колкото искаш. Лятно време при 50 градуса топлина всичкото богатство от леда ще се разтопи. Значи ако един човек е осиромашал, лятото е дошло, 50 градуса топлина има. Какво представля лятото? Какво представля единицата? Един лев? Единицата представля началото на живота. *Едно* значи начало, започна животът. Този живот ти носи всичките блага като едно семе, което Бог е вложил. Започва една работа с единица – радвай се, че онова, което Бог е вложил, гледай го да се прояви, не да се проявяваш ти, не да се проявяват твоите черупки, които имаш, но да се прояви съдържанието, което има единицата.

Казвам: *Едно*-то е пролетта, началото на живота, *две*-то е лятото, жертвата е то. Числото 2 ние не го обичаме, понеже не искаме да жертвуваме. Най-малко хората са готови за жертва. Като дойде до жертвата, там идат всички противоречия. Скарването какво е? Някой се обидил, защо? Някой се обидил, защото не му си казал това, което той иска. За работата не си му платил това, което сам си оценява. В бъдещата култура като наемеш един работник, ти няма да оценяваш колко струва работата, но самият работник ще оцени работата си. Колкото иска – няма да кажеш нищо. Каже 15, 20, 300, 500 лева – няма да му отбиваш. Да допуснем, че аз държа този, новия морал. Имам работници, ако дойде някой и не може да направи една работа така, както трябва, аз нищо няма да му кажа, но ще му платя колкото иска.

Аз съм ви привеждал този пример: Един американец, който обичал много музика, обичал много да свири на цигулка, чул, [че] ще дойде един знаменит европейски виртуоз, но се случило, че тренът* закъснел и той пропуснал концерта. Вечерта към 11 часа намира хотела и отива там. Виртуозът вече се съблякъл да си почива от концерта, този хлопа. Казва: „Господине, искам да ви чуя как свирите.“ Казва: „Свърших концерта, сега искам да си почина.“ – „Аз ида отдалеч, не си отивам, искам да ми свирите.“ – „Скъпо струва.“ – „Колко

* трен (от фр.) – остар. влак.

струва? За 50 долара ще ми свирите ли?“ – „Не свиря за 50 долара.“ – „За 100?“ – „И за 100 не свиря.“ – „За 200 да ти дам?“ – „Не свиря.“ – „За 300?“ – „Не свиря.“ – „За 1000 долара?“ Става, взема цигулката и му свири. Цигуларят отвътре, онзи отвън. Дава му 1000 долара. След това американецът иска цигулката му, да му я даде, че той да посвири, за да се произнесе дали може да стане нещо от него. Дава му цигулката, дава му още 1000 долара, за да се произнесе за неговото свирене, стават 2000 долара. Свири му той и виртуозът казва: „Доста заложби има в тебе.“ – „Тъй ли? Много добре!“ Сега кажете ми: колко часа продължила тази работа? Колко предполагате? Колко време допускате, че са говорили двамата? Може този пример да е верен, може да не е верен, но близо до ума е. Вий бихте ли дали 2000 долара? Те са 200 000 лева. Да дадете 200 000 лева, да ти свири – 100 000, да го чуеш и 100 000, да те прецени ще стане ли от тебе един ден нещо. Този човек има преизобилно пари. 200 000 лева са малко за него.

Има неща във вас, които ви са дадени и които струват много повече, отколкото вие мислите. Има картини при изгрева на Слънцето, такива гледки струват 400–500 000 лева. Когато на тебе ти дадат това богатство, не го оценяваш. Съвременните хора си набират нещастия от много спане: не лягат навреме, когато трябва да спят, и не стават навреме, когато трябва да станат. Знаете защо не можете да спите? Много естествено е това. Тази работа е много проста. Кокоските по кое време лягат? Те знаят, че когато залезе Слънцето, има много тренове за другия свят, съобщенията за другия свят са много добри, но късно, към 10–12 часа, треновете са редки, ще трябва да чакаш, не можеш да идеш в другия свят, ще бъдеш буден, на гарата, не можеш да се качиш. Щом се качиш, е лесно, ще те поеме тренът, да те носи за другия свят.

Разправяше ми един познат, казва: „Никога не съм виждал такъв сън. Денем, спя около два часа и гледам едно море тъй живо, че трябваше да бъда художник. Аз седя над водата, гледам една лодка, гледам двама души, единият плава, другият не може да плава. Онзи, който плава, иска да

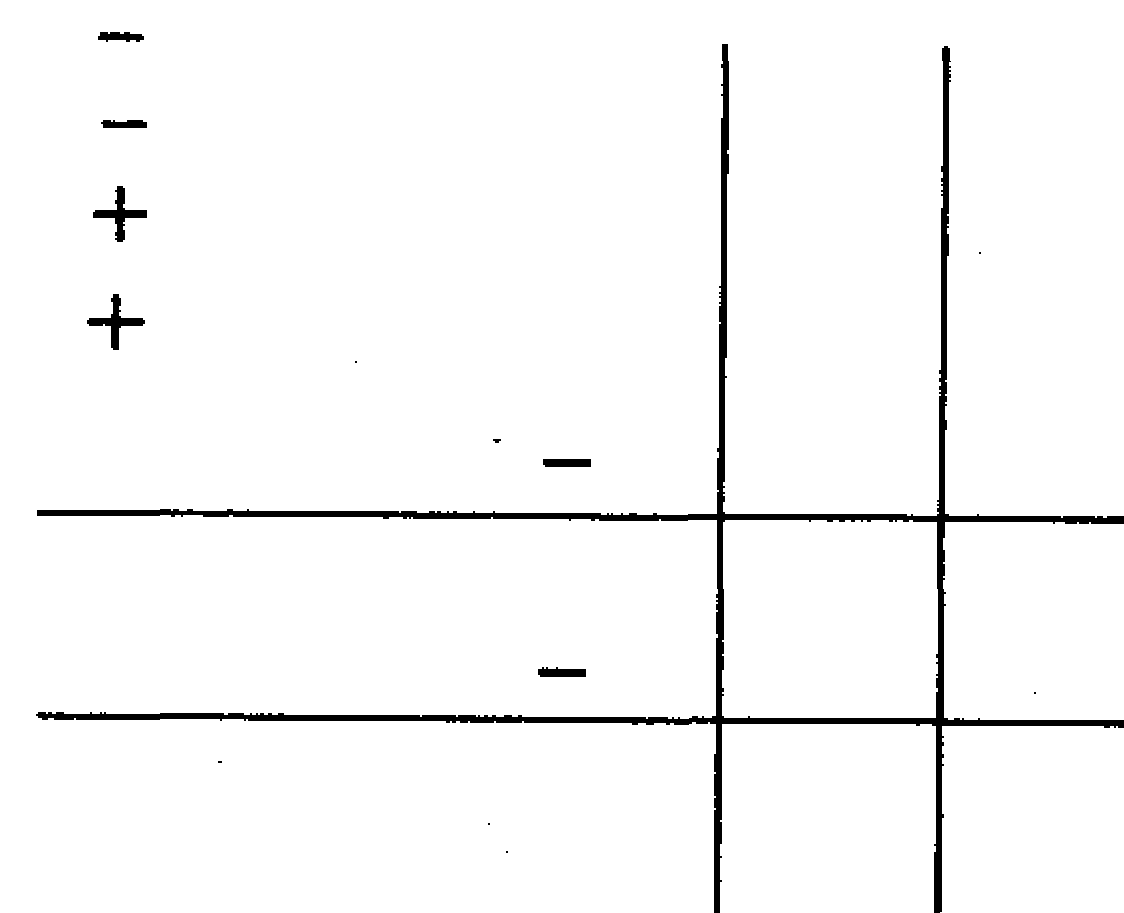
избива онзи, който не може да плава. Виждам и един голям параход, виждам приближават се тия двамата, виждам телата им – от бялата раса са, не са черни хора. В съзнанието си схващам, че единият иска да му помогне, другият изгуби съзнание. После и двамата видях с лицето нагоре. Ставам.“ Пита ме: „Какво означава това? Кажи ми как седях над водата. Наблюдавах много ясно морето, в живота си така ясно не съм наблюдавал.“ Казвам: Жлезата на твоето зрение се е пробудила, защото не само с центъра на зрението може да се вижда, но жлезата на зрението се е събудила, че виждаш работите. Искат да ти покажат, че морето е животът. Онзи, който изгуби съзнанието, загази, влязъл в гъстата материя. Задушил се. Другият, главата му е над водата, той е господарят на положението. Той мисли, иска да събуди другия. Този може да е някой проповедник, може да е майка, може да му е син, може да дадете каквото искате тълкувание.

Казвам: Вий какво тълкувание ще му дадете? Вие ще му дадете някакво тълкувание. Тълкуванието е вярно само когато човек разрешава една задача и чувства една приятност. Всеки човек има една жлеза вътре и той усеща една приятност, щом работите вървят добре. Когато имаш добро разбиране, пак усещаш тази радост. Жлезата е вътре. Тази жлеза показва същината на нещата. Същевременно този център се събужда отгоре. Докато не се събуди тази жлеза, нямаме ясна представа за онова, което става около нас. За пример, ядеш. Тази жлеза е много развита. С ума си може да мислиш много какво нещо е захарта, но като близнеш с езика си, щом близнеш захарта, веднага разбираш същината на меда, на захарта. Щом ядеш, определяш същината от ябълката, от крушата. Всички тия вкусове езикът ги различава. Ти го считаеш този език като че ли е много лош. Доста голям специалист е. Като близнеш с езика, разпознаваш меда, отличаваеш захарта, крушите, даже и със затворени очи – от сладчината ще познаеш какъв е предметът.

Казвам: Не осакатяйте вашия вкус, чувствителността си. Често от много работа хората осакатят най-нежната страна, вътрешната страна на върховете на пръстите. Пръстите трябва да бъдат много чувствителни, да усещаш. Като

пипнеш с ръката, може да познаеш този човек здрав ли е или не. Като пипнеш една здрава ръка, усещаш нещо приятно; като пипнеш някой, който не е здрав, като че пипаш изгоряло. Някой път се ръкувате с някой човек, който е здрав – усещате приятност. Някой път се ръкувате с някой човек и възприемате неговата енергия – тя показва, че е в едно болезнено състояние. Болезненото състояние – липсва му нещо. Недоимък има или излишък има. Излишъците трябва да се изхвърлят. Благото на новото иде и всеки човек трябва да възприеме новото благо, което иде от Бога. Някой ден благото седи само в това да срещнеш един твой приятел. С този приятел ти ще имаш една обмяна между него и тебе. Тази обмяна ще ти даде това, което ти искаш. Този ден най-голямото благо е да срещнеш един свой приятел или някой ден благото е да излезеш и да посрещнеш Слънцето и ти ще възприемеш това, което искаш. Ако не излезеш, ще изгубиш. Сега казвате: „Защо Слънцето всякога не може да даде своето благо?“ Не може Слънцето да ти даде своето благо, понеже теченията, които стават от сутрин до вечер, са разнообразни: човек до обяд възприема теченията, подир обяд човек е вече натоварен и той се намира в едно негативно състояние.

В изваждането имате минус. Имате и плюс. Равенството представя две успоредни линии. Защо ги наричат успоредни? В негативната страна имате два минуса турени, две

отрицателни неща имате и две положителни неща – те образуват един мост. (фиг. 5.1) Двете линии представят бреговете на реката, водата тече между бреговете. На двата бряга (минусите) това са двама души недоволни, и двамата искат да минат реката и не може да минат. Като дойдат до положителното,

вече имате два плюса (*прекръстосването*) и всеки става положителен. По някой път имате отрицателни мисли. Трябва да знаете законите как да ги превърнете. Защото двама добри

хора ако ги срещнете, те не може да се приближат. И двама лоши хора не може да се приближат, те се отблъскват. Двама добри хора, които са положителни, не могат да се търпят. Положителни са те, всеки търси някой да направи добро. Двама лоши са, които чакат да им се направи добро. Като ги съберат двама по двама: (фиг. 5.2) Минус две и плюс две

е равно на колко? Тук мъжът заповядва, а жената се подчинява. Там, дето жената се подчинява, нищо не остава. Какво разбирате под *нищо не остава*? За мене е

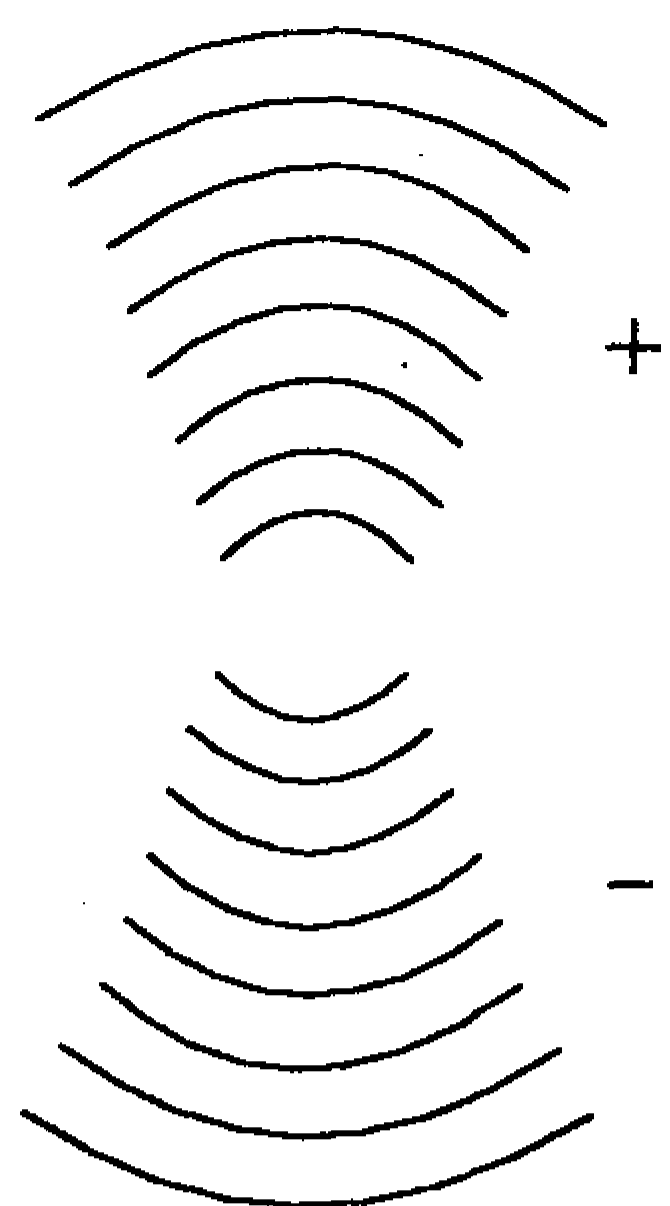
$$-2 + 2 =$$

$$-2 + 2 = 4 + 2 - 2 = 0$$

ясно. В пукнатото шише, в съдраната торба каквото да туриш, всичко изтича навън, нищо не остава, и много естествено: торбата, която е продрана, като туриш хляб, нищо не остава, ако туриш жито, нищо не остава. Вие казвате: „Защо така трябва да бъде?“ Как трябва да бъде? При съдраната торба, като туриш житото, нищо не остава. Съдраната торба какво трябва да прави? Ще я закърпиш. Щом я закърпиш, вече не е жена, която се подчинява. Защо тя се подчинява? Тя мисли, като намери съдраното, дупката, че ти дава. Торбата, която през съдраната дупка дава, не го дава от себе си, тя го дава, понеже е подчинена. Бият те – ти мислиш, че даваш. Ти не даваш от сърце, но за да се освободиш от боя, даваш. Не очаквайте от съдраната торба тя да ти даде благото или пукнатата стомна да ти даде благото. Чакайте благото от онази, здравата стомна.

Някой път българинът много добре разрешава въпроса със стомната. През голямата дупка, дето влиза водата, не пие, но на дръжката, дето хваща стомната, направил една мамица. Икономисва енергията. Да дигаш тази стомна нагоре е много трудно и така да пиеш вода. Като тури устата на мамицата, изтегля водата, икономия има. Но ум се изисква да тури мамица на ръчката. Намерил се в трудно положение, докато тури на ръчката мамица, и да не дига да пие през гърлото, дето дошла водата и дето влязла през устата.

Сега ако вземеш един тон – вий как ще вземете тона *до*? (*Учителят пее „до“.*) *До* ли е това? То е *сол*, не е *до*. Според музикантите най-ниският тон има 16, или 32 половинки,

трептения. Ако трептенията са 16, 8 са положителни, а 8 са отрицателни. (фиг. 5.3) Когато вземеш вярно един тон, става съчетание, става преплитане на вълните, те се съединяват и положителните и отрицателните вълни, като се съберат, те издават звук. Значи между 8-те положителни и 8-те отрицателни вълни като се съединят, образуват тона *до*. Някой път тонът е неверен. Може някои от трептенията да се съчетават, но друга част остава несъчетана. Може две да останат несъчетани и тонът не е верен. Но туй е сега философия. Тия вълни има начини, по които може да се провери дали се съчетават.

Та, казвам: Добър музикант е онзи, който примирява вълните. Като пее, че отрицателните и положителните вълни се съединяват. Един тон аз го считам като зрънце. Щом изпееш един тон, той е като житеното зрънце, изниква. Значи може да даде семе.

Ре е спомагателен тон на *до*, *ми* е спомагателен тон на *до*, *фа* е спомагателен, *сол* е спомагателен, *ла* е спомагателен, *си* е спомагателен – дохождате до *до* на втората октава. Горно *ре* е пак спомагателен.

Ре е спомагателен тон на *до*, *ми* е спомагателен тон на *до*, *фа* е спомагателен, *сол* е спомагателен, *ла* е спомагателен, *си* е спомагателен – дохождате до *до* на втората октава. Горно *ре* е пак спомагателен.

Основният тон ще даде основа, трябва да градиш. С *до* ти ще градиш. *Ре* ще ти покаже посоката на градежа. Вълните на *ре* се отличават от вълните на *до*. Вълните на *ми* се отличават от вълните на *ре* и *до*. Голямо различие има. Когато се взема *ми* – *до-ре-ми*, дойдеш до *ми* – много мек тон е, понеже минава през една област на най-малко съпротивление. Някога, когато имате голямо съпротивление някъде, трябва да пеете *ми*, за да се научите да намирате пътя на най-малкото съпротивление. Някъде като се намираш в някоя разкашкана област, трябва да пееш *ре*, за да намериш твърда почва. В кашата някъде може да се удавиш. *Ре* върви по една устойчива почва.

Та, казвам: Онези от вас, които мислите, че разбирате живота, казвате: „Трудно ми е.“ Свила се топка на слънчевия

възел. Пейте. Да имаш вяра, това е небесна музика. Да имаш надежда, това е небесна музика. Да имаш любов, това е небесна музика. Любовта като дойде, веднага онази мъчнотия, която имаш, ще изчезне.

Тук преди няколко деня дойде една сестра, еврейка, големи мъчнотии има. В какво седят мъчнотиите, да ви кажа. Някой път мъчнотиите седят, имаш да даваш. Или влюбил си се. Иска момата да се ожени – мъчнотия има. Тя не знае ще се жени той за нея или не. Сега тя най-първо се интересува този, когото обича, ще може ли да се ожени за него. После се интересува като се ожени, ще може ли да живее с него добре или не. Понеже той на едно увеселение се пошегувал и казал: „Аз намерих една 16-годишна, искам да се ожена заради* нея.“ Тя не е на 16 години. Паднало е топка на сърцето. Тя казала: „Ти като се ожениш, ще дойда да ти честитя.“ „Казах го – казва –, но много ми е тежко.“ Казах ѝ: „Ти защо се заблуждаваш? Този, когото си избрала, той не е този. Той може да те опитва, пък може ти да си на 16 години и половина.“ Казва: „Не съм.“ Знаете какво значи 16 и половина? 16 значи: дяволът се катурва от трона – противоречията, които има, ще изчезнат. Че ще се жениш за 16-годишна показва, че работите ще станат по-лесно – дяволът го няма. 16 като дойде, дяволът бяга от него.

Аз нали съм привеждал този пример? Дяволът го е страх от жените. Лошите духове ги е страх от жените. Когато той се приближи в райската градина, страх го беше от Ева. Той я омота, трепереше да я залъже, защото другояче ще му побелее главата. Една жена се хвърлила в кладенеца, мъжът ѝ я вика отгоре, плаче заради нея. По едно време излиза един дявол, побелял. „Брей, казва, тази жена ме побеля!“ Черният дявол за половин час станал бял дявол. Казва дяволът: „Остави се, дойде една жена, опасна работа, то огън, не се издържа, бягам от нея.“ Мъжът казва: „Така ли? Намерих цаката.“ Дошло му на ум да използва това. Отива при един болен, когото обсебили духовете и казва: „Жена ми иде!“ Духовете веднага бягат, защото ще побелеят. Или някъде

* заради – диал. за.

духовете взели някого, мъчат [го] за пари. Като каже: „Жена ми иде!“, всички духове бягат. Прочул се навсякъде. Дяволът избягал, но българинът бил досетлив. Но ако тази жена не можеше да направи дявола да му побелее козината, тогава не върви тази философия.

Някой път вий намирате едно противоречие. Защо съществуват мъчнотиите в света? Сега, коя е най-голямата мъчнотия в света? Най-голямата мъчнотия е гладът. Няма по-голяма мъчнотия от жаждата и глада. Казва: „Защо иде гладът?“ Гладът е една сила. Като иде навреме, трябва да го посрещнеш, да му дадеш това, което той иска. Ако не му дадеш това, което той иска, той е генерал, веднага ще те арестува, ще те накара да приготвиш. Как така да не си приготвил? Ти трябва по-рано да си приготвил, той като дойде, да има какво да яде. Сега вие се спирате върху въпроса: защо Господ е направил света такъв? Този въпрос никак не го повдигайте, защото той е вечен принцип и не може да бъде другояче. Казва: „Ще има глад за Словото и по цялата Земя ще ходят, ще се лутат за Словото.“

Всичките хора, които работят, гладът ги заставя. Гдето има глад, там има учение, работа, всичко има; дето няма глад, нищо няма. Гладен човек не умира. От преядане умират хората, но от глад никога не умират. Някои умират от страх, но от глад – никога. В историята не съм намерил някой да е умрял от глад. От страх съм намерил, от преядане много съм намерил, от пресиляне, но от глад никой не е умрял. Защото гладът е един Божествен подтик. Имаш глад да учиш – учи! Ако учиш, Божието благословение ще дойде. Щом си гладен, благодари, да признаеш, че гладът е от Бога, веднага онова, което търсиш, ще го намериш. Щом не признаваш, че гладът е от Бога, каквото търсиш, няма да намериш. Признаеш, че сиромашията е от Бога и богатството е от Бога. Онзи, който те товари, и онзи, който те разтоварва, е от Бога. Животното само не се товари, товари го господарят и го разтоварва. Щом приемеш, че богатството е от Бога, ще приемеш, че и сиромашията е от Бога. Когато станеш сиромах, благодари, че Бог те освободил. Щом свършиш работата, богатството ще го вземе, за да си починеш. След като си починеш, пак ще

ти даде богатството, да работиш. Богатството е работа, сиромашията – почивка. Знаете колко е приятно след като си пътувал дълго време, да седнеш някъде, да си починеш, да си починат мускулите и пак да станеш и да тръгнеш.

Сега на всинца ви трябва почивка. Знаете какво нещо е почивката? Хората не знаят да почиват. В почивката ще оставиш всичките мускули свободни. Ръката си ще оставиш така, ще отпуснеш мускулите, че като оставиш ръката, да пада. Ще се оставиш свободен. Казваш: „Какво ще стане?“ Стой спокойно и кажи: „Всичко е уредено.“ Че как не е? Че как да не е?

Двама приятели разисквали един научен въпрос. Казва: „Нищо не е уредено.“ Казва: „Легни на гръб.“ Онзи ляга. Другият бил снажен, задига един камък и го туря на корема му. Казва: „Ще ме смачка!“ Уреден ли е светът? Не е уреден. Кой може да го оправи? Онзи лежи, камъкът седи на корема му, не може да стане. Казва: „От кого зависи да оправи света?“ – „От мене. Аз, който турих камъка, съм в състояние да го оправя. Ще кажеш ли, че светът е уреден? Ако кажеш, че светът не е уреден, ще оставя камъка; ако кажеш, че е уреден, ще дигна камъка.“

Турил един камък Господ върху вас, вие казвате, че светът не е уреден – и камъкът седи отгоре. Вие постоянно поддържате, че светът не е уреден и камъкът седи отгоре ви. Когато Христос беше в гроба, вярваше, че ще извадят камъка. Този, който го тури, той и ще го отвали. Казвате: „Тази работа няма да се оправи.“ Остави тази работа, признай, че страданието е от Бога. Ти, казва, защо ме наказва? Ти имаш един добър начин да видиш Божиите пътища. Защо да не благодариш за онова, което става? Да допуснем сега, че аз нося един хляб, минал един пътник, аз съм вече ял. Минал пътник и яде сега. Аз може да му са скарам, защо яде без мое позволение. Аз трябваше да седя там. Този пътник минал и попитал: „Може ли от торбата да взема този хляб?“ Торбата му казва: „Може.“ Той взел и яде. Защо, когато аз взема и ям, да е в реда на нещата, защо да не е в реда на нещата и той като яде? Ида при неговата торба и аз ще поискам от торбата му. Той като яде от хляба от моята торба, и аз имам

право да ям хляба от неговата торба. Ще попитам торбата, ще извадя и ще ям.

Казвам: Всичките страдания в живота са за наше добро. Ний не се радваме на радостите на другите хора. Ний, като видим, че някой човек се радва, нас ни е мъчно. Радвай се, понеже и той се радва. Този човек, един ден той ще те замести. Виждал съм много пъти двама души, единият взел една тежка раница, другият няма никаква раница. Като вървят, този без раницата каже: „Може ли да ти услужа?“ И той вземе раницата. Ако той носеше някаква раница, не можеше да услужи на другия. Той, като не носи никаква раница, може да услужи. Вие искате всичките хора да скърбят. Тогава кой на кого ще помага? Нека има някои, които да не скърбят. Тези, които не скърбят, са помощници. Следователно ти няма да търсиш един, който скърби, но ще търсиш един, който не скърби, който се радва.

Казва Господ: „Потърсете Ме в ден скърбен, в ден на мъчнотии.“ Бог е единственото същество, което не страда. Защо Бог не страда? Защото ние страдаме, Той всякога е свободен да ни помага. Той е единственото същество, което не страда. Той е единственото същество, което може да ни помага. Понеже няма страдания, всичките страдания ги събира и тогава ние придобиваме Неговото състояние, радваме се. Струва си Господ да ти помогне, да ти вземе товара. Казва: „Възложете товара си на Господа.“ Благодарни, че страдаш – ще се запознаеш с Господа, с онзи, когото Господ праща да ти помага. Вие питате: „Защо ме прати Господ?“ Ти ще свършиш Неговата работа.

Вземете един тон *до*, който разтоварва, и вземете *до*, който натоварва. В дадения случай, като вземеш *до*, ще се разтовариш и ще се натовариш. Какво значи натоварване и разтоварване? Като обърнеш лъжицата нагоре, то е натоварване. Като обърнеш лъжицата с корема нагоре, то е разтоварване.

Разправят един пример за 12 души българи, които яли от един гивеч с една лъжица. Като минал заекът, немало кой да извика „ху!“ по него. С една лъжица толкоз бързо яли, че на всички устата били пълни и никой не могъл да

извика. Българинът много обича да извика, когато види заек да бяга. Като минал заекът, всички били с пълна уста, че немало кой да извика: „Ху, брей!“ И вие съжалявате, че на заека не може да му извикате: „Ху, брей!“ Значи, 12 души могат да ядат с една лъжица!

Та, казвам: Първото нещо – отпочивайте си. Най-първо дене ще ви препоръчам да направите почивка на носа си. Усещате, че ви дразни. Не бутайте грубо носа си. Оставете устата си да си почине, после очите ви да си почиват. Вий сте си свили веждите – то не е почивка. Считайте света уреден, гледайте всичко туй, радвайте се, когато изгрива. Слънцето, радвайте се на облаците, кажете: „Добре е, дъжд ще дойде, земята ще омекне.“ Докато правим едно упражнение, трябва да видим добрата страна. Оставете устата ви да си почива. Някои от вас много си стискате устата, неестествено е, не приижда достатъчно кръв. Оставете бърните си едва допрени, после благодарете, че Бог е направил една горна бърна и една долна. Горната дава, долната възприема. На някои от вас долната бърна е тънка. Някои от вас по бърните се познават, че не сте щедри. Не искам да говоря за това, понеже то е държавна тайна.

Вий все очаквате да ви дойде някакво благо отвън. Казвате: „Защо Господ да се не прояви?“ Вие очаквате все на вас да ви направят добро. Бъдете готови и вий да правите добро. Някой път казвате: „Мене ми дотегна да правя добро.“ Но нашето правене на добро е като онези хамали, които дигат чували. То не е правене на добро. Той го прави от немайкъде, не го прави от добрата си воля, понеже колкото чувала дигнал, по 10 стотинки на чувал. 100, 200, 300 чувала. От лакомия дига тия чували. Той вдигал 200 чувала, да вземе повече пари. Не е почивка. Като вдигнеш 200 чувала, какво ще спечелиш?

После, за да си починат очите ви, спирайте очите си на красиви неща. Когато сме в гората, да изберем най-красивите места. Ако е канара, избирайте, дето има красиви линии. Като поставите очите си, линиите на канарите действуват много хубаво. Или, ако сте в гората, изберете някой хубав пейзаж, или ако сте край някоя река, пак изберете някой

хубав пейзаж и гледайте трептенията, които се отразяват във водата. Те действуват успокоително. Когато не сте спокойни, търсете най-хубавите линии, красиви места, или гледайте небето. Ако сте в града, изберете някоя хубава къща, че да остане красив образ. Или гледайте някой красив човек, обърнете внимание върху очите му, веждите, походката. В днешния порядък трябва да знаем как да си почиваме. Ще починат очите, да почине носът. Търсете цветя с хубаво ухание. Щом носът се дразни от някоя миризма, той не може да бъде спокоен. Често вие, като идете в града, понеже има неприятни ухания, докато идете на работа, вий сте неразположени. Туй неразположение става от нечистия въздух, от лошото ухание. Дразните се – минете през някоя улица, дето има хубаво ухание, дето има цветя. Казвате: „Де ще ги намерим?“ Сега говоря на вас, навсякъде можете да ги намерите.

Един [ден] трябва да ви изведе на екскурзия, да ви покаже как трябва да си почивате. Сега гледам, вий както ходите, не сте се научили още да си почивате. Не знаете какъв товар да турите. Вие с теглилка трябва да си турите товара. Някой път трябва да имате само 3 килограма на гърба си, някой път – едно кило, някой път – 2, някой път – 3, не повече от 12 кила трябва да носите. Някой път туряте 15, 16, 20, 25 кила. То няма никаква почивка. Нищо не се придобива. В природата всякога е предназначено според закона на хармонията – този товар, който ти се дава, дава ти се за услуга на човека. Една почивка трябва да има. Бог никога не претоварва. Ние себе си претоварваме. Той ни е дал, че където и да ида, няма да остана гладен. Бог ми е дал знание, като ида някъде, има болен – ще помогна и сърцето на този болен се отваря. Ако ида при някой човек, всичките хора сега са обременени, има вечен страх някой, че ще осиромашее, ще му кажа как да не осиромашее. Човек, който не дава, осиромашава. Стегнал се, богатството ще го изгуби. В Божествения закон обмяна трябва да има. Плюс и минус трябва да се сменят постоянно. В повишената интензивна деятелност на природата един плюс и един минус могат да се сменят хиляди пъти на полюсите. Да кажем, светлината, която за една секунда изминава 300 000 километра, знаете колко смени стават в

една секунда на единия и на другия полюс? Светлината, която влиза в очите, 300 000 смени стават и пак продължи пътя си. Даже тия неща са непонятни за вас. Смените, които стават, не може да ги разберете. Не се обезсърчавайте от това.

Аз, който разбирам законите, гледам да пазя съзнанието си будно. Казвате: „Туй нещо няма да се поправи.“ Ще направиш една погрешка. Каквото може да стане в света, моментално може да се поправи. Взели ти нещо, дават ти друго. Какво има, че ти взели хляба? Взели ти твърдия хляб, ще ти дадат мек. Ние имаме теории, че студеният хляб е по-здравословен. Според мене топлият хляб е по-здравословен, отколкото студеният. Студеният хляб за пълните е на място, но за сухите хора не е на място. За сухите хора е топлият хляб, мекият хляб, изваден от фурната. Който е сух, топъл хляб да яде. Онзи, раз[по]ложеният, дай му сух хляб, нека да го дъвче, да има какво да работи. Пълничкият е разположен, по-мързелив е. Онзи, горкият, понеже е работил дълго време, дай му мекичък хляб, с много малко работа, да придобие повече.

Та, когато ви говоря за любовта, разбирам: Любовта дава ония всички неща, при които харчим най-малко енергия. Любовта е единствената сила, която успокоява и засилва човека. Любов, която не може да те успокои, която не може да обнови ума, сърцето, да обнови организма ти, тя не е още Божествена. По някой път и между растенията има сприхави. Познавам сприхави растения. Една круша, която има бодли, е сприхава. Виждал съм деца, качило се на крушата и не може да слезе. Със стълба го снемат. Нанякъде се подвижи, ранява го, боде го. Тази круша казва: „Не позволявам никой да яде от плодовете ми.“

Казвам: Ако вий сте една сприхава круша, мислите ли, че сте спокойни? Ний се намираме в един свят, дето всеки ден може да ни дразнят. Минава една кола, която не е направена музикално, дразни те. За бъдеще всички коли ще издават тонове. Като натоварят колата, ще издава или *до*, или *ре*, или *ми*. Като вървят две коли, ще имате секунда, терца, музикални тонове ще издават. Сега минава, има някакъв крясък, няма никаква музикалност. То е музиката на

онези духове, които разрушиха света. Като се пръсне една граната, какъв звук издава? Не искаш втори път да чуеш този шум. Някой път аз гледам, извикаш. Да знаеш да направиш бележка, музикално да направиш бележката. (*Учителят пее:*)

Върви по правия път,
той ще те изведе към целта.

Някой път бързате да направите някаква бележка някому. И аз правя бележка по някой път някому. Звука, който изпращам, той го поглъща. На някой човек правя бележка, той издава хармоничен отглас, има отражение. На някой правя бележка, има дисхармония. Грешката е в мен. Този човек поглъща тоновете. Щом поглъща тоновете, спада към друга гама, отдалече няма да му говоря. При него ще се приближа много близо и ще му кажа много тихо: „Добър човек си, като тебе няма друг.“

В живота си, с нашата небрежност, знаеш, колко неприятности си създаваме, като не знаем да мислим. Цяло изкуство е, да знаеш, да се разправяш с очите си, с ръцете си, с главата си. Някой път не знаеш къде да туриш ръцете си – в джоба или отзад. Да държиш ръцете отзад не е хубаво. Отзад може да ги държиш, когато имаш товар, помагаш си. Но да ги държиш, когато нямаш никакъв товар, не е хубаво. Не дръж ръцете си отзад. Едно време турците, като бяха в България, ръцете си държах отзад. Казвах: няма да им върви. Турил си ръцете отзад, клати се и върви. Казвах: няма да им върви. Българите туряха ръцете отстрани. Отзад не си туряй ръцете, то е робство. Щом си туриш ръцете отзад, те са опашка. Понеже едно време, когато махал опашката отзад, мислил. Сега, като я няма, той си турил ръцете отзад, да мисли. Щом искаш ръцете отзад да ги държиш, за да накараш ума си да мисли, на много крив път си. Умът е в главата. Наместо отзад да си туриш ръцете, тури ги на челото. Някой иска да си почине – да тури ръцете си на челото. Някой е разтревожен – тури си ръцете на челото. Като гледате нещо грозно, тури ръцете си на очите, да не гледаш; но когато гледате хубаво нещо, отвори очите, не туряй ръцете си.

ръцете си на очите, да не гледаш; но когато гледате хубаво нещо, отвори очите, не туряй ръцете си.

Аз съм чел много книги от окултната литература, но там нищо не е писано как да си почине човек. Общо казано да си почине. Има хубави места, красиви, някоя хубава картина, някой човек, някоя сграда, някое цвете, нещо красиво, някой скъпоценен камък – намери нещо красиво да гледаш, за да си починеш. Туй, дето хората носят скъпоценни камъни, то е за почивка на нервното състояние. В нервното състояние, човек харчи грамадни енергии. Не се позволява да харчи човек енергията. Старостта е недоимък на тази енергия и се изисква дълго време да се набави. Та, казвам: Не трябва да се иждивява* енергията излишно, която имаме.

(*Учителят пее „до“. Всички пеем „до“, после „добро“, заедно с Учителя. Той изпя много пъти „добро“, в разни модуляции.*) Това е за почивка сега.

Две успоредни положителни и две успоредни отрицателни дават, градят.

„Отче наш“

5-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 29.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

* иждивявам – остар. изразходвам.

ДА ЦЕНИМ ЖИВОТА

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

За втория път изберете си между четирите фигури: триъгълник, четириъгълник, петоъгълник и шестоъгълник, по една фигура. Всеки да нарисова по една фигура. Някой от вас, ако иска, с ръка да я направи, някой – с линия; както вие намирате за добре. Кой каквато фигура избере, ще се определи. Ако начертаете един четириъгълник, ще се определите какъв сте. Ако начертаете един триъгълник, ще определите какъв сте. Ако начертаете петоъгълник, ще определите какъв сте. Ако начертаете шестоъгълник, както го направите, ще определите какъв сте. Ще му дадете мерки каквито вие намерите за добре: 5 сантиметра, 6 сантиметра.

Сега ще кажете: „Какво ще сполучим?“ Те не са търговски работи. Казва: „Какво ще придобием?“ Като начертаеш един триъгълник, ще определиш пътя си. Ти ако не знаеш как да начертаеш един триъгълник, твоята работа е съвсем забъркана. Ако не можеш с ръка да нарисуваш един четириъгълник, работата ти е съвсем забъркана. Ако можеш, вече успех има работата, иначе работата е забъркана.

Сега всичките хора пеят, но като пеят, все очакват да придобият нещо отвън. То е една голяма спънка. За пример, ние пеем тук, защото [това] е един метод. Човек, който не може да пее, той е съвсем закъсал. Като пее, може да живее. Който не пее, не може да живее, закъсал е, няма никакъв кредит.

Казвам: Пеенето е един Божествен метод за човека. Само човек пее. Дето пеят петлите, то е отглас на човешкото пеене. Петелът кукурига, той не пее. В какво седи пеенето на петела? Какъв тон взема? То е една сянка на пеенето. Кукуригането е една сянка. Пеенето на славея е пеене. То е отглас, сянка е пеенето на славея. В музиката има сенки. Та,

казвам: Кога славеят пее? [При] любовта. Работа е пеенето на славеите. Те пеят, когато женската мъти. Тогава мъжкият пее. Щом пеят, излюпват се децата; щом не пее, не се излюпват. Ако не пее, яйцата не се измътват. Докато петелът кукурига, кокошките снасят яйца. Ако кокошките престанат да носят яйца, и петелът няма да кукурига. Понеже някоя кокошка носи яйца, той кукурига. Казва: „Ще се оправи светът.“ Щом има едно яйце в света, петелът кукурига. Казва: „Животът произлиза от яйцето.“

Вие ставате, неразположени сте. Защо? Защото се намирате в едно камилско яйце, майка ви оставила. Тази камилска птица не сяда да го мъти, тя го оставя в пясъка някъде. Вие по някой път не се грижите за вашите мисли. Казвате: „Да става каквото ще.“ Вие вече имате желанието на една камилска птица. Или за някое ваше желание или за някоя ваша постъпка казвате: „Да става каквото ще!“ Така казват камилските птици. Тогава от нея ще се насърчите, че тя оставя тия яйца, не иска да ги мъти. Тя ги оставя на Господа, Той да ги отглежда. Камилските птици, те са най-големите между птиците. Тя е най-голямата птица, най-големи яйца снася. Казва: „Господ да ги отглежда.“ Защо Господ да ги отглежда? Тя е най-голямата, оставила Господ да ѝ отглежда децата. Тя не може да хвърка, бяга като кон, но не може да хвърка. Голяма работа имала! Ако камилската птица хвърка, тя ще направи нещо.

Сега не е въпрос до камилската птица. Всичките форми, които съществуват в света, те са една част от едно цяло. Едва човек има желанието на птиците да хвърка. Те са имали грандиозна идея – да плават из въздуха. Научили се да хвъркат. Те като хората не направиха хвъркането, но за да намират храната си по-лесно, птиците хвъркат и така намират храната си по-лесно. Един орел хвърка, за да види някъде някой заек; хваща го и бяга. Като го види отвисоко, спуска се, хваща го и бяга. Заекът гледа да е близо до гората, защото ако е в полето, много по-лесно го хваща орелът. Като се спусне отгоре, хване го, дигне го нагоре.

Сега, ако ви се зададе такъв един въпрос: Преди колко хиляди години се научиха орлите да дигат зайците? Да ка-

жем, че вие искате да станете доктор по естествените науки. Имате тема научно да изследвате кога орелът се е научил да лови зайци, или преди колко хиляди години птиците се научиха тъй да си правят гнезда и да мътят малките си. Научни данни! Казвате: „Мъчна работа.“ Преди колко хиляди години хората се научиха да си градят къщи? Първоначално къщата е била една колибка, само една врата, през която е минавал. После турил прозорци, които били първо мазгали*, докато дойдем до съвременните къщи, които имат доста големи врати.

Ние, съвременните хора, между животните сме замятали** на княжески синове. Мислим за себе си, че сме направени по образ и подобие Божие. Но първият човек е направен по образ и подобие Божие. „Направи Бог човека по образ и подобие“, казва. После има друг един човек, направен от пръст и нему Господ в носа вдъхнал дихание и той станал жива душа. Казваме, че човек е направен от пръст. Сегашните хора са от това направени. Туй, дето казваме, че човек е направен от пръст, то е човешката страна на живота. Диханието, което вдъхнал в носа, то е Божественото в човека. Взел малко кал и направил човека – то е човешкото. Взел малко кал и направил човека. Художниците нали правят човек от кал? Колко хора има, направени от кал! Да има някой да тури в носа им дихание, да тръгнат! Сега има автомати, които са направени така, че се движат, поздравляват, донасят ядене. Човек може да се учуди на автомата. Някой човек е мислил.

Сега, някой път вие искате да не страдате. Може ли? Трябва да бъдете автомати. Някои от вас не искате да страдате. Който страда, е вече кандидат да се роди. Страдащите са кандидати да станат хора. Човек, който не страда, той е автомат. И хиляди години има още да живее на Земята. Сега живеенето е както в музиката. То е път за Божествения живот. Човек иска да стане певец, да предава пеене, да му дадат пари, за да изкара прехраната. То е друг въпрос. Пеене, което

* мазгал (тур.) – тесен отвор на крепостна стена и др., предназначен за стреляне през него, бойница.

** замязвам – обл. заприличвам.

не носи живот в себе си, то не е пеене. Вие, когато скърбите, скърбите защо? Защото не пеете. Пейте, веднага скръбта ще се превърне в радост. Христос, когато очакваше да го разпънат, учениците му пееха. Преди да излязат навън, пяха. Като хванаха Учителя им, хич не им дойде да пеят. Трябваше да пеят. Войниците като тръгват на бойното поле, пеят. Като пеят, всичко върви. Като не пеят, работата е малко лоша.

Някои от вас ще кажат: „Ние остаряхме вече!“ От какво сте остарели? От работа. Казва: „Аз зная какво нещо е старост“, че „Тази старост“, че „Ние остаряваме от работа.“ Един хамалин от какво остарява? От работа. Орачът от какво остарява? От работа. Майката от какво остарява? От работа. Толкоз деца родила, остарява. Сега някой ще каже, че остарял. Жени, които са се женили и деца раждали, остарели. Но има, които не са се женили – и те остарели. От какво са остарели? Женитбата дал Господ на хората, да свършат една работа заради* Него. Хората вече узакониха тази работа. Като се ожени някой, дели, казва: „Тази жена е моя, този мъж е мой.“ Започват да делят децата. Това дете е негово. Някое е на бащата, друго е на майката, на дядото, на бабата.

Сега всинца мязаме** на дядо си, на баба си, на майка си, на баща си, но на Господа не мязаме. Има животинска физиономия, хората уподобяват на разни животни: на лъвовете, на тигри, на змии, на говеда, на волове, на биволи, на гарга; някой мяза на орел. Англичаните представят бивол – Джон Бул***. Русите ги представят мечка. В мечката има двоен характер: тя е месоядец и вегетарианка. Някой път не иска да яде месо – като хване животното, не го яде, ще го хване за врата, ще му тури инжекция, ще изпие кръвта му. Само кръвта изпива. Казва: „Ще ти изпия кръвчицата.“ Значи това е мечи характер. Някой като мечка е бил в миналото, спомня си сега. Казва: „Ще те удуша.“

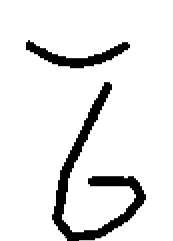
Казвате: „Нима ние едно време сме били животни?“ Че де е унижението? Всичките животни са създадени по образа на Словото, на разумното Слово. Всяка една форма, която

* заради – диал. за.

** мязам (от нгр.) – обл. приличам.

*** bull (англ.) – бик; бивол.

съществува, е създадена и има смисъл. Само че те са изгубили съдържанието.

По някой път на български, не го зная защо, някой пише в писмото си така:[...] Какво ще кажете, френско *ef* [f] ли е? Трябва да го разгадавам. Или така написал. (фиг. 6.1) Как ще я прочетете? Ъ. Всяка една буква трябва да се напише хубаво. *d* – англичаните тъй пишат *d*. На какво мяза това? Мяза на един плод, който завързва. Някое клонче на круша или на ябълка.

Езикът най-първо е символистичен. Ако вие пишете символистично, ще знаете всяка буква какъв смисъл има. Тез първа трябва да учите азбуката, да учите всяка буква какъв символ означава. Като произнесеш, като говориш *a*, тия трептения, които произлизат от първата буква, то е пеене. Ти музикално трябва да произнесеш *a*. Ако не знаеш какъв тон е *a*, или *o*-то, или *u*-то, или *y*-то, или *e*-то... За пример, когато българите искат да кажат, че някой е забогатял, надигнал се е, не иска да се съобщава с другите, как го произнасяте *o*-то? Казвате: „О-о-о-оо!“ Музикално го казвате. Значи: „Голям станал.“ Защо казвате само *o*? Като кажете само „О-о-о-оо!“, вече знаете. Когато някоя работа не върви, казвате: „Тю!“ Казвате „Тю!“, което е равно на нула. „Тю! Тю!“, значи: „Отишло на нула“. Казва: „Тю, бре-е!“ Сега, някой от вас колко пъти е произнесъл „Тю, бре-е-е!“? Или казвате: „И-и-ии!“ Някои искат да кажат, че много продължила тази работа. Какво означава *u* в дадения случай?

Имате: *I N*. Ако средната линия е отдясно или отляво, каква е разликата? Ако отляво започва надясно и слиза надясно, какво означава? Или ако започва отгоре и слиза надясно, какво означава? Ако започва отдолу, е френско. Защо французите са взели този *n*? На български е *p*, а на френски същият този знак е *n*.

Сега, тия неща аз ги навождам. Има фигури, които поясняват нещата. Всички тия неща имат свой произход. Казвам: От тази неразбранщина, която сега съществува, трябва да се извади нещо хубаво, музикално. Да кажем, вие имате музикални книги. Колко мъчно се чете! Може да имаш някое хубаво творение. Колко хубаво може да чете някое музикално

творение този, който е свършил музика или който е пял. Вземете една песен – най-първо да видиш с какво се съпровожда. Вземете песента „Фир-фюр-фен“. Тя започва с *re*. Какво означава *re*? Имате *sol*. Какво означава *sol*? След туй иде *la*, *si*. След туй пак слизате на *sol*, *re*. Имате 4/4, започва от *la*, *si*, *do*. След туй слиза на *la*, пак *la*, *si*, *sol*, *sol*.

Да допуснем, че някой път искаш да ходиш, да намериш пътя на една мисъл. Защото всяка мисъл има свой път, всяко чувство има свой път, всяка постъпка има свой път. Понеже туй, което направиш в даден случай, замязва на направеното в мисловния свят. В мисловния свят е лесна работа, понеже е рядка материята, лесно става. Понеже влиза в духовния свят, в по-гъста материя влиза, става по-мъчно. И най-после направиш нещо на физическото поле.

Казвам: Ако в умствения свят не може да го направиш, в духовния свят ще влезеш в по-големи мъчнотии. Ако и там не може да го направиш, слизаш във физическия свят, съвсем ще загазиш. Мнозина от вас искате да оправите живота си. Вие започвате от най-мъчното. За пример, вие казвате: „Ти вярваш ли в Бога?“ Какво ме интересува една дума, която няма смисъл? „Вярваш ли в Бога?“ И двамата не разбират. Като произнесеш думата *Бог*, в тебе трябва да стане една промяна, тебе трябва да ти е тъй приятно, както като си гладувал 2–3 дни, че си огладнял и в ума ти изпъква идеята за хубав, топъл хляб и при тази мисъл ти се зарадваш. Или си ожаднял и искаш да пиеш една чаша вода. Като кажат *вода*, тебе ти трепва радостно сърцето, очите ти се отварят и искаш да пиеш вода. Ти произнесеш думата *Бог*, после дойдеш да философствуваш, казваш: „Има ли Господ или не?“

Сега ще оставим това, няма какво да ви разправам. Другите хора може да питат има ли Господ или не. Някой е останал сираче, баща му е умрял рано – може да пита има ли баща или не. Или майка му умряла рано – може да пита има ли майка или не. Те имат право да питат. Той не знае баща си – трябва да му разправят, че баща му е жив. Но ти имаш баща и майка – ще питаш ли имаш ли баща или майка? Ще питаш ли дали този е твой баща или тази е твоята майка? Та, сега аз не зная вие от кои сте. Ако баща ви е умрял или

майка ви е умряла, вие сте останали на тяхно място, какво трябва да правите? Две неща трябва да правите: ако баща ти е имал борч, ще започнеш да изплащаш борchoвете; ако баща ти е оставил ниви и пари, ще вземеш и ще ги обработваш, ще станеш наследник.

Та, ние в света сме наследници на едно богатство, което ни е дадено. Вие сте дошли на Земята и питате какво може да правите. Най-лесната работа е да пееш – нищо повече! По-лесна работа от пеенето в света няма. Горко ономува, който не пее. Пеене и говор. Ще се научиш да говориш сладко. Като говориш, да те наричат сладкодумен, не да бъде нахохорен гласът ти. Като говориш, да произнасяш думите музикално. Произнесете музикално думата *вяра*. Всички я произнесете заедно. Ще кажете: „Не сме деца.“ Аз ще стана дете, и вие подир мене.

(Учителят пее:) „Вяра, вяра.“ Правилен ли е тонът? Какво събуди във вас? *Вяра* какво означава? На себе си искам да кажа, имам една мъчна работа, не мога да я свърша, казвам си: „Вяра!“ Вяра, която помага, да направя, да свърша тази работа. Или, ти си домакиня, кухарка, как ги наричат, каква дума да турим, най-хубавата дума: *домакиня, гостилничарка, готвачка?* (Учителят пее:)

Аз съм домакиня,
която знае добре да готви.
Досега мъжът ми
не ме е бил за лошо готвене.

Казвате: „Детински работи!“ Ако вземеш, че хванеш тенджерата, вземеш лъжицата, счупиш я, по-благородно ли е? Когато готвят тези, които са женени... Ами тези, които не са женени? (Учителят пее:)

Аз за пръв път се уча да готвя.
Тъй майка ми ме учи да кълцам лук,
глулавия лук.
Аз го кълцам, той люти,
че сълзи излизат от очите ми.
Колко е лют този лук,
колко е лют този лук!

Така пее младата мома. Преди да знаеш, да пееш!

Казвам: Защо някои работи по някой път ни се виждат смешни? Смехът е един контраст. То е едно чувство за успокоение. Смехът действа лечебно на човека. Сега, когато човек изгуби това, хубавото чувство – да бъде весел, той става начумерен. От начумереното всякога болест излиза. Привеждал съм и друг път: в Америка има лекари, които лекуват със смях. Знаеш какво е: идеш при лекаря, заболял те коремът, казваш: „Господин докторе, боли ме коремът.“ Той се смее насреща ти. Казваш: „Какво се смееш, аз умирам!“ Той се смее: „Кис-кис!“ – „Ти се подиграваш с мен!“ Той пак се смее: „Кис-кис!“ 5–10 минути се смее – и ти започваш да се смееш, забравиш, че те боли коремът. След това казва: „Плати!“ Като се смее 10–15 минути, казва: „Плати два долара!“ – „Че как?“ – „Излекувах те, де ти е болката? Ти ще трябва да платиш!“ Та, всеки от вас може да стане доктор. Дойде някоя сестра при вас, заболял я коремът – ще се смееш. (*Иванка се смее.*)

Това е неразбрана работа. Трябва да знаеш да мислиш. На този човек трябва да въздействуваш на ума. Той е слязъл от височината на своя живот, влязъл в онази гъста материя, мисли, че нещо станало, че има болки в корема. Коремоболието произлиза от една неестествена храна. Образува се отровни газове. Те имат влияние върху симпатичната нервна система, върху капилярните съдове. Нарушило се малко кръвообращението. Казвам: Този човек, който го боли коремът, тази топлина е събрана на едно място. Когато топлината се разпредели много правилно по цялото тяло, никога не може да стане коремоболие. Или краката са студени, или ръцете са студени – топлината се е съсредоточила в неговия стомах. Или краката са студени – в главата има възпаление. Аз ги наричам тия неестествени състояния, които трябва да се лекуват по един начин.

Най-първо трябва да почне човек с една мисъл, светла мисъл. Всички трябва да изучаваме, да мислим светло. Вярващите казват: „Вяра в Бога!“ Щом вярваш в Бога, ще мислиш, че всичко е разумно направено, макар че не го разбираш. Заболи те коремът – има си причини, причината е

във физическото поле, в стомаха. Премахни причината – тази погрешка на физическото поле – и болката ще изчезне. Или болката по някой път може да е в сърцето – причината е в чувствата, в духовния свят. Или може да си неврастеник – причината може да е в умствения свят. Премахнете причините! Сега много мъчно се маха една причина.

Досега толкоз пъти съм говорил за любовта. Искаш да се лекуваш. Аз на вас бих ви дал една медицина, да се лекувате, но само за себе си. Щом човек се усъмни в едно изкуство, може да си причини вреда на себе си. Ще туриш вода, ще я нагорещиш на любовния огън, ще пиеш и веднага ще оздравееш. Сега въпросът е да спазим онова здравословно състояние. (*Иванка излезе навън, пак се смее.*) Сега вас ви смущава това. Тя остана свободна, че не знае какво да прави. Едно магаре, като седяло 10 години в рудниците, че като го изнесли вън, като видяло Слънцето, започнало да реве и да се търкаля. Радвало се, че се освободило. Тази сестра, тя е свободна сега. Търкаля се, в едно весело състояние е. След няколко дена ще я видите, съвсем се умислила. Да оставим тия работи.

В парните машини, когато се набере много пара, има място, откъдето излиза излишната пара и казва: „пух!“ Парата, която се набира, трябва да излезе, да намери място. По някой път се набира енергия в ноздрите на носа. Имаш едно състояние. По някой път енергията може да се набере в долната част на ухото; може да се набере в горната част на ухото. Някой път тази енергия се набира във веждите. Навсякъде може да се набере. Човек е динамо, пълно с енергия. Тази енергия трябва много добре да се разпредели. Човек има два центъра на енергията: единият център – мозъчният, е динамото, от което излиза енергията, електричеството, което се образува горе. Когато туй електричество намалее, хората нямат достатъчно енергия да мислят, животът им става безсмислен. Щом се набере много енергия, човек става много динамичен. Симпатичната нервна система образува туй разположение – магнетизма. Магнетизмът и електричеството са необходими. Ние може да кажем, че електричеството прилича на житото, което имаш в хамбаря си, а пък маг-

нетизмът мяза на нивата, която трябва да посееш. Житото трябва да извадиш от хамбаря, да го посееш; магнетизмът е условие, да можеш да проявиш живота си.

Та, казвам: В мисловния свят трябва да внесеш онази хубавата мисъл. Най-първо ще туриш, че ще оздравееш, и нищо повече! Щом туриш мисълта, че ще оздравееш, тогава лекарят или тези, които искат да ти помагат, могат да ти помогнат. В себе си имаш място къде тази мисъл да се реализира. Щом кажеш така: „Моята работа се свърши“, ти сам създаваш лоши условия за себе си.

Преди време дойде при мене един мой познат, той беше един български генерал. Иде при мене, когато закъсал. Искаше да го изведе из туй положение. Рекох: „Ти се намираш в едно особено положение.“ Казва: „Моята работа е свършена! Дотегнало ми е вече. Нищо не ми трябва.“ Не се мина много и ми съобщиха, че след два месеца заминал за другия свят.

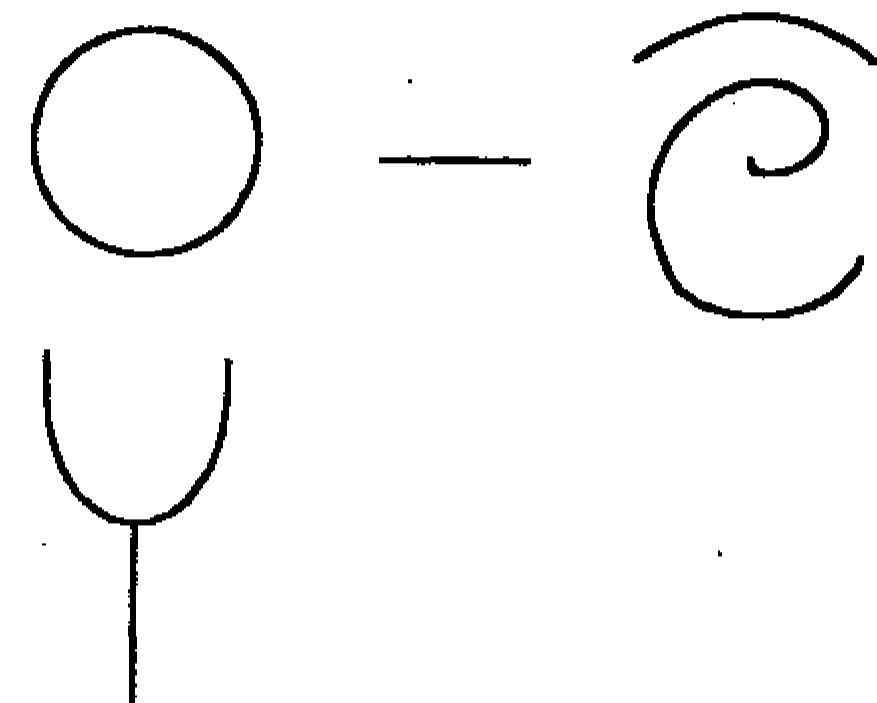
Сега, за пример, вас защо ви е неприятно, когато тази сестра се смее отвън? Защо ви е неприятно? Концентрирайте мисълта си всички и тя ще престане да се смее. Тя е като просяк между добри хора. Дайте ѝ един лев. Не давате нищо. На умрели хора дава ли се? На живите се дава. На умрелите какво се дава? Умрелият трябва да го облечеш хубаво. Като умре човек, ще го занесеш на банята, ще го окъпеш, облечи го хубаво и го прати на екскурзия в другия свят, нищо повече. Умрелият като дойде, казва: „Мене ми трябва пари за път.“ На умрелия не му трябва пари за ядене, но за дрехи му трябва. Тогава да направим аналогията. Един човек, който обръща внимание на дрехите, какъв е? Всеки човек, който търси пари за път, какъв е? Що ти са пари за път? Ще тръгнеш, без пари ще ходиш. После, за оня свят може ли да си вземе някой пари за път? (*Смее се вън.*) Сега този смях значи: „Не им говори, не те разбират, всички са серсеми*. Толкоз ще разберат, колкото аз разбирам.“ Туй значи нейният смях: „Какво ще им говориш?“ Тя сега се смее, иска да ви лекува. Казва: „Всички са болни, трябва да се смея, те не са се смели.“

Тя сега не се смее музикално. Така не се смее. Я се

* серсем (перс.-тур.) – прост. глупав, малоумен.

посмейте музикално! Кой от вас би се посмял музикално? То е много тежко. Трябва да бъдете актьори на сцената. За да пее човек, трябва да се събуди долната част на мозъка. За да бъде човек музикален, за да пее, трябва доста центрове да бъдат събудени. Един тон трябва да има правилна форма. После, тонът трябва да има съдържание вътре. После трябва да има място, широта. После какво направление ще вземе този тон?

Нека да изпеем следното: „Аз вярвам в това, което се посажда. От него добър плод може да излезе.“ Да допуснем,

че ти посаждаш нещо. Ако е една дума, в мозъка трябва да внесеш съдържание, мелодия трябва да има. Ако е в ума, хармония трябва да има. Най-първо, като пееш, пеенето трябва да внесе мекота, хармония, да се хармонизираш с другите хора. Аз вярвам в това, което аз съм посял. Аз вярвам в

това, което другите посяват. Аз вярвам в това, което мисля. Аз вярвам в това, което чувствавам. Аз вярвам в това, което правя. Защото, във всяка една мисъл, ние прилагаме в себе си. Ако всички бихте живели с тази свещена мисъл, съвсем ще преобразите себе си.

За пример, [ако] тази сестра, която се смее, беше разумна, какво щеше да направи? Тя мисли от сутрин до вечер само за себе си. Такъв е нейният характер. Исква да използва труда на другите. За пример, тя знае да свири и не свири. Има си някои неща, които не е надживяла. На нея ѝ липсва мек елемент. По натура се вижда, че е мека, но ни най-малко не е мека. Има мъжки елемент, има грубост, която е скрита в нея. Отвън върви по женска линия, постъпките ѝ са по мъжка. Този смях е по мъжка линия. (Откакто излезе, продължава често да се смее вън.) Защото, когато на един човек му говорят за най-хубавите работи и той се смее, тогава смяхът има друго значение. Когато има нещо сериозно, смяхът трябва да отстъпи. Смяхът е лекуване. Казвам: То е предметно учение. То е една задача. Тя сама излезе из салона.

Аз снощи бях на концерт. Отидох да видя един челист как свири. Тъкмо сядам на балкона, излиза една госпожа, хубаво облечена, кряска. Казвам: „Някой скандал има.“ Тя кряска, взела един тон, пяла една песен, но тя като кряска, дава заповед като генерал. Всички гледат в партера. Дойде един, тя кряска, дойдоха двама ангели, изведоха я вън. Седя и тълкувам причината: дали е влязла, че не си е платила, или е влязла с дълго палто (понеже правилото е да се събличат). Казвам: Коя е причината? Дойдоха, заведоха я вън, но тя кряска като тази сестра. Един креслив глас, като че ли реже. Кряска така, че пет пари не дава. На едного, като дойде, кряска, но като дойдоха двама, изведоха я вън. Казват: „Тук ред и порядък има, то с кряскане не става.“ Както сега слушате смеха, така слушах крясъка. Като я изведоха из вратата, още дълго се чуваше крясъкът на гласа ѝ. Има си някаква идея. Тя отива там, хората няма да се подчиняват. Има ред и порядък: ще си съблечеш палтото. Ще го съблечеш! „Ама – казва –, аз с палто ще вляза.“ Не може. Ще си съблечеш палтото, ще го дадеш.

Та, казвам: На всички ви обръщам внимание – тя се смее на човешкото. Всички казвате: „Защо го направи, не можеше ли да не го направи?“ В дадения случай мислите ли тъй, както трябва? Вие може да се абстрахирате. Нас не ни интересува тя. Нас ни интересува някой човек по две причини. Когато нито имам да вземам, нито имам да давам, не ме интересува един човек. Щом има да ми дава, интересува ме. Щом аз имам да му давам, пак ме интересува. Каквото и да направи, нас ни интересува. Казвам: Понеже е взел доста капитал, интересува ни. Сега всички се интересувате от нея, защото вложили сте нещо.

Как мислите, може ли да направим да мълчи? След смеха какво иде? Плачът. Можем да изпратим някой млад брат да я набие. Сега да кажа: „Идете двама братя, понатупайте я малко“ – хабене на енергия е. Какво се придобива? Или ще пратим двама братя да я хванат, както снощи я хванаха и я изведоха из залата. Да я изнесат до стражаря, че като се смее, да не достига гласът ѝ. Тук предава своя смях, по въздуха; вашите приематели всичко приемат.

Сега, да дойдем до добрата страна. Тя е много смела. Казва: „Да мислят каквото искат.“ Има си известна идея. И вие, когато имате известна идея, приложете я, макар да е неприятна на другите хора. Приложете си идеята! Хубавата страна е, че е доста смела. Не казва: „Какво ще кажат хората? Ще изгубят уважение към мене.“ Но погрешката е моя, че аз я пуцам вътре. Сега, всеки човек има право да се смее 5 минути. Този, нейният смях е извън мярката. Сега вие какво ще решите? За колко събрания да я изключим? Сега ще решим за колко лекции да не идва. Ще ѝ наложим едно наказание, понеже повече от 5 минути се смее. Понеже се смее повече, трябва да я изключим, трябва да я глобим. Няма да се смее. (– „От 4 събрания да се изключи.“) Съгласни ли сте всички? Това не е човешко, не е Божествено, законът трябва да се приложи. Всяка нота, която се вземе, трябва да бъде правилна. Понеже нотата е много дълга, удължи тази нота. Съгласни ли сте от 4 събрания да я изключим? 4 събрания да я няма на Изгрева, не да бъде вън на двора. 4 е ефикасна доза за лекуване. 4 събрания няма да ѝ говорите, никакъв поздрав, нищо. Няма да ѝ се гневите, като я срещнете, няма да ѝ говорите нито една дума. Понеже тя още продължава да се смее, сега двама ангели, ще я хванете, ще ѝ кажете: „Сестра, тук има закон, ще се подчинявате на законите.“ Другите ще мълчат. То не е ваша работа.

Сега вие казвате: „Нека Господ да оправи работите.“ Може Господ да оправи работите. На богатия, който не върши волята Божия, взема му богатството. На здравия, който не върши волята Божия, взема му здравето. На умния, който не върши волята Божия, взема му ума. На добрия, който не върши волята Божия, взема му чувствата. Най-последно, като не върши волята Божия, Бог ти взема живота, отнема ти ума и човек умира.

Казвам: В света законът еднакво действува. Има един закон, който действува еднакво – за малките погрешки е малък, за големите е по-голям. Казвам: Ние ще бъдем спокойни. Налагаме едно любовно наказание. Сега нека един брат да излезе и да я изведе навън от Изгрева. Доброволно, който иска. Тия неща са от общ характер. Да допуснем, че държа

една лекция за смеха. Тя се смее неестествено. Смахът трябва да бъде естествен. (Учителят пее:)

А-а-а, утихна вече смехът!
Нашата сестра потегли своя път
надалече към своята цел.
Дълго време тя се смя,
без да знае защо,
но сега тя ще научи
какво нещо е смехът.
Той е лек за сърцето и ума.

Нашата сестра дълго време се смя, без да вземе правилен тон на смеха. Ето как се поправя една погрешка.
В живота трябва да се използват всички условия на Земята. Малко моменти има, когато тоновете са хармонични. Сега дайте вие няколко думи, най-силните думи. Да ви изпея една малка песен. Песните да бъдат образ. (Учителят пее:)

Едно време аз бях едно малко детенце.
Майка ми ме прати на извора за вода.
Пък там течеше малка рекичка бистра.
Аз поисках да събуя своите хубави обуца,
да си измия мръсните си крачка в рекичката.
Речено-казано, аз го направих.
Събух своите обуца
и веднага краката си вложих
в текущата рекичка.
Всичката кал,
която беше по пръстите ми,
почна да се разлага.
Аз турих своите малки ръчички
и краката си,
измих ги, лъснаха се те, белички,
както майка ми ги беше родила,
както майка ми ме беше родила,
белички крачка,
както на малко детенце.
Така при майка си се върнах

с мити крачка.

Тези песни са малки сюжети. (*Учителят пее:*)

Дотегнал ми е този живот,
не може вече да го търпя.

Вие така пеете.

Къде трябва да се махна?
Ах, тази прокуда!
Пари нямам, дрехи нямам,
бос ходя, гологлав, невчесан,
от хората презиран, от хората презиран.
Това вече не може да го търпя.

Всички почнахте да се смеете. Сега класически да пее.
(*Учителят пее:*)

О, Господи, Боже мой,
голяма е моята скръб,
която е залегнала в моята душа.
Цяла нощ не мога спокойно да спя.
Не мога, Господи,
да призова Твоето име.
Нека, Господи, Боже мой,
да дойде Твоята милост върху мен.
Избави ме, Господи, от това зло,
което руши моя живот.
Избави ме, Господи,
за да Ти служа с радост и веселие!

Казвам: Всичко в света трябва да се използва, от всичко да се изважда поука. Ако има някои работи, които човек с ума си не може да ги направи, да ги направи със сърцето си. Ако със сърцето си не може да ги направи, с ръцете си да ги направи. Постоянно човек трябва да работи в трите свята. Ако в умствения свят не може да работи, да работи в духовния. Ако в духовния свят не може да работи, да работи във физическия. Ако във физическия не може да работи, да работи в умствения. Всякога ние имаме условия в един от трите свята да работим. Правим погрешка: щом не можем умстве-

но да работим, ние не искаме духовно или физически да работим. В един от тия светове трябва да се работи. Или за сърцето, или за ума, или за душата, или за духа.

То са светове, в които трябва постоянно да работим и да се освободим от ежедневните тревоги, които идват. Те не са само до нас. Целият органически свят е подложен на един изпит. То е като училище. Всичките животни, от най-малките, за всички са създадени и добри, и лоши условия, задачи за разрешение. И щурецът има своя задача, и птицата има своя задача. Млекопитающите имат свои задачи. Човек, като почнеш от всички възрасти, има своя задача. Няма човек, който да няма задача за разрешаване в света. Хубостта на живота седи, когато всички задачи, които ни се дават, разрешаваме. Някой път за един ден може да решиш една, две, три, четири задачи. Пък някой път не разрешаваме никаква задача, тогава оставяме материал. Щом ги разрешаваме добре, оформява се човешкото тяло.

Сега, коя мисъл остана най-съществена? В природата всички тия знаци, които сме начертали, съществуват. Когато дихателната система е добре развита, ноздрите на носа са големи, тия мускули са развити. Когато тия мускули се сливат с ръба на носа, дишането е слабо. Тогава хората стават нервни. Трябва да бъдат издадени. Когато са издадени, някой път показват нервно състояние. Трябва да се образува една хубава гънка, една хубава гърбавина.

Казвам: Всички с дишането трябва да работите. Всички трябва да се учите да дишате. Защото когато носът изтънява долу или когато изтънява горе, това са две различни състояния. Когато хората са активни, носът става гърбав. Когато хората са песимисти, носът се завърта като на орел. В орлите е завъртян, за да може да къса месото. Правилно е носът да бъде правилен, с малка гърбица. Завъртяните женски носове са пасивни. Ако носът върви като лъжица, приема. В ухото е същото. Долната част на ухото показва дълъг живот. Средната част показва активност. Горната част показва доброта. Горната част показва неговият ум какъв е. Средната част показва какви са дробовете. Това е диагноза. По-добре е тия неща да ги не знаете, защото като ги не знае-

те, пък тълкувате, ще се изпоплашите. Колкото на човека са [по-]добре развити умствените способности, толкова е по-добре сформировано ухото. Колкото по-добре е развито сърцето, толкова и гънките на ухото са по-добре развити. Всяка гънка означава нещо. В природата няма нищо произволно. Тези, на които долната част на ухото е къса, са фалирвали във физическо отношение. Един мъж, на когото ухото е фалирвало, трябва да се ожени за една жена, която има дълга долна част на ухото. Ако тя има долу късо ухо, да се не жени за мъж с фалирвало ухо. Фалирванията в туй отношение не са здрави. После, ако тя не е умна, трябва да се ожени за по-умен. Може да има [...] на главата, но няма капитал. Трябва да му се даде капитал, енергия.

Казвам: Ако тия неща служат за поука, да четем, то е Божествена книга. Ред поколения, деди и прадеди, са вървели по един път. Ще намерите хора, които да ви кредитират. Светът е място, дето добрите ученици всякога се кредитират. Дето и да мине един добър човек по улицата, зарадвайте се! Минете някъде, станете тъжни – някой взел от вас. Като вървите по пътя, вземайте и давайте. Някъде вземате повече, някъде давате повече – имате плюс и минус. Ние сме тогава при един правилен живот. Обмяната трябва да става правилно. Ако правилно мислиш, ако правилно чувствуваш и ако правилно действуваш, дето и да вървиш, хората ще имат правилна обмяна, обмяната ще бъде естествена между хората. Тогава всякога ще бъдеш разположен. Сега, някои хора ни са приятни, някои не ни са приятни, обмяната не е правилна.

Ти не може да дружиш с всички хора. Може да бараш изгасналите въглища, които са изгаснали, но запалените не се барат. Някои хора са изгаснали въглища, някои са запалени въглища. Щом си запален, ще туриш разстояние на половин метър, [щом си изгаснал] – на 5 сантиметра. Всички хора страдаме от пресиленото приближаване. Когато някой ви обича, той се приближава много, но колкото [повече] се приближава, обмяната става неправилно. Не се приближавай до един човек по-близо от ръста му. Ако е 2 метра, на 2 метра стой; ако е 165 см, на 165 см стой надалече. Ако той е един правоверник, със своите ръце стой настрана.

Тия неща вие не ги вземате предвид. Колкото хората са по-надалече, движат се по-бързо, по-добре. Казвам: Всичко в света става. Наблизо когато хората живеят, трябва да бъдат много умни, много добри, много справедливи. Щом искат физическа близост, трябва да бъдат изящни в ума, в сърцето. Щом не са такива – надалече: 1, 2, 3, 4, 10, 15, 20 метра, на един километър, на 10, на 15, на 100 километра. Затова Господ направил света широк. Когато хората не живеят добре на Земята, единия туря на Земята, другия – на Месечината. Казва: „Къде отиде?“ До едно време ти се гневиш; като замине, прощаваш му.

Казвам: Когато призоваваме името Божие, трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия. Човек, който не иде под лъчите на Бога всяка сутрин, да те озарява Божият дух... то е естествено положение. Щом има препятствие между теб и Него, имаш едно състояние, казваш: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ти си в Неговото царство. Сутрин като ставаш, ти да Му благодариш. Ти имаш очи – ти да му благодариш, като отвориш очите си. Ти имаш уши – да благодариш. Имаш нос – да благодариш. Тогава започни да работиш с радост. Каквато и да е работа. Любовта осмисля работата.

Мене ми разправяха как е в Германия. Младите момичета от градовете отиват в селата и една година прекарват трудова повинност, пишат им писма де са работили. От селата отиват в градовете. Трябва работа. И те вземат писма. Хората се опознават.

Ако ние не можем да влезем в положението на другите, ние трябва да влезем в положението на един червей. Или имаме един заек, или имаме едно дърво, веднага да влезем в положението на едно дърво. То не е така глупаво. Туй растение разбира много хубаво от химия, как мислите? Една ябълка какви хубави сладки плодове дава! Има известно знание. Само че тя учи мълчанието, вечното мълчание. Или говори толкова тихо, че хората не могат да ги чуят. Дърветата говорят толкова тихо, че само един светия може да ги чуе, или един адепт. Един шепот имат дърветата. Аз съм правил често опити. Дойда до някое цвете, клюмнало, поля малко вода и след няколко часа освежи се. При цветята като идеш

и се отнесеш любовно, зарадва се цветето. Човек всякога да има цветенце, че да му показва какво е състоянието му. Ако ти имаш цветя в саксия и цветята в саксията не боледуват, не съхнат, ти здрав ще бъдеш. Щом започнат цветята да боледуват, щом ти донесат едно цвете и то изсъхне, и ти ще боледуваш. Диагноза е. Трябва да бъдеш силен. Защо трябва да ги пазиш? Да не би друг човек да мине и да изсъхнат. Когато мине друг човек, който боледува, цветята възприемат болестта, не могат да изтърпят. Като минаваш покрай тях, да ги лекуваш, всеки ден да ги обикаляш, цветята си. Тогава ще покаже външната страна какво е състоянието ти вътре.

Цветята са дадени, те упражняват голямо влияние с уханието си на носа. Всичките цветя са дадени да държат носа ни с уханието си в изправно състояние. Затуй трябва да имате по едно цвете, да е нормален. Щом не е нормален носът ти, едно цветенце трябва да имате, или две, три, четири, за да бъде в изправно положение носът ви. После, плодните дървета държат в изправно положение вкуса ви. Цветята държат в изправно положение не само носа ви, но и очите ви, защото всичките тия краски лекуват очите, лекуват носа, лекуват и устата. Цветята, които ние ги имаме, те са предпазителна мярка за ония болести, които ги имаме. Затуй ония, добрите градинари, не боледуват. Който е градинар, той е здрав. Затуй трябва да имате любов към цветята. Та, може да кажем, че всеки човек мяза на едно цветенце, на някое минзухарче, на някое кокиче; може да мяза на някой карамфил, може да мяза на някое плодно дърво.

Та, онова, което Бог е създал, ние трябва да се интересуваме, защото и бъдещият живот Бог го е създал. От всичко онова, и от малкото, което е създал, да се интересуваме. Да се интересуваме от въздуха, да се интересуваме от водата. Водата чудесии върши. Въздухът чудесии върши. Само, когато духне вятърът, казваме: „Много духа днес!“ Ние живеем във въздуха вътре. Онова, малкото, което водата донася, има за какво всеки ден да благодарим. Някой път, когато сте неразположен, вземете един леген, налейте бистра вода, измийте ръцете, измийте лицето, погледнете водата. Като се измиете, тази вода не я хвърляйте на миялника, но тази

вода, в която сте измили лицето си, излейте я на чисто място, излейте я на цветята. Вие ще вземете от хубавата вода, ще я излеете на пътя. Не бива. Нечистата вода може, но чистата вода на най-чистото място ще излеете. Чистата вода от лицето на най-чисто място ще излеете. Сега често на мене искат да ми направят миялник. Аз като си мия лицето, не хвърлям водата в миялник. Искат да ми турят миялник и всичката вода от лицето да върви в мръсната кофа. Казва: „Много хубав миялник.“ Не ме интересува. Миялници не ме интересуват. Аз бих желал, като мия лицето си, да ида на някоя чешма. На чисто трябва да се измия. Казват: „Да ти направим миялник.“ Аз не обичам на миялник да си мия лицето. Да си мия паниците на миялник – да.

Във всяко отношение споменавайте името на Бога! Не навсякъде може да произнасяме името Му. Влезеш в една кръчма – не произнасяй името Божие, дръж го свещено! Не говори за Любовта в кръчмата, говори за други работи. Сега ние нямаме свещени работи. Тепърва трябва да отвикнем езика. В кръчмата ще говориш за винце, за ракийца, за коняк.

Казвам: Няма по-голямо изкуство в света да се научи да цени човек живота, който Бог му е дал, да цени живота на младините си, да цени живота си на зрялата възраст и да цени живота на старините си. Казва: „Остарях!“ Но ти в старостта ще научиш тия неща, които в младините си не можеш да научиш. В старините си ти ще научиш това, което искаше да научиш – ти ще научиш смисъла на любовта, да оценяваш любовта. В старини човек започва да оценява. Като млад мисли, че е глупав, в старини мисли: „Де е детинският живот?“ Детето е само в състояние да оцени живота на дядо си. Децата много обичат дядо си, понеже знаят, че дядото е добър и той знае да оценява.

Казвам: Сега вие не се възмуцавайте от вашата старост! Среща ме някой и ме пита: „Как мислиш, как ще свърша?“ Няма какво да свършваш, защото като свършваш с училището, хубаво, но като свършиш с живота? Не казвайте, че сте остарели, но казвайте: „Започвам нов живот. Досега вярвах в стария живот, сега започвам да вярвам в новия живот.“ Така се говори. После казва: „На колко си години?“

Ако от 2 години си променил живота си, кажи: „На 2 години съм.“

Някои от вас не да бъдете стари, млади трябва да бъдете, на 2 години, на 1 година, на 3, на 4, на 5. Както ви виждам, едва ли има някой по-стар от 4–5 години. Стари сте, но то е животът на стария живот. От новия живот сте по на 4–5 години, някои – на 1, 2, 3 години деца, вече се готвят за забавачницата. Дълго време ще вземете, докато станете на 33 години. Тогава ще бъдете за бъдеще. Ако си на 5 години на Слънцето... Една година на Слънцето прави наши 20 милиона според едни, а според други – 200 милиона. 5 слънчеви години колко милиона правят? Един милиард. Един милиард, то са хиляда милиона години! Казва: „Петгодишно дете.“ 5 години какво е? Вие сте на 5 години, но съществата са вложили своя капитал във вас. Вие живеете, че те са вложили своя капитал във вас. Очакват от вас за бъдеще, интересуват се от вас.

Господ, Който ни е дал живота, и Той е вложил нещо в нас и очаква от нас. Всяка лоза, която не дава плод, отрязва се. Трябва да дадем плод, не тъй, както мислим. Всеки един от нас, трябва плодовете, които даваме, да ги занесем в небето. Като идете в оня свят, много от вашите плодове се продават, те не се продават, но ще видите много от вашите плодове там. Плодове от градината на еди-кой си брат: круши, ябълки, сливи.

Фигуративно вземам. Една хубава мисъл е отличен плод. Едно хубаво чувство е отличен плод. Всеки един човек специфична мисъл изпраца в оня свят, особена. Няма две мисли в природата, които да са еднакви. Няма две чувства да са еднакви. Няма две постъпки, които да са еднакви. Такова голямо разнообразие има в природата! Ще се зарадвате, като видите вашите плодове. Писанието казва, че делата ни ходят с нас; не само делата, но и мислите ни и желанията ни. Като влезете в другия свят, ще видите себе си и ще се зарадвате. Ще имате положението, което има един градинар, който насадил градина, и ще видите, че всичките дървета дали плод. Ще се зарадвате на лозето, на сливите, на ябълките, на крушите.

От книгата „Неразрешеното“, втори том от шестата година на Общия клас, прочетете лекцията на 37-мата страница: „Прояви на музиката в съзнанието“. Една лекция, която вие сте позабравили.

„Отче наш“

6-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 5.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

МУЗИКАЛНИ ПОДТИЦИ

„Отче наш“

„Мисли, право мисли“

(На масата са начертаните фигури.) Някои фигури са доста музикално направени. Тази е музикално направена. (Учителят показва един равностранен триъгълник, оцветен.) Някои с малко материал са ги направили, види се, малко пари са имали.

Сега, ако ви зададат един такъв въпрос: какво разбирате под философия на живота или идеализъм на живота, или материализъм на живота? В света всичките хора имат различни възгледи и оттам идат стълкновенията. Някои възгледи се съгласяват, но някои са в стълкновение. Две твърди тела, ако се движат в две противоположни посоки, стълкновение няма, но ако се движат в една посока, стълкновение има. В твърдите тела стълкновението е по-голямо, в течните намалява, а във въздухообразните – още повече, в съвсем разредените, там съвсем почти е изключено стълкновението. Сега това е пак една неразбрана работа.

В живота често имате скръб. Какво нещо е скръбта? Скръбта сама по себе си седи от твърди вещества, като минават, удрят се в мозъка. Като сте пътували, нали някой път сте имали случай, някъде има силен вятър, нещо ви удря. Малки пращинки ви удрят в очите и трябва да ги измивате постоянно. Те са много малки, но като удрят, понеже окото е много деликатно, чувствава неприятност от тия частици, които се носят. Някой път човешката мисъл се носи тъй. Като минава през мозъка, чука, чука, ти чувствуваш неприятност. Някой път в чувствата има твърди чувства и ти усещаш неразположение в сърцето си. Сега вие казвате: „Еди кой си е причината за моята скръб.“ Не е той причината, ни най-малко. Минаваш през гората, държиш някой клон, пуснеш този клон, който иде подир тебе, удря го. Работата е, когато

пътувате през гората, никога не трябва да хващате клонища. Ще правите услуга някому? Малко смирение, нека се наведе. Ти като пуснеш този клон, дал си му сила, като пружина се връща пак на мястото. Наведи се малко, поклони се, мини отдолу. Ти вървиш, искаш да отмахнеш. Някой път ние искаме да отмахнем всичките мъчнотии в живота. Имаме право, има мъчнотии, които трябва да се отмахнат, но има мъчнотии, които ни най-малко не трябва да се отмахнат. С тях – лошо, но без тях – още по-лошо.

Сега няма да ви доказвам защо е мъчнотията. Едно ядене, което е приятно за едного, не е приятно за другото. Защо? Как ще обясните? Вкус има. Но има по-дълбоки причини. Приятна е онази храна, която ти доставя онова, което искаш. [Не]приятна е някоя храна, понеже има храни, които вземат повече, дават по-малко. Някаква храна не ти е приятна. Такава храна като вземе от тебе и излиза навън, ти се усещаш обеднял.

Сега, приложението. Всичко в живота трябва да се приложи. Да кажем, вие пеете някой път, но различни са приложенията на пението. Зависи какво е приложението. Да кажем, всекиго може да накараш да пее. Има някой човек, с нищо не може да го накараш да пее. Сега всеки от вас бих накарал да пее. Имате нужда от възглед, от това, от онова. Дойде някой човек и ви казва: „Я ми изпей една песен“, даде ти една златна монета. Ще си купиш един тон възглед. Как няма да пееш? Знаеш-не знаеш, ще пееш. Даде ти една, две, три, четири, най-първо считаш, че не е морално. Той казва: „Аз обичам музика, давам ти 10, 20, 100“ и в тебе се събуди желание да пееш. Казва: Не е хубаво да се пее с пари. Но трябва да се пее за нещо, трябва да има някаква подбудителна причина. Когато някоя млада мома пее, подбудителната причина не са парите. Още по-голяма подбудителна причина има в света. Разположен си, пееш, любов има в сърцето ти, пееш. Има една любов, която пее, има една любов, която мълчи. Каква любов имаш? [За] някого, когото обичаш, [ако] няма никаква опасност да те чуе някой, пееш. Но представете си, че този, когото обичаш, го преследват, ще пееш ли? Дето минаваш, ще мълчиш и не дигаш никакъв шум. [За] някои

от вас, които не пеят, казват: „Тия хора се намират в лоши условия, дебнат ги да ги хванат, да ги затворят.“ Онези, които пеят, те са свободни. Тъй щото, вие, които пеете, сте свободни. Тези, които не пеят, не са свободни.

Това са философски разсъждения, които са верни. Аз вземам музиката, тя съществува в природата като един от най-добрите начини за постижение. Тя не е изкуство. Тя е като въздуха – както въздухът е необходим за живеенето, така и музиката е необходима, човек да постигне нещо. Без тази музика животът ти ще бъде много ограничен, няма да има никакви постижения, нищо не те радва. Щом влезе музиката, носи нещо хубаво, светлина носи, топлина носи, сила носи, носи постижения. Ти вече имаш импулс. Най-хубавият малък импулс се движи на една музикална вълна. За пример, вечерно време се лутате (това го давам само за обяснение) из тъмнината. Времето е облачно, няма никаква светлина, не знаете къде е изток, запад, къде е юг, къде е север, тия неща не са известни. Щом блесне най-малката светлина отнякъде, ориентирате се, във вас започва да прониква едно приятно чувство. Всеки тон, който чуеш, е една музикална реч, която в тъмния живот ви дава една посока на движение. Знаете, че зад този музикален лъч има някое разумно същество, което може да ви послужи да излезете из трудното положение. Когато казвам, че трябва да пеете, казвам: Снемете превръзката от вашите очи. Вие сте си завързали очите и играете на сляпа баба. Децата играят на *сляпа баба*. Но денем да играеш на *сляпа баба*, разбирам, но вечерно време да играеш на *сляпа баба*, не разбирам. Вечерно време трябва да снемете превръзката, на *сляпа баба* да не играете. Аз вземам *сляпа баба* като пояснение. Вечерно време да се играе на *сляпа баба* е безпредметно.

Сега, да изясня факта, защо децата играят на *сляпа баба*. Някой път, като те е страх, превържи си очите, да не те е страх. Този, който си превързва очите, го е страх. Следователно той не иска светлина. Да му покажат светлината, ще се уплаши. Минава през места, дето има змии, мечки; като си превърже очите, нищо не вижда, сляп е. Тези хора, които играят на *сляпа баба*, са много страхливи. Като минават вече

опасното място, хвърлят превръзката и пак гледат. Когато някой не иска да знае нещо, страх го е. Някой път вас ви е страх от музика, да пеете. Казва: „Страх ме е да пея, ще си повредя гласа.“ На мене са ми давали доказателства. Казва: „Зимно време е.“ (До катедрата е влязла една жаба и скача.) Доста са музикални. Може да е някой лорд. Такава жаба може да влезе в ума на човека или в сърцето му. Сега, понеже иде зима, иска да се приюти, някъде да влезе, някъде на почивка в някоя дупка. И те не са толкова глупави, доста философия има в тях. Седи тя и мисли, някоя муха се е качила по носа ѝ отгоре, ходи, тя мълчи. Като дойде близо до устата, отвори устата и мухата изчезне. И пак седи. Значи стига ѝ умът да хване мухата. За други работи, челото ѝ е много ниско.

Сега, отдалечаваме се. В света трябва да има хубави подбуждения. Първо музиката е била права линия. (фиг. 7.1) Музиката носи най-хубавите подбуждения. Някой път, в старите времена, всичката музика е седяла само в един тон. Ня-

кой се провикнал, друг му отговорил. То е музика на съобщение. Тази музика съществува и в животните. Животните издават музикални звукове. Това е праволинейна музика. После, когато в чове-

ка се явява тази музика, в подсъзнанието на човека се явява и той чувства да изкаже някой звук. То е подсъзнанието. Дошла музиката на съзнанието, то е в животните вече. Музиката се явява в самосъзнанието на човека. Може да кажем: самосъзнанието е майка на сегашната музика. Бащата ще бъде свръхсъзнанието. Когато се яви бащата на музиката, в свръхсъзнанието ще имаме хубава музика. Сега имате тъжна музика, няма го бащата. Майката ги насърчава, казва: „Сега баща ви като дойде, ще донесе всичките богатства.“ Като дойде свръхсъзнанието, ще донесе всичките условия за музиката.

Музиката е нещо, вложено в човека. Някои същества са обработили материала на музиката, условия на музиката имат. Защото ако във вас преодолява твърдата материя, музиката ще бъде много слаба. Ако преодолява водата, музи-

ката ще бъде течна. Водата е добър проводник, но водата много дава и много взема. После, ако преодолява въздухът, той ще ви придаде динамичност. Музиката, като дойде в човешката мисъл, мислено като разбирате музиката, тя ще ви даде подтик, направление.

Вземете на български думата *светлина*. От какво произтича светлината? *Светлина* значи нещо, което е старо. На български, ако вземете *свет*, *вет*, значи *стар*. На ветото като турите *с*, става светлина. *Светлина* е старо нещо. За ветото ние имаме лошо мнение, изтървало е някое качество. Като кажем *светлина*, разбираме нещо ново, което разкрива света, два слога* имате. Този първият, *с*, който е приложен, и *в* – *св*. Тук, в *светлина*, имате две съгласни, много мъчно се пее. На две съгласни букви да им дадеш музикалност, трябва много голяма гъвкавост. Понеже *с*-то представя един отворен интервал, съгласна буква с отворен интервал. *В*-то е затворен интервал. Един отворен интервал, свързан с втори затворен интервал, музикално да се изпеят. Трябва да знаеш как да ги съединиш, за да издадеш музика. Туй е философия на музиката.

Казват: „Де е отвореният интервал на *с*-то?“ Интервал е разстоянието, което съществува между два тона. Тази буква е крива, интервалът е отворен, (фиг. 7.2) имате 1 и 2. Туй разстояние, дето свързва буквата, буквата е отворена. Друга-

та буква – *в*, е затворена. Следователно вие ако

1 отворите този интервал, вие в дадения случай ще
2 си направите едно голямо зло. Ако *с*-то го няма
и отворите *в*-то, дали случайно или съзнателно,
ще си създадете голямо зло в света. Няма да ви

го кажа, но ще си създадете. Тъй е, когато човек бара една рушкя и като я бута, възпламени се, пръсне се куршумът. Ако е малък патронът, може да причини малка вреда; ако е някоя бомба, ще ви пречука. В природата не е така.

Човек като дойде до музиката, трябва да е много внимателен. Сегашните музиканти, забелязвам, всички са нервни. Туй е неправилно. В цигулката съм забелязал, че като

* слог (рус.) – сричка.

бутна някой интервал, скъсва се струната *ре*, дебела струна, или *сол* се скъса. Някой път казват, че струната не е добре направена. Турям хубава струна, като бутна някой тон, веднага се скъса, като че я отрязва някой. В музиката има едни тонове, които разтягат струната и тя тогава се скъсва. Сега твърди се, че ако се вземат струни, направени от вълча ципа, и струни, направени от овча ципа, вълчите струни късат овчите. Като потеглиш с лъка на вълчите, късат се овчите. Трябва да се махнат вълчите струни или всичките струни да са вълчи. Не може да туриш вълчи и овчи струни заедно. Вълчите казват: „Не искаме да живеем с овчите“ и ги късат. Вълкът иска да живее на гърба на овцата. И в музиката неговата ципа не е изменила характера си. Казва: „Тази трябва да се махне, аз трябва да звуча.“

Туй ние го тълкуваме. Сега още по-дълбоки причини има. Естеството на вълка е неговото користолюбие. Вълкът е много користолюбив. Не е глупав, много умен е, но той дошъл до едно положение, дето разбира само своите интереси. По някой път хигиена спазва, запознат е с хигиената. Никогда не яде болна овца. Като дойде до болна овца, побутне я по корема, погали я, казва: „Няма нищо, паси си трева, гледай да оздравееш.“ Взема грижи за нейното здраве. Казва: „Аз пак ще те посетя“, замине си. Щом я намери, че болестта е изчезнала, хване я за врата, поведе я, казва: „Да дойдеш да ми служиш.“ Когато отидеш да служиш на един вълк, как ще му служиш? Когато му служиш, ще му служиш както той знае. Но в туй има иносказание.

Казват: „Не ме интересува какво прави вълкът с овцата.“ Докато овцата има още по-опасна болест, той стои на 10 метра, само я погледне. Когато я бута, болестта не е опасна. Ако вълкът бутне една овца по корема, тя ще оздравее. Ако минава и гледа овцата отдалече, да знаеш, че тази овца си отива, нищо повече. Той види овцата и си заминава. Защо бяга? Знае, че ако се приближи до тази овца, болестта ще дойде в него и неговият живот ще иде. Той като я види, бяга. Когато вълкът бяга от овцата, да знаеш, че тази работа е опасна. Когато вълкът влиза при овцете, овчарят трябва да се зарадва. Щом влиза, значи опасност няма. Щом вълкът

избягва овцете, овцете боледуват. Аз говоря за аномални състояния, когато боледуват овцете. Минава вълкът – овцата е здрава; не минава вълкът край овцете – овцете си отиват. Щом минава вълкът, те оздравяват, щом не минава, овцете си отиват. Всички ще си заминат. Привеждал съм от какво произтичат нещастията в света. Този пример съм го привеждал. Разправят, че бил действителен. Един българин овчар бил материалист. Имал нещо повече от 1000 крави. Казва: „Къде е Господ, я ми Го покажете!“ Изважда кобура* и стреля. Започват на другия ден да мрат овцете му. Измират всичките овце до една. Имал три кладенци. Нахвърлил ги вътре и забягва. След 10 години се връща. Казват селяните: „Намери ли Господа?“

Някой път седиш в живота и като този овчар казваш: „Къде е Господ?“ Стреляш Го. Така не става. В музиката такива работи не се позволяват. Ти гръмнеш. Ние с една лоша мисъл в себе си си създаваме своето нещастие. Понеже ти си пратен като ученик в света, ти предполагаш, че има някакво нещастие за тебе, някое неудобство. В света природата или Господ гледа много благосклонно към всички хора. Ако ти виждаш, че Господ не гледа благосклонно, причината си ти. Той не може да повери на тебе голяма работа. Майката какво може да повери на своето дете? Обича го, но на онези, свестните деца поверява повече, може да свършат някоя работа. Носете сега идеята. Аз бих желал вие младите и старите да не знаете много теории, но да пеете сега. Корово сърце е туй, когато му пееш, чувствуваш едно неразположение. Коровото сърце не може да обича. То за да обикне, трябва да го нагорещиш. Но за да нагорещиш сърцето, ще трябва да знаеш как се нагорещява сърце. То не е като печката, да туриш въглища, да ги запалиш. Трябва да знаеш каква храна да вземеш, че тази храна да даде подходяща топлина, да разположи сърцето ти.

Та, казвам сега: Трябва една правилна философия. Майката трябва да обясни. Аз не може да обясня някои неща, които не притежавам. Никога не може да ви предам това,

* кобур – остар. и диал. пистолет.

което го нямам. Как ще ви предам музика, когато не обичам музика? Казва: „Пейте!“ Как ще пее? Онзи, който иска да предаде, той сам трябва да започне. Една искра, която се [е] запалила, може да предаде своята динамика. Но незапалената може да говори колкото иска за топлината, тя не може да се запали. Да кажем, в реалния свят ние предаваме нещата. Истинските неща се предават чрез контакт. Трябва да знаеш. Ти, за да разбираш *до*-то, трябва да дойдеш в контакт с *до*-то, да дойдеш до едно същество, на което основният тон е *до*. Ако искаш да се запознаеш с *ре*, ще дойдеш в контакт със същество, на което основният тон е *ре*, да познаеш трептенията. Ако искаш да се запознаеш с *ми*, ще влезеш в контакт със същество, на което основният тон е *ми*. Искаш да се запознаеш с *фа* – ще се запознаеш със същество, на което основният тон е *фа*. Ще се запознаеш със същество, на което основният тон е *сол*, после *ла* и *си*. Туй същество трябва да го намериш или в някой човек, или в някое растение, или в ангел. Ако имаш общение с ангелите, още по-добре. Ако нямаш общение с някой ангел, ще ходиш в гората, ще намериш едно дърво, което издава тона *до*. От някое дърво изтича тонът *ре*, от друго изтича тонът *ми*, от друго – тонът *сол*, от друго дърво изтича тонът *ла*, от друго – *си*. Цветята още по-силно предават музиката.

Преди няколко дена, дойде ми на ум да се занимавам с източната музика. Дойде ми един мотив. Като свирех, явява се пред мене един с чалма, не така, но израства в съзнанието ми, виждам го като една картина. Един източен тип с чалма. Лице червендалесто, валчесто, без брада, около 30 години. Като свирех, явява се. Започнах да се занимавам. Този се явява, защото добре свиря. Понеже добре свиря, дрехите му са шарени. Питам: какво ще ме ползува? Някой от хиляди години дошъл със своята чалма – гъжва. Чул музиката, видял съм го в музиката. От вас, ако запеете една българска песен и един българин дойде с дрехите си, вие сте добър певец. Той да се яви пред вас. В музикалния свят се явява, в ума само когато пеете хубаво. Приятно му е, иска да чуе малко.

Трябва да имате една вътрешна причина, подбудителна, вътре във вас, за което трябва едно свещено чувство. Всеки

един човек трябва да има едно свещено чувство, за което да има само едно мнение, не две мнения. Защото две мнения вече е закон на прогреса. И то е на място. Най-първо трябва да имате една подбудителна идея – тя трябва да бъде свещена –, от която вие трябва да се ориентирате. От това място трябва да се ориентирате във всички посоки. После може да дойде втори връх, трети връх, четвърти, пети и т. н. Но непременно всеки един от вас трябва да има една подбудителна причина.

Дръжте в ума си идеята, че в света има Един, Който ви обича. Трябва да Го намерите. Някой път може да мислите, че сте Го намерили. Радвам се. Гледайте да не бъдете излъгани, само да мислите, че сте Го намерили. Като Го намерите, тази подбудителна причина да съществува. Аз я наричам *причина на безсмъртието*. Вие като Го намерите, ще имате идеята за безсмъртието. Пак може да умирате, но леко ще се освобождава човек. Има някои, се освобождават от смъртта леко, но има някои, които не се освобождават леко от смъртта. Те са две неща различни.

Не е страшно нещо да умира човек. Смъртта има своята красота. Смъртта като дойде, той е един ангел. Ако ви посети смъртта и вие умирате, вие се радвайте, че ангелът дошъл, ще извади душата, ще извади нещо скъпоценно. Ако ангелът не иска да дойде да извади душата, вашите работи съвсем са закъсали. Така стари хора има, които се молят да умрат. Казват: „Забравиха ни, не идват да ни вземат.“ Вие сте живели хиляда години при неблагоприятни условия, не може да умрете, не ви освобождават. Трябва да дойдат да ви вземат, да идете в другия свят. Сега вие обичате живота. Разбирам. Трябва да обичаме живота, докато имаме работа, която трябва да свършим на Земята. Ако една секунда има тук да живеем и да свършим работа, да живеем и като свършим всичко и нямаме никаква работа на Земята, да влезем в другия свят. Щом имаш един час нещо да свършиш, да живееш, не бързай, свърши си работата! Като дойдат, кажи: „Всичко на Земята е свършено.“ Ще минеш в другия свят.

Сега представете си, че Земята е *до*, духовният свят е *ре*, Божественият свят е *ми*. Това е в първата фаза. Имате пак:

физическият свят е *ми*, духовният е *фа*, Божественият е *сол* – втората фаза. Пак имате: физическият свят е *сол*, духовният е *ла*, Божественият е *си* – имате третата степен. В тая степен физическият свят, духовният свят и Божественият свят, материалът е по-изтънчен и работите в *сол-ла-си* лесно стават. Първото съчетание е основа, второто – съдържание, третото – смисълът на живота.

Та, казвам, основната идея: Разумният свят е музикален. Понеже там всичките неща стават лесно – изпееш една песен, всичко ще дойде лесно, ще влезеш в света на музиката. Щом си неразположен и влезеш в света на музиката, неразположението ще изчезне. Превръща се за добро. Искаш да се поразходиш някъде – като пееш, веднага отиваш; ако не пееш, на едно място седиш. Искаш да идеш някъде – ако пееш, ще идеш; ако не пееш, седиш на едно място.

Та, казвам: В музиката е основа истинското движение. Човек не може да се движи, ако не пее. Животът не може да има смисъл, ако ти не пееш в себе си. Значи отговорил си на ония подбудителни причини, които са разумни, и те веднага ще създадат безпределен свят, да тръгнеш да го посещаваш. Ако дойде един ангел и ви носи през Вселената, вие ще се уморите. Ще кажете: „Върни ни!“ Има един такъв разказ: Един астроном се молил да му покаже Господ чудесата на Вселената. Молбата му се чува. Дошъл един ангел при него и той чул гласа: „Извадете му душата, но му оставете неговата чувствителност.“ Взел го ангелът и започнал да го води от вселена във вселена, от слънце на слънце. Пита той: „Има ли край?“ – „Няма край.“ – „Върни ме тогава назад. Мислех, че ще стигнем края. Помислил си, че може да се отдалечат някъде, гледа тия слънца, но тия слънца нямат връзка.

Нас ни интересува един тон, който може да вземем. *До* ни интересува, *ре* ни интересува, [*ми* ни интересува,] *фа* ни интересува, *сол*, *ла*, *си* ни интересуват. Дойдем до втората октава. Някои от вас пеете на една октава, някои пеете на октава и половина, някои – на две, някои – на две и половина. Две октави е доста. Съберете се двама, които пеете на две октави и на четири октави да пеете. Един, който има две октави, и друг – [три], съединете се. Имате пет октави. Ти,

който имаш две октави, вземаш по-ниско, онзи, който пее на три октави, взема по-високо. Като се съедините, хубаво е. Някои пеят в долните регистри на музиката, други пеят в горните регистри на музиката. „Хей, хей!“ Буквата х много мъчно се пее. Музикално, тя представя два отворени интервала в две противоположни посоки, едните и другите се отблъскват.

Искаш да пееш, казваш: „За кого да пея?“ Пак се върнеш, казваш: „Остарях.“ Искаш да пееш, казваш: „Не съм богат.“ Искаш да пееш, противопоставяш нещо.пей, нищо повече! Другите как пеят? Остави другите, ти пей! Ти като пееш, искаш да угаждаш. Този, който те подбужда от музикалния свят, дошъл, иска да те чуе.пей, той ще те коригира много добре. После ще остави едно много добро настроение в тебе. Сега идвате до философията. Казвате: „Ние не го видяхме.“ Мислите ли, че вие може да го видите? Хвърлете превръзката! На сляпа баба не играйте, хвърлете превръзката! Всичките хора казват: „Той е невидим.“ Невидим е тоя свят, но и видим става. Видим е духовният свят. Духовният свят е отпред, физическият е отзад. Ако не може да видиш духовния свят, ти си се обърнал назад. Обърни се напред, погледни напред и ще го видиш. Или подигни съзнанието си.

Аз да ви кажа как може да прогледате. Понеже, ако си богат, умът ти е концентриран в парите – където ходиш, все за банката мислиш. Ходиш на разходка, казваш: „500 в банката.“ Ходиш в гостилницата, седиш и казваш: „500 000 в банката“. На тях уповаваш, разполагаш, казваш: „Има какво да се яде.“ Че как ще прогледаш? Умът ти е превързан. Но за да прогледнеш, трябва да изгубиш парите, да нямаш нито пет пари. Идете при житните класове. Когато житните класове са пълни със зърна, са наведени, прегърбени, към земята гледат. Обаче, щом се извадят зърната, класовете щръкват. Класовете първоначално гледаха нагоре. Като влезе Божественото благо, забравиха и почнаха да гледат надолу. Като изпразниш едно шише, лесно може да налееш вода. В пълното същество нищо не може да налееш.

Тия неща са само за изяснение. Не че трябва да бъдете сиромаси. Най-първо, човек не трябва да бъде сиромас. Че е

сиромас, то е едно заблуждение. Вие се движите в един свят, имате свободата да дишате – сиромас ли сте? Кредитират ви, вие сте в един свят и от светлината може да вземете колкото искате; движите се в един свят, дето вода може да вземете колкото искате; имате свобода да ходите по Земята – защо се наричате сиромас? Сиромас е, който не може да диша, който не може да приема светлината или който не може да се ползува от водата – тогава сиромасия може да има. Ти, който може да ходиш, благодари, че може да ходиш. Щом може да дишаш, непременно трябва да пееш. Всеки, който диша и не пее, е прегрешение. Всичките хора днес страдат, че не пеят. В пеенето ще употребите дълбокото дишане.

Онези, които сте женени, казвате: „Как ще пея, деца имам, трябва да се хранят!“ пей на децата преди да си ги нахранил, защото като ги нахраниш, не слушат. Музиката ги храни. Хубавото ядене е музика. Няма хляб – че не може ли да пеете една песен за хляба? пейте, кажете: „Баба пече хляба в огъня.“ пей на тия деца как се пече хлябът. Те седят и слушат. Като се опече хлябът, изваждаш питата, ще измениш гамата. На опечения хляб ще започнеш да пееш. Майката да седи, децата да ядат, тя да им пее. Ако майката пее, децата ядат по-добре. Според мене, когато децата ядат, майката трябва да пее; когато майката се храни – децата да пеят. Това е един порядък непонятен заради* нас. Как може това? При яденето ти не може да пееш. Пътищата на яденето и пътищата на дишането се различават. В устата ако вземеш въздух, в сляпото гърло ще влезе храната, ще свършиш. Щом човек се занимава с много низки работи, трябва да мълчи. Щом се наяде хубаво, тогава може да пее. Малко трябва да яде певецът, много не трябва да яде. Малко като яде, няма да има нужда.

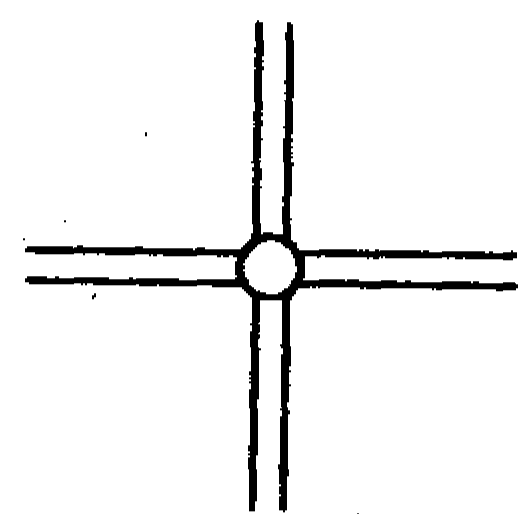
Сега как бихте изпели една песен: „Гладен съм, искам топла пита да ям!“ Вие се смеете сега. Оперно как ще го изпеете сега „Гладен съм, искам топла пита да ям!“? То е много нещо. Или: „Яде ми се топла пита“, или „Привлича ме топлата пита“ по кой начин вие бихте го изпели? Или

* заради – диал. за.

как ще изпее: „Аз искам топла пита да ям“? Ще изберете най-подходящата форма. Направете един опит, втори, трети опит.

Сега не мислете, че всичко се свършва с музиката, като говоря така. Музиката е подбудителната причина. То е един събирателен пункт, станция, от която пътищата се отклоняват. (фиг. 7.3) Като дойдеш в музикалния пункт, ще ти пока-

жат в каква посока да вървиш. Хванеш правилния път. Човек, който пее, показва, че е здрав. Иде една светла мисъл, едно топло чувство. Самата мисъл, законите на музиката, онзи, който мисли хубаво, е свързан с музиката. Чувствуваш един свят приятен – то се дължи на музиката. Щом

мислиш, стане ти приятно. Неприятната мисъл не е музикална. Щом влезеш в един свят и търкане се образува, става възпламенение – не е музикален.

Трябва да имате един опит. Някой от вас има възпаление на крака. Като започнем всички да пеем, ще се махне възпалението. Някой, който има силно възпаление на крака, ще му пеем, да видим за колко минути ще се премахне възпалението на крака. Или когато ви заболи кракът, хванете някой музикант да ви свири. Да повтаря песента, да видите след колко време ще се премахне туй възпаление на крака. Ето как седи научно: има една музика, която внася топлина. Тази болка, която се явява в ставите, винаги става едно свиване на капилярните съдове, явява се страдание. Кръвта като минава, в нея се намират полеорганически вещества, започват да трият около капилярните съдове, образува се възпаление. Започват да се разширяват капилярните съдове, отворстията стават по-големи, кръвта започва да минава по-лесно. То е всичкото.

Някой човек като дойде при тебе, иска да ти се кара. Кажеш му една положителна дума – веднага се изменя неговото състояние. Ти може да възбудиш един човек да извърши една дисхармонична постъпка, може и да го упътиш да извърши нещо много човеколюбиво. Ти го погледнеш така и кажеш: „На Ваше разположение съм. Ако обичате, на Ваше

разположение съм. Каквото обичате, ще направя за Вас. Гладен сте.“ В торбата има хляб, отрежете му, дайте му сирене, там има, дайте му една чаша вода. Казваш: „Какво искаш ти? Тук не се продава хляб. Не ме [е] поставил баща ми да ти слугувам.“ Човека ще го предизвикаш, плесне те, господар е на положението.

Сега ние се намираме в един свят, не е нашият свят свободен. Тел първа има да извоюваме своята свобода. Имаме две противоположности: добро и зло. Като дойде онзи стражар, трябва да знаеш енергично да му пееш. Ти ще бъдеш укротител. Ако не знаеш, ще те клъвне, ще те одраци, всичко ще направи. Ние трябва да държим винаги идеята за Бога свещена. Има Един в този свят, в който живеем, Който трябва да ни пази. И когато спим, трябва да ни пази.

Сега да дойдем до музиката. Да пристъпим до музиката. Нито един от вас не може да се оплаче. Вие имате една ципица, една струна, всеки има един инструмент. Прегрешение е, ако не пеете. На 80, на 100 години да станеш, да пееш. Можеш–не можеш, пей! (Учителят пее:)

Остарях, но аз ще се подмладя,
остарях, но аз ще се подмладя,
ще се подмладя, ще се подмладя.
Кога? Когато намеря
новата си майка и новия си баща.

Сега искам да си покажа изкуството, но вие нищо не плащате. Аз свиря само за себе си. (Учителят нагласява цигулката си.) Вие като българи, вас ви интересува българската музика. Българската музика е преходна. Търси тя. Тя не е музика на удоволствие. Българинът като пее, той търси път. Като пее, има мисъл. Само че досега не е намерил по кой път да тръгне. Българинът като изучавал музиката, забатачил във фа – там е всичкото му нещастие. От хиляди години седи във фа, ходи и се връща във фа – то са земните блага. Господ му дал, казва: „Не ти трябва повече.“ Не му трябва целият свят, не трябва да бъде един голям народ от 100 милиона. Един малък народ. Казва: „Голям народ като другите.“ Голям ако си, само през големите врата може да мина-

ваш. Ако си малък, може и през големите врата, и през малките дупки да минаваш. По-добре малък да си.

Сега ще ви свиря една българска песен,* която показва, че той ще излезе. Днес времето не е много музикално, наполовина е музикално. Като свиря, някои струни се разпусчат, тоновете не излизат вярно. Някой път струната *сол* се затяга, някой път се разпуска. От много български мотиви този е най-хубавият. Доста хубава е българската музика. Човек трябва да има българско разположение, за да свири. Аз съм проучавал българската музика във връзка с хармонията. Българската музика считам затворен интервал. Намерил съм място, дето може да се свърже с хармонията. Проучавал съм и източната музика. Един затворен интервал на сърцето е тя. В източната музика иска удоволствие, в българската музика иска движение. Потиснат е българинът, иска да се освободи. Източната музика е удоволствие. Като седне, иска да му свирят, като яде, иска да му свирят. (*Учителят свири български мотив.*) Това е най-хубавото, което българинът може да даде. (*Свири друг мотив, весел, игрив. После свири друго парче.*) Това е една песен, която минава в хармонията.

Най-първо трябваше да почна с източната музика, да имате едно разнообразие, да видите ритъмът какъв е. Тази музика е едно слизане, качването е по-малко. Интервалите на слизането са по-големи, а тия на качването – по-малки.

(фиг. 7.4) При инволюционната музика интервалите на слизането са по-големи, при еволюционната музика интервалите на качването са по-големи, на слизането са по-къси. (*Учителят свири един източен мотив.*) Туй е основното. Наричам я музика на сърцето, на удоволствието. Нас не ни е потребно да се връщаме назад. (*Учителят свири парче от новата музика.*) Това е новата музика, хармония има. Обнадежда. Влиза в една нова фаза, дето човек влязъл да се освободи,

още малко му остава. Онзи търси удоволствие. Българинът търси път да излезе из затвора. Този вече е излязъл из зат-

вора, казва: „Още няколко крачки.“

Казвам: Всеки трябва да има музика. Като станеш разтревожен, поглади гърлото си. Човек, на който гърлото не е хубаво, не върви. (*Учителят свири друго парче.*) Това е модерно. Трябва да се съединят човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешкото тяло в едно, че като се радва човек, да се радва тялото, да се радва сърцето, да се радва умът, да се радва душата, да се радва духът. Радостта трябва да проникне цялото битие на човека. Мине някоя обезсърчителна мисъл – тя има съвсем друг характер. Ти си представяш неща невъзможни. Няма да се блъскате в гъстата материя. Невъзможното за един човек е възможно за друг. Възможното за един човек невъзможно е за други. Умен човек е онзи, който може да работи. Силен е онзи, който е умен. Умен е онзи, който знае как да постъпва. Глупавият, и да има сила, не знае как да я употреби. Умният човек трябва да бъде музикален, да употреби музиката за себе си. Вие като пеете, знайте, че тия вълни отиват по целия свят. Някои души, които са в хармония с вас, с пеенето си ще внесете спокойствие. Някой може да живее в Америка, нагласен е на тази гама с вас – като пеете, той чувствава, че нещо хубаво иде.

Навсякъде по Земята трябва да има пеене, хубави мисли, хубави чувства и постъпки. Само така ще се поправи светът. Казваме: „Да се поправи светът, да се тури ред и порядък.“ Редът и порядъкът е последното нещо. Редът и трудът е като се опече хлябът. Докато се съберат тия малките зрънца, докато [се] направи брашното, докато се омеси да се опече, дълъг е процесът. Всички трябва да работим, да събираме тия малките зрънца, които Бог ни изпраща. После с музиката трябва да премахнем много мъчнотии. Вие сте уморени от еднообразни мисли. Седете някой път и си пейте: (*Учителят пее:*)

Не заспивай, не заспивай,
Слънцето изгрява,
ще изгубиш най-добрите условия,
които те чакат.
Не заспивай, буден бъди!

Когато Слънцето залезе,
под юргана може да се намериш.
То е на място. Спи, спи.
Като мине среднощ,
в три часа се събуди
и пак стани
и работата си захвани.

Ти това да правиш. Ще кажете: „Не е практично.“ За мене всяко нещо, което може да внесе подтик, е музика. Може да не е толкоз изящно. Докато дойдем до изящните неща, ще трябва години.

Бих желал всички да се превърнете на разумни деца. Казва Христос: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.“ Християнството много не е внесло в музиката, защото християните се намираха при много лоши условия, гонения, преследвания. Християните трябваше под земята да пеят. Песни имаха, но бяха много тъжни. Християнската музика тепърва трябва да се образува. В посвободни времена се яви класическата музика. Трябва малко свобода. В туй притеснено състояние как ще пееш? Щом се усетиш спокоен, пак ще пееш.

Сега вие трябва да пеете в България, понеже се намирате при най-добрите условия. Сега ако не пеете, не знаейте кога ще пеете. Едно детинско състояние да имате. Всякога да ви интересува музиката. Чуеш един хубав тон – не знаеш в какво седи този тон. Може в този тон да си чул един, който пее *ре* хубаво. Щом чуеш природата как пее, той ще те научи как динамично да вървиш, ще бъде хармонично движението. Не може да мислиш – някой, който взема *ми*, ще вземеш хармонично *ми*, ще знаеш как да вземеш хармонично някакво закривяване. Човек някой път не знае как да вземе големите закривявания. Нали това го наричат моделиране? За да можеш да моделираш, трябва да вземеш *ми*. За да дадеш плътност на тона, трябва да разбираш *фа*.

Българинът е загазил във *фа*. Той плътност има, но не може да моделира *фа*. *Фа*-то означава изобилен живот, *фа*-то означава изобилна мисъл, *фа*-то означава изобилно чувство, *фа*-то означава изобилна сила – то е все *фа*. Мисли

само за пари, за ниви – то е статично *фа*. Има и динамично *фа*. Българинът трябва да мине от статичното в динамичното *фа*, в онази, изобилната мисъл. Да не го е страх. Някои хора ги е страх от любовта. Любовта е огън. И да мълчиш, излиза. Като гори печката, не казва, че гори, но топлина излиза от нея. Човек, който има любовта, има какво да говори, от него излиза топлина. Хората знаят. Всеки, който мисли, светлина излиза от него. Няма нужда да казва, че „аз мисля“. Лицето на онзи, който мисли, е съвсем друго. Сърцето на онзи, който мисли, е друго. Друг е пулсът, който бие.

Има музикален пулс на сърцето. Когато има топлина, сърцето хубаво бие, една приятност излиза от сърцето. Като пипнеш пулса, приятно ти е. Някой път чуеш, сърцето ти прескача. Що не искате да бъдете певци на себе си? Казва някой: „Няма кому да пея.“ Как няма? Три милиарда поданици имаш, пейте им! Те те знаят, че си певец. Космите на главата ви да знаят, че пеете и ноктите да знаят, че пеете на себе си. Пейте на ангелите. Вие като запее, ангелите са много музикални, като чуят да пее някой на Земята, предава се по тяхното радио, ще възприемат песните. Казваш: „За кого да пея?“ Пей за ангелите. „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си“, казва Писанието. Пейте и възпявайте в ума си, пейте и възпявайте в душата си, в духа си, навсякъде да пеете! Всички да имате свободни лица. Изисква се свободно възпитание. Трябват ни примери. Онзи, който постигнал нещо, все ще донесе на жертвеника придобитото нещо. Всеки от вас носи нещо музикално. От туй музикалното трябва да отделяте.

Някой път вие критикувате някого, който пее. В музиката никога не критикувайте, изслушайте го. Аз често съм слушал жабите как крякат, наблюдавал съм ги. Между тях има басове, има тенори, има сопрани. Като запеят, оперно пеят. Казвате: „Глупави.“ Ни най-малко не са глупави. Жабата, която е толкоз глупава, може да се научи. Слушайте някой път щурците. Има и една музика на цветята. Идете някъде, когато сутрин преди изгрев цветята зреят – има там един музикален пукот, нещо много хубаво. Като слушам, има нещо много приятно. За бъдеще тази музика ще слушаме – цветята

как пеят. Водите, които текат, и те пеят. Едно съчетание има на музиката. Ушите ни малко още не са годни. Сега схващат сегашната музика, която е статична, определена. Растенията по този начин не пеят. Има друг начин.

Казвам: Ще се повърнете към онази музика, с която сте направени. Вие сте музикално направени. Когато Господ създаде човека, музикално го създаде. Всичките ноти ги тури на място. Както Господ ви създаде, ще пеете. Всеки един от вас да започне да пее! Да мисли, да чувствава, тъй както Господ го направил. Туй е сега новото в света.

В музиката има една музикална кал. Когато пях източната музика, има една музикална кал, неразположение, като някой човек, когато ял и пил много, че като стане сутрин, боли го главата. Искам да се отличавате от другите хора. И по музиката трябва да се отличавате, в музикално отношение трябва да се отличавате. Може да не сте богати, но [да] кажат: „Певци са, как пеят!“ Като пеете, като свирите, да бъдете родени певци. Затова ви свиря. Другояче не бих ви свирил. Аз искам да зная, като свиря на себе си. Аз държа едно правило, като свиря или пея: ако свиря хубаво, свиря още малко, свиря малко повече, няколко минути повече. Ако не свиря хубаво, с няколко минути свършвам по-рано. Щом пея хубаво, по-дълго пея, щом не пея хубаво, гледам по-скоро да свърша. То е едно упътване.

В света на музиката седят упътванията, добрите думи. В музиката това е най-фината материя, най-фината сила, най-фините мисли, най-фините чувства. Всичко туй е в тоз музикален свят. Тогава като влезете, няма никакво противоречие. Там е абсолютната свобода. Навсякъде ходиш, слушаш такава музика, каквато искаш. Искаш силна музика – силна. Искаш тиха музика – тиха. Искаш музика на ума, на сърцето, на духа, искаш музика на материалния свят. Ще видиш, че в този, физическия свят, музиката е много груба на Земята. Трябва да слушаш музиката на Земята. Много задебеляло е човешкото ухо. Има музика на Слънцето. Лъчите на Слънцето внасят нова музика. Месечината моделира тази музика. Две влияния трябва да дойдат, да съедините влиянието на Слънцето и влиянието на Месечината на Земя-

та. Тогава ще кажете: „Ще пея за Господа отсега нататък.“

Имайте характера на цветята. Цветята, след като цъфнат, се облекат хубаво и пращат от своето ухание. Уханието, това е песен. Хубавото ухание е песента на цветята. Като се отнесе до пчелите тази музика, малките пчели отиват и посещават цветята. И за тях това е едно благо, понеже тия пчели са по-горе в развитието си. Казвам: И вие като цъфнете, изпратете вашата песен нагоре. Тогава ангелите ще дойдат и ще посетят вашите цветя, както пчелите посещават цветята. Ще има какво да вземат. Така и вие като пеете, да дойдат същества от висшите светове, да има какво да вземат. Да има един повод да дойдат. Всеки приятел, като дойде при вас, да има да му дадете и трябва да ви даде. Да бъде за вечно възпоминание за вас и за него.

„Добрата молитва“

*7-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 12.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

ПОВЕЧЕ СПОКОЙСТВИЕ

„Добрата молитва“
„Изгрява Слънцето“

Какво е потребно зимно време? Зимно време се изучава вътрешният живот. Духовният живот е зима. Човек като потрепери, треперенето е духовно. Направиш някаква погрешка или радост – треперене има. Сега седите и казвате: „Ние сме религиозни хора, обикновените хора обичат науката.“ Какво е религия? Религията е наука за сърцето, за вътрешния живот. Науката е за външния, физическия живот. Някои казват: „Нас външното не ни трябва, вътрешното ни трябва.“ Както ни е потребно сърцето, потребен ни е умът, потребно ни е тялото.

Сега трябва един метод за изучаване. Толкоз време четете Евангелието, Библията и нито един от вас не се е заел да извади правила за живота. Във всяка наука ги има. Човек има слаб характер, слаба воля. В Евангелието има правила как да се усили волята. Някой обича да се колебае, съмнява се, дали е туй или не. В Евангелието има правила как да се премахне съмнението.

Сега всички сте оставили и казвате: „Духът като дойде у нас, всичко ще нареди.“ Но то е физическо схващане. Човек трябва да работи. Ако сте в училище, трябва учители. Някои от вас се готвят за оня свят. Не трябва само да идете и да видите университета, но да го следвате. Колко ученици има? Ако ученикът влезе и излезе от училището, нищо няма да научи. Учение се изисква. Сега всичките религиозни хора имат един страх, като влязат там, да не им турят слаба бележка, да не ги накажат. Но то не е наука, то не е оня свят. Оня свят не знае как да го кръстим.

За пример, всички вие имате един навик – да съдите. Малко хора ще намерите да не съдят. Всеки съди, казва: „Той

не живее добре.“ Че отде знаеш, че той не живее добре? Казваш: „Овца.“ Овцата както живее, много добре разбира. И вълкът, и той живее добре. От наше гледище вълкът не живее добре. Но вълкът сам по себе си живее добре. Ако не живееше добре, Господ нямаше да го държи на земята, щеше да го изчисти. Понеже го е оставил да живее, значи той си живее доста добре. Или някой казва, че той е вълк. Я го виж, какво прилежание има – 10–15 кошари ще обиколи, каква инициатива има, да намери нещо, да вземе. Ще прегледа кошарите как са заградени, имат ли страж, овчарят буден ли е или не. Учен човек е, казва: „Чакай да видя!“ Щом намери, че овчарят е в спящо състояние, ще му вземе едно агне, да види дали ще разбере дали е учен или не. Някой път вземе, овчарят като прочете овцете, вижда, че една е изгубена. Казва вълкът: „Учен човек е, знае да чете, познава овцете.“

Вие по някой път изгубите някоя хубава мисъл и не знаете: някой вълк я задигнал. И в духовния свят има доста вълци. Сега вие вземете алегорично. *Алегория* какво значи?

Вчера една госпожа от София тръгнала, дошла тук да ме пита къде е мъжът ѝ. Казва: „Каж ми къде е мъжът ми?“ Заминал за оня свят и ме пита как е там. Рекох: „Много е недоволен.“ – „Че защо е недоволен?“ – „Защото и ти си недоволна. Ти тук си недоволна, той там е недоволен.“ Казвам: „Колко деца имате?“ – „Две.“ – „Какви?“ – „Женски.“ Казвам: Там е всичката погрешка.

Хората искат да знаят за оня свят. Може ли да има свят там, дето няма светлина? Щом говорим за оня свят, значи светлина има. Сега трябва да изучаваме светлината от Земята. Може да изучаваме каква е светлината. Вечерно време сравнявам каква е дневната светлина. Дневната светлина е хиляди пъти по-силна, отколкото вечерната светлина, която имаме. Казвам: Светлината, която ние имаме при сегашното състояние, много работи ние не ги довиждаме. На една вощеница можете ли да вдявате игла? Трябват много силни очи, за да можете да вденете. Някои даже и при най-силната светлина не могат да вдянат.

Учените хора се интересуват какво ще стане след милио-

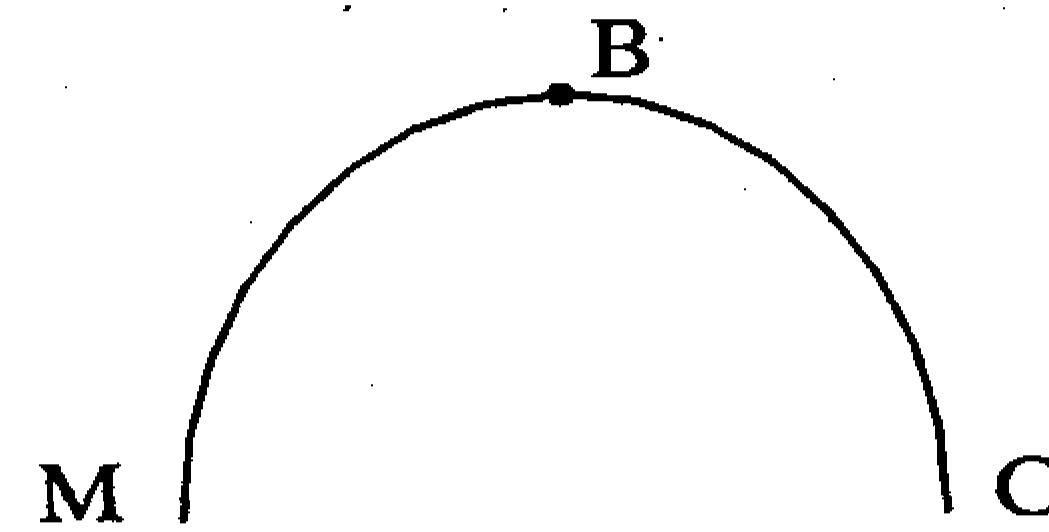
ни години със Земята. То са учени работи, какво ще стане със Земята. Със Земята ще стане това, което ще стане с малките деца. Земята е възрастна, ще стане една хубава мома, красива мома и след туй според законите на физическия свят и тя ще остарее, ще стане баба. Когато стане баба, ще останат само децата да живеят на нея, пък онези възрастните ще се изселят на някоя друга планета, защото при бабите остават само малките деца да ги забавляват.

Сега и вие искате като остарее, да имате внучета, да ви занимават. Бабите обичат много внучетата. Човек като започне да остарява, започват да го интересуват мебелите, къщи, столчетата, после обичат всичко да им е наред, не обичат да ходят навън, да стават, обичат да седят на едно място. Колкото повече седи старият на едно място, загазва. Старият трябва да вземе книгата, да чете. Трябва да има университет за старите хора, гимназии, да учат. Сега сме пратили децата да учат. Много добре е, и те трябва да работят. Децата да се упражняват повече, да играят, а на старите им трябва повече учение. Пък старите се учат на какво? На обикновени новини се учат. Дали му знак за отличие, че го окачили на гърба му, той само се върти, иска да види кръста. Понеже не може да го види, пипа го само. Този кръст е турен не на място.

Знаете ли, опасна работа е, когато престане човек да мисли. Често ние ослепяваме, оглушаваме от бездействие. Човек започва да мисли, че отива за другия свят. Каква е мисълта за другия свят? Хич не мисли за оня свят, мисли за тоя свят да си свършиш работата. Ако те искат от оня свят, нека пратят автомобил, да те вземат. Ти мислиш дали ще дойде или няма да дойде. Смущаваш ума си. И в оня свят да идете, и там се изисква работа. Сега не зная как хората мислят за оня свят. И там има работа, както и тук, няма да седиш празен. Сега понеже сте в този свят, който ние може да разберем. Да допуснем, че две моми спорят коя е по-хубава, по-красива. Какво ще излезе от спора? Или може да спорите кой вярва по-право. Какво ще излезе от вашето верую? Казва: „Аз само да порасна!“ Какво като пораснеш? Аз съм давал едно от правилата: че слабите

стават силни, а силните стават слаби в живота. Този е същият закон.

(фиг. 8.1) Младият, докато дойде до перпендикуляра, е много силен. Като дойде до точката В, е най-силен, но щом дойде в С, отслабва, остарява, слиза – то е земният живот. Незнайното е другият свят. Туй полушарие е земното полушарие. Другото, което не се вижда, е духовното полушарие.

Старият започва постепенно да отслабва. Защо отслабва? Най-първо, не се храни на свят*. Започва да става мързелив, не си съдвква храната, прекарва я през устата и я глътне. Не става така, на стари години трябва да дъвче. Къде продал зъбите

си, аз зная причините. Всеки човек, който обича много момите, той изгубва зъбите си. Не е лошо сега, но всяко нещо има свои граници. Обичта си има свои граници. Ако повишиш температурата на пещта на 700–800 градуса, може да се стопи външната покривка. Ще турим такава температура, която е необходима и полезна в дадения случай.

Та, казвам, първото нещо: Трябва едно разбиране. Сегащото безпокойство, което имаме, то е крайно вредно. Ние страдаме от безпокойство. Безпокойството е проказа. Седиш някой път и казваш: „Ще ида в оня свят, какво ли ще правя там?“ Не се разсъждава така. Ти тук не си се научил да живееш, че там ще живееш? Първото отделение не си свършил, интересуваш се какво учат в гимназията, в университета. Ти свърши отделенията, после ще мислиш за гимназията и университета.

Най-първото нещо е: трябва да намалее безпокойството колкото се може. То е едно изключение. Защо ще смущавате Господа с нашето безпокойство, че това нямаме, онова нямаме, когато Той всичко ти е дал? „Задушавам се.“ Задушавах се, не работиш, не дишаш. „Недвиждам.“ Кой ти е

* на свят – *остар.* свястно, както трябва.

крив? Господ ти е дал очи, кой ти е крив? „Недочувам.“ Кой ти е крив? „Препънах си крака.“ Кой ти е крив? Всички тия работи показват, че не си Го слушал. Като не Го слуша-ме, Той ни остави. Остави ни, докато най-последно закъсаме. Казва: „Доведете го, това непослушно дете!“ Той ни повика и казва: „Защо не слушаш?“ Щом не слушаш, ето какво ще стане с теб. Като идеш при Бога, няма да те съди. Ще те пита: „Как си?“ – „Добре съм.“ Нищо няма да ти каже. Казва: „Изпратете го на Земята, дайте му един лош господар, да го възпитава. Юнак да е господарят му, той да го учи.“ Дойдеш на Земята и ти какво ще правиш при лошия господар на Земята?

Казвам: Ние сами може да си създадем лошите условия. Така като се безпокоим, се демагнетизираме. Станем някой път отвратителни на хората, образува се една отрицателна енергия, която отблъсква хората от нас. Трябва да бъдеш весел. Целият свят е пълен с богатства. Благодарни! Ти се безпокоиш за нищо и никакво целия ден. Като станеш сутрин, кажи: „Никакво безпокойство!“ Сега се интересувате какво ще стане с хората. Оставете това. Че валяло сняг – нека си вали. Че валяло дъжд – нека си вали. Че реките текат – нека си текат. Че се бият хората – нека се бият. Нищо няма да стане. Какво ще стане, като се бият? Вие вземате страна. Хубаво, ако двама братя се бият, коя страна ще вземете? Да кажем, единият е по-силен, другият е по-слаб. Слабият да се подчинява на силния. Той търси правото. Да остави брата си, той да му даде правото. Като дойдем до Бога, не трябва да търсим своето си право. Че в Бога няма желание ние да търсим правото. Той ни е дал правото. Той защитава нашето право.

Правото е: ти никога не допушай в ума си една нечиста мисъл, никога не допускай! Те ще дойдат – дръж ги отвън, вътре в себе си не ги допускай. Ако ти не допушаш нечисти мисли, ако ти не допушаш нечисти чувства, ако ти не допушаш нечисти постъпки, ти ще бъдеш свободен. Няма изключение в това правило.

Та, казвам: Това е практичната страна. Казвате: „Така се говори.“ Не така се говори, но така е. Тебе Господ те е

пратил. Какво трябва да се прави на Земята? Вие търсите нещо реално. Какво ще занесем в онзи свят? Ако ти не обичаш хората, ако ти не обичаш знанието, ако ти не обичаш да работиш, ако ти не обичаш да се обличаш, ако ти не обичаш да ядеш и т.н., какво ще дадеш? С какво ще се похва-лите? Казвате: „Защо ми е този живот?“ Ами че какво трябва да ви дадат? Казвате: „Тия старини защо ми са?“ – Ами какво да ви дадат? „Тия младини защо ми са?“ Като млад – лошо, като стар – лошо, като възрастен – лошо, какво искаме тогава? Казва: „Баща ми не беше на свят*, майка ми, сестра ми.“ Да допуснем, че не са на свят – какво трябва да се прави? Че то с добрите хора всеки може да живее. Но да живееш между опърничавите, то е цяло изкуство. Наблю-давайте туй, което става в света. То е Божия работа. Тия работи, които стават сега, оставете ги. Не се безпокойте с тях. В себе си кажи: „Всичко е за добро.“ Побеждават гер-манците – за добро [е], губят русите – за добро е. Ами че един, който е сиромаш, и друг, който е богат, и двамата печелят. Единият, който губи, разтоварва се, няма какво да се безпокоим. Като осиромашееш, няма какво да се без-покоиш. В света желяем хората да бъдат умни и благата, които Бог е дал, да ги използваме.

Най-първо, всеки от вас трябва да използва главата си, да използва сърцето си, богатствата си да използва. Един ден ще оставим тялото си и като един дух ще отидем. С туй тяло няма да отидем в оня свят. Но с туй тяло знание трябва да се печели. На Земята кои моми се харесват на момците? Които са красиви, които са умни, пълни с магне-тизъм, енергични, че може да свършат всяка работа. Тази мома, която е хилава, която очаква момъкът да свърши всяка работа за нея, не става тази работа така. Той желяе тя да работи. Тъй, както досега е вървял светът, много добре е. Досега беше равно, но сега иде стръмното. (*Учителят показва линията MB на чертежа.*) Ще се изменят начините. Прав не може да вървиш по стръмното; после, не трябва да бързаме.

* на свят – остар. свестен.

Сега, първото нещо се изисква: да имате спокойствие. После, когато цигуларят знае добре да свири, той е спокоен, но когато не знае, безпокои се. Когато богатият работи, има богатство, не се безпокои. Когато богатият не работи, оставя другите хора да му уреждат работите, той всякога ще осиромашее. Всички онези богати, които са работили, те са станали богати; които са оставили другите да им уреждат работите, са осиромашали. Не оставяйте работите ви други да ги направят. Едно от правилата: Не оставяйте вашия ум другите да го оправят, не оставяйте вашето сърце хората да го оправят и най-последно, не оставяйте вашето тяло хората да го оправят. Вие сами оправяйте ума си, сърцето си и тялото си. То е ваше право. Другите хора да бъдат спомагателно средство.

Сега някои ще кажат: „Да сме малко по-млади!“ Като бяхте млади, другояче мислехте, като станете стари, другояче мислите. Човек трябва да мисли всякога еднакво. Ние считаме, че еднакво не може да се мисли. Апостол Павел казва: „Като бяхме деца, разсъждавахме като деца; като станяхме възрастни, започнахме да разсъждаваме като възрастни.“ Каква е разликата между един възрастен човек и детето? Сега ти къде си бил? Във вашето детинство вие къде бяхте? Когато бяхте на една година, къде бяхте? Човек постепенно се събужда в живота. Вие сте минали в една зона, когато нещата са били незнани за вас, тъмна зона е тя. Вследствие на това, от много малко неща сте се интересували. Децата се интересуват от много малко работи. Детето иска да знае много малко работи. Като го оставят, взема книжката, интересуват го много малко работи. За никаква философия не иска да знае. Колкото възраства, увеличава се светлината в живота, започват да го интересуват много работи в живота.

Да ви дам едно правило: Когато вземеш хляб, първо измий си ръцете и след като вземеш хляба, винаги благодари на Бога. Ако искаш да бъдеш здрав, винаги благодари на Бога! Погледни яденето, като е сготвено, и пак благодари. Всяка хапка да приемаш с благодарение. Тази храна ще даде ония хранителни сокове, ще влязат в тялото и ще дойде ми-

сълта и чувствата. Ти седиш и мислиш, че яденето нищо не струва. Благодарим! Ти в годината веднъж благодариш и цели 360 дни си недоволен, че туй не е станало, онуй не е станало. Станеш педагог – възпитаваеш хората. Имаш слуги – този набиеш, онзи набиеш, най-последно слугите се съберат и те набиеш хубаво. Като имаш слуги, дръж ги, да знаят, че имат умен господар. Да кажат: „При такъв господар се живее.“ Ако си учител, баща или майка, да кажат: „Като учителя ми няма, като майка ми няма, като сестра ми няма, като брат ми няма.“

Аз чувам тук, на Изгрева, ходят и казват: „Ние не живеем добре.“ Идете в света, какво седите тука? Казват: „Дотегна ни.“ Идете в света! С този свят аз не правя никаква разлика. Казва Писанието: „Бог толкоз възлюби света, щото прати Своя Единороден Син.“ Този свят, от който вие се страхувате, Бог го възлюби. Трябва да идем да работим в света, не да го вземем за собственост. Понеже Господ го е възлюбил, ще идем да помагаме на Господа, да върви Неговата работа. Ние ще идем в света и искаме господари да станем. В света господари има.

Казва: „В света като идем, да дадем право.“ Кому да дадем право? Двама пехливани се борят на игрището, и двамата ги почитат, всички ги гледат. Като се хванат, единият гътне другия. На този, който победил, всички ръкопляскаат, на другия, победения, няма туй уважение. Втори път се борят, трети път се борят, все го побеждава. Казва: „Ти нищо не струваш.“

Най-първо, вие пехливанина не сте го съборили. Вие имате един голям пехливанин, с когото се борите, не сте го съборили. Дойде дяволът, гътне те. Мислиш ли, че човек, когото дяволът 10 пъти го е гътнал, ще иде в небето? „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Но който победи докрай, той ще влезе в царството Божие. В царството Божие искат хора герои. Децата се учат, децата слушат. На едно дете казваш и то всичко слуша. Готово е на всичко. Казваш на един възрастен – казва: „Това не ми приляга, онова не ми приляга.“ Децата имат разположение. Децата се отличават с крайна любознателност, много са любознателни. После, нямат зло-

намереност. Бият се и скоро си прощават: Казва: „Аз хванах само косата, да видя дали яко се държи на главата, и разтърсих.“ То хваща за косата, то са антени, разтърсва главата. По някой път е хубаво не само с гребен, но и с ръка да си вчешете косата. Вкъщи го направете да ви не виждат, понамагнетисайте главата си. Вие седите и държите главата си свещено, не я барате.

Та, казвам: В човека има известни сили, които трябва да се регулират. Та, казвам: Има ред философии от ред години, от хиляди години са дадени и те остарели. Новите времена изискват нещо ново. Ти си остарял – започни да мислиш защо си остарял. „Хората, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Един стар човек може да се обнови. Казвате сега: „Я да направим един опит!“ Може да се подмладиш. Започнете да намалявате тревогите и ще се подмладите. Във всичките работи да виждате добрата страна, да се не тревожите. Започнете всеки ден да намалявате по една тревога и в 365 деня да намалите 365 тревоги, които сега ви смущават, да се изключат. Да допуснем, че нямате въглища, имате 100 кила въглища. Казвате: „Какво ще правим ние, ще умрем?“ Няма да умреш, ще станеш по-як. Че животните с какви въглища се топят? Мечките отдавна разрешиха въпроса. Човек сега се безпокои какво ще стане с него. Една нова философия трябва.

Тази работа, която ви казвам, е много трудна, понеже някои от вас сте много страхливи. Макар и религиозни, пак сте страхливи. Страхът е допустим. „Начало на мъдростта е страх господен.“ Страх от Господа, но страх от друго – не! Ако има един страх, да остане по отношение на Божественото в нас. Сега мнозина от вас страдате. Лекарите дават палиативни* средства. Ще те лекува, след 5–6 месеца ще дойде пак главоболието. Но главоболието може да го премахнеш, коремоболието може да го премахнеш. Не дружете с ревматични хора. От здравия човек вземи съвет, от болния не вземай.

* палиатив (от лат.) – лекарство за временно облекчаване на болките, което не лекува самата болест.

Сега, защо има да се безпокоим ние? Бог, Който е направил света, вниманието му е съсредоточено, иска всички да живеем добре, какво има да се безпокоим? После, правила кой не е турил? Много от правилата са наши. Да кажем, в тебе се зароди чувството на тщеславие, искаш да вземеш 100 километра. Но това ще те изтощи. 10–15 километра е достатъчно. Ти искаш да се пъчиш. 100 километра да си изходил, какво ще добиеш? 100 километра на ден мускулите не могат да издържат. Ако ходиш 10–15 километра на ден съзнателно, ти ще си помогнеш много повече, отколкото ако изходиш 100 километра.

Та, казвам: Като се срещате, какво трябва да правите? Аз искам [да ми кажете] сега, като се срещате, за какво си говорите? Пред мене вече е решено, произходът на всички болести и несгоди, зная от какво произтичат. Щом премахнеш препятствията, болестите изчезват. Ако се постави Любовта за основа, ако се постави Знанието за градеж и Истината за обхода, всичко ще се уреди в света.

Сега питате: „Кого да обичаме?“ Ще обичате всички. Под думите *обичай всички* какво разбирате? Ти си пратен на Земята да дадеш. Давай, давай, нищо повече! На никого не давай повече, отколкото трябва. Дай му туй, което му е определено. Не вземай дажбата на двама души да дадеш на други, когото обичаш – на всеки дай това, което е определено. Ако си пратен да вземеш, вземи тогава, колкото ти трябва. То са двата начина: да вземате колкото трябва и да давате колкото трябва.

Дойде някой човек и ти окаже една услуга – поблагодари му в себе си. Сега ние изобщо никак не благодарим. Ако благодарим, то е само привидно. Ние, като направим нещо на другите, искаме да ни благодарят. Не очаквай да ти благодарят. На когото правят услуга, той трябва да благодари. Онзи, който прави, не трябва да очаква нищо. То е губене на време, да очаква услуга. Да кажем, някой човек страда, боледува, лекува го един лекар. В болката той не може да благодари, но като оздравее, да благодари. За всяка една малка услуга, която хората ни правят, ние трябва да благодарим. Защото тия хора, които са дошли да ни помагат, са

изпратени от Бога. Ако аз ви говоря, аз ви говоря заради Него. Другояче какво ще седя да си губя времето? Ако някой път пея или свиря или правя нещо друго, считам, че за Него го правя и ми е приятно, понеже изпълнявам една работа. Като помагам на вас, помагам на себе си.

Ти като обичаш хората, като ги любиш, ти научаваш две неща: с обичта ти ще възпитаеш сърцето си, като даваш, възпитаваш ума си. Следователно това са два фактора, които възпитават човешкия ум и човешкото сърце. По-добър възпитател за ума от Любовта няма и от Обичта за сърцето по-добър възпитател няма. По-добър възпитател от човешкия дух за вас няма.

Та, всички онези от вас, които са готови, не избягвайте мъчнотиите в живота. Ако избегнеш една мъчнотия, ще се натъкнеш на друга. Минаваш по пътя и много пъти заобикаляш един камък. Вземи този камък и го премести. То е характерна черта. Ако всичките хора биха премествали камъните по пътя си, пътят щеше да бъде чист.

Сега вие пъплите нагоре от М към В. Трябва да бъдете спокойни. Може да кажете: „Нима ние сме нетърпеливи?“ Туй търпение, в което се намирате, е много тънко, много слабо, то всякога носи неволята. Търпеливият човек е силен. Под думата търпение разбираме: ти си господар на условията, при които живееш, и външните условия, и вътрешните възможности ги разбираш добре. Можеш лесно да се справиш.

Та, казвам: Щом знаете признаците на едно болезнено състояние, по-лесно може да се лекувате. Щом почнеш да се нервираш, ще дойде едно болезнено състояние. Електрическите и магнетическите течения не стават правилно. Вземи мерки за безпокойството. Всякога гледай да утихнеш. Представи си, че си пред лицето на Бога. Повика те Господ и ти казва: „Защо се сърдиш?“ Казваш: „Той не си свършил работата.“ Ти не си изпратен инспектор на труда. Не се произнасайте кой живее добре. Аз трябва да се произнеса за себе си, аз да живея добре. Аз като уредя да живея добре, тогава дали другите живеят добре, то е второстепенен въпрос. Не дали той знае това – аз зная ли това.

Много работи има, които ние не знаем. Представете си, че вие сте слуга при един лош господар. Как щяхте да се справите с него? Какъв метод бихте избрали? Лошевината на този господар може да произтича от това, че неговите лични чувства са развити повече. Щом нарушиш нещо, веднага ще си подигне пръста. Или има известни убеждения – той е фанатик, онова, в което той вярва, не трябва да му правят никакви възражения. После, той може да е толкова активен, че не търпи никакво възражение. Какво възражение ще му правиш, той е като някоя хала, като някой трен*. Като върви, на пътя му не трябва да седиш. Най-малко на два метра от пътя му, да не дойдеш в стълкновение с него.

По някой път вие се опълчвате против Бога. Напушиш се в себе си: „Защо да е така?“ Ти знаеш ли, той може да те блъсне и да се свърши с тебе! Не се сърдете на Господа! Не казвайте като Иона. Ион отиде за една длъжност и оправдан беше да се сърди. Казва: „Още 40 дена и Ниневия ще погине!“ После не погина, казва: „Излъга ме, Господи, станах лъжец!“ Ти имаш малко въглища и казваш: как Господ да не помисли, че ти имаш малко въглища. Ти караш Господа за въглища за тебе да мисли. То е срамота. Или: дажбата била малка, как Господ да допусне 400 грама хляб? Ти [си] голям човек. В Америка като идете, една филия по 50 грама дават – и на обяд толкоз, и на вечеря 50 грама, стига им. Те ядат повече картошки, месо и други неща. Българинът яде хляб повече.

Един българин отишъл на гости в един грък. Гърците режат тънки филии. Казва гъркът: „Режи ги тънкофай.“ Българинът, като ял, ги надиплял, и казал: „На мене ги прави диплофай!“ Видял гъркът, че и тънко да ги реже, не върви.

Някои идат, искат да ми направят услуга. Казвам: Ще ме научите на лош навик. Днес ще ми послужиш, утре ще ми послужиш, ще свикна. Утре не дойде никой, няма какво да ми услужва. Услугата да бъде изключение. Ако ме е срам денем да ида за вода, вечерно време, когато никой няма да ме види, ще ида да си напълня стомната. Да разчитам на себе

* трен (от фр.) – остар. влак.

си. Да няма нищо, което да ме дразни. Първото нещо, казвам: Ще се научите Любовта да ви бъде основа. На себе си кажи: „Добре е“ и благодари. Щом си в стълкновение с невидимия свят, триене има. Ножът се точи, но се изхабява. Щом не влизаш в стълкновение с невидимия свят, питай ги, те са умни, ще ти обяснят. Кажи: „Господи, имам една погрешка, да ми се покаже погрешката.“ Щом ти се покаже погрешката, поправи я.

Сега турете си: спокойствие! Помнете всичко. Щом излезете, ще дойде изкушението. Някой те бутне, ти викнеш. Оставете този навик! Десет души да те бутнат, ти се оттегли. Оттеглете се тихо, няма нищо. Или, седнал си някъде, казваш: обрала ти магнетизма, кражба на магнетизъм има, демагнетизирал си се. Големият извор не може да се демагнетизира. Не се плашете от демагнетизиране. Малките изворчета може да се демагнетизират – обмяна става. Има изключения, но турете закона: при всяко допиране с хората става обмяна. Тъй както сте много, никой не може да бъде онеправдан. Тук има разни течения, но в края на краищата всичките течения се урегулират.

Ако оставяте нещата сами да се оправят, по-добре е. Един цвят, който е клюмнал, погледнеш след половин час, сам се изправил. Не ходи ти да го подпираш – може да повредиш цветето. Цветето знае как да се подигне. Казвам: Оставете работите сами по себе си да се оправят. Оставете Любовта да оправи работите. Оставете Истината да оправи работите.

Сега вие възлизате по тази окръжност. И когато човек дойде на върха, може да има понятие. Когато е на високия връх, когато е възрастен, на когото умът е в апогея си, в най-високата точка на неговото сърце, той е на високия връх и вижда ясно нещата. Щом вече слиза надолу, той слиза да помага, той е стар. Старият трябва да слиза да помага. Той се качва нагоре да поеме Божието благословение. Като слиза надолу, той иска да помага. На малките деца бащата и майката помагат. Ако бащата и майката не вземаха грижа за децата, какво ще стане с тях? Децата трябва да имат всичкото уважение и почитание към родителите си.

От толкоз години ви говоря за съзнанието, вие не сте извадили правила от беседите. Има закони и правила как трябва да се живее. Вие казвате: „Учителят казва това.“ Това е казано, но казаното не ползува. Аз ви казвам: Идната година ще бъдете здрави. Ако вие уповавате само на тия думи и нищо не правите, тия думи няма да подействуват. Идната година ще бъдете здрави, но ако по 10 минути дишате сутрин, на обяд и вечер. Ако при яденето не бързате и дъвчете добре храната, идната година ще бъдете здрави. Ако всяка вечер измивате краката си с топла вода, ще бъдете здрави. Ако никак не се тревожите в годината или само веднъж в годината се разтревожите, ще бъдете здрави. Не по 10 пъти на ден да се тревожите, но веднъж в годината, то е на място. Без тревога не може.

Тревога какво значи? *Тревога* значи мога. *Тревога* е мога. Щом се тревожиш, можеш. Ще превърнеш тревогата в мога. Щом се разтревожиш, имай си една мотика, вземи мотиката и иди в градината, започни да копаяш – няма никаква тревога! Ако имаш тревога, вземи мъчни задачи и решавай, или започни да свириш, да пееш и тревогата ще изчезне.

Та, казвам: По някой път пейте тази песен, „Изгрява Слънцето“, тя започва от *си*. То значи да идете на обяд, който Бог ти е дал. Да посрещате Слънцето – на обяд ще идеш, при туй ядене, пейте тази песен. „Сила жива“ започва от *ре*. След като си изял обяда, трябва работа. Всеки един от вас, като стане, нека пее „Изгрява Слънцето“, на себе си да пее. (*Учителят пее „Изгрява Слънцето“*.) Ако някои от вас искате да развиете някоя добродетел, пейте от *ла*. Песента „Фир-фюр-фен“ е за зреющите плодове. Една песен дава възможност една хубава мисъл да се развие. Тогава пееш тази песен, тя ще ти достави известна енергия, която е необходима. Всяка мисъл може да се развива и да зрее при известни условия.

Казвам: В музиката има не само правила, но песните започват от разни тонове. Всеки тон става като условие да се достави тази необходима храна за мислите и за чувствата. Или „Махар Бену Аба“, започва от *сол*. То е за онзи човек, който иска да се облече, да цъфне, да бъде здрав, то е песен

за здравето, за красотата. Сол е тон за красотата. Искаш да бъдеш красив – ще пееш песни от сол. Като дойдеш до сол, да ти е приятно, да виждаш красота в него. Сега някой път пеете. Аз ако бях поет, щях да пея за един овчар, как един млад овчар изкарва своето стадо пролетно време в планината. Щях да пея как звуците се чуват, как овцете ходят. Ще направя, че като идат овцете, започват да говорят на гората. Казва:

„Добър ден, мои сестрички.“
– „Ние идем при вас на гости.
Понеже сте ни поканили на гости,
дойдохме ние при вас с нашия овчар.
Той свири, ние идем.
Добър ден, ние дойдохме при вас,
дето въздухът е чист,
дето водата хубаво извира,
дето Слънцето грее.
Ще ни направи удоволствие
да живеем с вас.“

Няма да кажат, че тревата е проста. Тревата ще представя като млади моми, тези същества казват: „Заповядайте, заповядайте!“ Целия ден тези овци и тия поляни духовно ще се разговарят.

Сега вие ще кажете: „Дали тези работи са верни?“ Туй, което Бог е направил, е всякога живо. Бог взе пръст в ръцете си и направи човека. Сега не знаем как го е направил. Направил го е така. И казва: като направи човека като скулптор, чрез носа му вдъхна дихание и той стана жива душа. От мъртвата, неорганическа пръст оживя човекът. Бог каза, и другите неща станаха. Като каза, и със Словото се организираха. Човек е вече организиран съзнателно, влиза вече Божественият живот. Нещо влиза от диханието, нещо влиза, една малка частица.

Казвам: Ние трябва да работим над онова, което Бог е вложил в нас, да го не изгубим. Дотогава, докато имаме тази частица, имаме радост, чувствуваш топлина в симпатичната нервна система. Щом го изгубиш, сърцето започва да става студено. Тогава човек не може да се развива пра-

вилно. Тогава е неопределима Любовта. Като дойде вътре тази светлина, дръжте мисълта си. Макар да е тъмно, трябва да знаете, че Бог вижда и в тъмно. Макар да сте болен, нищо не значи, вярата на човек при каквито и да сте мъчнотии, страх дойде, недоумение, нищо да не бъде в състояние да го разклати. Колкото става по-трудно, голяма вяра да имаме и да се радваме, че вършим волята Божия. Съзнателно да я вършим.

Какво е човешкото естество? Дойде един при мене, втори, трети, четвърти, пети, всичките имам пред вид. Човешкото започва да ги критикува, казва: „Аз се изморих!“ Ни най-малко! Всеки казва: „Кажми ми това, кажми ми онова.“ Дошла тази госпожа и ме пита къде е мъжът ѝ. Ни в клин, ни в ръкав. Нищо не плаща, пита. Вие, като говорите на телефона, трябва да платите. Казва: „Къде е мъжът ми?“ Казвам: „На оня свят.“ Изведнъж човешкото казва: „Че аз слуга ли съм, да ида да търся мъжа ѝ?“ Казвам ѝ: „Знаеш защо умрял мъжът ти? Ти имаш две момичета, ти нямаше момче. Ти взе всичката сила, той остана без сила, затова умря.“ Когато в едно семейство има само момичета, бащата умира по-рано. Когато са само момчета, майката умира по-рано. Общо правило, казвам: В семейството трябва да има едно момче и едно момиче. Тогава връзката е силна. Ако децата обичат майка си, майката остава. Майката ако обича децата си, децата не умират.

Не искам да засягам този въпрос, той е много болен въпрос. Но хората от безлюбие умират. Синовете казват: „Да си заmine старият, да се освободим от него, да може да си поживеем.“ Да си заmine, да си заmine и най-послед човекът си заминава. И за майката казват: „Да си заmine, да си заmine“ и тя си заминава. Не трябва ние да решаваме да си заминем. Когато ще ги събират, да ги събират. Ние не трябва да се месим кой трябва да си отива. Когато да идват, да идват по волята Божия и когато ще си заминават, да си заминават по волята Божия.

Много хора умират преждевременно и много хора се раждат преждевременно. В тази неразбория някой живее 5 години, някой – 10, някой – 15. Ако всички биха правили по

волята Божия, най-малко щяха да живеят по 60 години. То горе, на върха, ще станете възрастни на 60 години. [вж. фиг. 8.1] Защото някои сте на 45 години, не сте дошли на върха. Някои сте на 75 години, една сте се помръднали, до 120 има още 45 години, още млади сте. Дойдат прадедите, искат да те убедят, че ти си остарял. Кажи: „Млад съм, не съм за вас.“ На Земята не съм свършил училището, много работи има да уча. Няма какво да бързаме да идем на оня свят. Като иде човек на оня свят, пак ще иска да дойде тук.

Първото правило: Сега започнете да намалявате безпокойството. Аз ви казвам само веднъж на ден да се безпокоите, и то към обяд. Сутрин като станете, никакво безпокойство! Стани и благодари на Бога. Обед като дойде, малко безпокойство. После го намалете, че в седмицата веднъж да се безпокоите, после – веднъж в месеца, докато достигнете веднъж в годината. Ще кажеш: „Днес малко ще се безпокоя, ще се покарам.“ Трябва да имате метод. Щом дойде безпокойството, запейте! Хà сега изпейте „Изгрява Слънцето“. (Всички пяхме.)

Сега, едно правило: За 10 деня наред ще затворите дясната си ноздра, ще поемете въздух и ще броите до 10. Ще държите въздуха, ще затворите двете ноздри и ще броите пак до 10. Ще затворите лявата ноздра и ще издишате и ще броите до 10. Това ще го правите 3 пъти на ден. Които нямат време, два пъти – сутрин и вечер. За 10 дена наред по 10 пъти ще дишате.

Като пеете, ще пеете от сърце. Ще се концентрирате, да забравите всичко наоколо, само песента. За нищо друго да не мислите. Сега изпейте „Тъги, скърби“. (Изпяхме.) Да се разделите на групи по 10 души и едни да пеят една песен, други – друга. Ако 10 са много, да се разделят. Да се изучат песните хубаво. Всеки от вас да проучи песента и той да я изпее по свой маниер. Всеки като пее, да е сам доволен. Най-първо се пее по правила, после всеки ще пее тъй, както разбира. Сега ако вземем думите „Красив е животът на нашата душа“, какъв глас ще турим? От кой тон да започнем? Каква интонация да дадем на песента? В красивия живот и Слънцето играе роля. Може ли сол да вземем, или

ла да вземем? Може ли да вземем. „Красив е животът на нашата душа“, я го изпейте! (Учителят пее „Красив е животът на нашата душа“. Изпя го по разни начини.)

Изпейте „Светъл ден“. (Изпяхме го.) Има едно правило, трябва да се знае: Бъди твърд, смел, имай една воля и да знаеш да мълчиш. Евангелски е турено: „Хлопай, искай, търси!“ Хлопането е физическо, търсенето, усилие трябва, движение има. Искай вътре в себе си. Туй, което искаш, искай го за себе си. Хлопай. Като ти отворят, онова, което ти е потребно, искай. Но което не ти е потребно, не го искай. Искайте всякога онова, което е необходимо в дадения случай. Онази вдишка, която е необходима, поеми въздуха и благодари на Бога, дишай. Онази мисъл, която е необходима, приеми. Онова желание, което е необходимо, приеми, но от желанието се пазете. Желанията са Божествени, пожеланията са човешки. Безпредметни са пожеланията. Желаш да пееш, пей. Желаш да се разхождаш, разхождай се. За желанието обаче има закон. За желанието закон няма. Казва тогава: „Не пожелай!“

Първото нещо: да пожелаем да имаме едно чувство на голяма признателност, на голяма благодарност, която произтича от любовта. Да е благодарен човек. Да кажем, гледаш небето. Да си благодарен, туй, което виждаш, то е велико благоволение. Да благодариш на Бога, че си в един параход, разхожда те дълго време в пространството. Даром те разхожда и храна ти дал, и облекло, всичко даром ти дал, какво има да съжالياваш? На разходка си в пространството, ще държиш бележки, изучаваш звездите, Слънцето, Земята, всичко, което е направено. Пък ние седим и мислим какво да правим, като умрем къде ще идем.

Няма умирање. Жив си, от живота си излязъл и пак в живота ще се върнеш. Ти като се отдалечиш от Бога, умираш. Всички хора умират, понеже са в дисхармония с Бога. Под думата Бог разбираме: щом влезем в дисхармония с Божията любов, ти умираш. Най-голямата сиромашия е в безлюбието. В любовта, това са истинските условия. Като се научим да обичаме както трябва, Той ще те оживи. То е новото в света! Да обича човек тъй, както разбира вътре. Като обича някой,

да му не туряме правила. Никой да му не прави бележки. Да обича както знае.

Помнете, че всеки един от вас си има път, както Земята си има, както Месечината си има, както звездите си имат. Всеки да върви по своя си път, там е спасението. Пътя, който Бог ни определил, по него да вървим!

„Отче наш“

8-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 19.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

ЛЮБОВ И ОБИЧ

„Отче наш“

„Духът Божи“

(Направихме упражнението за дишането, както обливането: дигане ръцете нагоре – вдишване. Задържане ръцете над главата с допрени пръсти – задържане. Спускане ръцете настрани – издишване.)

Цвете ръце надясно с допрени пръсти. Лявата се движи по дясната, докато дойде настрани. Двете ръце наляво, с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата, докато дойде настрани.)

Ако човек не упражнява своята уста, ако не яде, може ли да задоволи своя глад? По някой път ние изгубваме основните неща, които трябва да се имат в ума. Човек се ражда и расте, мисли, че ще стане нещо от него. Започва от малките величини. Човек като слиза на Земята, става толкоз малък, че с микроскоп трябва да го търсиш. До известно време, после се уголемява и след туй пак започва да се смалява. Сега питат: защо човек трябва да се смалява и да се увеличава? Ако човек знае защо се смалява и защо се увеличава, какво ще придобие? Всичките смалявания произтичат от материалистическо разбиране. Хората искат да знаят. Да разбираш някои неща, то е материалистическо.

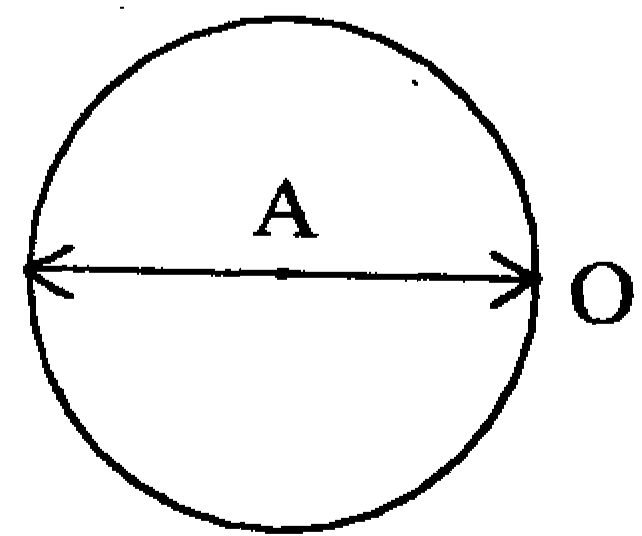
Вие мислите сега какво ще стане с вас. Значи, ако една бучка захар се стопява, то е едно физическо проявление. Тази захар е твърда, пада в една течност, стопява се. Казва: „Какво ще стане със захарта?“ Отива във водата. Какво ще стане с нея? Какво стана? Не се губи тази захар, тя изгубва само своята гъстота и своята твърдост. Вие сте радостни и весели, вървите по пътя и по невнимание ударите крака си или коляното и веднага изгубвате вашето настроение. Питате къде отиде вашето веселие? Значи ударът в коляното веднага наруши цялата хармония, която имате. Някой път кажат ви

една дума и се изгубва цялото ви настроение. Само дойде някой и ви каже: „Защо сте така пожълтели, очите ви са станали малко мътни.“ Двама, трима души като ви кажат това, вие сте вече болен.

Здравето от болестта по какво се отличава? В здравето ти си весел, в болестта ти си сериозен. В здравето имаш да вземаш, в болестта имаш да даваш. Болестта взема от тебе, вследствие на това си неразположен.

Сега ние се спираме върху някои неща, които не са съществени, от които се нарушава равновесието на нашия живот. Да допуснем, че един певец, колкото и да е виден, ако е в една стая, дето температурата е 15 градуса под нулата, може ли той да пее? За да може да пее, трябва да има особена температура. Всеки един човек трябва да знае каква е неговата температура. Има една нормална температура, при която човек може да живее. Има една температура, при която човек се смразява. По някой път вие нямате никакво желание да работите, казвате: „Моята работа е свършена!“ Какво се е свършило? Ако един човек замръзне, какво се е свършило с него? Трябва да го размразим. Че е замръзнал, това не показва, че той е умрял.

Да кажем, вие често изгубвате настроението си. Младият е много взискателен, старите стават много страхливи. Той казва, че някой път му треперят краката, че стомахът му е разстроен, бъдещето почти не го интересува, мисли за другия свят, къде ще иде, колко далеч е оня свят. Той мисли, че хиляди километри ще отиде някъде. Възможно е това, но тези са въпроси неразрешени. Къде ще идеш, то е неразрешен въпрос. Ако идеш в университета болен, какво ще научиш? Ако идеш здрав в училището, ще научиш нещо; щом не си здрав, какво ще научиш?

Казвам: Има две състояния във вас: имате една положителна вяра и имате една отрицателна вяра. Коя е положителната вяра? Представете си, че имате една сфера като Земята. (фиг. 9.1) Имате желание да слезете до центъра на Земята. Представете си, че

умствено вие слизате в точката А, центъра на Земята, и от точката А отивате в точката О. Щом слезем до центъра на Земята, по същия път не можем да излезем навън, но ще се върнем от другата страна. Ако слезем от една страна, ще излезем от другата.

Питам: Възможно ли е човек да слезе в центъра при тия условия, които имаме? То е невъзможно. Веществото е така твърдо, че е по-твърдо от диаманта, такава налягане има там. Какво ще научите долу? Щом слезете в центъра, какво ще научите? Ще научите, че телата са много тежки.

Та, казвам: По някой път, когато искате да разберете някоя тайна, веднага хората започват да чувстват едно голямо смущение. Когато Айнщайн внесе своята теория, мнозина математици започнаха да разсъждават за Вселената, колко голяма е Вселената. Ако знаем колко голяма е Вселената, какво ще ни ползува? По някой път не се ползуваме, понеже ние се ограничаваме, мислим, че няма с какво да се занимаваме. Човек след като е живял 50–60 години на Земята, казва: „Не ме интересува!“ Какво ще го интересува?

Сега кое е най-важното нещо в света? Най-важните неща са две: дишането и яденето. С дишането всички започват. С яденето, до известно време ядат, докато се развали стомахът; най-после развалят се зъбите, престане да яде. След като диша дълго време, развалят се дробовете, казват: „Свърши се вече!“ Но тия разсъждения не са прави. Ако ти пътуваш с един автомобил, развали се автомобилът, той, автомобилът, е превозно средство за тебе. Развали се автомобилът – не значи, че и ти си се развалил. Ще слезе шофьорът, ще го поправи и автомобилът пак ще тръгне. И вие сте шофьор, имате един автомобил, който често се разваля. Ще го поправите. Пукат се гумите, после не му достига бензин, някой път спирачките спират. Да се развали спирачката на някой автомобил и ако той пътува по някой наклонен път, доста опасна работа е.

Казвам: Търпението какво представя? Спирачка. Най-голямата спирачка е то. Защо трябва да бъдеш търпелив? Когато слизаш, ако нямаш спирачка – търпението –, колата ти не може да върви. Има известни научни въпроси, обществени,

семејни, лични въпроси, за които трябва голямо търпение.

Сега, разликата между търпението и неволята каква е? Разликата седи в следното: неволята всички я носят, а търпението е свободен избор. То е достойние само на силните хора. За да познаеш търпелив ли си, трябва да бъдеш свободен. Не да ти се налагат нещата. Трябва окръжаващата среда да бъде свободна. За пример, тебе не трябва да ти се налага студът отвън. Като излезеш вън, студът като те види, да се стопли времето. Да знае, че ти си господар на положението. Ако е много топло, веднага топлината да се съобрази с тебе. Ти си свободен. Ако излезеш, че ти трябва ръкавици, че ти трябва обуца, ти трябва да се съобразяваш – студът не е с тебе.

Докато трябва ние да се съобразяваме с външните условия, ние не сме свободни. Навсякъде трябва да се съобразяваме. Но съобразява се човек, който носи неволята – той се подчинява. Ако вървиш през гората и дойдат разбойници и кажат: „Горе ръцете!“, защо трябва да ги дигаш? Нали и ние направихме упражнението и дигнахме ръцете горе? Ние считаме унижение да си дигнем ръцете. Ако каже „Горе ръцете!“ или „Долу ръцете!“, какво има? Едното положение е положително, а другото положение е отрицателно. Ако не може да дигаш ръцете горе и не може да ги сваляш долу, ти не може да бъдеш свободен човек. Разбойниците са учени хора, казват: „Ти знаеш да си дигаш ръцете!“ После, джобовете ти са пълни с този материал, не трябва да имаш излишни тежести, да ги носиш. Иде човекът да те разтовари от товара.

Разправяха ми един случай, не зная верен ли е или не: Тръгват двама българи за Виена. Иде във влака един господин добре облечен. И на двамата дава по една цигара. Изпушат цигарите и двамата заспват. В това време на нашия познат му вземат съестните продукти, пък на другия задигат и куфарите. Като се събудили, куфарите ги няма, изчезнали. Защо изчезнали? Понеже искат да опитат по една цигара. Не ти трябва цигара, когато тръгнеш из Европа! Може да пушиш, но ще изгубиш яденето си, дрехите си.

Дойде някой, че ти проектира една идея. Казва: „В новото учение човек трябва да бъде свободен, да вярва в старите

работи. В задгробен живот е празно, всичко е тук, на Земята.“ Ние се спираме и казваме: „Какво е съдържанието?“ Науката, и съвременната наука, трябва да освобождава човека. Ако една наука не освобождава, не помага на човека, тя не е наука. Спомагало е учението. Казвам да пеете, но пеенето е едно спомагало. В света науката е спомагало; и всичките отрасли на науката са спомагала.

Не сте запознати с вашата нива, в която растат мислите ви. Главата е нива, в която се сеят мислите. Те се сеят и никнат, като житото растат. Ако влезете в духовния свят, ще видите: една мисъл се посява, расте като някое растение, дава плод. Или се говори за човешкото сърце. Туй сърце, което имате, с него е свързана симпатичната нервна система. Сега учените хора се занимават с жлезите. Тия жлези се отнасят към слънчевия възел, към стомашния мозък. Ред има в тялото, с което се занимава човешкото сърце. От тия жлези зависи състоянието на човека. За пример, има жлези на радостта. Няма да се спирам да обяснявам. Има жлези на радостта, има жлези на щастието, има жлези на пеенето, на говора (*Учителят показва гърлото*), има жлези за дълъг живот. Вие по някой път почнете да се плашите.

Скоро една млада сестра яла тархана, но от тази, изкуствената тархана. След туй изяла една ряпа, едро настъргана. Става нещо на корема, ще се пръсне. Дойде и ми разправя: „Заболях, Учителю. Тархана ядох и ряпа.“ – „Че, рекох, яде ли се тархана и ряпа?“ Казвам: „Изпийте гореща вода на глътки.“ Тя ряпата изветряла, изгубила се водата, останали само ония части, които мъчно се смилат. Казвам: „Изпий две чаши топла вода.“ Като ги изпи, подобри се положението ѝ. Казвам: Вие ядете ряпа с тархана – не върви. Или пък ядете халва с леблебия – не върви. Халва с леблебия не ви трябва.

Та, казвам: Не съединявайте противоречиви мисли в едно. Страшни са противоречивите мисли. Някой от вас се уплаши, казва си: „Ще припадна, ще имам удар.“ Състави си едно такова противоречие. Светът е пълен с известни силови течения. Като върви човек, трябва да бъде много внимателен. Ако не знае как да постъпва, може да пострада. Мене ми

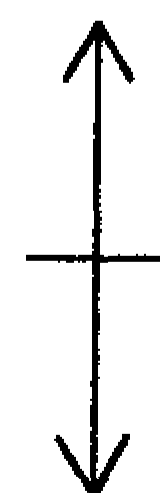

разправяха за един опит. То се е случило във Видинско, много отдавна. Един млад човек обичал по адрес на Христа да говори много нецензурни думи. Става една сутрин, плаче. Млад момък плаче! Майка му го пита какво се е случило. Казва „Бях в църква, излезе Христос от олтаря и ми удари две плесници.“ След две седмици той умира, нищо повече!

Ти седиш и казваш: „Дотегна ми вече да живея.“ Кажеш това веднъж, дважд, трижд. Ти си пратен на Земята да живееш, да учиш. „Дотегна ми да уча, дотегна ми да ям, дотегна ми да спя.“ Ако не спиш, ако не ядеш, ако не учиш, какво трябва да правиш? Туй ти дотегнало, онова ти дотегнало. Туй, което имаш сега, то е най-доброто. Онова, което очакваш, то е пострашно. Да живееш на Земята, то е най-доброто състояние, което Бог за тебе на Земята е определил, сега. Ако ти, като една душа, влезеш в пространството вътре, дето може да ти дадат един живот и в другия свят имаш желание да ядеш, пък не може да ядеш, какво ще правиш? Имаш желание да пиеш вода, пък не можеш. Имаш желание да учиш, пък нямаш условия.

Та, казвам: Вие сте дошли до положението да дадете свободен ход на нещата, да може поне да измените едно ваше състояние. Някой път сте неразположен. Да знаете от какво произтича вашето неразположение. Неразположението може да произтича... Да кажем, ти имаш наставник. Някой път размишляваш, една мисъл ти казва едно, друга мисъл ти казва друго. Ти казваш: „Аз мисля“, но в тази мисъл те учат. Ти върху някой предмет не си просветен. Някой те учи, ти казваш: „Тези работи не искам да ги уча.“ Те са необходими.

Ако не знаете как правилно да дишате (най-правилната хигиена, която аз наричам), ако ти не можеш да внесеш закона: ако едната ти страна на дишането е положителна, другата е отрицателна; ако ти не може да приемеш въздуха и от него да извадиш онази жизнена енергия, за себе си – праната, и като издишаш, ако не можеш в издишането да вложиш нещо от себе си, дишането ти не е правилно. (фиг. 9.2) И като дишаш, и като издишаш, трябва да благодариш. Ти си неразположен, скръбен си – ако можеш

да възприемеш въздуха отвън в ума си и да създадеш едно състояние да възприемаш с благодарност въздуха и да го задържаш известно време, да извадиш онова, скритото във въздуха... Хората, като живеят съзнателен живот, във въздуха има нещо, което е изпратено за тях. В тебе може да влезе това само, което е твое. Когато влиза твоето, ти си здрав, а когато влиза чуждото, ти боледуваш. Всякога, когато една храна не съответствува на тялото, ако трептенията на тази храна не хармонират с трептенията на нашето тяло, не хармонират с нашите мисли, не хармонират с нашите чувства и с трептенията на нашето тяло, тази храна не е здравословна.

Сега някои от вас питат как ще знаят това. Щом храната има същите трептения, които и тялото има, и сърцето, и умът ти, ти усещаш известна привлекателна сила към храната, обичаш тази храна. Вземете малките деца. Някое дете, като мине покрай някоя ябълка, погледне я, някой път погледне и върви. Щом хармонира с усмивката, започне да мисли как да снесе от тези ябълки. Сега децата не са свободни да вземат. Мислят, гледат плода, страхуват се.

Сега ние всички сме деца, които пътуваме покрай дърветата, които са заградени. Искаш едно нещо – страх те е. Искаш друго нещо – страх те е. 3–4–5 неща искаш и все се страхуваш. Ние живеем в един вечен страх. Казваме: „Това не е за мене, онова не е за мене.“ Кое е заради* нас? Всичко онова, което носи здраве в света, което носи здрави мисли, носи здрави чувства и здрави постъпки, то е за нас.

Учените хора искат да подмладят хората. Подмладяват ги чрез присаждане на жлези, подмладяват ги със серуми. Подмладяват ги за една седмица, за две-три, подмладяват ги за месец-два, за година, за две-три. Човек може да се подмлади. Подмладяването е общо достойние за всички хора. Първото нещо, вие казвате: „Възможно ли е човек да се подмлади?“ Подмладяването е резултат.

Възможно ли е човек да обича и да люби? Тепърва трябва да учите закона. Трябва да се научиш да обичаш, да любиш.

* заради – диал. за.

(фиг. 9.3). Не може да любиш, ако не дадеш нещо от себе си. Ако в любовта искаш да вземеш, ти си на крив процес. Някои говорят за любовта. Любовта започва с даването. Обичта ако учиш, ще учиш вземането. Ще вземаш туй, което е потребно за теб. Трябва да се научиш да възприемаш. При обичта

Л+О=ЛО

ние започваме с приемането по мисъл, после – по чувство и да възприемеш някоя постъпка. Ще се учиш от другите хора. Ще се учиш най-първо да възприемаш и след туй ще се учиш да даваш. Две ръце имаш: с коя ръка трябва да даваш, с коя – да вземаш? Христос казва: „Каквото прави дясната ти ръка, да не знае лявата.“ Трябва ли дясната ръка да знае какво прави лявата? Или трябва ли лявата ръка да знае какво прави дясната? Лявата ръка я интересува какво трябва да взема. Какво я интересува даването? Ти с лявата ръка трябва да се научиш правилно да вземаш, а с дясната трябва да се научиш правилно да даваш.

Казва: „Какво ще стане?“ Ако човек се научи правилно да люби, да обича, той може да се подмлади. Човек, който не се е научил правилно да люби и да обича правилно, той не може да се подмлади. Той ще остарее и ще си замине, както е дошъл. Под думата *замине* какво разбираме? Когато един плод падне от дървото, къде ще замине? Колко далеч ще отиде? Ако каже: „Мене ми дотегна“, слиза от дървото. Като слезе долу от дървото на земята, какво ще направи? Мислим ли, че ние като слезем от дървото на земята, ще идем някъде далече? Умира човек. Той не умира, той слиза от дървото. След като слезе, къде ще отиде?

Та, ние си създаваме излишни страдания в света. Аз съм превоздал онзи пример за онзи пътник, който пътувал през планината, подхлъзва се, пада и се хваща за един клон от едно дърво и така виси на въздуха. 4–5 часа седи така и мисли, че виси над някоя пропаст. Най-после отслабват ръцете и си казва: „Свърши се!“ Прощава се с жена си, с децата си, мисли, че като се пусне, ще падне в пропастта. Плаче от скръб, че ще умре. Какво било неговото учудване, когато, като се пуснал, пада на 25 сантиметра. 4–5 часа седи и мисли, че е над някоя пропаст, а той е над 25 сантиметра. И ние над 25 сан-

тиметра седим и представяме си големи страдания. Пуснем се долу, видим 25 сантиметра. Седим, представяме си големи страдания; пуснем се долу, видим 25 сантиметра. Да се пуснем долу, да изчезнат всичките страдания.

После, направете един опит. Много мъчен е този опит. Някой казва: „Аз вярвам.“ Да познаеш дали имаш вяра. Заболи те кракът – тази болка показва, че тялото ти има излишна материя, излишни енергии, които човек трябва да ги изпрати навън. Всяко безпокойство се дължи на нещо чуждо. Има нещо чуждо в тебе. То започва да те безпокои. Лекувайте се със Закона на Обичта. Боли те кракът – като помислиш за Бога, като вярваш в Бога, да престане болката на крака ви. Или някой път се образува коремоболие. Ако те заболи стомахът, какво трябва да правиш? Да допуснем, ако има топла вода, ще пиеш, но ако няма топла вода? Тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога, дали е ревматизъм или те боли кръстът, или каквато и да е болка – туй е възможно заради тебе да се лекуваш, не да лекувате хората. Туй, което ви казвам, не е да лекувате другите, на другите да помагате, но на себе си в дадения момент да може да си помогнете. Да бъдеш лекар на себе си. При дадени условия човек трябва да знае как да се лекува. Тогава аз считам обичта и любовта, това са два метода, по които човек може да се лекува. След като се излекуваш, то са два метода, по които може да се подмладиш. То са два метода, по които щастлив може да станеш, учен може да станеш, всичко може да даваш.

Не искайте изведнъж да стане. Този процес, всичко да даваш, ако го направите изведнъж, ще си създадете най-голямото зло в света. Да допуснем, че имате нещо, което не ви достига. Вземете едно материално състояние. Да кажем, вие кажете да имате 20 000 лева. Най-първо, дайте си отчет защо ви трябва 20 000 лева. Всяко нещо, което вие изисквате, да бъде една потреба. Тия пари трябва да ги изисква обичта или любовта. Щом любовта или обичта ги изисква, те са на място. Ако вие вървите по Закона на Любовта, може да стане следното. По някой път говоря за магическата тояга, с която като хлопнеш, всичко става. Това хлопване е разумно. Хваща-

те слушалката на телефона и кажеш от какво имаш нужда. Но трябва да има някой, който да те слуша. В Америка е така уредено, че може да не ходи човек на бакалницата да си купува това или онова. Вземе телефона, дрънне и казва какво трябва да му донесат, казва: захар, ориз, хляб. След половин час всички тия неща ги донесат. После трябва ти автомобил – съобщиш по телефона.

Казвам: Когато имате нужда, вие нямате телефон въщи. Имате телефон, но не знаете да си послужите. Трябва ти едно кило захар, или ориз, или хляб. Сега, за пример, дават ви по 400 грама хляб. Вие се намирате в един порядък, който е човешки. Вас не ви трябват 400 грама хляб. Аз бих ял 300 грама, бих предпочел 300 грама пред 400. Бих предпочел един грам пред два грама. Бих предпочел три грама пред единия грам. Тук ще прескоча 400 грама. Ти ядеш 400 грама – ти повече работа ще свършиш, но ще имаш по-малко приход.

Казвам: Всички ние свършваме големи работи, искаме да станем големи. Един капелмайстор иска да образува един голям оркестър. Сега образуването на един оркестър става механически. Значи не отиват хората по Закона на Любовта и по Закона на Обичта да свирят, но плаща им се. Там има степени. Който е по-виден, получава повече. Капелмайсторът може да има 7–8 000, другите подир него – 6–5000, докато дойде до някой 500 лева. При това аз съм наблюдавал тези музиканти: не са у всичките развити музикалните способности. Идваха филхармонията от Берлин, но хората всички музикални, всеки е самостоятелен музикант.

Та, казвам: Вие най-първо да бъдете самостоятелни. Самостоятелността произтича от любовта, от обичта. Ако знаеш как да любиш, как да обичаш, ти си самостоятелен. Единственото свободно нещо е да обичаш, единственото свободно нещо е да те обичат – да приемаш и да даваш.

Казвам: Не може да се разтвори вашето сърце, вашият ум, не може да се разтвори и вашето тяло, ако не разбирате този закон. Най-първо вярвай, че има Един, Който те обича. Ако нямаше кой да те обича, ти не би се явил на Земята да живееш. Ти ходиш – има Един, Който те обича – Той ти турил

краката. Имаш ръце, мърдаш – има Един, Който те обича. Имаш очи, виждаш – има Един, Който те обича. Имаш уста, говориш – има Един, Който те обича. При всичките тия работи казваш: „Има ли някой да ме обича?“ Ти търсиш някой да те обича. Туй, което търсиш, няма никаква основа.

Туй, което сега се придобива, за бъдеще ще го използват. Сега земеделецът сее, дава, след година ще жъне плода. Той от това, което сее, няма нищо да вземе. Ако очаквате някой да ви обича, то е съдбата за бъдеще. Вие разчитате на една любов, която е посята в миналото. Ще разчитате на една любов, която е била в миналото. В този случай не са нещата, които са реални. Да кажем, някой път между вас се заражда дисхармония. Някой път синовете са недоволни от бащата, дъщерята – от майката, учениците – от учителите, учителят е недоволен от учениците. В целия свят има сега по един недоволен. Хората търсят по един насилствен начин да постигнат нещо. Казват: „Човек трябва да има воля да се наложи.“ От хиляди години ние се налагаме и нищо не сме направили. Ти се наложиш – и на тебе се налагат.

Аз веднъж наблюдавах, бях в 66 на „Опълченска“* (на „Опълченска“, без да съм опълченец), гледам едно куче носи една кост. Върви весело, казва, че уредило живота си. Гледам, друго голямо куче като видя първото, нахвърли се на него, натисна го на земята и започна да го върдаля. Казва: „Кой ти даде това право да носиш тази кост?“ Хвана го за гърлото, но не му скъсва гърлото, само го заплашва. Взема му костта и първото куче хукна. По едно време гледам, то срещна друго куче и му казва: „Аз да ти кажа как мене търколиха“ – и то го налегна. Второто беше по-малко, и то носеше кост, легна на земята. Второто му казва: „Кой ти даде право да носиш тази кост?“ Третото куче понеже не срещна никое друго, пооблиза се, погледа второто куче и си каза: „Съдбата е такава в този свят!“ Второто куче каза: „Когато човек е слаб, вземат му костта.“ Малкото само се поогледа, облиза се. Казвам: Това е най-умното, което може да направи.

* Учителят говори за къщата на ул. „Опълченска“ № 66 (в София), където е живял.

Не мислете, че това, което вземете насила, че то ще ви служи. Има една любов, която е свободна – Божествената любов е свободна. Тази любов се дава и нея да търсиш. Без да я търсиш, тя иде при тебе. Ако тази любов, която сама иде при тебе, ако я приемеш, тогава си разбрал. Ако от тази любов на тебе ти дадат и ако ти не може да дадеш на другите хора, ти не си разбрал Закона на Любовта. Щом си разбрал, непременно приетата любов трябва да излезе от тебе. Любовта, която не се проектира, която винаги остава при тебе, тя не е реална любов. Реално е туй, което расте. Единственото нещо, което расте, това е любовта. Ако една любов не се увеличава, тя не е от реалната любов. Ако една обич не се увеличава, тя не е от реалната обич.

Човек като достигне 50, 60, 80 години, пак да е весел. Ще си замине за другия свят, да му е приятно, че отива там, както когато отива да посети някой свой приятел. Какво има? Сега всички се страхуват от другия свят, понеже отиват неподготвени за другия свят. Ако един ученик от четвърто отделение е добре подготвен и влезе в прогимназията, ще свърши прогимназията. Като свърши добре прогимназията, ще влезе в гимназията. Като свърши гимназията добре, ще влезе в университета. Щом свърши добре университета, продължава. Нещата, които са естествени, добре стават. Тогава, като дойдете до това състояние, вие ще имате едно равновесие. Тогава в 365 дни ще имате едно развлечение малко. Какво нещо е развлечението? Ние, всичките хора, страдаме от крайни развлечения. Правим разлика, казваме, че обичаме одного повече, отколкото друг.

Вземете в музиката – нотите за мене са живи, като ги пея. На една нота аз давам един удар, на друго място на две ноти давам един удар. На две осминки давам туй, което давам на една четвъртинка, на нея давам същото време. После, ако са шестнайсетинки, още по-малко време давам. Ако са трийсет-и-вторини, давам още по-малко време. Казвам: Каква е разликата между цяла нота и половин нота, между четвъртина и осмина, шестнайсетина, трийсет-и-вторина, каква е разликата? Цялата нота не разбира, трябва да я изпееш в 4 такта, за да те разбере. Говориш ѝ, казва: „Не разбрах.“ Она-

зи, половината, е по-учена, тя от два удара разбира. Четвъртината от един удар те разбира. Осмината от половин удар те разбира. Като дойдеш до трийсет-и-вторината, те са много учени. Шейсет-и-четвъртините са съвсем учени. Човек с учените учен трябва да бъде. Сега всички вие пеете цели ноти. Те са невежи, сега се учат. После, половините са по-учени, четвъртините са още по-учени, осмините, шестнайсетините, трийсет-и-вторините са все по-учени.

Сега, този пример е за онези, които разбират музиката. Казват: „Не разбирам какво е цяла нота.“ Хубаво, да кажем, че цяла нота е едно кило халва, половин кило е половин нота, четвърт кило е четвърт нота, една осминка от килото е една осмина, една шестнайсета от килото е една шестнайсетина, имате една трийсет-и-вторина. Тогава ще пресмятате: можете ли да изядете едно кило халва? Половин кило и тя мъчно се изяда, четвърт кило... Като дойдеш до една осмина, вече лесно се изяда. Една трийсет-и-вторина още по-лесно може да се изяде.

Казвам: Има една музика, която е направена от гипсови плодове, механическа музика. Има една музика, която е от естествени плодове. Всяка нота трябва да я изядеш хубаво. Като я изядеш, дава ти хубав тон. Още като я туриш в устата, като я туриш на зъбите, издава хубав звук. Казвам: Има едно пение на Божествената любов, на Божествената обич. Като говоря за любовта, казвате: „Ние така сме свикнали.“ Не как сте свикнали. В тази любов, в тази обич ще се даде нормално състояние, което трябва да имате на Земята. То е най-приятното. Ти ще бъдеш тъй разположен и тъй весел и тъй подвижен! Всяка работа, която вършиш, ще бъде като че ли притежаваш целия свят. Няма да виждаш противоречията в света. Или за тебе противоречията в света не ще бъдат трудни задачи. Дето и да е, лесно ще разрешаваш задачите.

Та, казвам: Вие сте дошли до едно място и по-нататък ако вървите, животът няма да има смисъл за вас. Понеже разменната монета занапред ще бъде само обичта, любовта. Да допуснем, че вие се занимавате с философия. Философията е наука, обоснована на два центъра. Всеки център е положителен и отрицателен. В човека двойни са центровете. Центърът на разсъждението е двоен. И в лявото, и в дясното

полушарие има по един център на музиката. Същевременно любовта има две големи жлези. Няма да ги кажа къде са. Тия жлези, като разберете Божия закон, ще знаете къде са. Като разберете къде са, тогава ще търсите другите, спомагателните, малките жлези.

Та, казвам: Ако поставиш пръста си на двата центъра на философията, веднага въпросът се разрешава. Ти срещаш един човек и питаеш защо го обичаш. Като туриш пръста си на центъра на разсъдението, ти ще знаеш защо го обичаш. Този човек, когото обичаш, той ти е правил добро. Ти си задължен. Като го видиш, тегли те. Не може да обичаш един човек, ако той не те е обичал. Не може да любиш един човек, който не те е любил. Ако той правилно не е вземал и ако той правилно не е давал, вие не може да се обичате.

Най-първо Христос казва: „Да се отречете.“ Да се отрече човек от старите разбирания на любовта, да се отрече човек от старите разбирания на обичта, не да ги отхвърлиш. Един човек, след като учи по пеенето един метод, научи вече простите, елементарните процеси в музиката. Колкото прогресира вече в музиката, учи и най-после ще употреби методи, които да допълнят музиката.

Та, казвам: Като ви говоря за любовта, аз говоря за една любов, която премахва всичките противоречия в човека. В любовта противоречията остават като спомагателни средства. Ще ти бъде приятно да имаш мъчнотии, но ти си като един борец, че кой как влезе, ще го гътнеш на Земята. Казваш: „Я излез да се поборим!“ Този излезе, онзи излезе, ти ги побеждаваш, ти си силен.

Всичките мъчнотии мязат* на борци, които се борят с тебе. Познават те. Казват: „Едно време го гътвахме на земята, сега човекът станал силен.“ Когато дойде любовта и обичта в него, той става силен. Срещнеш една мъчнотия, казваш: „Нека излезе тук.“ Да кажем, сега коя е най-голямата мъчнотия за вас? Най-голямата мъчнотия е да не можеш да дишаш, да се задушаваш. Най-голямата мъчнотия е да не може да ядеш. Има и други мъчнотии, на които сега не искам

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

да се спирам. Две мъчнотии има важни: да не можеш да дишаш и да не можеш да ядеш на свят*. Като дишаш, да се стряскаш и като ядеш, да се свиваш. Като ядеш, да ти е приятно, да се усещаш освежен.

Та, казвам: Седите и имате една идея в ума си за Бога, Който ви гледа. Господ ви гледа през мухите, през дърветата, през слънчевите лъчи, гледа ви от въздуха – отвсякъде ви гледа. Вие казвате: „Как?“ Ти, като приемеш въздуха, Господ те вижда ти какъв си. Като приемеш въздуха, вижда те, че ти не си се научил да дишаш. Господ от хляба дойде в тебе и вижда, че работата не е уредена. Ти виждаш големи работи. Ако не знаеш как да посрещаш Господа в яденето, Господ вижда това. Вземеш една трошица, хвърлиш я. Хляб не се хвърля. Всяко нещо, колкото и да е малко, е ценно. Ще го вземеш като светиня и ще го имаш. После, от тоя хляб на любовта няма да давате на кому и да е. Вие от тоя хляб на една свиня няма да давате, на говедо няма да давате. То е само за тебе, свещен хляб! То е житото, живото зърно, ти ще го носиш.

Сега всички очакват да стане една промяна. Очакват новото да стане. Двама души се сърдят – то е старият порядък на нещата. В Закона на Любовта ние ще влезем в света на Божественото изобилие. Сега някои от вас имали ли сте опитността да знаете? Вие сте обичали и сте любили. Колко време е продължавала любовта? Има една любов, която продължава само за един ден и свърши се. Има една любов, която продължава една седмица, друга – един месец, друга – година, и се свърши. Хората са достигнали до любовта, която продължава до една година. Любовта повече на Земята не минава. Някой човек ви се вижда много интересен. Като се запознаете, не е вече интересен, любовта се смалява. В Божествената любов, този предмет, към който се приближаваш, става по-интересен. Вие не сте влезли в света на човека, не сте запознати с неговата мисъл, не сте влезли в света на неговото сърце, да видите колко е красиво. Вие не сте се запознали с неговия физически живот.

Нито един от вас не е бедняк. Всеки един от вас има по

* на свят – свястно.

300 милиарда поданици, 300 милиарда души има свързани. 300 милиарда души казват за тебе: „Нашият господар!“ Ти ходиш със скръстени ръце и казваш: „Нещастен съм, какво ще правя?“ 300 милиарди клетки очакват ти да ги ръководиш, ти казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Това не е никаква философия. 300 милиарда души има насочени, какво ще кажеш? Ти си се обезверил, казваш: „Няма нищо в света.“ Те казват: „Кажни ни нещо!“ Ти казваш: „Всичко е празно, утре ще умре човек, ще се свърши.“ Ще се свърши туй, което си имал. Вие не сте влезли още в разбирането на великия Божи живот.

Казвам: Ако ти не може да влезеш в центъра на Земята и да излезеш навън... Трябва да си запознат с любовта и с обичта. Онзи, който се е запознал, ще превали камъка на любовта. Онзи, който се е запознал с обичта, ще влезе в центъра на Земята. Онзи, който изучава любовта, ще излезе из центъра на Земята, ще дойде на повърхността. Щом може да излезе от центъра на Земята към повърхността, тогава любовта е научил. Казвам: Всеки, който не е слязъл до центъра на Земята и не е излязъл навън, той тази любов не я разбира. Тия са трудни работи. Казва: „Аз научих туй слизване в центъра на Земята!“ Че ти там като влезеш, в Земята, ще видиш скъпоценни камъни. Те са долу, в центъра на Земята. Всичко е скрито там. Като слезеш там, ще намериш всичките богатства, ще намериш това, което търсиш. Като излезеш из центъра на Земята, ще изнесеш това, което ти трябва.

Понеже сте бедни, не сте влезли в центъра на Земята. Всеки един трябва да влезе в голямото богатство. Земята крие големи богатства. Туй го наричат *малки мистери* – малки тайни носи Земята. Слънцето носи големите тайни. Има любов, по-голяма от тази на Земята – тя е любовта на Слънцето. Ние трябва да изучим любовта на Земята, после ще изучите любовта на Слънцето. Любовта ще учите в много нейни форми. Ще изучавате любовта на Месечината, на Меркурий, на Венера, на Марс, ще изучавате любовта на Юпитер, на Сатурн.

Казвам: Всичко туй в света седи да изучиш любовта и да знаеш, като един музикант, като ти дадат едно парче, още

като погледнеш, да може да го свириш. Трябва да мязате на Паганини. Не вярвали, че той бил много знаменит цигулар, че като отива в Италия, събрали се всичките музиканти, най-видните, че направили едно парче толкоз трудно, че да не може да го изсвири. Като дал концерта Паганини, казват: „Ще ни направиш голямо удоволствие да ни изсвириш това парче.“ Като видял, че искат да го изпитат, взел и изсвирил това парче, като че бил и пребил. Нямало нещо мъчно за него!

В любовта, като ти дадат едно мъчно парче, тогава ще вземете, ще го изсвириете. Ако вие се стъписате, вие сте обикновен цигулар. Сега трябва да излезете из обикновения живот. Обикновеният живот е само с обезсърчения, несрети и нечувственост. Всяка една мъчнотия, която се явява при нас, и тя ни дава една възможност. Всеки един човек, който те среща, който те обича, той ти дава една възможност. Той ще ти покаже пътя на любовта и ти си един път заради* него. Ще видите как той се проявява, ще видите и проявлението на Бога в него. Бог в единия случай се проявява, като взема, чрез друго се проявява, като дава. Всякога не дава, но учи хората. Едновременно не може да даваш и да вземаш. Най-първо ще вземаш и после ще даваш. На този закон не искам да се спирам. Ако река да обяснявам, не сте готови да разберете. Човек най-първо ще приеме храната, след туй ще дойде здравето. Тогава даваш нещо от себе си, ще работиш. Най-първо ще приемеш светлината и тази светлина ще внесе знанието.

Ако ти не внесеш някои предмети от невидимия свят в мозъка си, ти не можеш да мислиш. Но в туй виждане работи Законът на Обичта и на Любовта. Затуй човек има две очи: лявото се занимава с любовта, дясното – с обичта. Затова има две ноздри. Индусите дишат не с двете ноздри едновременно. Ако искаш чрез дишането да приемеш любовта, чрез лявата ноздра ще приемаш, чрез дясната [ще] даваш. С едната ноздра ще приемаш, с другата ще даваш навън. Ние по някой път дишаме с двете ноздри. Случва се, че природата има един закон, запушва се ту едната ноздра, ту другата. Природата

* заради – диал. за.

ви учи – някой път се отваря лявата ноздра, дясната е затворена, някой път се отваря дясната, лявата е затворена. Туй да ви не смуцава. Казвам: Ако вие през двете ноздри не можете да приемете въздуха, както трябва, ако вие не може да приемете храната през устата както трябва, вие не сте здрави. Като речеш да ядеш, ще забравиш всичките работи отвън.

Този хляб, който вие ядете, той е дошъл от Слънцето, от разумните същества. Всичките онези от Слънцето наблюдават как вие ядете. Ти погледнеш отвисоко на хляба. Ти ще погледнеш и ще оцениш този хляб. Казвам: Оценявайте това, което сега ви се дава! Казвате: „На стари години ще дойдем да слушаме!“ Какво по-хубаво да станем рано? Какво по-хубаво да можем да слушаме Божията мисъл, какво по-хубаво да слушаме Божиите чувства, какво по-хубаво да слушаме Божиите постъпки, да слушаме всичко онова, което е Божествено! Сутрин като станеш, потекат всички Божествени енергии, Божии благословения. А ти станеш, умът ти затворен, сърцето ти затворено, тялото ти пак затворено, седиш и минаваш за някой нещастен човек.

Я сега ми изпейте една песен на обичта! Или изпейте ми: „Вчера имах един хубав обяд.“ Или изпейте: „Вчера изядох три хубави, жълти круши.“ (Учителят пее:)

Велик е животът
на човешката душа,
що изпълня цялата Земя.
Нашата душа
е Божествена дъщеря,
която е слязла от небето.
Тя е най-красивата дъщеря на Бога.
В нейното дихание ние живеем.

Ще пееш: (Учителят пак пее:)

Крушке, крушке,
любезна моя дружке!
Колко обичам да те хвана
и мило да те погаля.

Казвам: Трябва да станете всички разумни деца. Сега

ние се заблуждаваме от нашата дегизация, от тия предубеждения, които имаме. Ние сме на сцената разни актьори. Ще снемете всичката тази дегизация. Аз бих желал да бъдете актьори без дегизация. (Учителят пее: „А, о.“)

За бъдеще нашите мисли трябва да се раждат. Всяка една мисъл, която не се е родила от обичта и която не се е родила от любовта, тази мисъл не е Божествена. Мисълта трябва да се роди от обичта и да се отгледа от любовта. Всяко чувство трябва да се роди. Най-добрите работи трябва да се родят и да се отгледат. Туй, което е отгледано, то е Божествено. Туй, което е Божествено, обичта [го] е родила. Което е Божествено, любовта го е отгледала. То е реално. Сега имате обикновените вярвания.

За пример, аз имам една котка. Аз не съм приятел с котките и не съм приятел по единствената причина, че винаги в котката има нещо лицемерно. Има нещо в нея, което е добро, примечи отвън. Някой път примечат, оставям ги да мечат. Ако така примечи, ще взема хляб и малко сирене ще туря. Давам ѝ само хляб – не го яде. Туря сирене – яде го. По някой път тя мисли, че аз съм слуга, а тя – господарка. Като дойде, примечи, заповядва. Казва: „Много добър слуга си!“ След като се наяде, замине си. Пак дойде, пак примечи, аз изляза. Казва: „На място седиш!“ Някой път като дойде, няма ме. Като се върна, ще ме пита: „Къде ходиш?“, и шерет* прави с очите. Сега това е за обяснение. Всъщност не се знае какво е състоянието на една котка. Да влезеш в котешкия свят, той е непонятен.

Та, казвам: Започнете да цените онези мисли, които са родени от обичта и които са отгледани от любовта. Любовта отглежда, обичта ражда. Бъдещите мисли и чувства, които идат, трябва да идат по този начин, по този закон. Тогава, като дойде едно нарушение, да няма да ви смуцава. Туй е възможно. Тогава всичко ще бъде възможно: да видите Бога навсякъде, каквото Той прави и вие да го правите. Нещата трябва да бъдат направени безкористно.

* ишерет (от ар.) – простор. знак, обикн. таен, направен с ръка, очи, мимика и др.

Не искам да се плашите и да кажете: „Дали сме в тази любов?“ Тази любов, в която вие живеете, тя е Божествена, но тя е временна любов. Вие сте слуга временно, не сте за през целия живот. Или учите някъде. Щом влезете в природата, щом влезете в Обичта и Любовта, вие ще бъдете един от постоянните ученици. Отдето минете, все ще се учите. Ще преподавате и едновременно ще се учите и ще учите. И ученик, и учител ще бъдете. Туй, което даваш от себе си, ти си учител, туй, което приемаш, ти си ученик. Следователно ученик и учител, това са две състояния на нашата душа. Едното състояние, от което приемаме, то е ученик, другото, което даваме, то е учител. Учителят учи да даваш правилно, ученикът учи как да възприемаш нещата.

Казвам: Днес направете един опит – да възприемате добре и да предавате добре. Сега ще ви дам 3 неща (туй само за вас ще го пазите!): правиш нещо, ядеш – побутни брадата си 3 пъти наред с показалеца на дясната си ръка. Не върви – побутни с показалеца дясната ноздра отстрани 3 пъти. Деликатно ще буташ, няма да натискаш. Пак не върви – побутни 3 пъти дясната си вежда отстрани. Пак не върви – тогава с пръстите на двете ръце побутни центъра на разсъдението. Пак не върви – тогава допри си пръстите до центъра на главата: любов към Бога, тогава ще разбереш! Като буташ брадата, носа, веждите, челото, то е човешко, но като побутнеш горе на главата, Божественото, тогава всичко се нарежда. На това място в умствения свят има стаица, дето иде Господ. Ако нямаш стаица, дето да иде Господ, на главата, и в сърцето си, да иде Господ... Да имаш две стаици: една – горе на главата и друга – на слънчевото сплитане, две места свещени, дето Господ да иде. За Любовта ще имаш горе на главата и за Обичта – на слънчевия възел. Тези две стаици, това е Божественият храм за Обичта и за Любовта. Всеки човек трябва да има това. Казвам: Това трябва да го пазите – бутни се по брадата, после по носа. Леко ще погладите носа.

Я изпейте „Махар Бену Аба“! (*Изпях ме я.*) Сега, когато вземем да мислим чрез обичта или когато вземем да мислим чрез любовта, тогава плазмата в човека се обновява. Щом

този закон не действа, плазмата, от която човек е създаден, остарява, не се обновява. Остарява човек, изгубва плазмата. Първоначално капиталът, който Бог е вложил, плазмата, се разтопи и ти трябва да напуснеш Земята, нямаш капитал. При този процес на обичта и любовта, обновява се плазмата, тогава се обновяват червените кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5 милиона червени кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5–10 000 бели телца. Те са стражарите.

Казвам: Любовта е процес, който обновява живота. Писанието казва: „Който чакат Господа, които Го приемат чрез обичта и чрез любовта, обновяват се.“ Любовта трябва да бъде един обновителен процес за болните. Някои от вас, ако сте болни, неразположени, никой не може да ти помогне, причината на неразположението е много малка. Да се премахне е много трудно. Любовта е в състояние да я премахне. Тя е така дребна, че само тя може да я изчисти.

Казвам: Ще започнете да мислите. Да дойдете по този начин да се лекувате вътре. После да се появите по Закона на Обичта. Някой път правим нещата несъзнателно. 5–10 минути на ден човек трябва да прави нещо, дето да е будно съзнанието. И цар да си, ще си снемеш мантията, ще станеш като слуга. Ще направиш работата, без да мислиш какъв си ти. Работата, която вършиш, трябва да бъде повече от каквото и да е друго. Тогава научете песента „Махар Бену“ да я пеете хубаво, по 3 пъти на ден. Веднъж я изпейте за вашия ум, втория път – за вашето сърце, третия път я пейте за вашето тяло. До идната седмица я пейте всеки ден по 3 пъти. Не да ви слушат другите. Спри се някъде, изпей си я. Изпей песента от любов! Сами да се вслушвате, като пеете една песен. Тогава по този начин ще се образува едно подобрене.

Без пеене животът в света не може да се подобри. Без обич, без любов животът не може да се подобри и всичко, каквото градим, ще бъде напразно. Няма да върви с нас, временно ще бъде с нас. Онова, вечното, трябва да го съградим върху скала. В себе си да имаш този процес, да съзнаваш, да приемаш добре.

Да се радваш, че умът ти мисли, да се радваш, че сърцето ти чувства, да се радваш на всичко, което вършиш, и да благодариш на Бога от сутрин до вечер. Да благодариш и да работиш!

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

9-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 26.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

ДВЕ ВРАТИ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

„Добрата молитва“

„Мисли, право мисли“

(Направихме упражнението за дишането: ръцете нагоре – поемане, ръцете с допрени пръсти над главата – задържане, сваляне на ръцете – издишане.

Цвете ръце настрани с допрени пръсти надясно. Лявата ръка се движи по дясната и се поставя настрани. Дясната пред лявата с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата и се поставя настрани.)

Кое зависи от нас и кое не зависи от нас? Хората се тревожат за неща, които не зависят от нас. Изгревът на Слънцето не зависи от нас – то изгрява когато си иска и залязва когато си иска. Когато времето се разваля, и това не зависи от нас. Че се разваля, разваля се, не зависи от нас. Когато вятърът духа, не зависи от нас. Духа си, когато иска меко, когато иска, духа силно – не зависи от нас. Водата тече, когато си иска и това не зависи от нас. Пък има работи, които зависят от нас. Да ядем, от нас зависи; кога да ядем, от нас зависи. От нас зависи кога да си отваряме очите, от нас зависи да си отваряме ушите, от нас зависи да си мърдаме краката, от нас зависи да си мърдаме ръцете, от нас зависи да си мърдаме езика. От нас зависи да мислим, от нас зависи да чувствуваме, от нас зависи да постъпваме добре.

Казвам: Не се тревожете за туй, което не зависи от вас. Да се раждате, да умираете, не зависи от вас. Ще умреш – не зависи от тебе. Като се раждаш, то не е твоя работа. Като умираш, пак не е твоя работа. Защо ще се тревожиш какво ще стане с тебе? Каквото е станало, като си се родил, такова ще стане и като умреш. Като се роди, стана ли нещо? Родил си се, дошъл си, намерил си баща си, майка си, братята, сестрите си. Като умреш, пак ще намериш братята и сестрите си на друго място.

(фиг. 10.1) Имате един такъв ключ – сол. Като се родиш, ще намериш ключа сол. Когато ви се говори, във вас има едно желание да научите всичко. То не е ваша работа. Малко ще научиш, то е ваша работа, но всичко да научиш, то не е ваша работа. Какво ще направиш, многото знание като го научиш? Някой казва: „Да зная всичко!“ Да знаеш това, което в даден момент ти трябва. Да знаеш кой път да хванеш. Има други пътища – не е твоя работа, но този път, по който трябва да ходиш, трябва да знаеш.

Та, казвам: Вие сега искате да бъдете горе, да бъдете в оня свят. Вие искате да знаете какво сте били в миналото. Каквото сте били в миналото, то не е ваша работа. То е било. Какво ще бъдете за в бъдеще, и това не е ваша работа. Какво ще бъдете сега, то е ваша работа. Вие сега се занимавате какво ли сте били в миналото. Не е ваша работа това. Какво ще бъдете за в бъдеще, и то не е ваша работа. Какво ще бъдете сега, това зависи от вас. Казвам: Сега ще говорим за туй, което зависи от вас. Сега някои пишат – то зависи от вас. Някои пишат, някои не пишат. Които пишат, какво добиват и които не пишат, какво добиват? Тези, които пишат, работят, които не пишат, си почиват. Пък следния път тия, които пишат, ще си почиват, а другите ще работят. Предполагам, тези, които си почиват сега, са работили, а които сега работят, са си почивали.

Вие по някой път се запитвате: „Аз, малкият човек, какво зависи от мене?“ Много работи зависят от вас в дадения случай. Ти седиш като стражар на пътя и минава някой, не знае пътя. Ти може да го упътиш. Не целия свят да упътиш в този път, но този човек, който минава, него да упътиш. Тебе ти минава една хубава мисъл: кой път да хвана? Ти ѝ кажеш: „Аз не зная, много пътища може да хванеш.“ На правата мисъл кажи ѝ: „Този е пътят!“ Понеже тя иде отдалече, от далечно място, странник е, непознат с този свят, кажи ѝ: „Този е правият път!“ Покажи на тази мисъл най-близкия път. Минава едно чувство. Чувството, и то е едно същество, което иде отдалече. То пита: „Кой път да хвана?“ Кажи и на него.

Вие сега мислите, че мислите са ваша собственост и чув-

ствата са ваша собственост. Отчасти е вярно. Една мисъл ще ти остави подарък – то е ваше, но самата мисъл не е ваша. Едно чувство ще ви остави подаръци, но вие мислите, че подаръците са самото чувство. Чувствата, те вървят. Остави ти подаръците и отива при милиони същества и все оставя своите подаръци. Туй, което не е ваше, по някой път е по-важно от това, което е ваше. Дошъл въздухът – той слиза в дробовете и той ще ви принесе много по-голяма полза, отколкото въздуха, който мислиш, че е станал твой. Твоят въздух трябва да го изпратиш вън, да учи. Защото, ако го задържиш, след време ще ти причини вреда. Като седи 10–15 секунди, става кисел. Въздухът, като влиза във вас, е кротък и смирен, но след като седи във вас и седи 15 секунди, става като вас – вкисва се и непременно трябва да го изпратиш навън. Затуй хората вдишват. Показва колко са добри. Колкото по-бърже дишаш, толкоз си по-сприхав; колкото по-полека дишаш, толкоз си по-кротък.

Сега искате да знаете колко сте кротки. Някой от вас не е кротък. Някой за 10 секунди, някой за 15, за 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 – като дойдете до 60 секунди, вече се задъхвате. Някой казва: „Колко е търпелив!“ Казвам: 5 секунди. Като влезе вкъщи, повече от 5 секунди не стои, на 10 секунди – навън. Понеже светлината знае този закон, понеже е много просветена, че тя при хората остава само една 300-хилядна от секундата, за да не се развали приятелството. Като дойде, казва: „Добър ден!“ и си замине. Човек още спи. След една секунда, като се събуди, казва: „Кой дойде? Кой беше?“ Казва: „Чух нещо на грамофона, записано е „Добър ден“, аз съм спал.“ Той като стане, след една секунда тя е вече на 300 000 километра далеч. Казвате по телефона да се спре, тя не се спира. Чуете тогава: „Добър ден, тука ли сте?“ Някой път не спите. Като станете сутрин, таман сте станали, не сте готови за светлината. Обърнали сте очите на хляба или на нещо друго, или сте отворили една книга и четете. Когато иде самата светлина, не я приемаш. Ти докато дигнеш очите си, след 1–2 секунди светлината я няма.

Та, казвам: Трябва да бъде съзнанието ви будно. Та сега вие всички страдате. Да ви кажа защо. Една от причините е:

понеже всякога, когато иде светлината, вие спите, затуй страдате. Всякога, когато си буден, ще поздравяш светлината. Когато се зарадваш, то е посрещане на светлината. Само глашатаяте, които са дошли (глашатаяте са сенките, тъмнината), те казват: „Ние си заминаваме, иде светлината.“ И вие се зарадвате. Щом дойде светлината, отвлича се вашето внимание с външни предмети. Това видите, онова видите, докато те погледне. Изисква се много будно съзнание. В една секунда какво ще направите? В една 300-хилядна от секундата какво може да направиш? Туй време е непонятно за хората. Казвам: една 300-хилядна от секундата е един километър разстояние. Човек няма понятие какво е за една секунда да измине 300 000 километра, колкото отгук до Месечината.

Сега вие се спирате и казвате: „Що ни трябва да се занимаваме колко пътува светлината? Не ни трябва.“ Съгласен съм, че не ви трябва. Казвам ви: Защо ви трябва да се тревожите, кажете ми? Какво ще спечелите, като се тревожите? Съгласен съм, като питате какво ще се ползвате от знанието колко пътува светлината. Но питам: Като се тревожиш, какво ще добиеш? Седиш и мислиш: „Ще умра“ и започнеш да се тревожиш. Като се тревожиш, какво ще добиеш? Ще пожълтее лицето ти, очите ти ще започнат да примижат, краката ти ще започнат да се откъсват, ще изгубиш желание за живот, не ти се яде, хората ти станат неприятни, понеже се готвиш да идеш за другия свят. Вие придобивате положението на младите моми. Знаете какво е положението на младите моми, момите, които са тук, на Земята? На тях замязате*. Младото момиче прегръща баща си, майка си, радва се, целува ги. Дойде едно време и то започне да мисли, че ще умре. Синът мисли, че ще умре и дъщерята мисли, че ще умре. Не целува майка си, погледнеш: плаче. Погледнеш: започнат да идват писма от оня свят. Днес дойде едно писмо от оня свят, казва: „Да пригответе дъщеря си!“, утре дойде едно писмо: „Да пригответе сина си!“ Синът плаче и дъщерята плаче. Я ми разгадайте какво значи? Тя видяла един от оня свят, който не е от техния свят, от оня свят иде. Казва, че

* замязвам – обл. заприличвам.

вече не ѝ се живее, при баща ѝ, при майка ѝ, не струват. Видяла от оня свят ангел, облечен, спретнат, с хубави дрехи, с хубава шапка, с хубави обувци, яка, която е копринена, усмихнат като ангел, говори сладки думи. Аз съм копирали писма от оня свят, толкоз ми харесват, оригинални има. Но същественото за вас остава, понеже все ще дойдат от оня свят да ви повикат, ще дойдат, ще влязат вкъщи, ще ви повикат да излезете. Всеки, който влиза вкъщи, трябва да знае да излезе из къщи.

Та, казвам: Този е процесът, по който започва мисълта. Казваме: вътрешен свят и външен свят. Ако разбираме вътрешния свят в нас, ще разбираме и външния. Дотолкоз, доколкото разбираме вътрешния свят, дотолкоз разбираме и външния. За пример, мнозина от вас не знаете защо мигате. Не върви хармонично мигането. Като наблюдавам някого, трепне окоето му. Ти седиш спокоен с празни ръце и мигне окоето ти. Защо? При всеки удар, окоето подвижи се, затвори се. Плесна с ръцете и вие веднага си затворите очите, пак ги отворите. Често такива плясканици стават в нашето съзнание, че ние постоянно мигаме. Че то е един факт. Ако започне човек много да мига, показва, че много плесници има в неговото съзнание и тогава очите му мигат. Трябва да се спре с мигането. Или, ако се набере много енергия, ще започне ръката да трепери. На воденицата като пуснат изобилно вода, цялата воденица затрепери. Като се завърти колелото, започнеш да чуваш само дрънкалото. Едно дрънкало има горе на камъка, *кречетало* му викат, но аз го наричам *воденично дрънкало*.

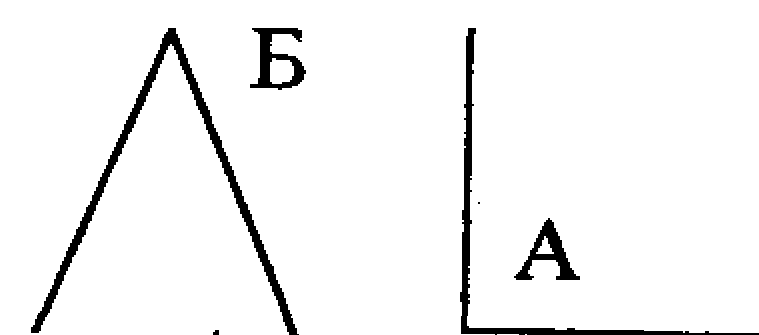
Най-първо човек трябва да има спокойствие. Трябва да мисли, че светът е създаден за наука. Всичко туй, което виждаш, туй, за което твоето съзнание е будно, то има отношение към тебе. Не е за дълго време, някога за една секунда, за две, 3, 4, 5, 10, 15. Ако искаш, някои неща може цял ден. Но като седиш целия ден при този предмет и го изучаваш, трябва да придобиеш нещо.

Да кажем, имате тук соба*, която гори. Гори собата, дава

* соба (от унг.) – диал. печка.

ни нещо. Радваме се на нейната топлина, която изпраща от себе си. Всеки един човек е важен дотолкоз, доколкото неговият ум произвежда мисли, сърцето му – дотолкоз, доколкото произвежда чувства и тялото дотолкоз, доколкото произвежда, образува постъпките. Сърцето като машина препраща кръвта на физическото поле в тялото и благодарение на това човек може да живее в тялото. Ако сърцето се откаже да работи, всичко е свършено. Сега за пример, туй сърце каже: „За един човек цял ден да работя? Не искам! Искам да си почивам!“ На сърцето, след 50–60–70 години, дадат му ваканция. Като дадат ваканция на сърцето, и той напусне фирмата, и той вземе ваканция. И той отива на екскурзия, на курорт отива.

Та, казвам, най-важното нещо, което ще ви кажа: Ще започнете да изчислявате каква е разликата между един прав [и един остър] ъгъл. (фиг. 10.2) Ако не знае как да отвори устата си, онзи, добрият певец как ще пее? Изобщо, употребя-

ват острия ъгъл. Около този ъгъл се образува един малък кръг, че като излиза гласът, да ти е приятно. Ако направи този ъгъл много малък, не е добър певец. Ако го направи много голям, пак не е добър певец. Певци има,

които не знаят как да си отворят устата. Цели коли има, които учат как да си отворят устата. Не съм срещал нито един професор, който да е писал какъв трябва да бъде ъгълът. Питал съм много професори, но никой не е казал. Казва: „Тъй ще бъде отворена устата.“ – „Колко? – „Колкото можеш.“ Но в природата не е колкото можеш. Трябва да се отвори толкоз, колкото е потребно. Ако отвориш устата, колкото трябва, ти си първокласен певец. Ако не можеш да отвориш, тогава не си певец. Да ви покажа един пример. (Учителят си отваря чекийката на прав ъгъл.) Отворено е на колко? – На 90 градуса. (Отваря я още.) На колко е? – На 180 градуса. (И обратно: затваря я на 90 градуса, после я оставя малко отворена.) Ако го туриш в джеба малко отворено, опасно е. Трябва да е съвсем затворено. Полека-лека трябва да се затвори, защото опасно е, ако е отворено.

Казвам: Устата по някой път трябва да бъдат отворени, но много опасно е. Трябва да бъде съзнанието много будно, както ако туриш отворено ножче в джеба си, опасно е.

Сега ви гледам, във вас има едно безпокойствие. Да ви кажа на какво го отдавам. Като ви говоря, виждам едно малко безпокойствие, да ви кажа на какво го отдавам. Зная защо иде безпокойството. Младата мома, като ѝ говори баща ѝ или майка ѝ, казва: „Дано да свърши по-скоро!“ Защо? Тя иска да погледне през прозореца, да види този ангел. Дано да се свърши, че да започне другата важна работа. В училище не се занимава с любов! Любовните работи – във от училището! Отвън тия ангели да чакат! Щом дойде ангелът, трябва да чака. Един час ще седиш в класа – не мисли за ангелите отвън. Тези ангели на любовта аз ги зная, но ония, които ходят по улиците, вие тях чакате. Този ангел влезе през прозореца, професорът като преподава уроците, той седне до мене, и той взема участие в предметите. Някъде, дето не зная, ми показва, казва: „Така направи!“ Учителят казва: „Много способен ученик!“ Когато идат ангелите при вас, вие сте много способни. Когато ангелите са отвън, вие не сте способни, вие сте разсеяни. Казвам: Как няма да бъде разсеян, за във мисли!

Някой минава за много набожен. Ако ти мислиш само за един, мислиш ли, че си набожен? Най-опасна работа в света е да мислиш само за одного. Няма по-опасна работа от тази да мислиш само за одного. Допуща се само за Бога, другояче ще мислиш за мнозина. Безопасно е да мислиш за мнозина. За одного да мислиш е опасна работа. Всичките работи зависят само от мисленето за одного. Ти минаваш, някой не те поздрави, ти се сърдиш. Един ден ти се запознаеш с един ангел, минеш, не го поздравиш, той казва: „Защо не ме поздрави?“ Или той мине и не те поздрави и питаш: „Защо не ме поздрави?“ Срещнеш друг, питаш: „Защо не ме поздрави?“ Днес ако тръгнеш из града и имаш познати, 400–500 души да поздравляваш, за един месец шапката ще иде. Американците са много практични в това отношение – те поздравляват с ръка. Студентите срещат професора, дигат си ръката, да не се развали шапката. Само професорът, като срещне

някоя ангелица от другия свят, тогава си сменя шапката. Но като обяснение аз казвам *от оня свят*. Всеки един човек, с когото не си запознат, мислиш го като божество от оня свят. Тези, обикновените вкъщи, никаква шапка не им снемат, те стават обикновени.

Аз считам истинска любов, която не остарява. Щом един човек стане обикновен, вие не го обичате. Всякога човек трябва да бъде необикновен, непознат за вас. Дотогава, докато хората са непознати за вас, вие ще ги обичате. Щом ги опознаете, свърши се работата. При сегашните условия, щом опознаеш човека, ще намериш не добрите му страни, но погрешките – че мигал много, че говорът му бил неправилен, че местоименията не са турени на място, глаголите не били на място. Ако говориш на чужд език, ще каже, че произношението не било хубаво, или на английски, или на френски, че някои букви не ги произнасяш хубаво, изядаш буквите. Има англичани, говорят своя си език, но фъфли, не може да им разбереш нищо. На 10–20 думи една ще разбереш. Някои много ясно и точно произнасят.

Сега от невидимия свят изискват много добро произношение. Коего знаеш, на свят* трябва да го знаеш. В разбираня свят, само като помислиш за собата, може да няма нищо, като помислиш, че собата гори, и тя ще гори. Като помислиш, че не гори, и тя веднага изстива. Вие казвате: „Какво да разбираме?“ Аз да ви кажа какво да разбирате. Ти казваш: „Той не ме обича“ – веднага собата изгасне. Ти казваш: „Той ме обича“ – и той те обича. Казваш: „Аз казвам, че той ме обича, пък той не ме обича.“ Тогава ти не произнасяш както трябва. Ти произнесеш правилно, че той те обича – и той ще те обича. Щом кажеш, че не те обича, и не те обича. Ако аз ви питам на български знаете ли вие френски, казваш: „Аз зная.“ Ти ще питаш на френски: „Parlez-vous français? – „Oui, Monsieur.“** То е малко английско произношение. Не само това да питаш на френски, но да знаеш да говориш езика. Всеки език си има своя добра страна в ударението и в произноше-

* на свят – свястно, както трябва.

** „Говорите ли френски?“ – „Да, господине.“

нието. Във всичките езици човек трябва да се научи да произнася гласните букви: *a, o, u, П, т* – ако ти можеш да произнесеш добре *n*-то и *m*-то, ти си отличен човек. (фиг.10.3) *П*-то, това е един зреещ плод, *т*-то е вече един узрял плод. Казва:

„Какво нещо е *n*-то?“ Казвам: То е плод, който цъфнал и завързал. За мене *u*-то е цвят, който е цъфнал. Следователно *u*-то е отворено. Този цвят търси своя път, за да реализира нещо. Ако

u-то ти знаеш как да го произнасяш, ти ще знаеш как да реализираш нещата. Ако не знаеш как да го произнесеш, няма да знаеш как да ги реализираш.

Онзи певец, който не знае да пее нотите както трябва, нищо не може да постигне. Вярно трябва да взема нотите. Всеки тон е на място. Да кажем, някой тон има 16, 32, 50, 300 трептения. Ако тия трептения не ги вземеш вярно, тонът не е верен. А пък едно трептение не може да го вземеш, трудна работа е. Две трептения са трудни, три са трудни, четири са трудни, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 15 са трудни, 16 трептения един басист може да ги вземе. То е много мъчно да вземеш един тон с 16 вълни. От 32, 50, 62, 80, 90 нагоре може да ги вземете, но от няколко хиляди нагоре пак е трудно да се вземат. Долните и горните трептения трябва да се учат.

Та, казвам: Някои от вас нямате желание, вие се плашите от пеенето, понеже доста усилия се изискват, за да пееш. Най-първо, ти трябва да обикнеш музиката. Без да обикнеш музиката, ти не може да пееш. За да говориш, ти трябва да обикнеш говоренето. Ти не може да говориш без обич. Или за да мислиш, пак трябва да обичаш, за да имаш движение, пак трябва да обичаш. Без обич и любов в света нищо не се върши. То е един процес. Всеки човек трябва да обича, за да направи нещо. Без обич нищо не може да направи. Думата *обич*, турете я вкъщи, напишете си на книга: *Обичам. Обичаш, обича, обичаме, обичате, обичат. Ще обичам, ще обичаш, ще обича, ще обичаме, ще обичате, ще обичат.* Туй, което не можеш да го произнесеш, не можеш и да го постигнеш. В природата слоговете* не са без съдържание. Само

* слог (рус.) – сричка.

една буква ако произнесеш – и, или кажеш: „и-и-ий!“ с досада, се различават. В една дума може да дадеш 10 нюанса в произношението. С произношението може да създадеш или своето нещастие, или своето щастие.

Не мислете, че е така просто. Докато сме деца, е друго. Но щом влезем в един уреден свят, ти трябва да бъдеш чист. Вън като работник може да имаш петна, но щом влезеш в един уреден свят, ти трябва да бъдеш изцяло облечен: чист, измит, никакво петно не се допуска. Никой нищо няма да ви каже. В един разумен свят само веднъж може да влезеш нечист. Втори път ще намериш вратата завинаги затворена. Първия път от голяма обич ще ви пуснат. Втория път ще ви създадат илюзии, ще ви турят в един свят на илюзии, вие ще бъдете на кино, не в света. Ще ви дадат забавления, ще ви направят хубави кукли, моми кукли, говеда кукли, ще ви занимават с кукли и вие не може да бъдете в реалния свят.

Щом сте нечисти, трябва да знаете, ще бъдете в света на илюзиите. А пък ако искате да бъдете в истинския свят, ще бъдете чисти. Затуй се проповядва чистотата на мислите, на чувствата и на тялото. Любов и обич се проповядва, защото без тях ти не може да влезеш в Божествения свят. Ти си в този свят на илюзиите без тях, с тях – в Божествения свят.

Казвате: „Сега ние от кои сме?“ Не мислете от кои сте. Опитайте вашите кукли, да видите живи ли са. Поискайте от вашите кукли да ви услужат или не. Ако могат да ви услужат, въпросът е друг. Ако тази кукла не може да ви послужи, ако тя като стражар варди за реда и порядъка, може да ви покаже пътя. Казвате: „Може ли да ми направите услуга?“ Каква услуга може да направи един стражар? Той не може да остави поста си.

Казвам: В света на илюзиите нещата не са свободни. Щом ти не си свободен, ти си в света на илюзиите или си поставен като среда на едно място, не си свободен, не можеш да се отделиш, не можеш да ходиш, където искаш. В разумния свят може да ходиш където искаш и никога няма да злоупотребиш със своята свобода. Всеки човек, който има свобода и може да ходи където иска, ако той злоупотреби със своята свобода, той изгубва свободата си. Който е свободен и

може да ходи където иска и не злоупотреби със своята свобода, неговата свобода се увеличава.

Та, казвам: Любовта към одного е опасна. Вие досега сте обичали само един. Този единия, когото сте обичали, той нищо не е създал. Ако искате нещо от него, той не може да го направи заради* вас. Този единия, в когото вие сте вярвали, вие се разболеете – той не може да ви помогне, вика друг. И той не може да ви помогне – вика трети. И той не може – вика четвърти и така се събират 12 души лекари, правят консулт за вашата болест. Питам: Защо се е разболял? Аз зная причините – те са две: защото не знае да обича и не знае да люби. Гледал навън, когато минавал онзи ангел. Сърцето се разхлопало на младата мома. По-рано тя е яла храна, която не е здравословна, отвън вкусна, но нечиста. Днес ядеш нечиста храна, утре ядеш нечиста храна, развали се стомахът ти, развали се кръвообращението. Ял си нездравословна храна. Започни да се храниш с хубава храна. Веднага ще започне подобрене.

Казвам: Нашите мисли, чувства и постъпки, то са храната, която крепи човека. Туй трябва да бъде настолна книга. Разболееш се – търси причината къде е: в любовта или в обичта? Обичаш, малко количество иде във вас или малко количество любов иде. Ще увеличиш дажбата. Реалното!

Сега ние приказваме за неща неопределени. Често говорят някои за квантовата теория, за теорията на квантите. Учените хора не знаят какво е квант. Квант какво количество има? Ако вие бихте знаели смисъла на числата от 1 до 10, чудеса бихте направили на Земята. Казвате: „Кажни ни.“ Не може да ви кажа. Най-първо, вие ще направите пакост на себе си. Числото 1, то е най-тежкото число, най-бързото число. Туй число се движи тъй бързо, че то е едновременно във всичките центрове на Вселената. Някой казва: „Аз имам понятие.“ Какво понятие имате? На един възвишен човек, на Земята който живее, неговата мисъл се движи с 3 квадрилина [километра] в секунда. Светлината се движи с 300 000 километра в секунда, а неговата мисъл се движи с 3 квадри-

* заради – диал. за.

лиона километра в секунда. Може ли да си представите това движение? Бързината на светлината при* тази е като тази на охлюва, даже по-медлено** ще се стори. Питам: Как ще се запознаете с човек, на когото мисълта се движи с 3 квадриона [километра] в секунда? Трябва да благодарим, че така бързо мислят, че може да ни помагат. Всякога човек с такава мисъл може да ни помага.

Казвам: Сега ви трябва любов към Бога. Първото нещо, като станеш сутрин, е да се научиш да любиш. Ти, малкият човек, да се научиш да дадеш нещо на Господа. Да му занесеш най-малкия, микроскопически подарък. Че като го занесеш на Господа, да му стане приятно, мило, че туй, дребното същество намерило нещо скъпоценно и иска да му го принесе, да покаже, че и то иска да люби, дало нещо от себе си. Няма да ви кажа какво.

Сега турете мисълта си. Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Аз да ви кажа как: Когато всички започнем да любим Господа, ще се оправи в един ден светът. Ако Го възлюбим, в един ден ще се оправи. Ако не Го възлюбим, хиляди години ще минат. Като казвам, че светът ще се оправи, подразбирам: като възлюбим Господа, веднага ще се оправи. Тогава ще почувствуваме какво нещо е животът. Сега ви плашат, че е огън пояждащ. Казват: „Ако любиш Господа, ще изгубиш смисъла.“ То са празни работи. Всичко в света ще се оправи като възлюбим Господа. Най-малките неща: цветята, въздухът, облаците, вятърът, всичко туй ще ви стане любимо. Най-малките неща, всичко в света ще ви радва. Това е да възлюбиш Господа! Като те лъхне вятърът, ще се радваш. Дойде светлината, поглади те – ще се зарадваш. Сега, като духне вятърът, бягат вкъщи, като пекне Слънцето, бягат, че ще ги изгори. Бурята е [буря] за онези, които не любят Господа. Бурята, за онези, които Го любят, е най-тихото, най-приятното нещо, което може да те помилва, светлината за него е мека.

Казвам: Всеки трябва да бъде носител на новата мисъл. Казвате: „Този живот е много добър, ние не го разбираме,

* при – в сравнение с.

** медлено (рус. медленно) – *остар.* бавно.

ние сме много лоши хора.“ То е субективно схващане. Ние сме много добри хора, но не сме се научили и сме станали лоши, понеже не любим и сме станали лоши, понеже не обичаме. Ако искаме да се оправим, от две думи зависи: любов и обич ще оправят света. Другите неща са палиативни*. И те са хубави.

Единствени обичта и любовта трябва да залегнат в човешкия ум и в човешкото сърце и в човешкото тяло. За любовта няма да имате много мнения. Любовта е туй, което оправя всичко. Що е обичта? Туй, което постига всичко. Любовта е туй, което оправя, обичта е туй, което постига всичко. Като кажа *обич*, разбирам туй, което постига всичко. *Любов* е туй, което оправя всичко. Другите философии може да са много важни, аз не ги отхвърлям. Но силното в дадения момент, което е важно, то е обичта, която постига всичко, и любовта, която оправя всичко. Любовта е, която оправя всичко. Искам нещо да постигна – то е обичта, която постига всичко. Искам да зная дали обичам нещо. Обичта постига всичко.

Сега някой ще каже: „Други тълкувания няма ли?“ Вие имате всички тълкувания. То е за онези от вас, които искат да влязат в новия живот. А новият живот има две врати: вратата на Любовта, през която влизаш, и вратата на Обичта, през която излизаш. Ако ти не знаеш как да влизаш и ако не знаеш как да излизаш, в тази къща няма да живееш. В новия живот ще се научиш свободно да излизаш – това е обичта. Защото любовта има две свойства: тя ще те изкара из къщи навън, но тя ще те накара да внесеш и онова, което тя желае. Като излизаш навън, ти посрещаш любовта, любовта те изважда. Като разбираш любовта отвътре, то е обич. Туй, което си взел от любовта, ще го внесеш в новия живот. Новият живот, то е къщата, в която трябва да влезеш да живееш. Две врати трябва да има, новият живот да влиза и да излиза. Сегашните къщи имат една врата. Нашият салон има две, три врати.

* палиатив (от лат.) – лекарство за временно облекчаване на болките, което не лекува самата болест; мярка за временно, непълно решаване на някакъв проблем.

Сега се заражда другото: Защо тук се проповядва любовта и защо светът не се оправя? Светът е оправен, но ти не си оправен. Светът е оправен, но ние не сме оправени. Ти трябва да се оправяш сега. Ако намерите противоречие, дръжте се за любовта и обичта – тогава целият свят ще бъде оправен. Това е един процес и върху него не се спирайте да разисквате. Ще кажете: „Любовта е за младите.“ Хубаво, ами обичта? Обичта била за майките, любовта била за младите. Ами онези, които не са майки, и онези, които не са млади, тях къде да ги турим? Идеята не е права. Всеки, който може да роди една мисъл, той е баща и майка. Всяко сърце, което може да обича, да влезе едно чувство, то е баща и майка. Всеки може това.

Следователно, в моите очи, само онзи, който ражда, е девствен. Онзи, който не ражда, не е девствен. Какво разбирате под *девствен*? Всички ония са девствени, които не са окрякали орталъка, че са родили. Всички онези, които са окрякали орталъка, че са родили, те не са девствени. Онзи, който не говори за своята чистота, е чист. Онзи, който говори за своята чистота, той не е чист. Океанът какво може да говори за своята чистота? Кой може да го опетни? Онази малката капка, всеки може да я опетни. Ако аз се окаквам, малка капка съм. В големия океан на живота кой може да ме оцапа? Не може да се цапа животът. Всичко в света е чисто. Пък нечистотата е изключение в света.

В любовта и в обичта има най-голямата чистота, тепърва ще я изучавате. Обичта и любовта имат абсолютна чистота. Любовта не може да се опетни. Обичта не може да се опетни. Най-чистото нещо в света са те. То са две думи, по-чисти от диаманта.

Казва: „Едно време обичах, пък сега...“ Оставете едно време! То не е ваше. Туй, което ви причинява радост, то е от Бога. Туй, което ви причинява скръб, то е от вас. Туй, което ви причинява радост и веселие, то е любовта, то е обичта. Туй, което ви причинява скръб и страдание, то е безлюбието, то е без обич.

Та, казвам: Ние сега си причиняваме своите страдания. Казваме: „Защо Господ ми ги даде?“ Сега това е наша философия. Ако ние трябваше да си носим въздуха със себе си,

какво щеше да бъде нашето положение? Онези, които искат да се качат на Монт Еверест, трябваше да носят уредите за кислород със себе си. Колко мъчно е, като излизат на 7000–7500 метра височина да носят своя въздух на гърба си – цял товар от 25 килограма! Този човек, който се качва, на всяка стъпка трябва да се клати, клати, и да направи една крачка. И едва за целия ден ще изходят 50–60 метра. Счита при това, че е голямо постижение. Любовта те е оставила свободен, лек товар ти е дала. Ако ние трябваше да носим своето щастие като тези, които се качват на Монт Еверест, тогава много малко ще извървим.

Ние всичките сега се осигуряваме. Казва: „Да се осигурим, за да можем да живеем.“ То е човешкият порядък. Не е лош, но онзи порядък, дето искате да бъдете щастливи, не трябва да се осигуряваш. Ти си осигурен. В един Божествен порядък няма да имате зима. Сега, щом има зима, то е човешки порядък. В един Божествен порядък няма зима. В един Божествен порядък плодовете седят на дърветата отгоре, не капят. Гладен си – ще идеш при хлебното дърво, ще откъснеш, ще ядеш. В един Божествен порядък кална вода не тече. Изворите са чисти, всичко имаш навсякъде: и вода имаш, и хляб имаш. За тебе остава само едно: да обичаш и да любиш. Че то е Божественото! Остане ли от този свят да ти пращат в оня свят, то е загубена работа. Казвам: Да обичаш човека, то е онзи свят и този свят; да любиш човека, то е този свят и онзи свят. Аз не искам да влизам в стълкновение. Кой както иска да вярва, но с тия старите вярвания, виждам какви постижения може да имате. В най-простия детински смисъл да се спорим и да казваме какво нещо е любовта.

Казвам: Любовта оправя всичко, обичта постига всичко. Вървя си из пътя и съм си свободен. Казвам на другите хора, те не може да ме разберат. Аз, който обичам и любя, разбирам, но как ще ме разберат другите, че обичам? Как ме обичаш? За да се обичаме, ти не трябва да ме носиш на гърба си и аз не трябва да те нося на гърба си. Аз съм птица, трябва да имам крилца да хвърча и ти да имаш крилца да хвърчиш. И двамата като хвъркнем, да се разхождаме. За да се обичаме, и двамата трябва да имаме здрави крака, че да ходим. Ти

сакат и аз здрав, трябва да те нося – то не е обич. То е мъчение, то е товар. За тази обич не говоря, оставете!

После, искате да оправите света. Казвате: „Ти си голям грешник, трябва да се покаеш.“ Покаянието се проповядва от 8 000 години. Все проповядваха: „Да се покаем, да се покаем!“ Нека сега носят това учение: сега е без покаяние! „Покай!“ Българинът казва: „Кай, кай“ (*казва*). Значи „Кажки, кажки.“ Кажки, че обичаш. Кажки, че любиш. Това значи: „Кажки, че любиш.“ „Кай, кай“ – кажки в себе си, че обичаш, и кажки, че любиш. *Покай* какво значи? – Ще му дадеш условия и възможности да се прояви. *По* значи ще му дадеш условия на житното зърно, да се прояви. *Да се покаеш* значи: дай на себе си условия любовта да се прояви. Любовта да се прояви в твоя ум, в твоето сърце. Туй значи *да се покаеш*. Сега турят, да се покаеш – да започнеш да тъжиш за миналото, че си правил прегрешения. То е друг въпрос. Сега искам да ви освободя от ненужните раници, които имате. Някой път сте натоварени с големи раници. Като тръгнете на екскурзия, не ви трябва много: един хляб от 400 грама, 2 ябълки и едно шише вода от кило, даже и това е много.

Вие казвате: „Какво да правим сега?“ Оставете това, то е болезнено състояние. Болният в болницата казва: „Аз като изляза от болницата, кой ще се грижи за мене?“ Ако искаш да се грижат за тебе, стой в болницата. Щом излезеш извън болницата, сам ще се грижиш за себе си. Ако искаш да се грижат за тебе, ти не трябва да излизаш от болницата. Вън от болницата не очаквай някой да ти послужи. Вие ще бъдете готови не на вас да служат, но вие да служите. В новото учение всеки трябва да служи на другите. Или най-малко, да служи на Бога и да обича Бога. Да каже: „Аз доста служих на себе си, сега ще служа на Господа.“ Досега сте служили на себе си, служили сте на хората, кому не сте служили? Виждам, всичко много добре направено, но не сте постигнали това, което сте искали.

Сега кое е новото в света? Сега говорят за нов порядък в света. Новият порядък е този: да любиш и да обичаш. Новият порядък е ти да бъдеш готов да помагаш на всичките. Новият порядък е да си здрав, да не мислиш, че си беден, но

да имаш всичките възможности вътре. Новото в света е да чуваш гласа на Онзи. То е разбраното. В небето ще се радват. Като започнеш да обичаш, да любиш, ще излезеш от болницата. Казват: „Поздравляваме те, че си излязъл. Досега имаше грижата на сестри милосердни да дойдат, да ни погледят, на лекарите, казват: „Колко си нещастен!“ Сега никакви сестри не трябва да те милват. Тия сестри, които те милваха, те те направиха такъв. Доста са милувките на Слънцето, на въздуха, на хубавите мисли, на хубавите чувства, на хубавите постъпки. Всички други неща настрани. То е охлузване на кожата. Ако дойдат 10 000 хора да ти целунат ръката, знаеш какво е? Там, в Рим, разправят, дето целуват статуята, трапчинка има на св. Петър. И желязото, и златото, като целуват хората, изтрива се.

Сега, това е за онези от вас, които искат да влязат в царството Божие. Пък онези, които не сте готови, стойте си. Малките деца нека стоят в количките си. Но онези, които са излезли от количките, да ходят. Казвате: „По-големи колички няма ли?“ Количките се свършиха, няма. На крачката си ще ходиш. Тия железници, параходи, то са колички за деца. Аз само като проектирам мисълта си, на Слънцето може да ида. На Месечината – и веднага съм на Месечината. Проектирам мисълта си и ходя на Сириус, нищо повече! Даже и една секунда не взема, аз съм там. Как? Ходя вечерно време и се разхождам около Слънцето, върна се весел. Разговарям се там с хората. Ама какво говоря, то е заради мен. Ако река да разправам, ще мислите, че моята чивия* е изхвъркнала. Те не мислят, че тяхната е хвъркнала, не моята. Докато имам чивия, привързан съм като вол; сега като излезе чивията ми, свободен съм, без чивия. И чивията е на място. Сега, като се качват някои по планините, се връзват с въже, за да не падне в някоя пропаст. Трябва да се върже, че ако се плъзне, може да иде в някоя пропаст. На място е връзването. Но каква нужда има една птица да се връзва с някой конец, да не би да падне?

* чивия (тур.) – *прост.* клечка, клин, обикн. за закрепване на едно нещо за друго, за затваряне на нещо; изхвърква (хвърква, мръдва) ми чивията – *разг.* не съм с ума си, побърквам се.

Казвам: Обичаш ли, любиш ли, ти си свободен; не ти трябва никакви връзки, никакви товари. Ти си свободен да слизаш от височината и да се качваш навсякъде безопасно. С обич и любов е безопасно. Без тях, и възета трябва да имате, и раница трябва да имате. Онези, които имат крилца, много добре, но които нямат, възета им трябва. Като израснат крилцата, не трябва възета.

Свободни трябва да бъдем! Старото няма да го хвърляте, докато не сте усвоили новото. Малките птички, докато се научат да хвъркат, само над гнездата хвъркат, после по-далече. Постепенно трябва да се научите с новото и да отхвърлите старото. Но докато учите новото, старото не трябва да го хвърляте. То е спомен за миналото.

Когато дойде обичта и любовта във вас, всички неща във вас, даже и най-черните, които сега имате, ще видите какво голямо богатство се крие, което вие не сте разбрали. Тогава вие ще разберете защо сте дошли на Земята, защо са дошли страданията и ще се радвате, че са минали. Ще се радвате на вашите страдания, ще се радвате на вашите мъчения. Като влезете в новото, в Обичта, радостта ще дойде. Сега ще страдате, за да се радвате за в бъдеще. Кога? – Когато приемете този Закон на Любовта и на Обичта. Тази любов и тази обич ще направят всички неща красиви.

Сега нека седи мисълта: Има две врати за освобождение. От затвора може да излезете или по Закона на Обичта, или по Закона на Любовта. По Закона на Обичта и Любовта може да подобрите здравето си, мислите си, сърцето си, навсякъде ще има подобрение. Ще имате желание да обичате Едного, да обичате Бога. Туй ще бъде нещо свещено в душата ви. Да се изпълни сърцето ви с радост, че има Едного в света, когото да обичате, и има Един, Който да ви обича. Тогава ще разберете какво е любов, какво е любов към Единия и какво е Неговото отношение към всички, какво е любов към всички.

Само от Бога може да разберете какво нещо е да обичаш всички. То не е заради нас. За да обичаш, трябва да дадеш. Дотолкоз, доколкото даваш, ти обичаш. Дотолкоз, доколкото любиш, дотолкоз възприемаш с радост. Сега, ако ви дадат една трошица, да не помислите, че е малко. Но като ти дадат

една трошица, да ти стане така приятно, като че ти дават един хубав хляб. Като ти дадат един лев, като че ти дават милиони. Като ти дадат една колиба, една платнена шатра, да мислиш, че си в палат, да ти е приятно. Ти, човекът на обичта, на любовта, като влезеш в една шатра, тя ще стане палат: и килими, и маси, и столове ще има, и ядене ще има. Като влезеш, този човек казва: „Много съжалявам, че нямам какво да Ви гостя.“ Ти казваш: „Ще дойде всичко“ – и всичко дойде. Той сам се учуди. Хляб немало – хлябът дошъл, захар немало – захарта дошла, вода немало – водата дошла, дрехи немало – дрехите дошли, децата – облечени, краката – изчистени. Като си замине човекът на обичта и на любовта, краката пак са нечисти, дрехи няма, всичко е постарому. Той като е там, всичко има, но щом той излезе, шатрата си е шатра, краката са кални, няма вода. Без въздух умираше има, с въздух живот има. С любов и обич живот има, без любов и обич живот няма.

Сега, да дойдем до музиката. (*Учителят извади цигулката.*) Аз свиря за себе си. Вие може да си мислите каквото искате. Когато Слънцето изгрява, то не иска да знае какво аз мисля и какво вие ще мислите, то не иска да знае. Вие ще бъдете свободни и аз ще бъда свободен. Сега няма да ви свиря това, което вие искате. То е изключено.

(*Учителят свири много силно и много тихо.*) Това е старото и новото: старото, което си заминава, и новото, което иде. Гръмогласното, то е старото. Туй тихото, то е новото, което сега иде. Това е музикално – какво значи старото и новото на музикален език.

„Отче наш“

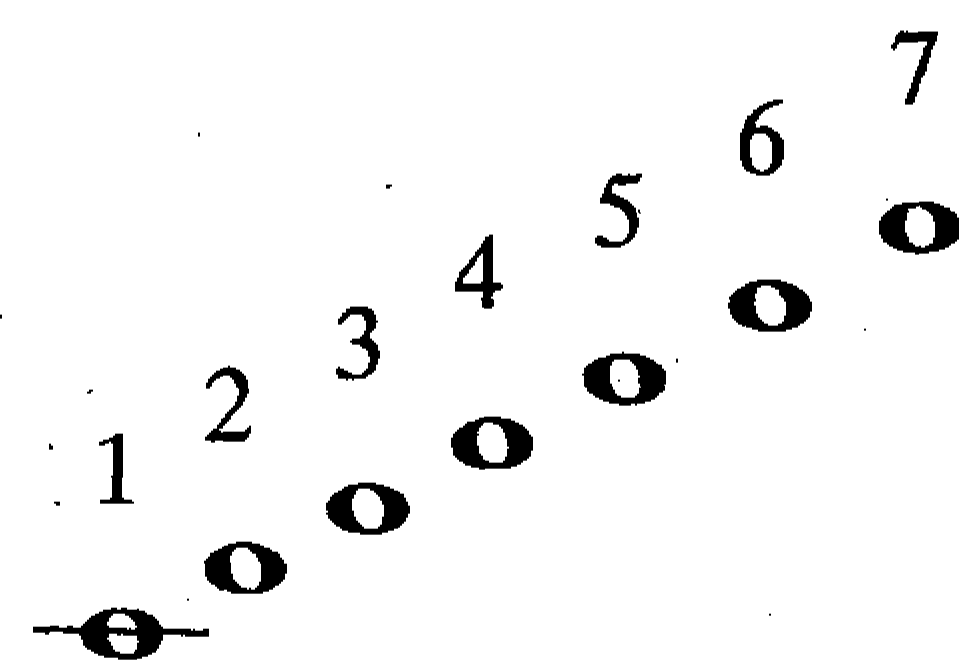
10-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 3.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

НОВ ЖИВОТ НА ПЕПЕРУДА

„Добрата молитва“

„Красив е животът“

Човешкият живот зависи от Божиите блага, които ни са дадени. Има проводници, през които идат благата. Човек не само трябва да върви по един път. Да кажем, имате теория по музиката, знаете само да изпеете гамата, 7-те тона. Какво могат да ви помогнат 7-те тона? Ако знаете тия тонове как да ги съчетавате, ще се ползвате. Вие се оплаквате от съдбата. Един добър певец или един добър свирец като знае как да съчетава тоновете, като вземе инструмента този музикант или като уповава на своя глас, за една вечер му дават 25 000 лева. Сега не е въпросът само за материалните работи, но всякога човек трябва да се стреми към известни придобивки. Ако не придобива, той губи.

(фиг. 11.1) Имате музикалната стълбица. Да кажем, единицата е до. То е символ. Ако пред тия нули поставите единица отпред, има 6 цифри с единицата. Ако това число са звонкови, колко правят? Може да са български левове. 7-те правят един милион. Да кажем, вие имате вяра в едно ста-

тическо положение. Казва: „Вярвам.“ Какво ще ви ползува? В какво вярваш? Казва: „Вярвам.“ Вярваш в музиката. Какво те ползува музиката, като вярваш? Ако с тази музика не разполагаш, какво те ползува? Ти вярваш във водата, но ако не разполагаш с водата, какво те ползува? Ти вярваш във въздуха, но ако не разполагаш с въздуха, какво те ползува? Казвате: „Всичко зависи от въздуха.“ Но въздухът си има свой език.

Тогава да ви разкажа една малка приказка, как дошъл

на Земята белият цвят. Преди да бъде създадена Земята, това било малко цвете, било в Божествената градина. Щом разказали, че Господ направил Небето и Земята и мислил да я устрои, решило това малко цвете да дойде на Земята. Дошло на Слънцето и по пътя на светлината дошло на Земята. Като дошло, таман чуло гласа на Господа, Който казал: [в] земята да порасте всичко, всички треви и цветя. И то взело участие в туй, че го посадили в планината. Казва: „Там Земята ми стана майка и Слънцето – баща, въздухът ми стана брат, а водата ми стана сестра.“ Започнало да разправя как този брат го занимавал, как му пял, как водата и тя му пяла, чистила му краката, всяка сутрин майката приготвявала храна, всяка сутрин бащата идел да го поздравява и то чувало неговия глас.

Ако въздухът не е ваш брат, ако водата не е ваша сестра, ако Земята не е ваша майка и ако Слънцето не ви е баща, вие не може да растете. Ако вземете в буквален смисъл Слънцето да е баща... Има едно слънце, което е баща. Сега говоря на вас, които разбирате. Човек, който яде нещо, разбира, може да му се говори! Онзи, на когото устата е затворена, не може да говори. Онзи, който има очи и вижда, може да му се говори; но онзи, на когото очите му са затворени и не вижда светлината, безпредметно е да му се говори.

Казвам: Във вас има много чувства, много способности, много сили имате и от много вие сте се обременили. Всички страдате, защо? От голям товар. За пример, ако давате някому храна и той няма зъби, зъбите паднали, не може да дъвче, какво ще го ползува храната? Два вида страдания има. Някой път гледаш яденето, но не ти го дават и страдаш. Казваш: „Нямам ядене.“ Някой път ви дадат ядене, но вие го нагълтате, не го сдъвчете. Най-първо страданието беше отвън, казваш: „Да ми се даде това ядене“, страдаш – не ти го дават. Дадат ти го, не си сдъвкал добре – започнеш да страдаш. Докато храната отвън не ти дават, страдаш по един начин, като приемеш несдъвкана храната, страдаш по друг начин. Знанието, което не е сдъвкано, причинява големи страдания. Някой казва: „Да имам знание.“ Отвън ще се мъчиш, като го нямаш; но отвътре като дойде знанието, пак ще се мъчиш.

Допуснете, че вас ви викат в България да оправите България. Кой ще бъде първият ваш проект? Казваш: „България може да се оправи.“ Вие може да дадете такъв проект. Как може да се оправи един дом? Казвате: къща трябва да се съгради; после, зимно време в тази къща трябва да гори огън; и после, жителите в тази къща трябва да имат храна. Казваш: „Да имат къща“, но как ще съградиш къщата? „Да имат огън“ – но как ще запалиш огъня? Имате брашно – трябва да знаете как да го замесите. Сега вие сте се спрели само на теоретическата страна. Казвате: „Да имаме, да дойде Духът в мене, умът ми да започне да работи.“ Умът постоянно работи. Не е било време, когато човешкият ум да не е работил. Преди вие да бяхте на Земята, човешкият ум работеше и след като замине човек от Земята, човешкият ум ще работи. Ние от човешко гледище мислим, че умът не работи. За нас не работи.

Та, сега трябва да се тури, както в една фабрика, един ремък на вашето колело и да вземете участие в общата работа. Трябва да започнем сега от елементарни работи. Кое е елементарното нещо на майката? – Да знае какво да даде. Кое е елементарното нещо на детето? – Да знае какво да вземе. Като се роди едно дете и искате да знаете какво ще излезе, още като проходи, ако искате да знаете какво ще излезе от него, турете перо, турете му една сабя, турете му пари, турете му книги и вижте какво ще пипне. Което пипне първо, такъв ще стане. Или турете му една кадилница с тамян, ако я пипне, поп ще стане. То е само за изяснение.

Казвам: Онова, което най-първо привлича живота на нашия ум, към него се стремим. Привлича те тебе червената светлина – то е животът. Привлича те портокалената светлина – това е индивидуализирането на човека. Привлича те зеленият цвят – ти обичаш париците. Привлича те жълтият цвят – ти обичаш знанието. Привлича те синият цвят – ти обичаш вярата, надеждата. Или виолетовият цвят те привлича – ти искаш да заповядваш в света. Щом обичаш виолетовия цвят, ти обичаш да заповядваш. Ти искаш в училището да учиш – наблюдавай, ако учителят носи люляков цвят и ти си много честолюбив, в туй училище не ходи, защото той

обича да заповядва, пък ти си честолюбив. Ако учителят ходи в градината, наблюдавай при кои цветя се спира. Ако се спре при жълтите цветя, иди при него. Виж кои цветя. После за себе си виж – кое те привлича в света. Ако ти турят една торба със злато, жълтият цвят ще излезе навън, няма ли да се приближите? Кой как мине, ще си вземе за спомен. Като се върна, всичките плодове влезли в джобовете. Една вода като мине през градината, не е лошо, че е минала, но да полее градината, че от тази градина да излезе плод. Всички наши мисли, всички наши желания трябва да произведат нещо. Ако една мисъл влезе и седи в статическо положение в човека, тя е товар. Ако едно желание влезе и не се реализира, то е товар. Ако една постъпка влезе и не се приложи, тя е товар.

Сега, това са елементарни работи. Казвате: Ние го знаем това. Я ми изпейте тона до на червения цвят, изпейте ми до на портокаления цвят, изпейте ми до на зеления цвят, изпейте ми до на жълтия цвят, на синия цвят. Мнозина говорят за музика. Лесно се говори. Трябва да знаеш, трябва да има някой да те научи. Бог създаде света, Той е създател и Учител, да учат хората. Целият свят, в който живеете, трябва да учите. Сега се занимавате с хората, кой е добър и кой – лош. Какво значи човек да бъде добър? Лошият извади сабята. Щом се противиш, с ножа той разрешава. А пък добрият какво избира? Добрият избира житото и ходи да го сажда. Онзи, който носи сабята, ако житото го няма, в ръката ще може ли да държи сабята? Силен е в ръцете, но житото му дава сила. Казва: „Да имам сабя, всичко ще направя.“ Хубаво, ако нямаш хляб, какво ще направиш? Даже и силният, ако няма хляб, и той не може да тури своята наука.

Това сега трябва да приложите в живота, да видите какво може да направите. Най-първо, отучете се да съдите. Вие сега се съдите. Един човек, за да се съди, трябва да бъде много учен. Вие сега казвате: „Аз не съм добър човек“ или за друг казвате, че е добър. На какво основание казвате, че сте лош човек? Ако дойде един хирург, имате един тумор или цирей, който по никой начин не узрява, не може [ли] да се разреже, да се освободи човек? Казва: „Много страдания

ми причини.“ Причини ви човекът много страдания, но ви причини и добро. Даже най-хубавото ядене, ако не знаете как да го ядете, ще ви причини вреда. Този човек, който ви дава яденето, може да е имал най-доброто желание, но вие, ако вие не знаете да ядете, ще ви причини страдание. Ние живеем в един свят и благословенията, които Бог ни е дал, не ги употребяваме и така се намираме в едно противоречие.

Сега да допуснем, че вие искате да бъдете богат. Вашата идея за богатството каква е? Вие искате да бъдете богат, но с пари може ли да бъдеш богат? До каква идея сте дошли, с какво число може да бъде вашето богатство? Музикантът, за да бъде музикант, най-първо му трябва 7 тона, 7 числа му трябва. Той не може да бъде богат с малко. Някой казва: „Да имам 1000 лева, да имам 2000 лева...“ Какво ще направиш с 2000 лева? „Да имам 3, 4, 5, 6, 7000 лева...“ Може да са 7000 звонкови турски лири или английски лири, злато. 7000 лири колко струват? Ако са 7000 диаманта като кокоши яйца? Да кажем, трябва ви един диамант. Най-малко ви трябва 5 диаманта, 5 сетива имате – по един за всяко сетиво. За ръцете – един диамант, за устата – втори диамант, за носа – трети, за ушите ви трябва един диамант, за очите ви трябва диамант, и то голям, не такива малки, не като лешник, но като големи орехи.

Това са сега пояснения. На коя ваша дарба вие разполагате най-вече? Казва: да обичате някого. Знаеш каква беля може да си навлечеш с любовта. Най-голямото благо може да постигнеш, но и най-големите злини ще постигнеш с любовта. Да допуснем, ти си естественик, намериш едно яйце на някоя боа, не знаеш какво е. Виждаш туй яйце интересно, вземеш го и му даваш условия да се излюпи. Най-първо го виждаш малко, но после стане една голяма змия, земчуга, 6–7 метра дълга, тежи 300 килограма. Питам: като измътиш това яйце, тази земчуга иска ядене. Ако не знаеш да я храниш, ще погълне тебе.

Сега всички говорите за любовта. Ти в любовта трябва да знаеш какво да избираш. Вие искате много да знаете, но и в знанието има такива яйца на някоя боа. Да кажем, дойде ти идеята: има ли Господ или няма. То е змийско яйце. „Няма

Го Господа.“ Щом Го няма, ти удариш нашироко. Ако има Господ, ти от страх ще живееш добре. Щом Го няма, тогава ти караш както искаш. Ти нямаш идея за Бога. Господ и да го няма, пак живееш добре. Какво значи „няма Господ“? Господ като създаде човека, отдалечи се от него, за да не му препятствува. Той не иска като някой орел да седи, оставя го свободен, за да може да се развива, отдалече поглежда. Че Го няма в тебе, че е надалече, то е друг въпрос.

Та, казвам: И в безверието Господ е там. Само, в безверието Господ е много далече, във вярата Господ е много близо. Ти си добил знанието, Господ иска да те изпита. В безверието Той ти предал урока и във вярата ще те изпитва. Та мене щом ми кажат, че някой [е] безверник, казвам: предават му урока. Щом казва, че е вярващ, идват да го изпитват. Какво противоречие има? Казват: „Намерил Господа.“ Казвам: Предали са му урока. Предал учителят урока и си заминал от класа. Иде да те изпитва, иде в класа. Няма го учителят в класа, учениците дигат шум колкото искат. Щом кажат, че учителят иде, всички са по местата си мирно. Като влезе учителят, ще каже, че тия ученици са много мирни. При учителя са мирни; щом излезе учителят, никак не са мирни.

Преди години в Гърново бях на едно лозе. Изучавах един дълбок въпрос в природата. Наблизо бяха се насъбрали хиляди врабчета и те искат да ми помогнат, но като ми помагат, дигат шум. Трябваше да ходя да ги гоня, но аз седнах да мисля, а те чуруликат. По някой път се спирах и ги гледах, разправят се нещо. Един ден гледам, всички млъкнаха, като че ги пресекна нещо. Да хвъркнаха – не са. Какво стана с тях? Всички млъкнаха, тъй че се заинтересувах. Отивам и гледам, един сокол кацнал насреща им и всички го гледат, те хиляди се наредили. Казвам: „Какво правите?“ Всичките мълчат. Никое не се мърда. Казвам: да имам фотография, да ги фотографирам, какво почитание, какво уважение! Казват: „Учителю, каквото кажеш, ще го направим.“ Всички се наврели навътре, по-далеч да са от учителя. Той седи и ги гледа. Аз му виждам целта. Той иска най-способният ученик да го изкара на изпит. Те всички не знаят и се оттеглили навътре. Седя, гледа ги, гледа ги около 5 минути и най-последно

казва: „Няма способни ученици за изпитване“ и си хвъркна. Като хвъркна, веднага се чу пак чуруликане. Отиде си учителят. Аз виждам една философия. Аз не мога да заставам тия птиченца така да седят, той ги заставам, всичките кротуват, не се мърдат. Аз не мога да ги заставам така мирно да седят. Туй, което соколът има, на мене ми трябва може би 20 години, за да го направя.

Сега ще ви приведа друг пример. Среща д-р Бъкли един писател, който издава един вестник в Америка, един свой приятел. Казва: „Къде си ходил?“ Срещат се в Чикаго. Казва: „Ходих да гледам как един заповядва на бълхите да маршируват, дефилират като войници на полкове, на роти, на взводове.“ Казва му: „Остави се, какво ме занимаваш, аз, д-р Бъкли, на мене ще ми разправяш, че заповядвал някой на бълхите, как ще дефилират като войници?“ – „Ела – казва – да видиш.“ Отиват – в една плоскост под стъкло наредени може би повече от 10 000 бълхи, всички наредени на взводове и като им говори, всички тия бълхи като войници вървят под стъклото. Онзи им заповядва, пък те маршируват. Онзи, който им заповядва, казва: „То е дарба, носим го ние в нашия род. Най-голямата мъчнотия, която срещаме при бълхите, [е] докато ги научим да маршируват и докато ги отучим да скачат.“ Ще я турят между две стъкла, да я отучат да скача. Щом я отучат да скача, може да я научат като войник да дефилира. Щом скача, туй изкуство не може да го научи. Та, казвам: Ако бълхите могат да се научат като войници, ние какво ще кажем. Ние ще кажем ли, че не можем да направим нещо в света, което е невъзможно?

Та, има хора, които, като идат при един кошер, имат силата да изкарат всичките пчели въвн от кошера да излязат и да [накачат] по него, като че ли е царица и после пак да се върнат в кошера – той им заповядва. Ако човек не знае законите на своята мисъл, какво му липсва... Сега ние това учим. Не е лесна работа човек да се справи с една своя мисъл. Нещо неуловимо е, не е нещо, което механически може да се хване. Казва някой: да бъдем господари на своята мисъл. Упражнявали ли сте [се], да видите как човек може да бъде господар на своята мисъл? Направете опит само една минута

да държите една мисъл в ума си, да видите колко е мъчно.

Отива в Индия един индуски ученик при един виден индуски учител, да му разправи нещо за любовта. Казва му учителят: „10 дена за всичко може да мислиш, но само за носорога няма да мислиш, няма да го допушаш в ума си.“ Връща се ученикът след 10 дена и казва: „За нищо друго не мислех, освен за носорога. През всичкото време носорогът седи в ума ми.“ Не е ли същото противоречие, че Адам и Ева не мислеха за нищо друго, но за забраненото дърво? Същият закон е: „От всичките дървета може да ядете, само от дървото на познание [на] доброто и злото няма да ядете.“ Като им каза, мина доста време. Мине Адам, погледне дървото и си помисли: „Хубаво е да се похапне.“ Мине Ева, погледне, и тя си помисли: „Хубаво е да се похапне.“ Минаваха, заминаваха, оживя вече. Като мина Ева веднъж, там беше онзи учител и каза: „Туй е дървото. От това дърво ако ядете, хора ще станете.“

Сега вие казвате: „Какво да правим вече?“ Какво иска природата от вас, вие как схващате? Вие казвате: „Да се уреди животът.“ Че как ще го уредим? Както ние го уреждаме, ще го уредим. Как го уреждат големите държави като Америка и Япония, как го уреждат? (Преди един ден си обявиха война*.) Музикално го уреждат – свирят всичките ноти. Има такива ноти голямокалибрени, и половини има, и четвъртини има, и осмини, и шестнайсетини, и трийсет-и-вторини, и шейсет-и-четвъртини има. Една бомба като се пукне на такива малки парчета, на по-малки ноти, като те засегне едно от тия малки парчета, от тази музика напише се нотата вече и ти я носиш със себе си.

По някой път вие питате защо се бият хората. Че какво трябва да правят? Ти като ядеш, защо ядеш, не може ли без да ядеш? Ти като приемаш храната, защо не я глътнеш цяла? Като вземеш едно парченце, най-първо си много любезен към храната, казваш ѝ: „Не бой се.“ Ти ѝ разправяш, че ще бъде царски приета. Но щом влезе вътре в устата, ти пак ѝ

* Войната между Япония и САЩ започва на 7 декември 1941 г. с японското нападение над американската база Пърл Харбър.

разправяш, че ще ѝ снемеш дрехата и ще я пратиш в апартамента долу. Като ѝ снемеш дрехата, тя влезе в апартамента, там ще има друго джуруликане. Там пак ѝ снимаш дрехата и я пратиш в дробовете. Там ще има друго джуруликане, известна течност ще има, ще дойде горенето, изпращаш после в мозъка. Ако някой път попитате тази храна, която е минала през човека, дали ще иска пак да мине, тя ще каже, че втори път не минава. Казва: „Който не е опитал, да минава.“ Един американец веднъж се спуснал от ниагарския водопад в една бъчва, че като го извадили, казва: „Да ми дадат и целия свят, не влизам втори път в бъчвата.“ Водата го е джуруликала така.

Начинът, по който ние ядем, е елементарен. Когато се усъвършенствуваме, ще стане подобрене. Казва: „Кога ще се подобрят хората?“ Гледам как ядат. Казвам: Дълго време се изисква, докато се подобри светът. В яденето няма подобрене. Най-първо трябва да започнем със своя ум. Да има поне мир в ума. Тия постоянните противоречия, които се срещат в човешкия ум, трябва да престанат. Тия, постоянните противоречия в сърцето трябва да престанат. Да дойде една вътрешна хармония. И може да се постигне тя. Ако иска някой да бъде добър певец, трябва баща му и майка му да са го родили певец. Ако иска някой да бъде добър, трябва баща му и майка му да са го родили добър.

Та, казвам: Новото в света, което иде, няма да дойде по механически начин. Всичките хора трябва да се родят изново. Една гъсеница, докато си не направи пашкул и да се роди изново, да стане пеперуда, тя не може да се отучи от стария навик да яде листа. Щом се роди като пеперуда, престава. Казва: „Старото мина, сега – новото.“ Тя се учи да яде, има особени апартаменти за яденето, вземе една тънка течност, най-хубавото взема, няма дъвкане. Та сега, като ви говоря, вие се намирате в положението на човек, който има много големи задължения, имате по 100 000–200 000 лева дълг. Казва ти: „Ще плащаш.“ Как ще плащаш на тия години, отде ще вземеш? Има един начин на освобождение. Ти мислиш, мислиш, какво ще измислиш? Онзи, комуто дължиш, казва: „Ще платиш.“ Откъде ще вземеш? Има един начин. Един

ден дойде един човек и ти казва: „Искате ли да бъдете свободен? Аз може да ви освободя, но ако се решите да живеете по един нов начин. Този път, по който направихте тия борчове, да не ходите по тоя път вече. Честна дума ми дайте.“ – „Давам Ви честна дума.“ Веднага той плаща на всичките длъжници и те освобождава. Казва: „Дайте полиците“, накъса ги и вие сте свободен.

Та, казвам: Когато аз говоря за любовта, разбирам, когато дойде любовта в света, да ликвидирате с всички стари дългове на хората, старите мисли, желаниа и всички тия тревоги да ликвидирате, да дойде новият живот, да започне хубавото пеение. Ще започнем хубаво да рисуваме. Сега гледаме художниците: като не знаят какво да рисуват, ще вземе една тенекия от тези риби, някое счупено тенеке, ще го нарисува, ще нарисува някоя хилава стара къща. Гледам, някой човек нарисуван в едно болезнено състояние. То е безпредметно. Ще рисуват стомаха болен, дробовете болни – то е старото. Какви трябва да бъдат здравите дробове, какъв трябва да бъде здравият стомах, какъв трябва да бъде здравият мозък, здравите очи, здравите уши? Гледам, сега изучават ирисовата диагноза, казва: „Знаете какви болести има в очите?“ Казвам: Не ме интересуват болестите в очите. Мене ме интересува, като погледна окото, има ли знака, че той е умен човек. Като погледна окото, ме интересува има ли знака, че той е добър човек, има ли в окото знака, че той е милосърден човек, има ли в окото, че той е трудолюбив човек, има ли в окото, че той обича Истината. Всичко в окото го има. Тия болезнени състояния не ме интересуват. Казва: „В окото има признак, че той има тумор.“ Какво трябва да се прави? Трябва да се разрязва стомаха и да се изважда туморът. Кое е по хубаво: да виждаш туморите на хората или да виждаш техните добродетели?

Та, казвам: Има една диагноза, когато изучаваме любовта, която живее в очите на хората. Очите са цяла една градина, дето са посадени всички най-хубави цветя на Любовта и на Божествената обич. Ще видиш там цял един свят. Другото като погледнеш, развалини. И това го считат наука. Наука за развалините. Нас тази наука не ни интересува вече. Какво

ви интересува вас да се занимавате с дълговете на хората, че този имал толкоз да дава и онзи имал толкоз да дава. Добре, един има 1000, други – 2, други – 10, 20, 100 000, някой – милион. Хубаво, един ден ще имате една статистика, кой колко има да дава. Да допуснем, че знаете кой колко приход има. Но вашият живот не зависи от онова, което има да давате. То ще ви ограничи. Нито от вашите приходи зависи животът. Животът зависи от две неща: животът зависи от Любовта, животът зависи от Обичта. Другите са второстепенни. Ако имате любов и обич, вие ще бъдете свободен човек, няма да бъдете изложен на голямо изпитание и изпитанията, които ги имате, лесно ще ги разрешавате.

Сега всички казвате: „Ще умрем, ще идем в оня свят.“ На кое вие вярвате? Господ ви е пратил в света тук сега да се учите. В това не вярвате, а вярвате, че като умрете, ще се учите в другия свят. Турците казват: [Ölme atım, ölme, uza uonca biçesegiz *], което значи на български „Трай, коньо, за зелена трева.“ Представете си сега, че в човешките умове има голяма тежест и в човешките сърца има голяма тежест – в какво ще седи освобождението? Умът трябва да се освободи от своята тежест, трябва един свободен свят. Умът не трябва да се претоварва с тежест. Мислите са направени от най-леката материя. След туй, чувствата са по-плътни и човешките постъпки са още по-плътни. Но сравнени със сегашния живот, с онова, което ние желаем, те са почти без тежест. Най-първо освободете ума си. Вие седите и казвате: „Моето се свърши.“ Вие сте станали на 45 години и мислите, че сте остарели, започвате да чакате за онзи свят. Знаеш какво се случва в оня свят?

Аз съм превождал и друг път онзи пример. При един богаташ живеел един много добър слуга. 10 години му служил и не му платил, изпъдил го, без пет пари да му даде. Той излязъл и за пръв път слугата пожелал да го набие. Казва: „Искам този богатия, да го набия. Искам да го намеря някъде и да му ударя един бой, да види той как 10 години се

* Буквално преведено: „Не умирай, коньо, не умирай, през лятото люцерна ще косим.“

служи без да платиш, без да даде пари.“ Минали се още 10 години, чул той, че умрял богатият. Казва: „Сега ще ида да го набия, че той да знае.“ Богатият пък ял нещо, задушил се и на гърлото останало. Обичаят бил тогава да ги не погребват вечер, но на другия ден. Слугата взел една тояга и като го зачесал, стъпил на корема му. Тогава тази хапка отскочила навън. Той започнал да диша свободно и оживял. Казва: „Чакай, не ме бий.“ – „Ти знаеш ли кой съм? 10 години ти служих и не ми плати.“ – „Ще ти платя 10 пъти повече. Много ти благодаря, че дойде да ме биеш. Ако не беше ме бил, не щях да оживея.“

Казвам: Онзи след 10 години като дойде да ви бие, да оживеете. Странанията в света са, за да оживеете. Защото без тия страдания в света не може да има живот. Вие, щом се приближите при един човек, който е песимист, усещате една студенина. Някои хора ви привличат, пък някои хора не ви привличат. Нашите хубави мисли, които храним, нашите хубави чувства, които храним, са които привличат хората. Без тия мисли, без тия чувства хората не се привличат. Даже от невидимия свят нашите хубави мисли и желания са, които привличат и по-напреднали същества. Тъй, както цветът ни привлича, кое ни привлича в цвета? Уханието. После, плодовете, онова, което съдържат в себе си. Нашата мисъл в света е тъй необходима, както плодните дървета са необходими за нас. Нашите чувства са тъй необходими за света, както цветята са необходими за пчелите. Сега не мислете, както мислите. Вие с вашите мисли и чувства градите вашето бъдеще.

Сега вие вярвате, че Христос дошъл. Какво нещо е Христос? Той е Божията любов в света. Какво нещо е да чуеш гласа на Любовта! Тази Любов от хиляди години не е преставала да зове хората да се проявяват тъй, както Господ иска. Не е идеята на един калугерин, не е идеята на един свещеник, на един владика или на един съдия или на един философ – животът е нещо повече, отколкото ние мислим. То е най-хубавото нещо, което Бог ни е дал. За да обичаме живота, ние трябва да се радваме на всичко онова, което Бог е създал и дадените работи няма всички да разберем, но всичко съставя предметно учение.

Сега вие какво желаете? Вие сте желали да пораснете – пораснахте. Желали сте да идете в училище и учихте. Някой от вас е пожелал голям да стане и както виждам, големи чиновци имате. Някои сте станали бащи, някои сте станали майки, братя, сестри – все големи работи. Питам ви: Щастливи ли сте? Като майка щастливи ли сте? Като баща щастливи ли сте? Като сестра щастливи ли сте? Една нота е щастието и който я има, нека да я изпее, както трябва. Нотата очаква някой да я изпее. Да изпееш една нота значи да ѝ кажеш една сладка дума. Тя чака някой да я изпее. Като я изпее, става ѝ приятно, ти живот даваш на тази нота. Една нота трябва да я биеш както богатия. Трябва да я набиеш хубаво и да я изпееш. Тя седи в едно мълчаливо състояние. Да допуснем, че страдаш, имаш една болест. Ако можеш да вземеш един тон, който да подигне трептенията (защото от болката се намалили трептенията ти на крака и затова кракът те боли), ако можеш да повдигнеш нормалните трептения на организма, болестта изчезва. Вземете един тъпан. Прах има набран на него, духате, не може да се дигне. Ако вземете пръчки и започвате да удряте този барабан, от силните трептения прахът изскача и барабанът се изчиства от праха.

Човек трябва да има един организъм подвижен. Умът не трябва да бъде застоял, в едно застояло състояние, но да мисли. Тревогата не е мисъл. Лошите чувства, това не е трептение. Мисълта трябва да разрушава постоянно и светла трябва да бъде мисълта. Вие живеете в един свят, който е направен от едно Същество, Кое е най-добро. Няма по-добро и по-разумно същество от Бога. При Него живеете и сте недоволни. Защо сте недоволни? Аз да ви отговоря. Защото не учите. Той иска да учите предметите.

Та, казвам сега: Я ми изпейте *до*! Как ще изпееш *до*, когато посяваш житото? Как ще изпееш *до*, когато раждаш? Ти се връщаш [към] Бога и искаш да четеш молитви. Трябва да знаеш основния тон на молитвите, как ще се помолиш на Бога. Старите молитви, вие може да се молите повече от мене.

В какво седи молитвата? Ти не може да се молиш, ако в дадения случай не си готов да жертвуваш всичко. Бог е съз-

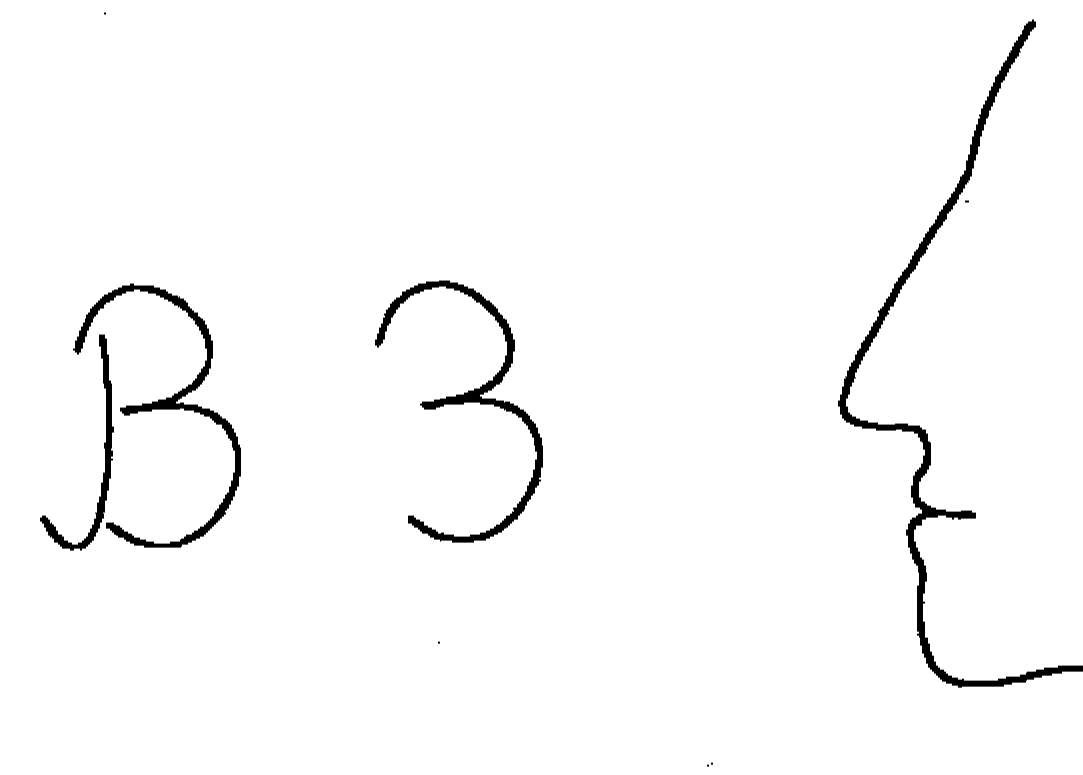
дал света от себе си, турил всичките възможности. В ума на Бога седи всичките хора да бъдат щастливи. Той това иска. За да бъдат хората щастливи, трябва да бъдат свободни. Доброволно трябва да приемат щастието.

Нали говорим как се обичате помежду си. Вие като се срещате, не търсите хубавите работи, но като срещнеш един човек, казваш: „Очите гурелясали.“ Често някои ми правят бележка, аз, който ходя така изправно. Казват: „Учителю, яката малко да се оправи.“ После – ланецът. Хубави работи са. Аз, щом видя една погрешка в хората, погледна у себе си. Като видя някой човек [да] прави една погрешка, погледна и видя, че обувката ми са кални. Очистя обувката си и този човек се оправи. Най-първо, този човек е навъсен. Погледна: обувката ми са нечисти. Изчистя обувката си и той стане весел. Значи неговото разположение зависи от моите обувки. Да направя въпроса по-ясен: Ида до един дом с кални обувки. Като ме види, гледам: той става сериозен, понеже обувката ми са кални. Уплаши се човекът, има килими постлани. Спра се, изчистя си или си изуя обувката, гледам: просветне му

лицето, че съм умен човек, весело му стане. Значи как ще ме посрещне, зависи от моите кални обувки. Като изуя обувката, добре ме посреща.

Сега изпейте ми *вяра*. *Вяра* е от два тона. Хубаво, изпейте *вяра*, не някоя песен за *вярата*, но как ще изпееш ду-

мата *вяра*? Отиваш при банкерина – ако изпееш хубаво, ще му повдигнеш ума и сърцето, каквото искаш, ще ти даде. Ако не го изпееш, нищо няма да ти даде. Ха на мене ми изпей *вяра*. По един наполеон ще ви дам, ако изпеете *вяра* както трябва. То не е малко, 4000 лева е един наполеон. Или, как ще изпеете една песен: „Яж най-сладката храна.“ „Сладката храна“ как ще я изпеете? Отвесната черта на *В*-то трябва да се [сложи – означава], че може да ядеш. (фиг. 11.2) *Вярата* вече започва с едно чувство. От чувствата ще минеш в ума. В света ще дойде едно голямо противоречие, туй да ви не

смущава. (Учителят нагласява цигулката си.) Понеже основният тон на ума е сол и на сърцето е фа, надеждата е към сърцето, вярата е към ума. (Учителят свири и пее „вяра“. Всички изпяхме няколко пъти. Първо силно, после тихо.) Сега какво може да направи вярата. Дайте ми две думи, които на вас ви харесват най-вече. Да вземем думите: „Добър е човек, що люби.“ (Учителят пее:)

От мене човек ще стане,
както Бог ме е създал.

Минаха тъжни години неразбрани.

Главата ми побеля от лош живот,

а сега ние вече сме решили

на Бога да служим

и Неговата воля да вършим.

Само така добри хора ще станем.

(Учителят пее:)

Ти си роден за певец.

Сутрин като станеш,

не се потривай, но пей.

Пей, без да се потриваш.

Пей, без да се почесваш.

Пей новата песен на живота.

Пей, вложи надежда в сърцето си

и вяра в ума си.

Повикай любовта в душата си,

обикни ближните си.

Така ще се поправи светът. Трябва да се пее.

Казвам: Сега е настанало времето, когато трябва да извършим нещо, най-малкото. Каквото става в света, Бог ще го изправи. Че се бият хората, за добро е. Че се раждат, за добро е. Страдаш – за добро е. Зле е, понеже не мислим, както Господ мисли. Зле става заради* нас. Ние се месим в Божиите работи. Един плод най-първо е стипчив, после постепенно става сладък. Някои най-хубави круши имат трънчета, бодили. Но ни най-малко круша, която има бодили, е

* заради – диал. за.

лоша. Ние не знаем кои са били причините, че тя има бодили. Розата има малки бодили, за хубаво е.

На тия остри места на бодилите се набира излишното електричество и тия растения, които усещат, че има изобилна енергия, която може да ги измъчва, направиха бодилите и през тях излиза излишната енергия. Бодилите на цветята и дърветата са отдушници за лошите състояния, които имат. Вие ако имате един трън, той е отдушник. Като се събира тази енергия там, на остри места, пък някой път от там ще приемете и хубавите работи. Когато сте в едно добро състояние, не показва ваша сила. Когато имате най-лошото разположение и мислите добре, вие сте силен човек. Като страдате отвън, то се дължи отвън, вие сте влезли в чужд живот. Неразположението, което имате, се дължи, че вие сте влезли в чужд живот. Ако влезнете в един клозет, който е нечист, неприятно ви е. Излезте. Влезли сте в чужд клозет. Или дават ти една храна, която е развалена – не я яж.

Та, казвам: Не сме господари. Бог ни е поставил господари на положението, да изберем чистото, което Бог ни е дал. Щом намерим, че не е Божествено, не се занимавай с него. Търсете само Божественото, което съгражда в ума ви, което съгражда в сърцето ви, търсете Божественото, което въздига душата ви. Ако дойдат вашите мисли, кажете: „То е частично.“ В София има дим, който излиза от хилядите комини, които пушат, но не че целият свят е в дим. Като дойде вятърът, отнесе този дим. Мисълта трябва да дойде да почисти дима, който ви е измъчвал. Всички трябва да мислите. Всеки, който може да пее, може да мисли.

Пеението е едно здравословно състояние. Намирам, че всички хора, които не пеят, страдат много; които пеят, помалко страдат. Вътре пейте. Щом пееш, ти се ползуваш. Каквато и болка да имате, пейте. В това седи новият живот. Онзи извор, който тече, се чисти. Човек, който пее, се чисти. Един метод за чистене на съзнанието е пеението. Не да пеете отвън като изкуство. Като изкуство е друг въпрос. Пеението е като един начин за усъвършенствуване. Чистотата постоянно трябва да я носите. Тихо да пееш, на себе си пей.

Всяка сутрин като станете, извикайте най-хубавите мис-

ли. Ако дойдат мрачни мисли, извикайте хубавите чувства, защото живеете в Бога. Живеем и се движим в Бога. Ние живеем и се движим в Бога и носим нашите нечистотии. А пък трябва да очистим себе си, като дойде Бог в нас, да е чисто. Ние искаме Той като дойде, Той да очисти. Той ще изпрати Духа Си, но трябва да вземем участие и първото нещо е да очистим ума си. Не може да очистим сърцето; сърцето може да го не каляме. Не каляй ума си, не каляй сърцето си! Пък ние сме в един свят, дето се калят. Всяка нечиста мисъл може да окаля когото и да е. Всяка нечиста мисъл, тя ще остави петно.

Та, казвам: При всичките тия петна трябва да знаем да сме на такова разстояние, че да не се петним. Затуй, като се приближаваме при хората, трябва да знаем какви са и на каква дистанция да се поставим. Сега безразборно живеем и безразборно страдаме.

Сега като ви говоря, знанието, което имате сега, ще ви служи да направите както гъсеницата прави – да си направите пашкул. Щом си направите пашкул, ще учите друго знание. Тази мрежа вие не може да направите. Тънката мрежа вие не може да направите. Ако не бяхте гъсеница, мрежата като гъсеница ще ви се даде. Знанието, хубавата дреха, с която ще ви облекат, новото тяло, в което ще се облечете, от цветята ще имате нова храна. Сега в Любовта щом влизаме, ние вече изучаваме закона на пеперудите. Ако мислим като гъсеница, ще развалим живота.

Трябва да престанем да мислим като гъсеница. Като гъсеница животът беше лош, но животът на пеперудата грамадно се различава от живота на гъсеницата.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

*11-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 10.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

УМЪТ И СЪРЦЕТО

„Добрата молитва“

„Венир Бенир“

„Ще се развеселя“

(Направихме упражнението: Ръцете нагоре – поемане, задържане ръцете горе над главата с допрени пръсти – задържане, спускане ръцете настрани – издишане.

Цвете ръце наляво с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата, докато дойде настрани. Лявата отива при дясната с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, докато дойде настрани.)

Мислете: „Какво мога да направя.“ Всеки да мисли върху: „Какво мога да направя.“ Какво може да направи човек? Най-първо, може да работи с устата си. Може да работи с носа си. Може да работи с очите си, значи възприема. Може да работи с ушите си, с ръцете си, с краката си. Нали има една дума на санскритски – *гуна, гунос*. Няма да ви го кажа, защото българите имат *гуна, куна* – то е една и съща дума. *Гоня* е все същият глагол, излиза от същия корен. *Гоня нещо* – имам някакъв стремеж, някакво желание неопределено. Така житното зърно седи в хамбара, има една идея, че се притеснява. Като го посеят на нивата, веднага това желание се проявява. Като се намира в лошо състояние, като го зароят в почвата, събуди се в него желание да се освободи от тия ограничения, които има.

Човек, докато не го извадят от хамбара и не го посеят, не може да се прояви неговото желание. Има желание, но не знае посоката. Щом го посадят, определи се посоката, то расте в две направления: нагоре и надолу, или казано другояче, нагоре към Слънцето и надолу към Земята. Земята сме ние, към себе си; законът към ближните е вълн от тебе. Най-първо човек обръща внимание на себе си, после обръща внимание на другите хора.

Сега вие седите и се питате какво може да направите. След като е ял човек, какво може да направи? Не само да яде, но цяло изкуство е човек да знае как да яде. Вие като ядете, какво си казвате? Защо животните ядат и нищо не казват? В тях има желание да свършат работата. Животните ги считаме работници, които само са ангажирани да свършат работата и да идат да почиват. Едно животно, след като се наяло, седнало под някое дърво да си почива. В топлите места е така. Тук се нарушила хармонията. Поетът вече съзерцава, в един друг свят е, не е на Земята. Сега, вие по някой път искате да си почивате, да сте щастливи. То е състояние на животните. В миналото човек искал да си помечтае. Станеш, идеш, има богата растителност, наядеш се и легнеш, погледнеш нагоре, казваш: „Всичко е добро.“ При сегашния живот се вижда, че всичко не е добро. Защо едно време било добро, пък сега не е добро? Кое ви дава повод да мислите, че нещата не са добри?

Сега допуснете, че зимно време имате въглища, всички удобства да си запалите собата*, но имате едно разположение – не искате да станете. Гледате собата, че трябва да се запали, но гледате някой друг да дойде да запали собата. Не искате вие сами да я запалите, но казвате: „Да има някой да я запали...“ Вие имате всичките удобства, но някой път се противите. Всичко имате, запалки имате, кибрит нямате. Какво трябва да правите при такива условия? Имате един кремък, имате едно огниво, имате прахан. С кибрита лесно става, вземете клечката, драснете, запалите. С огнивото е много трудна работа, трябва да знаете как да драснете, така да цъкнете, че искрата да иде точно на праханта. Вие цъкнете, но искрата иде в друга посока.

По някой път в живота вие искате да постигнете нещо и цъкнете. Искрите, които излизат, не падат на условията. Праханта са условията, при които може да се появи огънят. По някой път казвате, че трябва да има по една гуна да ви гони. Или вие трябва да гоните, или вас трябва да гонят. Сега, когато една хрътка гони заека, и хрътката бяга, и заекът

* соба (от унг.) – диал. печка.

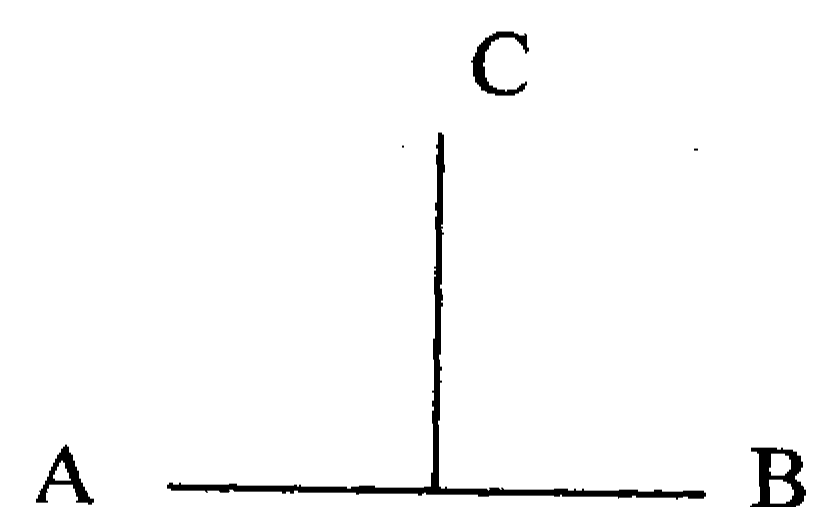
бяга. Кой печели? И двамата печелят. Ако заекът надбегне хрътката, радва се, че е успял да спаси живота си; ако хрътката надбегне заека, тя се радва, че е могла да хване друг един живот, който да приложи на своя живот.

Питам: Хрътка ли искате да бъдете или заек? Защото в единия случай или вие трябва да гоните някого, или вие да бягате. Сега казвате: „Аз не съм се научил да бягам.“ Всеки бяга. Някой голям камък се търкулил от планината, търкаля се, бяга надолу. Парата, която се нагорещява, нагоре отива. Трябва да имате една ясна представа. Имате нещо, което ви безпокои. Безпокойството на какво се дължи? Вие искате да постигнете нещо, но седите, гладен сте. Значи гладът не го създадохте вие, но той е едно естествено състояние, от невидело иде. Най-последно разположен сте. Във вас се заражда едно естествено желание, но периодически сте неразположен от глада, отвътре искате да ядете, но в къщи нищо няма за ядене. Седите, не сте разположен. Започвате да ставате недоволен, как да намерите хляб. Яде ви се хляб, недоволен сте, че нямате хляб. Имате едно недоволство, че хляб няма, сирене няма. Казвате: „Защо да няма сирене?“ Искате хляб и сирене. Казвате: „Защо да няма това?“ Недоволен сте, защо зимно време нямате въглища да се стоплите. Седите неразположен.

Значи от какво произтича недоволството? От нуждите. Вашият организъм има известни нужди. В този случай сте ангажирали ума си на работа. Допуснете сега, ако нямате философия, какво щяхте да направите? Някой път защо трябва да яде човек? Да допуснем, че нямаш ядене. Какво ще правиш без ядене? Яденето е една отлична работа в света. Най-хубавото нещо, което човек може да направи. Колко време е взело на природата, докато тя създаде тия удобства и докато научи съществата да ядат? Ти търсиш щастието. Ако не знаеш да ядеш, не можеш да бъдеш щастлив. Ако знаеш как да ядеш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да ядеш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да се движиш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да се движиш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да гледаш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да гледаш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как

да слушаш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да слушаш, ще бъдеш нещастен. То са противоположности. Казвате: „Защо да е така?“ Кажете ми как трябва да бъде. Щом питате защо човек трябва да гледа, питам: какво трябва да прави? Щом погледнеш хляба, или някои обичат риби, или печена кокошка, или хубаво сготвено ядене, или видиш парите и веднага в тебе се зароди едно желание. Или, да кажем, погледнеш една книга. Някой казва: „Да гледам.“ Не само да гледаш, но ти искаш да пипнеш. Да кажем, имате една научна книга – какво ще добиеш само от гледането? Много нещо съдържа тази книга. Такава една книга ви е носите с хиляди години. Главата е такава книга, която има много неща написани вътре. Носите тази книга като свещената Библия и само надписа сте научили. Какво има вътре в главата, не го знаете. Едва сега хората започват да изучават какво има вътре в главата, какво съдържа. Сега хората започват да изучават какво съдържа главата.

Да допуснем, че имате една хоризонтална линия (фиг. 12.1) Те са две състояния. АВ е спящо състояние – при хоризонталното положение ви спите. Станете сутрин, половината от тялото е перпендикулярно и главата е нагоре. То е вече

будно състояние, С. АВ – спиш, почи-
ваш в някой друг свят. Събудиш се и
веднага се подигаш. С е прегънат –
седиш и мислиш, свещената книга
четеш. Казваш: „Библия е тя.“ Но
затворена е тази Библия. Нали се каз-
ва в Откровението, че имало една

книга, запечатана със 7 печата. Плакал Иоан, като видял книгата запечатана и няма кой да я чете. Най-после се явил някой, който отворил книгата да види какво е написал Господ в нея. Та, всичките хора сега гледат книгата, понеже не знаят да я четат. Нещастие то произтича от нечетенето на тази книга.

Сега, толкоз години говорим за любовта. От памтивека хората говорят за любовта. Как се определя какво нещо е любов? Имате думата *стабилно*, което на български значи *устойчиво*. Казвате: *устойчивост*. Как *стабилността* става

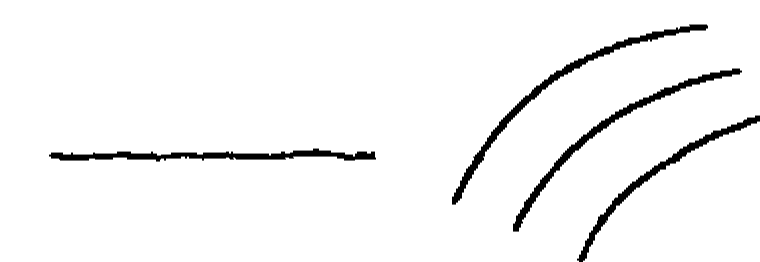
устойчивост? *Стабилност* значи човек трябва да има едно положение, един център да намери, отдето да изхожда. *Стабилността* трябва да намери *устой*, *равновесие*, защото в природата всичко е разумно, което има *равновесие*. Кое то няма *равновесие*, не е *стабилно*, и *устойчиво* не е.

Първото нещо: Всичките страдания произтичат от една *неустойчивост*, която има човек. Малкото дете, щом като се подигне, най-първо е *неустойчиво*, пада. Като пада, плаче. То ще се научи да пее. Като попее, пак стане. Пада, пее, пада, пее, докато най-после с пеене се изправи и това дете ще започне да ходи.

Казвам: Ако искате да знаете колко е *устойчив* вашият характер, вижте как стъпвате. Да знаеш как да стъпяш, да си господар на краката. Някой път като ходят, има едно колебание, един *неустой* в ходенето. Вземете да пишете, ще видите колко сте *устойчиви*. Ако пишете и ръката ви трепери и писането е *накъдрено* (фиг. 12.2), то е много *неустойчиво*, *такова писане*. *Набръчкана* е Земята. Земята като е *набръчкана*, показва колко е *неустойчива*. (фиг. 12.3)

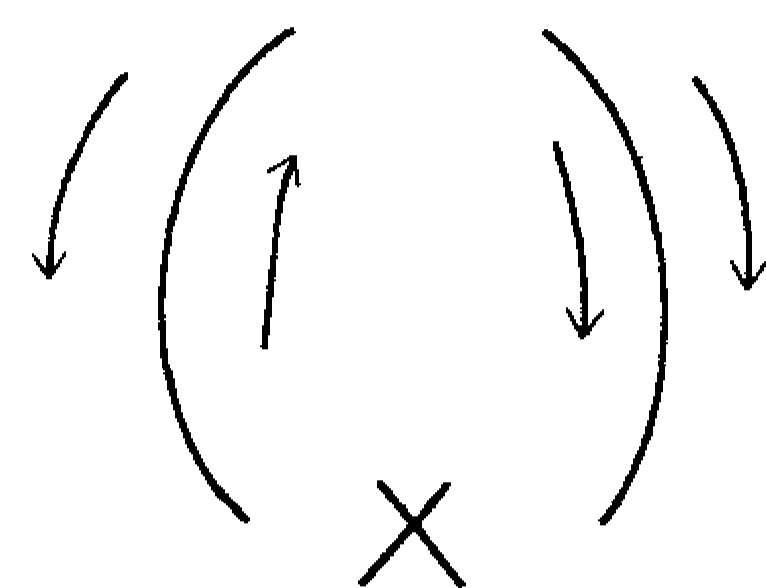

когато сте *устойчиви*. Ако пишете и ръката ви трепери и писането е *накъдрено* (фиг. 12.2), то е много *неустойчиво*, *такова писане*. *Набръчкана* е Земята. Земята като е *набръчкана*, показва колко е *неустойчива*. (фиг. 12.3)

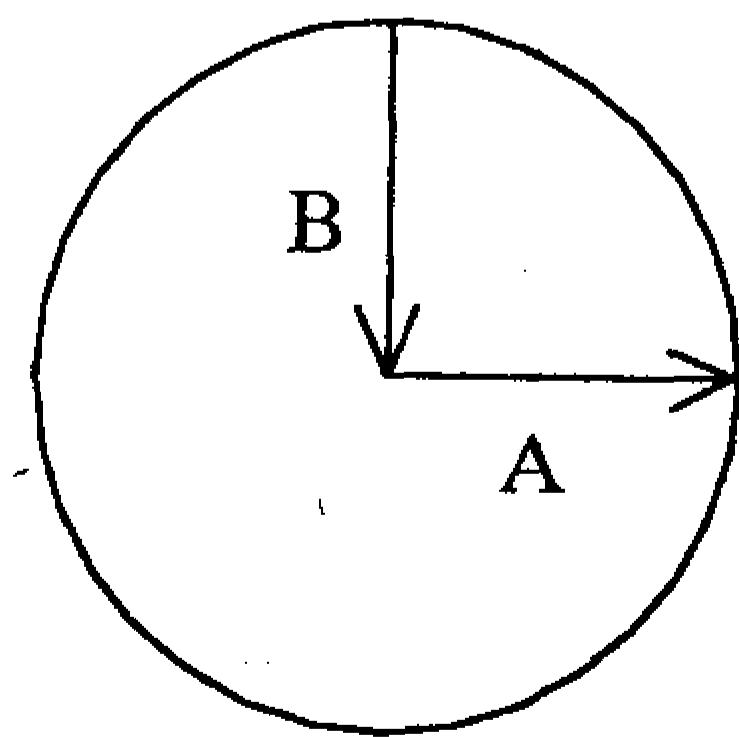
По някой път ви обръщате внимание на някои *елементарни работи*. По някой път мислим, като че знаем всичко, *каквото е в природата*. Има *елементарни работи*, с които не можем да се справим. Ти не можеш *елементарно* да се справиш с една нужда. Да допуснем, че някой сяде до тебе, не можеш да го търпиш. Казваш: „Аз не обичам да ме притесняват.“ Но представете си, че сте в един трамвай, натрупани хора – какво ще правиш? Ако ти не искаш да те притесняват, какво ще правиш? Не си *собственик* на колата, не си платил за цялата кола, няма *определен закон* колко място да заеме всеки човек. В Америка има *църкви*, дето *собствеността* на *църквата* е *продадена*. *Определени са столовете*. Всеки като влезе, *определен стол* заема, *хубави столове*, с *плюш* направени, като седне, няма кой да го притеснява. Като влезете тук, *както столовете са наредени*, *собствеността* не е така *строга определена*. После, хората като *мислят*, се *допират* със своята *мисъл*, *допират*

се със своите чувства. Има някой човек, като мисли, допира се с тебе, не може да го търпиш. В този случай неговата мисъл не е в хармония с тебе. Неговите трептения и трептенията на твоята мисъл не са в хармония и се отблъскват. Питате защо се отблъскват. Представете си вода, която по две посоки слиза. Срещат се в центъра X. (фиг. 12.4) Какво ще има там? Ще има блъскане. Тия две течения са дисхармонични течения. Отвътре са хармонични, вън са дисхармонични.

Когато стремежът на вашия ум и на вашето сърце е един и същ, тогава няма блъсканица. Ще забележите, в реката ще изучавате. Движението на сърцето е отгоре надолу, теченията отиват надолу. Когато мислите отдолу нагоре отиват, противоположни са теченията. Едните отиват нагоре, другите – надолу, затова теченията на ума и сърцето са хармонични, в две противоположни посоки вървят, не вървят към една и съща посока. Умът започва отдолу нагоре, сърцето започва отгоре надолу. Сърцето се е образувало при слизането на човека от невидимия свят. Умът се е образувал при възлизането на човека от физическия свят към Божествения свят.

Сега тази идея от физическия свят към Божествения свят не ви е ясна. (фиг. 12.5) А е сърцето, В е умът, той иде от периферията към центъра, а сърцето – от центъра към периферията. Две течения имате: едното – от центъра към периферията, то е сърцето. Движението на ума е от периферията към центъра. Тия сърдечни движения са сили, които са излезли на повърхността. Умът тия движения ги е превърнал и ги е върнал в центъра. То е една и съща енергия, която чрез сърцето е излязла към периферията, умът е другото движение, при което същата енергия се връща към центъра. Имаме две системи. Кръвта излиза към повърхността и венозната кръв се връща пак към сърцето да се пречисти. Ние считаме ума отделен и сърцето отдел-

но, като че самостоятелно живеят. Казва: „Каква работа върши сърцето?“ Сърцето ти донася ония Божествени енергии. Ти живееш на повърхността, излязъл си от Бога. Всичките хора живеят на повърхността, не са в центъра. Ние не живеем в центъра. Живеем на повърхността. По тази повърхност ние се движим.

Тази повърхност, това е физическият свят. Обикаляме около Слънцето, то изгрява и залязва. Земята се върти около себе си, показва, че ние живеем на повърхността и ден след ден обикаляме, веднъж, два, три, четири, пет пъти. След като обикаля човек, какво трябва да намери? В обикалянето на този кръг, тук са теченията на Слънцето, теченията на ума. Когато се занимаваме с ума, хващаме ония енергии, които отиват към Бога. Когато хващаме теченията на сърцето, хващаме енергиите, които излизат от Бога. Значи, за да обичаш Господа, трябва със сърцето си да възприемаш. Със сърцето си ще излезеш на повърхността да помагаш, но ще носиш не своите идеи, но онова, което Господ иска от тебе. С ума си ще се върнеш от тия хора при Бога. Със сърцето си от Бога ще идеш при хората, с ума си ще идеш от хората при Бога, да занесеш какво искат хората. Умът донася постоянно какво искат хората. Сърцето изнася. Умът донася, сърцето разнася. Защо ви е сърцето? Сърцето е онова, което Бог е дал да го раздадете на хората. То е любов. Умът носи обичта. Каквото вземе умът, ще го занесе при Господа.

Та, казвам: Ако вашето сърце не чувства правилно, ако вашият ум не мисли правилно, тогава вие не сте в хармония с битието. Вие чувствате в себе си, че не сте доволен. Казвате: „Не прогресирам, не съм учен, слаб съм“. Всичките противоречия имате. Първото нещо е [да] нагласим сърцето си да върви към повърхността и да нагласим ума си да върви към центъра.

Как ще го нагласим? Имаме една песен. Да кажем, имаме песента „Ще се развеселя“ – отде започва? От *ла*. Защо ще се развеселя? *Ла* е узрелият плод, има какво да ядем. Като ида при крушата, ще се развеселя, има за ядене, за пиене. Ида при някой извор, ще се развеселя, понеже има какво да пия. Ида при крушата, няма какво да ям, няма да бъда весел.

220

Ида при извора, пресъхнал, няма никакво веселие. Ако започна една песен с *до*, какво щеше да бъде? То е яйцето, което трябва да се снесе. Щом чакаш кокошката да снесе яйцето, ще бъдеш нетърпелив как да го снесе. Може половин час да вземе на кокошката. Аз наричам, тя прави една торта, взема ѝ най-малко половин [час], докато направи тортата. Казваш: „Как да не може да го направи?“ Искаш в една-две минути да го снесе. Всички в света бързаме. Някои искат бързо да научат една песен.

Научил си една песен, но вие пели ли сте тази песен? Как трябва да пеете тази песен? „Ще се развеселя премного заради Господа.“ На една круша за какво ще се развеселиш? За сладчината, за вкуса. После ще се развеселя за силата. След като ядеш, и тя е доволна, внася онова, което съдържа. Ти си разположен, имаш сила. След като си ял една круша, може да говориш, имаш разположение. Значи след като си ял крушата, ставаш, разгръщаш книга и виждаш какво е скрито. Всяка круша добре изядена, добре прочетена книгата, ти прилагаш вече това учение. Крушата ми казва тъй в дадения случай: „Едно време аз бях в хамбара, посяха ме, много страдах, израснах и сега научих да давам хубави плодове. По-напред никой не обръщаше внимание, хиляди бяха натрупани, притеснени, но сега съм отвън и дишам чистия въздух, възприемам светлината, имам доста материал от земята и всичките хора започват да ме обикалят, заградиха ни наоколо, пазят ни.“ Тъй разправят крушите. Крушата казва: „Ти по същия начин ще ме посееш в себе си.“ В раждането на един плод процесите се повтарят в две различни октави. Най-първо семето пусне корени, после израства нагоре, образува си дрешки и тогава за втори път пак се посява едно семе и тогава ражда плод.

Първият плод се сее, вторият плод се отваря една чашка и пак саждат нещо от невидимия свят и се образува един плод. След като се образува, той се обърне надолу и зрее плодът. Та, казвам: След като изядем един плод, той вече е посят в нас. Този плод за да израсне, за да цъфне и завърже, втори път трябва да се посади. В цвета на този плод трябва да влезе нещо от Божествения свят.

Казвам: Тия два процеса ги извършват умът и сърцето. Сега ние имаме много елементарни работи. Казва: Като ида на оня свят, какво ще правим? Да оставим оня свят, на този свят като си, какво правиш? Каквото правиш в този свят, ще го правиш и в оня свят. Каквото правиш в оня свят, ще го правиш и в този свят.

Да допуснем, че искате да поливате цветето, идете, турете вашата поливалка да се събира вода. След туй дигнете тази поливалка, тя има малко чучурче с дупчици и водата се пръска и с нея поливате вашите цветя. Първо събирате водата, после разпръсквате водата, значи разпределяте я на тия растения. След като я разпределите, вие сте доволни от вашата работа, че сте им помогнали. Що е поливането? Вие поливате растенията, после чувствувате, че от тях излиза ухаение. Вие чувствувате едно самодоволство в себе си, че сте полели вашите растения.

Като ядете, вие сте пак човекът, който извършва една благотворна работа. Вие ядете, вършите една работа за 30 милиарда клетки. На Земята имаме два милиарда хора, а човек има 30 милиарда клетки и за всички тях ядете. Като ядете, чувствувате тяхната радост. Като ядете, вие сте филантроп, ядете за 30 милиарда. Казвам: Яденето е една филантропическа работа. Не ям за себе си, но за 30 милиарда същества ям. Отвсякъде идат писма: „Много съм благодарен за доброто, което ни направи. По 3 пъти на ден ядем и храната се разпраща.“ Та, и при яденето сърцето извършва една работа по-обширна, отколкото умът. Умът извършва една работа в мозъка. Там има 3 билиона и 600 милиона клетки, пак се радваш, не само за себе си мислиш. Мъчно може да си представите 3 билиона. Че къде са? Вътре са. Но тия всичките души, които имате, вие не им знаете имената. Във вашата глава има религиозно общество, не му знаете мястото къде е. Всякога, когато правиш една молитва, се събират същества на молитва. В главата има едно музикално общество, но и на него не му знаеш мястото. В главата има едно философско общество, има едно художническо общество. Пък има едно общество готвачи, дето се събират на угощение (всестранни угощения има) – и на това общество не му знаете мястото.

Всеки ден по три пъти банкет дават.

Та, ние, съвременните хора, седим и казваме: „Защо Господ създаде света така?“ Ти седиш и говориш общи работи. Казваш: „Да имаме вяра.“ Че къде е вярата? Има едно общество на вярата. Говорите за надеждата. Има едно общество на надеждата. Има едно общество на милосърдието. После има едно общество на справедливостта в човека. Искаш да бъдеш справедлив. Но ако не станеш член на това общество, не можеш да бъдеш справедлив. Когато искаш да знаеш какво е справедливост, иди до тях да ги запиташ. То е справочна книга, дали е хубаво или не.

Да допуснем, дойде някой, от вас иска да му направите една услуга. Той иска пари назаем. Какъв е законът, какво е правилото на човека? Един беден човек като дойде при вас, колко пари вие сте длъжни да му дадете? Допуснете сега, че аз имам 1000 лева. Дойде един човек, че ми иска назаем. Да допуснем, че на Земята има един милиард хора. Тия 1000 лева се отнасят към всичките хора. Ще разделите 1000 лева на един милиард и колкото се пада на един човек, ще му дадете. Дойде някой, иска 10 лева. Няма какво да иска. Казва: „1000 лева имаш.“ Един милиард хора има – от тия хиляда лева на всички се падат по равно. Казва: „Дай ми колкото обичаш.“ Тогава от големия сомун ще му дам само една трошица.

Сега да обясня какво значи *трошица*. Той иде при мене и аз му давам едно житено зърно. Казвам: Туй житено зърно ще идеш да го посееш. Като го посееш, ще брадяса, ще излязат 40 стръка, някой път и повече. Всеки стрък дава 50–60 зърна. Това ще имаш първата година. Втората година ще посееш всичките и след 4–5 години ще имаш достатъчно хляб за себе си и за дома си, за децата, за ближните. Малката трошица трябва да я посеете в себе си. Яденето е един динамичен процес. Щом казваш: „Не струва“, троха става. Щом го оценяваш, то е динамично. Щом вярваш в житното зърно, то ще ви направи богати. Ако се усъмниш, то не е динамично. Щом вярваш в житното зърно, то ще те направи богат.

Вземеш една песен, казваш: „Тази песен не мога да пея.“ Дойдеш до другата, казваш: „Тази мога да пея.“ Разбира се, гладен съм – ще мога ли да пея „Ще се развеселя“? Няма за

ядене. Излиза човек, който има очи, като гледа, казва: „Изгрява Слънцето“. Очи имаш – изгрява Слънцето, но ако си сляп, „Изгрява Слънцето“ как ще пееш? Ти като си сляп, не може да пееш „Изгрява Слънцето“. С кой тон започва „Изгрява Слънцето“? Със *си*. Слънцето изгрява, това е ядене. Очите си трябва да нахраниш. Като отиваме да посрещаме Слънцето, обяд даваме на нашите очи. Вие след като се наядете, всички се радвате от храната, която е взета от Слънцето. Очите препращат храната на цялото тяло. Очите ядат светлината, приемат я и я изпращат. Тази светлина, която иде, ни носи Божиите блага, писмата, които идат от невидимия свят. В светлината е скрит животът. Изпращат ни този живот и ние, като го приемаме, се радваме, щом сме приели живота, който иде от Бога. Ха да изпеем „Изгрява Слънцето“! (*Изпяхме го.*)

Имате думата *татвас*, от нея иде *тату*. *Татвас* е, който е основа на нещата. *Татко* произлиза от *татвас*. Баща му е станал причина да дойде в света. На славянски *тат* какво означава? – *Крадец*. Кой човек се нарича *крадец*? Който не работи, който наготово взема нещата. Значи *кражба*, това значи: всяко нещо, което става без любов и без обич, то е кражба. Всяко нещо, в което любовта не взема участие и обичта не взема участие, то е кражба. Всяко нещо, в което любовта и обичта вземат участие, то е *татвас*. Ясно да бъде. Всяко нещо, в което любовта не взема участие и обичта не взема участие, то е кражба и последствията са лоши. Всяко нещо, в което любовта и обичта влизат, то е Божествен закон. Значи ядем ли, прием ли, всичко да вършим за славата Божия. Всичко вършете от любов. Всичко от любов трябва да се върши.

Тогава човек може да бъде здрав, може да бъде умен, може да бъде добър. Ти не може да бъдеш добър, ако в доброто не влиза любовта и обичта. Ти не може да бъдеш умен, ако в разумността не влизат любовта и обичта. Любовта е първото качество в света. Любовта е, която дава стабилност на нещата, устой на нещата само любовта носи. То е първото качество на битието. Без любов, без една основа не можеш да градиш. Знанието иде вече. Туй, което гради, вторият принцип е знанието. Знанието произтича от мъдростта. В стабил-

ността влиза противопоставянето. Когато някой иска да те измести от тази стабилност, в тебе се заражда желание да се противиш. Човек, който има стабилност, той се противи. Огъване има. При най-малкото съпротивление се огъваш. Христос казва: „Не се противи злomu.“ Като се противиш на злото, нищо няма да добиеш. Заобиколи това зло. Хармонията пък показва как трябва да се работи, най-добрият метод, с който може да се свърши най-добрата работа.

Та, казвам: Вземете едно пиано, един орган или една цигулка. В пианото гласовете са статични, те са определени. Като туриш пръста на клавиша, издава тона. Може да се разгласят струните и на пианото. В цигулката не е така. Ти трябва да определиш мястото на тона. Динамични са, малко изместиш пръста, изменя се и тонът. В цигулката са турени 4 струни. Едната, *сол*, започва с доминантата, която доминира. Най-първо ти трябва да цъфтиш, твоето ухание трябва да се разнася навсякъде. Движение трябва да има. Имате *ла*. Туй движение трябва да завърже. Имате *ми*. *Ми* показва пътя на най-малкото съпротивление. Ако не знаеш как [да] вземеш *ми*, ще си пукаш главата. Ако вземеш *ми*, всичко ще бъде добро. Всички хора ще те обичат, знаеш как да постъпваш, заобикаляш нещата. То постепенно възпитава човека.

Казвам: Един цигулар има основни принципи, да знае как да постъпва, да знае как да зрее, как да се движи. Вие имате само една ципица и тя е още по-динамична, да знаете как да свивате и разпускате, за да може да дадете всичките нюанси на живота. Ако измениш ципицата, веднага скръб имате; ако знаеш как да стесните тази ципица, веднага разпръскват скръбта. Думите *скръбен съм* ти като ги вземеш, скръбта веднага се разложи. Кога майката скърби? Защо скърби майката? Една жена е бременна, носи един плод, скърби тя, страхува се, да не би тя да умре или детето ѝ да умре. Тя носи един плод и се страхува да не би преждевременно да умре. Този страх не е естествен. Щом си посял едно дърво с любов и с обич, ти не се безпокой. Щом си посял без любов и без обич, може да се страхуваш. Щом си го посял с обич и с любов, 101% няма какво да се безпокоиш. Затуй аз казвам: Пейте с любов. Сега няма правила в музиката. За

децата има правила. Техните пелени и повои са тия правила. Щом започнат да ходят, тия правила падат. Човек сам трябва да бъде правило. Най-първо докато се научиш да пееш, ще се подчиниш на правилата. Щом уякнеш, правилата на тебе ще се подчиняват.

Казвате: „Защо аз трябва да пея на стари години, глас нямам.“ В небето като идеш, ще искат да пееш. Щом не пееш, ще те върнат назад. За бъдеще, като иде някой да дава заявление или някой иска някоя служба, ще кажат: „Изпей една песен.“ Ще изпее една песен и ще го назначат за учител, ще изпее една песен и ще го назначат за капелмайстор. Капелмайсторът няма да дирижира, но ще пее и тогава ставаш капелмайстор. Да пееш е по-високо, отколкото да си капелмайстор. На ума и сърцето какъв е тактът? Отдолу нагоре – от ума, отгоре надолу – от сърцето; на ума, на сърцето, от периферията към центъра и от центъра към периферията. Аз съм гладен. (*Учителят пее:*)

Много съм изгладнял,
а хляб нямам при мене,
но аз съм уверен,
че той скоро ще дойде при мене.
Аз съм уверен,
че скоро ще дойде при мене,
ще дойде при мене топъл, топъл.

Ако нямам хляб, непременно ще дойде, щом изпея хубаво. Ще видя, че хлябът дошъл, излязъл из фурната.

Сега вие ще философствате може ли да бъде, как е възможно. За мене е възможно. Вие като мене не може да пеете. Трябва да се упражнявате. Както е възможно да пея, така е възможно и хлябът да дойде. Детето само като погледне майка си, тя го познава, че е гладно и се изтича да му даде. Ако вие имате вяра, любов и обич към Бога, само като Го погледнете, Той ще даде разпореждане и хлябът ще дойде при вас. Ако Го гледате без любов и обич, ще гладувате на общо основание.

Казвам: Научете се да се справяте с противоречията. Ще имате противоречия. Дойде безверието – турете го настрана.

Като дойде безверието, то е празно шише, напълнете го с вяра. Безверието е празно шише, което трябва да напълните. Като дойде безверието, направете го вярващ. Някой от вас, да кажем, няма памет. Онези, които имат памет, те са работили; онези, които нямат памет, не са работили. Те са оставили паметта да гладува, не са я хранили. Щом има стълкновение между ума и сърцето, най-първо паметта страда, разсейва се човек. Щом дойде хармонията между ума и сърцето, човек започва да помни. Когато обичаш, веднага помниш името; когато не обичаш, забравяш името. Туй, което обичаш, се запечатва в ума, помниш го навсякъде. Първото нещо за усиляване на паметта е обичта. Ако обичаш един предмет, ти ще го запомниш; ако не го обичаш, ти няма да го запомниш. Сега за кое трябва да пеем?

Вие сега казвате: „Какво ще стане с войната?“ Аз как гледам на войната. За мене войната са нахвърляни снопи, трябва да се вършеят. Конете трябва да вършеят. Кога ще се свърши войната? Когато се овършее харманът, ще се дигне сламата на една страна, ще се отвее житото и ще престане войната. Хората се бият, да излезе хубавото от тях, сламата се тура в плевнята. Като се бият хората, излиза от тях хубавото. Казва: „Не трябва да се бият.“ Докато е зелено, не трябва да се бият, щом узрее, трябва да се бият. Който разбира, то е за философите. Зелено не трябва да се вършее. Зелено не го коси. Докато е зелено, нищо не отивай да късаш. Като воюваме, трябва да знаем защо е войната. Някой път има война в тебе. Ти трябва да събереш хубавото в края. Нали казват, че в края на века ще дойдат тия големите изпитания. Сега светът се жъне и се вършее и пак наново ще се сее.

Вие сега казвате, че се намалила дажбата на хляба на 300 грама хляб. Що ще се плашите? Погледнете 300-та грама, умножете ги и хлябът ще се умножи. Нали знаете да умножавате? 300 грама умножете с 2 и веднага ще стане 600 грама. Трябва да се знае как да се умножава. Трима души умножавали. Единият умножавал на книга, вторият – с банкноти, а третият – със звонкови. Казвам: Кое умножение е най-хубаво? Със звонковите. Пуска една, още една, две, три, четири. Онзи изважда книги и той умножава. Но като дойде същественото,

хлябът, по същия начин ще умножиш хляба, ще туриш един сомун, втори, трети... Вие питате: „Откъде ще ги вземем?“ Че парите откъде ги вземате? Имате една каса, изваждате една турска лира от касата, искате още една – по същия начин ще бъркате в Божията каса, дето са сомуните. Ще вземете толкоз, колкото ви трябва. Нали Христос там взе 5 хляба и 3 риби и нахрани толкоз души? Как стана тази работа? Не е въпрос да умножаваме нещата. Туй, което се обяснява, то не става. Дават един пример за един от старовременните светии, който казва: „Аз наука не зная, но едно зная.“ Взел един камък и като го стиснал, отдолу потекло вода, а отгоре излязло огън и опекъл един хляб. Този човек стиснал камъка, огън излязъл, вода потекла и хляб излязъл. Спорят другите как е станало. Нищо не излиза. Кажете: Туй, от което може да извадя огън, от което може да извадя вода и хляб, то е знание.

Казвам: Коя мисъл е вярна? Всяка една мисъл, която може да произведе топлина и мекота, тя дава храна на вас, тя е Божествена. Всяко чувство, което внася топлина, носи живот (топлината носи живота, носи и сила в себе си, и храна), туй чувство е право. Не по външен път. Как ще направим един хляб? Ти ще изядеш хапчица хляб и този хляб ще се умножи. В най-малката хапка, която ядеш, има достатъчно енергия. Една малка хапка има толкоз енергия, която ако би разбрал, цял хляб става. Ти казваш: „От туй, малкото, какво ще добия?“ Онзи, който не разбира, така казва. Онзи, който разбира, да не мисли така – той трябва да мисли, че се е нахранил. Тогава, ако не вярвате, във вас ще дойдат противоречията на старата баба. Вие още като ядете, казвате: „Аз съм гладен.“ С една хапка не се наяда човек. Една баба християнка се молила да се премахне могилата пред нейната къща. Като ставала сутрин, казвала: „Както си мислех, така стана.“ Значи тя се е молила и не вярвала, че може да стане. Щом ядеш и мислиш, че с една хапка не можеш да се нахраниш, ти не вярваш. Щом ядеш една хапка и няма никакво съмнение в тебе, ще бъдеш нахранен.

Сега, да ви направя тази мисъл малко по-ясна. Представете си, че вие се намирате на едно място, дето водата е замръзнала 35 или 50 градуса под нулата. Всичко е замръзна-

ло. Ако се помолите да дойде 40 градуса топлина, този лед веднага ще започне да се топи. След половин час всички ще станат щедри, оттук-оттам ще започне да се събира вода. Водата ще дойде. От невъзможното ще дойде възможното, стига да дойде топлината, любовта. Безлюбието, студът е, който замразява; любовта разтопява нещата, прави ги възможни. От невъзможното прави любовта възможно. Тия елементи, които нищо не искат да дават, тя ги прави да дават, казват: „Хубаво е да дадем нещо.“ Казвам: Докато ледът в нас не се разтопява, ние ще жадуваме; когато започне да се разтопява ледът, ние ще се задоволим.

Я изпейте „Весел ти бъди“. (*Изпяхме я.*) Тя започва от до. Значи в света трябва да се посади, не в земята. В света трябва да влезе семката.

Сега мислете какво може да направите. Какво може да направите сега? Човек, който не може да стане богат и сиромаш, който не знае как да стане богат и сиромаш, вие не разбирате. Може ли сиромаш да станете? Как? Не може ли да раздадете всичкото си имане? Можете. То е закон в природата. Ако човек не е сял, човек като посее житото, когато е в хамбара, и нищо не остави, беден става. Туй, посятото, дава плод десетократно и тогава богат става. Следователно който не се е научил да осиромашава, който не се е научил да сее, той не може да знае. Трябва най-първо да сееш и после да жънеш. Така трябва да се схваща противоположното състояние на сиромаш и богат. То са две състояния, които хората не разбират. Ако в сиромашията не садиш, ако нищо не си сял, не може да жънеш. Писанието казва, че Христос, Който бил богат, станал сиромаш. Цитират този стих. Значи Той е посял всичкото. После ще дойде Христос да жъне. Ще дойде забогатяването. Ако не сме готови да сеем, не можем да жънем.

Мнозина от вас, когато трябва да пеете, не пеете. Вие седите и казвате: „Не съм разположен да пея.“ На глада не може ли да пеете? Да изпеете една песен на 300-та грама хляб? Може да дадат и 200. Ако дойде 200, ще дойде майката. Ако дадат 100 грама, то е бащата. 200 е майката, пък 300 са децата. Какво лошо има в това?

Много мъчно е човек да смени едно състояние, когато е

неразположен. За пример, минавате покрай някое цвете, израснало, видите го, хареса ви да го имате, откъснете го. Никак не съзнавате, че то е изложение на един художник. То е все едно на една изложба вие да задигнете една картина. Никого не питате, откъснете цветето. Спрете се при художника, попитайте го и ако той позволи, да ви го даде за спомен, разбирам. Но без да се допитате до него и без да ви позволи да го откъснете... Казвате: „Господ го създаде.“ Мислите, че вие имате право да го откъснете. То е неразбиране на Божия закон. Цветето имаш право да го откъснеш, когато стане на плод. Ще се обърнеш към Господа, ще кажеш: „Господи, позволяваш ли?“ Ние мислим, че сме господари в света, че можем да правим каквото искаме. То е голяма анархия. Туй е на Господа. Ти ще внимаваш, има ред и порядък, ти ще вземеш това, което е определено само на тебе. Влизаш в един хор – ти не можеш да пееш всичките партии. Много мъчно е да пееш всичките партии: и бас, и тенор, и алт, и сопран. Може да пееш само една партия. Ако пееш сопран, научи го хубаво.

Често слушам, като пеят по радиото, но мъчат се с някакво пеене. Никаква музикалност няма вътре. То е като някой тъпан да бие. Малко се срещат, които могат да пеят. Казвам: Този се мъчи. Тази вечер слушах български песни. Казвам: Я мълчи, не пей така. То не мяза* на българска песен. Той, българинът, когато пее, има един трепет. Сърцето в пеенето трябва да взема участие. То дава мекота. Умът дава широта, простор; сърцето дава съдържание. Някои хора пеят и сърцето им не взема участие. Като пеете, във вас трябва да се роди една малка топлина тук, под лъжичката, тогава може да пеете. Щом няма тази топлинка, излиза от гърлото гласът. То прилича на гръцкото пеене. (*Учителят пее по поски.*)

Някои пеят живот, но животът излиза от сърцето. От сърцето трябва да излезе животът, навън да се прояви. Ще дойдат страданията. Страданията какво показват? Колкото повече страдаме, толкова по-големи възможности имаме. Страданията, това са пътища, по които се дават нещата в

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

Божествения свят. На всеки едного се дава толкоз страдание, колкото възможности има. Няма някой, който да не е страдал. То са възможности. Няма някой, който да не е страдал и да не се е благословил. Всичките страдания след време донасят своя плод, своето благо. То е един Божествен закон. Бог иска да благослови всичките хора. Не само това, но трябва да оценим. Чрез страданията оценяваме благата, чрез радостта. Та, ако вие сте весели, какво ще стане в света? Какво ще стане с болните? Ще оздравеят. Какво ще стане със здравите? Ще се разболеят. Щом помислим за болните, ще оздравеят; щом помислим за здравите, ще се разболеят. Наместо здравите да се разболяват, да турим идеята в нас, че те отиват да помагат на болните. Лекарите, милосърдните сестри са здрави хора, които помагат. Казвам: В света трябва да има болни, но трябва да има и здрави, които да шетат. Трябва да има в нас лекар и милосърдни сестри – в ума и в сърцето –, които постоянно да помагат. Ако влезете в болница, дето няма лекари и сестри, то е страдание. Трябва да има достатъчно милосърдни сестри и лекари.

Вземете да изсвирите „Ще се развеселя“ от *до*, от *ре*, от *ми*, от *фа*, от *сол*. (Един брат изсвири. Учителят пее: „Ще се развеселя в Господа Бога моего“. Нова мелодия.) Има основни положения в музиката, които са образци. Ще се развеселиш, ако саждаш. Ще се развеселиш, ако отиваш на нивата да ореш. Ще се развеселиш, ако изникне. Ще се развеселиш, когато житото умре и го жънеш. То са разни състояния. Да се радваме на онова, което сега посяваме. Да се радваме на онова, което жънем. Някой път жънем страдания, да не ни е мъчно, понеже е жетва. Да се радваме на онова, което сеем и да се радваме на онова, което жънем. Трябва да благодарим. То е пътят на ученика. То не е за външните хора. Като дойдем до Бога, да не роптаем. Като дойдем да мислим за Господа, да се примирим. В сърцето си ще кажеш: „Ще [се] оправи, тази работа е оправена.“ Да не мислиш, че светът е в безпорядък. Безпорядъкът е малко място. Порядък е навсякъде. Като погледнете, кажете: „Навсякъде е порядък.“ Ако идете на Венера, какъв живот имат? Ако идете на Меркурий, какъв живот имат? На Месечината имате 150

градуса студ. Човек не може да издържи там. Той, за да иде на Месечината, трябва да има съвсем друг организъм. Голяма топлина трябва да има в себе си. Или трябва да има етерно тяло, да диша чрез етера. Тогава в етерно състояние може да живее.

Значи сега вземете любовта като наука, да се приспособите на всичките условия не живота. Трябва да бъдем всички проводници, да дойде Божието благословение. Проводници трябва. Проводници трябва, да дойдат Божиите блага. Превозни средства трябва. Всички страдаме, понеже няма превозни средства. Злото в света не е нищо друго, освен прекъсване на съобщенията, че благата, които Бог ни дава, няма откъде да дойдат. Дяволът е, който торпилира параходите и те потъват. Ние ще се научим да му пращаме подводници.

Турете любовта основа на сърцето си, турете обичта основа на ума си и не бойте се. Казвам: Турете за основа, като че нямате основа. Аз говоря на един динамичен език. Като деца майка ни ни давала храна, гълтали сме. Но все няма да бъдем деца. Като станем възрастни, ще почнем да дъвчем. Не само това, но да идем на чешмата и да услужим на майка си, да донесем вода. В нас има много желаня и ние казваме: „Господи, дай, дай!“ Но казвам: Един ден тия малките деца ще станат на 80, 100 години – да вземат стомничката, да идат да донесат вода на майка си, да ѝ помогнат, че да стане печенето на хляба по-скоро, че и тя да се радва, че сме ѝ помогнали.

Вярата ни сега трябва да вземе друго направление, по-широко направление, възрастни сме вече.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

12-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 17.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

БОЖИИ БЛАГА

„Добрата молитва“

(Прочете се темата „Какво аз мисля“.)

„Изгрява Слънцето“

От какво произтича неразположението на хората? Сега какво може да направите? Трябва да имате един светъл ум, едно топло сърце и една силна воля. Тогава една работа може да се направи. На какво се дължат постоянните промени, в които човек е неустойчив? От какво зависят четирите годишни времена? В пролетта може да направиш туй, което пролетта дава. В лятото може да направиш туй, което лятото дава. В есента може да направиш туй, което есента дава. И в зимата може да направиш туй, което зимата дава. Четирите годишни времена са като господари, които имат различен характер. Щом дойде, зимата казва: „Скоро вкъщи, не се позволява навън, няма хайкане, вътре всички! Строг професор. Щом дойде пролетта, е свободно, демократ е тя, свободни идеи има. Казва: „Навън на разходка!“ Щом дойде лятото, то иска малко на работа, копане, оране, обличане, събличане. Щом дойде есента, тя го удари на ядене и пиене

Казвам: Някой от вас, когато е неразположен, зимата е дошла у него. Някой иска да яде – есента е дошла. Някой иска да работи – лятото е дошло. Някой иска да се разхожда – пролетта е дошла. Казва: „Не съм разположен“ – зима е в него. То е символ на речта. Един символ, с който трябва да си служим.

Ние се заблуждаваме, казваме: „Аз много знам.“ Човек знае, но толкоз хиляди години сте на Земята, какво сте научили? За пример, първия път, когато са ви дали крака, то е било такова скачане! Колко години сте се учили да ходите! Когато ви са дали ръцете, радост е било. Сега краката са станали обикновени, ръцете – обикновени. Когато се появили очите, ушите, устата, всичките големи работи, все школи

сте свършили. Казвате сега: „Всичко научихме.“ Тъ е външната страна на живота. Какво може да направите сега? Уста имате, вие сте се научили да ядете. Най-простата работа. Горедолу сте се научили да говорите – то е втората служба на устата. Сега още не сте се научили да пеете. Колко души от вас има, които могат да пеят? Колко души има от вас, че като изпеете една песен, хората да ви угостят?

Гледах едни смешкари на един вестник в Америка. Седи един негър и със своята физармония* свири на един богаташ, прави му серенада. Той легнал човекът да спи, онзи му свири и пее – устата направена отворена. Той изважда отгоре и му хвърля един долар да млъкне. Онзи за един долар не млъква и продължава да пее. Изважда богатият 5 долара, хвърля му и онзи си заминава. За един долар не иска да мълчи човекът.

Казвам: Колцина от вас биха си изкарвали прехраната с пеене? Колцина биха си изкарвали прехраната с писане? Колцина биха си изкарвали прехраната с рисуване? Аз разглеждам художниците от съвсем друго гледище. Как ще представите на лицето една долина, една планина? Човек е направен от долини, от полета, всичко има в човека. Как ще ги представите в сенки? Тия тъмните места в човешкото лице са долините. Тия светлите места, изпъкналите неща са върховете, големи върховете.

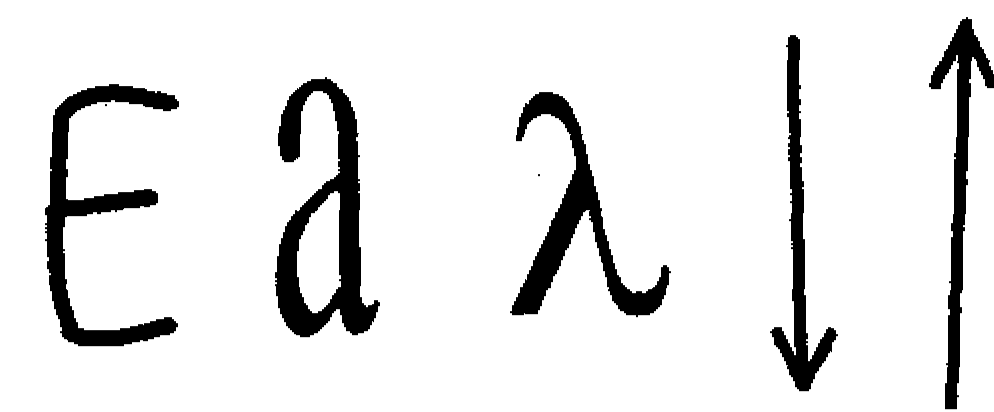
Та, най-хубавите неща идат от долините. Очите са долини, дето се раждат много хубави неща. На някой човек почернели очите отдолу – казвам, че много топлина има. Трябва да се намалят сенките. Някои художници турят на очите сенки, дебели сенки турят. Много голяма горещина има, не може да се работи при такава горещина. Някъде някой туря много светли сенки – то е зима, той се е стегнал, не може да работи. Тъй щото, една картина трябва да знаеш как да я нарисуваш, да има пролет в този човек. Една картина може да се види, което годишно време е, пролетна ли е картината, лятна ли е картината, есенна ли е картината или картината е зимна.

* физармония (физармоника) – музикален инструмент с клавиши и мях.

Сега казвате: „Оня свят какъв е?“ Че какъв е оня свят? Оня свят, новият свят, е пролетта. Ти, като излезеш, ще напуснеш стария свят. Старият свят е вътре в стаята. Седиш и правиш изчисления какво си дал и какво си взел. Най-първо с какво са започнали хората? Първата светлина, с която са започнали, то е знакът на изваждането. Да вземеш нещо, да го туриш някъде. Ще вземеш, ще го туриш по правата линия. Събиране е туй, което се туря в джоба. Проточиш ръката, че го вземеш. Минусът показва, че го вземаш в джоба си. Плюсът показва, че ще го дадеш от джоба. Най-първо иде вземането, после – даването. Ние мислим, че даването иде първо. След тях иде умножението. Туй, което се събира, се умножава. Туй, което се умножава, се дели. Едно подир друго, то са процеси: изваждане, събиране, умножение и деление.

Според мен изваждането е пролетта. Събирането е лятото, умножението е есента, а зимата е делението. Сега от вас кой знаеше това? Толкоз бяхте учени, знаехте ли това? Не ги знаехте тия неща. Сега ставате авторитет, казвате: „Аз зная много.“ Значи туй не е ваше знание, много само да се научиш да изваждаш. Да знаеш кога да го извадиш. Защото ако извадиш някого във зимно време, ще го простудиш. Зимно време не се изважда. Зимно време се събира вътре. Зимата учи хората как да събират. Как ще ги събереш? Като ги стегне студът, всички ще се съберат на едно място. Този знак на умножението какво е? Много работи има. Погледнете плодовете – събирате. Най-после, през зимата всичко туй го делите и ще го турим за ядене. Зимно време научаваме онава, което природата е създала.

Сега има едно знание в света, което е тежест на човека. Седи човек и мисли какво знае. То е механично. Знанието може да бъде като една раница, която е пълна, като раница за ядене и пиене. Аз наричам *знание* туй, което е динамично. В дадения случай тебе ти трябва малко да носиш. За пример, колко знание ни трябва сега? В дадения случай ни трябва внимание. Всички се упражнявате как да слушате. След туй всички се занимавате да разсъждавате, да може нещата, които ще кажете, да знаете къде да ги турите.

(фиг. 13.1) Първият знак е първата буква в еврейската азбука. Началната буква там е съгласна, когато* първата буква в латинската или славянската азбука е гласна. Еврейската буква

А се пише като Т – нашето Т. Българското Т е еврейското А. Т-то го турят под буквата, след която трябва да се чете.

Защо а-то в еврейски е съгласна, а на български е гласна? Много естествено. Семето, като го заровиш, може ли да говори? Мълчи, съгласна буква е. В български семето, значи, е израснало. Еврейският език се е създавал, когато нещата са се посадили, а българският – когато нещата са израснали. Туй, което израства, е гласна, туй, което се посява, е съгласна. Тогава казва: „Ти еврейн ли си?“ Ако искаш да садиш, еврейн си; ако искаш да растеш, българин си в дадения случай. Когато трябва да посаждаш, еврейн си, надолу отиваш. Затворена е работата. Когато станеш материалист, ти си еврейн.

Сега, не искам да схващате политически. То е една наука неразбрана. Всичките народи в света, които са създадени, то са удове** на човечеството. Всеки един народ е уд на цялото човечество. Някой път ние считаме, че някои удове не са толкова важни. Всеки уд е на своето място и важен. Без него ще липсва нещо на човечеството. За пример, ти като идеш да копаеш, с ръцете копаеш, но очите, ушите, устата помощ ще ти дадат на ръцете. Ти тръгнеш напред – с краката все вървиш, няма с ръцете да ходиш, но с краката. В туй отношение ръцете ще ти дадат една посока на движение. Хармония има в движението, в краката. Когато левият крак отива напред, накъде отива дясната ръка? Как вървите сега?

Казвам: Ако вие не разберете човека, вие не може да се научите да мислите правилно, да чувствувате правилно и да ходите правилно, да бъдете силен. Това не може да научите без музика. Ако не изучавате музиката, нищо не можете да постигнете. Всичките ви постижения без музика ще бъдат

* когато – разг. докато.

** уд – остар. част на тялото.

като сняг, който един ден ще се стопи и нищо няма да остане. Без музика животът е цвят, който ще цъфне, няма да завърже и ще окапе. Без музика животът е едно зърно – ще го посееш, ще изникне, после ще изсъхне и няма плод да даде. Туй, което наричат Дух в света, Духът всичко твори. То е вечната хармония. Външната страна на Духа, която се проявява, то е музиката в света. То е проявлението на света. Човек, който не се подчинява на външните подбудителни причини на Духа, нищо не може да достигне. То е достъпен метод, чрез който Духът иска да ни се изяви. Когато Бог е създал света, Духът е бил там. Но всичкият свят е музикално уреден.

В музиката всяко нещо е на мястото си и си има точно определено време. Тогава всичко туй е определено музикално. Музикално нещата се уреждат магически. Всичко туй само по себе си иде. Направете един опит. Вие по някой път имате хрема. Попейте на хремата – тя ще си замине, нищо повече. Какви са тоновете на хремата? Не бързайте вие да си замине болестта изведнъж. Болестта в дадения случай е публика. Вие като погледнете на болестта, тя да остане доволна, че да ви плати. Публиката е болест. След като ѝ попее, като си замине болестта, вие ще бъдете доволен. Без пеене болестта [не] заминава и вие сте недоволен. Като замине болестта, вие сте доволен. Музикално трябва да ѝ пеете. Имате главоболие – попейте на главоболието. Нямайте пари, безпаричие. Попейте на безпаричието – ще дойдат парите. Къща нямате – попейте, къщата ще дойде. Нямайте нива – попейте и нивата ще дойде. Каквото и да пееш, магически става. Каквото и да помислиш, става. Попей на Слънцето – ще идеш на Слънцето. Попей на Марс – ще идеш на Марс. Попей на Юпитер – ще идеш на Юпитер. Но да знаеш как да пееш. Да знаеш кой тон да вземеш, откъде да започнеш.

То е същият закон. Пишете *любов*. (фиг. 13.3) Трябва да знаете кои букви да турите. Ако няма някои букви, изгубва се смисълът. Какво означава *любов*? Ако ти не си възприел Божията любов и ако не си възприел Божията обич, ти не можеш да проявиш своята любов. Някой казва, че обича. Като дойде някой при мене, аз виждам, че не е приел Божията любов и

Божията обич, а казва, че ме обича. Той не говори истината. Един човек трябва да е приел Божията обич, за да проявя своята любов към него. И обратният закон – аз трябва да проявя моята любов, за да може да възприема Божията любов. Ако не изявя любовта, Божията любов не иде. Ако не проявя Божията обич по два начина, единият е положителен, другият е отрицателен... Един, значи, възприема Божията любов, после ще проявява човешката любов. Ако не си възприел Божията обич, не може да проявиш и човешката любов. Щом проявяваш човешката любов, ще проявиш и Божията обич.

Сега в обикновения живот има господари и слуги. Господарят иска слугите да работят. Значи, в дадения случай господарят е, който ще даде, а пък слугата е работникът, ще вземе парите. След туй, след като слугата вземе парите, той ще даде работа от него. А пък оценката иде от господаря.

Та, казвам: В дадения случай, като говоря „Вие сте слуги“, подразбирам: ще възприемете. Божията любов, Божията обич е заплатата за работата, която трябва да свършим. Казва ми мене: „Никой нищо няма да плаща.“ Чрез обичта Бог тебе живота ти дава. То е заплатата. В тебе Бог внася хубавите чувства, да чувствуваш. В тебе Бог внася сила, да работиш. Това са разни монети, с които Бог плаща. Най-хубавата заплата е обичта на Бога. Мислите и чувствата, то са звонкови монети, плаща се.

Сега, туй не го знаехте? Учени хора сте, но не го знаехте. Колко работи има, които не знаете. Сега го знаете. Само четете *любов*, но не знаете колко струва да знаеш как да приложиш любовта. Защото любовта има четири годишни времена. Зимно време любов отвън няма, вътре е въщи. В пролетта отвън става, в лятото на нивата става, а в есента под дървото става. Зимно време пак въщи става. Който не разбира закона, той иска да прояви любовта зимно време. Някой човек казва: „Аз не искам такава любов.“ Пролетната любов е отвън, при цветята. Лятната любов е, когато житото зрее и завързва зърно. Тогава любовта е при нивата, работа се изисква. А пък узрелите плодове на дървото, то е есенната любов. А когато като ученик седнеш да учиш, то е зимната

любов. Сега всичките хора са много учени. То е зимата. Дето учат в училище, то е зима. Като се научат, ще излязат в пролетта. Веднага животът като дойде, ще излязат навън. Знанието като се придобие, трябва да се приложи. Цигуларят, който дава концерт, той е излязъл из зимата. Някои цигулари свирят хубаво, някои не свирят.

Казвам: Сега трябва да се научите да пеете. Как бихте ми изпели една песен на първия тон? Представете си, че до е първата ябълчна семка, която си заровил в земята. Тази семка заровиш в земята, каква песен ще ѝ изпееш? Как ще създадеш една песен за семката, която е посята? То е до, песента на семето, основният тон. Трябва да му изпееш една песен сега. Тя няма да е много голяма песен. Няма да бъде ария или голяма соната, или оперно парче няма да бъде.

Вие слушате тия оперни певци, то е много трудна работа. То са мъченици, артистите. 20 години като седи в театъра, той светия става. С всяка гримировка всички се оплакват, докато се изчистят. Артистите мязат* като тези, които копаят въглища. Аз съм виждал рудар излезе из рудника, почернял, трябва да се чисти. Като копал, всичките чернила са полепнали по лицето му. Излезе артистът на сцената, казвам: Той не е такъв, той има гримировка. Казва: за да може публиката да го види друг. Ако излезе с обикновено лице, няма да го видят. Нещата на сцената са такива. Ние, съвременните хора, за да представим Божията истина, всичко правим така натрфено отвън, артисти сме. Не е лошо да бъдеш артист, но цяло мъчение е. После, един артист трябва да има голямо търпение – ще седиш, ще ти правят лицето. Двама артисти се разговарят. Единият казва: „Гледай да не развалиш фасона ми.“ Защото той има изкуствена брада, пък трябва да го хване за брадата. Казва: „Внимавай, като теглиш.“ Някой път ще го мушне с шашка**. Има течност с червена вода. Казва: „Гледай като мушкаш да мушнеш само ципата, да не мушнеш по-дълбоко.“

Знаеш, на сцената има нещо, което не е реално. Имаме

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

** шашка (рус.) – остар. сабя.

един живот, който е минал. Представят, че някой се облича или че някой крал, някой път предават някои комически положения. Някой французин слушал за Нотр-Дам в Париж и отишъл да види какво е Нотр-Дам. Но вместо там, попада в един театър, взема си билет да влезе в Нотр-Дам. Отива в театъра, дето представяли една драма. Имало един престъпник, който обрал един богаташ, съдят го, той отказва. Цялата публика гледа, хиляди хора седят и те всичките видели престъплението, как престъпникът обрал и той лъже, че не е извършил престъплението. Той гледа и се чуди на всичките тия хора, те видели и мълчат. Той излиза на сцената и казва: „Какво лъжеш, аз те видях!“ Всичката публика ръкопляска. Казва: „Какво искаш да лъжеш, кажи си истината!“ То е илюзия, той не разбира, че това, което представят, е станало може би преди 50, 60, 100, 200 години и сега в живота ни то са [неща] от миналото. Човек мисли, че туй става в дадения момент.

Много работи, които стават в живота ни, то са от миналото. Ние се тревожим от някакво престъпление. Като се върнат някои от театъра, виждам, че плачат. Плачат, че някой пострадал много. Като се върнат от театъра, плачат, че станало катастрофа в театъра. Трагично свърши, отиде човекът. Защо авторът направи да го убият? Онзи, който направи трагедията, така му дошло на ум. Можеше да направи да не умре.

От всинца ви се изисква едно правилно разбиране. Онзи ден ви разправях какво нещо е трагедия, драма какво е, комедия какво е. Неразбраният живот е комедия, разбраният живот е драма и приложеният живот е трагедия. Когато прилагаш живота тъй, както не е, то е трагедия. Когато разбираш живота тъй, както не е, то е драма и когато никак не разбираш живота, тогава е комедия. Какво трябва да се прави тогава? Като разбереш живота, тури любовта на място и ще престане комедията да е комедия. Ще дойде истинският живот. Сега това са само думи. Ти като дойдеш до болния човек, не можеш да го любиш. Болните хора, обичта е, която ги лекува. Ти на този човек трябва да му дадеш нещо да вземе от тебе. Той ще опита обичта. На този, болния, ще му дадеш

нещо от себе си. Той ще оздравее. Той ще обича и ще излезе с него.

Казва: „Ти обичаш ли ме?“ Трябва да дадеш нещо от себе си на човека. Ти си неразположен, мрачен ти е животът, изгубил си смисъл. Дойде някой човек до тебе, веднага в ума ти дойде светлина. Този човек е внесъл светлината. Ще тръгнете с него, ще излезете навън. Ние имаме тъга – като дойде той, веднага внесе радост в сърцето ни.

Та, казвам: Когато изгрява Божественото слънце, не затваряйте прозорците на вашия ум, не затваряйте прозорците на вашето сърце и на вашата воля. Отвори прозорците на ума, на сърцето и на волята, за да влезе Божествената светлина, да чуете гласа Му, музикален глас. Но тогава Неговата воля трябва да проявявате. За Любовта трябва специално да работим, да добием ония елементи на безсмъртието. Докато станем безсмъртни, винаги ще се раждаме, ще умираме, ще има постоянно тази промяна, която сега имаме. Един ден се раждаш, после страдаш, на другия ден страдаш, после се раждаш. Като не разбираме тази смяна, която става, ние се намираме в големи противоречия. Обичаш някого, след някое време не си разположен спрямо него. Любовта на първо място даваш даром. Имате *любов* – думата почва с *л*. Ако напиша *благост*, на *л*-то дадох второ място. *Л*-то се доказва, понижил съм го. Първо то ръководеше, капитан беше, при *благост б*-то изпъкна. Пиша *милост* – на *л*-то давам вече трето място, а *б*-то го няма никъде. Като че съм го уволнил. То е неразбиране на живота.

Та, казвам: Вие попадате под илюзия, мислите, когато Провидението ви тури в някой процес, вие мислите, че ви забравили. Но вие във всяка каша мерудия няма да ставате. То е неразбиране на Божия закон. Думата *каша* излиза от *акаша*. То е събиране от паметивека на Божественото, дето всичките неща са написани в Акашовите книги. Българите казват: „Това е каша.“ Не е каша, както я разбирате. Една каша, която е музикална каша, акаша. Като запееш, тя самата става каша. Кашата, която вие правите, то е бъркотия. Вие наричате бъркотията *каша*. Каша – ще туриш брашно, ще туриш вода, кашата сама ще стане. Нали подквасвате някой

път млякото. Турите малко подкваса в млякото, затворите го, гледате: каша станало. Туй мляко, което е рядко, след 2–3 часа ще го намерите, станало каша, хубава каша за ядене. Там трябва музика. Трябваше кравата музикално да пасе, да събере мляко, вие да го сварите, да турите малко подкваса и кашата сама по себе си става.

Та, сега имате един механически начин. Вие мислите Духът да дойде при вас, той да направи всичкото, вие само да ходите тъй, да пътувате. Това няма. Съработници трябва. Духът не е механически процес. То е най-великото нещо в света. Като дойде Духът, ти ще пееш. Няма да се хвалиш, да казваш: „Аз ходя да пея с това, с онова.“ Но хубаво ще пееш, най-хубавите песни, ще даваш на хората радост и веселие. Хората ще говорят за тебе, казват: „Добър човек, хубаво пее.“ Един казва: „Пее“, друг казва: „Пее“. То е певец, когато хората говорят за него, не той сам да говори за себе си. Той ще стане смешен. Не говорете на хората за себе си, оставете те сами да говорят за себе си. Оставете хората да говорят за вашия живот. Вие живеете. Живеенето е пеене. Като живееш, твойт живот да е подтик на живота на всичките хора. Като един извор, който извира и носи благо то навсякъде и всички да кажат: „Този извор тече хубаво, всичко наоколо се оплодило.“ С много говорене ставаме тягостни.

Ако аз ви кажа, че не знаете нищо, какво разбирате? Да допуснем, ида при вас и вие знаете да дишате. Дишате, но сте болен. Казвам: Причината на вашата болест се дължи, че вие не дишате както трябва, не изпълнявате законите на дишането. Вие дишате много бързо. Вие правите в една минута повече от 15–16 вдишки. Прекалено работите в дишането. По-малко ще работите. В една минута ще направите 3–4 вдишки. Вие дишате бързо и болен ставате. То е много работа. Помнете: бавно ще поемете въздуха и бавно ще го издишате. Всички, които сте нетърпеливи, не дишате правилно. Всички, които сте меланхолични, не дишате правилно. Всички, в които сърцето не бие правилно, не дишате правилно. Всички, които не може да спите както трябва, не дишате правилно. Когато нищо не ви е сладко, не дишате правилно. Уредете дишането си вътре. Тогава на носа си ще кажеш:

„Моля, дишай хубаво. Научи ме хубаво да дишам.“ Побутни върха на носа. Ако имате някой път деца, които се гневят, побутнете носа 2–3 пъти. Няма какво да го плеснеш с една плесница, но побутни го по носа. После ще му стане приятно. Като му стане приятно, като го побутнеш по носа, по-добър метод на възпитание е, отколкото боят. Много енергия се харчи. Ние не сме икономисти. Казва: „Ще ти плесне плесница.“ После ще те държат отговорен, че много енергия си изхарчил. Няма нужда от нея. Малка искрица трябва. Ти си цъкнал с българското огниво, да стане нещо.

Сега тъй, както ме слушате, каква песен да изпеем? До-то сега нали трябва да пеем? (*Учителят пее:*)

Стани, синко,
дигни юрганчето,
пък стани на краката си,
пък се прозей.
Отвори очите си,
кажи една сладка дума, синко.
Сладка дума за живота,
що сърцето на човека изпълва.

Стани, кажи: „Добър ден, Иване.“ Има един Иван в тебе, двама сте. Онзи спи под юргана, другият ще му попее.

Та, първо трябва да виждаме онази хармония, която съществува в света. Като срещнете човека, трябва да видите създаден ли е от Бога. Той е създаден, но не е облечен с дрехата на Бога. Дрехите не са облечени, то са човешки дрехи. Тези дрехи той трябва да ги съблече. Човешките дрехи са дрехи на работа, Божествените дрехи са дрехи на почивка. Когато обичаш някого, ще идеш на гости. Хората във време на любовта и обичта си ходят на гости. Ще си облечеш най-хубавата дреха, ще идеш спретнат, че няма да има никакво петно. Че кой как те види, да каже: „Хубава дреха има. Лицето му е хубаво, дрехата му прилича, обувката, шапката, всичко хубаво, вчесан.“ Като идеш, знаеш на каква дистанция да застанеш, да се радваш. Като влезеш в дома, ще занесеш любов, като излезеш, ще изнесеш обич с тебе. Хората като отиват, с любов отиват, а с обич излизат. Някъде с обич

отиват, с любов излизат. Ако не се вложат обичта и любовта в ежедневния живот, ако не внесете любов към своите мисли, ако не внесете обич към своите чувства, ако не внесете сила към тялото, не може да живеете. Неразбиране има.

Бог изисква да разбираме пътищата, по които ни води. Сега, някой от вас е сприхав. Много енергия се насъбрала. Сприхавият много енергия има. Или малко нетърпелив е – пак много енергия има. Или иска повече. Когато човек иска повече, той е нетърпелив, понеже не му дават толкоз, колкото иска. В дадения случай колко ти трябва? Единственият капитал, който е най-важен в дадения случай, то е животът. Не трябва да искаш къщи, пари – това са второстепенни работи. Идваме до същественото.

Важното в сегашното съществуване е животът, Божественият живот. Второ важно е, че на този живот трябва светлина. Изисква се светлина, за да може този живот да функционира. За да може този живот да функционира, изискват се добри чувства. За да може този живот да функционира, изисква се сила. На първо място трябва да се яви новият живот, да се яви светлина, тогава да се яви Божествена топлина и да се яви Божествена сила. Тогава вече може да имаме постижения в света. По този начин какво сега разбираме? Всички имаме доброто желание, всеки иска да живее добре, но нямаме един начин за живеене. Губи се равновесие. Ние нямаме една пълна вяра в Бога. Постоянно се колебаем в Бога, мислим, че Господ мяза на нас. Като видим някой по-богат от нас, мислим, че Бог го е направил богат. Като видим някой по-учен от нас, мислим, че Бог го е направил учен. Когато видя някой богат, искам да зная има ли той същественото богатство, има ли той богатството на мисълта, има ли богатството на чувствата и силата на тялото. Другите неща са второстепенни, третостепенни.

Първото нещо: богат е само онзи, който има светла мисъл, добри чувства и добри постъпки. Той е богат. Един човек, който не носи светлина в ума си, на който сърцето не носи топлина и волята на който не носи сила, той не е разбрал богатството и в него животът не може да остане. Тогава не може да има постижения в света. Ти си художник – ако в

твоите картини ти не внесеш живот, поне сянка на живота, ако не знаеш къде как да туриш светлината, къде да туриш топлината – тъмните сенки са топлината, светлите сенки са светлината – и ако не знаеш къде да туриш силата, какъв художник си? Нали някой път в някои картини човек е сгърчен. Това показва енергия. Позата на тялото на човека в една картина показва напрежението какво е. Тук имаме разни картини. Ти седиш в дадения случай и съзнанието ти трябва да е будно. Седиш и какво искаш да изразиш? Ако аз седя и искам да изразя светлината, откъде трябва да я изразя? За да изразя светлината, трябва да взема позата на светлината. Или искам да изразя топлината – трябва да взема позата на топлината. Ако искам да покажа сила, воля, трябва да я извя тъй, както е, да не прекалявам.

Може някой път нещата да бъдат комични. Комични неща са неразбраните неща. Драматичните работи и те са неразбрани работи. Трагичните неща също са неразбрани. Може да ви кажа, че хората са нещастни. Защо са нещастни? Човек има трън в крака, неразположен е. Взема игла, извадя тръна, намажа с масло, след няколко часа премине болката. Ти седиш някъде, седиш, влязла една бълха в ризата, пъпли и те безпокои и то помръдваш. Казват: „Потръпва.“ Но бълхата тук разваля. Ти трябва да знаеш да приказваш на бълхата. Ще ѝ кажеш на бълхата: „Ти си дошла на гости с мене заедно, ще кротуваш, няма да мърдаш под ризата. Бълхата е много тщеславна, като влезе вътре, разхожда се, иска да се прояви. Щом се разхожда, предава своето тщеславие и на тебе и ти започнеш да се въртиш. Хората казват: „Този човек е неразположен.“ Ти може да допуснеш някоя мисъл, която има ролята на една бълха, или може да допуснеш едно чувство, което има ролята на бълхата, или пък една постъпка, която има ролята на бълхата. Ти най-първо кого ще поканиш на гости? Тогава ще снемеш ризата, ще я намериш, ще я хванеш, ще кажеш: „Моля, на гости няма да ходиш. Ти си малка.“ Ще говориш на бълхата: „Туй угощение няма да ти дам. Имаш много да учиш.“ Ще я туриш в някое шишенце за спомен.

Искам сега да ви наведе на мисълта: Трябва да образувате едно понятие за Бога. Най-разумното, най-доброто

същество, най-любящото, всичко е свършено в Него – да имате едно понятие. Като дойдете до него, да не вършите никаква глупост. Да не се явявате при Бога с начумерено лице. Сутрин стане синът или дъщерята и се явяват при баща си със стиснати устни. Ще оставиш устните си свободни, очите си свободни пред баща си, че ти виждаш баща си и майка си. Аз се чудя на хората. Все за Господа говорят, а безобразие има в лицата. Дошъл той да ми проповядва.

Един млад човек наскоро дойде при мене и ми хареса една постъпка, един случай, дето е извънреден. Той ми казва така: „Аз имах страх от жените и, естествено, не исках да се женя. Мислех да остана неженен. Не зная откъде имах тази идея. Баща ми беше добър, майка ми беше добра. Аз имах повече характера на майка си. Един ден се запознах с една мома, хареса ми по поведение. Като я срещях, наблюдавах я с години. Казах си: „Тази е.“ За пръв път срещнах такава жена, таман за мене. И каква драма. Събрахме се и 7 години живяхме добре. Един ден тя иде при мене и ми казва: „Моето мнение за живота се измени. Този път, по който ти вървиш, не ми харесва.“ Забелязах една ледена планина между нея и мене. Не може да я разбере. Казва: „Или ти ще вървиш подир мене, или аз ще те оставя.“ Всичко видях, само туй не можах да видя. Аз мислех, че тя никога няма да ме остави. Казва ми: „Или ще тръгнеш подир мене, каквото аз казвам, или отсега нататък не можем да живеем заедно. В света искам да живея, както Господ е създал.“ Така мисли тя.“ Намира се в чудо човекът, пък я обича. Мъчи се. Умът му не може да мисли, не може да чувства, мъчи се, обвързан с чувства, какво да прави. Той иска моя съвет. Казва: „Аз съм се отнасял много хубаво с нея.“ Той ѝ казва: „Помисли хубаво, виж, мнението, което имаш за мене, да е право, гледай мисълта ти да е права, чувството ти да е право, защото както сега се разочароваш, може пак да се разочароваш.“ Така ѝ говори. Не ѝ казва, че „ти ме излъга“. Не се кара. Казва: „Ще се уреди тази работа. Щом не може, не може. Ние сме разумни, ти и аз. Най-последно, ако не можем да живеем, ще намерим един модус*, няма какво

* модус (лат.) – начин.

да се излагаме. Ще бъдем свободни.“ Тя казва: „Аз искам да бъда свободна.“ Казвам му: Харесва ми твоето поведение, има една хубава страна. Нему му казвам: Погрешката е в тебе. Умственият свят е организиран, но твоята воля не е организирана. Невидимият свят сега те изпитва, ще можеш ли да обичаш тази, която повидиму не те обича, ще бъдеш ли силен. Тя казва: „Или ти ще послушаш, или ще се разделим.“ Тя казва: „Може ли да ме обичаш при туй състояние, което аз имам, понеже аз съм те обичала?“ Пък аз виждам къде е причината, но не искат да казвам.

Всичката погрешка седи в неговото ухо. Няма да ви кажа къде е погрешката. На него казвам: Невидимият свят иска да ти даде една поука. Много пъти ние при всичките благословения, които Бог ни дал на Земята, вършим престъпления, вършим грехове. И при това Бог винаги не изменя Своята любов към нас. Когато ни наказва, пак не изменя любовта Си към нас. Наказанието е последствие, което произтича от самите нас. Бог не наказва. Понеже Той е чисто същество, нито една нечиста мисъл не може да остане у Него, всички наши чувства, мисли и постъпки се връщат към нас. Той ни ги туря да ги носим. Ние наричаме това наказание. Туй е наказание. Та ви казвам къде е погрешката.

Разгневил се един слаб човек, взел тоягата, отива да бие един силен човек. Казва: „Аз ще го наложа.“ Казва му: „Знаеш аз какво мога да направя?“ – „Какво?“ – „Може да те наложа.“ Дига тоягата да го удари, онзи хваща тоягата, издърпал я из ръцете му и го нашарил хубаво. Казва: „Знаеш защо те бих? Понеже не знаеш как да биеш. Щом не си силен, не носи такава тояга. Ако не носеше тояга, не щях да те бия. Аз ти казвам как да биеш.“

Вие дигнете вашата тояга и отивате с противоречие към Бога. Със същата тояга Той ще ви нашари. Ще кажете: „Бог е благ.“ В какво седи благостта? Да кажем, че ти отиваш да убиеш някого. Срещам го аз, той иска да тегли куршум. Аз му ударя една плесница. Кое е по-хубаво: да го оставя да убие човека или да му ударя една плесница? Моята плесница е за предпочитане. И за мене е същото: ако аз отивам да убия някого, за предпочитане е да ми ударят плесница, отколкото

да претрепят някого. Един живот не може да го създам.

Постоянно ние с нашите лоши постъпки имаме плесници, които ни се дават. Нашият умствен живот, то са Божиите благословения. Бог и когато наказва хората, то е благословение. Щом те наказва, ти страдаш – Той мисли за тебе. Ако не искате да ви наказва, вие сте изгубени.

Сега, да дойдем до музиката. Сега се спрях върху нещо – страданията в света произтичат от неразбиране. Онези същества, които не разбраха Божията любов и Божията обич, създадоха злото в света. Злото не съществува, то е създадено. Злото произтича от неразбирането на Божията обич и Божията любов. Та, казвам: Вие мислите що е зло. Злото е неразбрана любов и неразбрана обич. Що е добро? Разбрана любов и разбрана обич е добро. Неразбраната любов и неразбраната обич е зло. Туй е едно практическо разбиране. Турете това в себе си, за да можете да си въздействувате. Неразположен си – значи не разбираш любовта. Щом я разбереш, твоето неразположение ще се смени.

Та, казвам: Когато един човек пее лошо, когато не взема тоновете, лесно може да се поправи. В музиката един професор, един добър капелмайстор, той ще се обърне весело, ще го погледне и онзи ще се оправи. Който не е добър, ще се начумери. Като разбере капелмайстора добре, ще се поправи. В музиката лесно се поправят погрешките. То е една погрешка на ухото. Ти един тон си го взел няколко трептения помалко и тонът не е верен. Щом наваксах трептенията, ще се оправи. Ти не искаш да подядаш. Не трябва да подядаш тоновете. Музикант, който не взема вярно тоновете, той е като бакалин, който подяжда 5–10 грама. Музикантът от този тон вземе нещо, от онзи тон вземе нещо и хората са недоволни. Казвам: Не подяждайте нещата.

Сега Бог ни е пратил на Земята да се научим да пеем. Най-първо ще се научиш да пееш на светлината. После ще се научиш да пееш на топлината. Ще се научиш да пееш и на силата. Или: най-първо ще пееш на главата си, ще пееш на сърцето си, ще пееш и на тялото си. Като станеш сутрин, на кого искаш да пееш? Ще пееш на главата, на своята мисъл. После ще пееш на сърцето, което тупти, и най-после ще пееш

и на цялото си тяло. Коя песен сега мислите, че съответствува на тялото? Коя можем да изпеем? Тук доста песни имаме. „Весел бъди, добър стани“, я я изпейте! (*Изпях ме я.*) В песента кое съответствува на ума, кое съответствува на сърцето? „Бодрост и веселие“ е на сърцето. И кое съответствува на тялото? Сега не може да се разреши въпросът.

Когато не разбирате един предмет, има си една причина. Тогава вземете едно положение, станете долина, вгълбнати-на. Вие се научете да мислите. Да знаете, щом човек започне да мисли, той е планински връх, всичко се отразява. Щом мислите, че всичко знаете, всичко раздавате. Във вас като кажете, че знаете, имате съвсем друга идея. Искате хората да имат уважение към вас. Те ще имат уважение само дотогава, докато не сте им дали. Щом вземат вашето знание, те мислят, че знаят. И като се съберат много хора, които мислят, че знаят, всичко трябва да се даде. Човек трябва да слуша другите хора. Недоволството произтича от недоимък. Щом човек няма нещо, той е недоволен. Щом има преизобилно, той от преизобилието трябва да даде. Винаги трябва да даваме от преизобилието, не от недоимъка. Казва: „Всичко трябва да раздаде човек.“ Една неразбрана философия. Не всичко да раздаде. Ако човек раздаде всичкия си ум, ако раздаде всичкото си сърце, тогава какво ще даваш?

Онуи, излишното в тебе не го оставяй да го носиш, дай го да го носят другите хора. Задръж за тебе толкова, колкото ти е потребно. В дадения случай искаш да бъдеш щастлив. Щастлив си, когато по-голямото щастие даваш на другите хора. Радвай се, когато другите хора са щастливи.

Нашето щастие ще бъде повече, когато всичките хора станат щастливи. Нашето добро ще бъде устойчиво. Сега добрите хора трябва да събудиш. Когато добрите хора не се събуждат, то е статическо положение. Искане да се покаже, че е добър. Няма да дават повече кредит. Ти искаш при някой бакалин да имаш първото място. Ако ти даде кредит, ще има много да даваш; ако не те кредитира бакалинът, ще плащаш. Имаш да плащаш – плати, нищо повече. Няма какво да заборчаваш. В природата не трябва да правим борчове.

Ние сме натрупали големи борчове, заборчели сме на Бога и на другите. Господ трябва да дойде да плаща заради нас. Често бащата ходи да плаща борчовете на сина си. Не правете никакви борчове. По възможност не правете погрешки. Аз допускам така: Най-първо максимумът е тъй: аз допускам една погрешка на ден. 365 дни – 365 погрешки. Станем посъвършени: 52 седмици – 52 погрешки, после, 12 месеца – 12 погрешки и най-после, в годината една погрешка. То е път сега. Започнете от 365 погрешки, направете после 52 погрешки, внесете 12 погрешки и се спрете на една погрешка в годината. От нея не се освобождавайте. От годишната погрешка не се освобождавайте. Това е естественият път на нещата. На годината една погрешка не е лошо. Иначе много се харчи. Икономия трябва. Или, една погрешка на седмицата, не повече – още повече се харчи. На месец като докарате една погрешка, по-малко се харчи. Щом докарате една погрешка на годината, тя е на място. Аз я наричам златната погрешка в света, която служи за предпазителна мярка на хората да не правят погрешки.

Сега ще изпеем още една песен. Коя песен ще изберете? Я изпейте „Ще се развеселя“. (*Изпях ме я.*) Знаете защо има дисонанс? Понеже произтича от Стария Завет. Туй нещо отдавна е направено, когато имало голямо разногласие между хората. Сега в ума ви, като пеете, изключително не е било доброто. Трябва да се пее нещо, което е от сегашния век. Със старите работи човек трябва да знае как да се справи, да ги филтрира. Сега да изпеем една песен от 3 думи или от 6 думи. Сегашната песен, която може да я изпеем... Да изпеем песента: „Днес Слънцето иде да ни донесе Божиите блага“. Този дисонанс няма да го имаме, защото схващаме много добре. Туй преди години как е било – „като невеста, загърнатата с мантия.“ Вие не вземате участие, вие не сте някоя, която е загърната, вие не сте от избраните. Пеете песента на миналото, затова не върви. Какво време, какъв ритъм трябва да дадем на песента? Слънцето иде полека, тържествено изгрява. Тъй, както иде Слънцето, така трябва да изпеем песента. Днес Слънцето иде да ни донесе Божиите блага. Вие изпейте една песен и кой както знае да я изпее.

Сега седите и казвате: „Да не зная толкова, да бъда невежа.“ В света невежеството аз го изключвам. Някои неща ти се представят за първи път, не им знаеш цената. Хубаво нещо, не го цениш. То не е невежество. Ти си способен да го разбираш. Под думата *невежество* разбираме неспособност. Човек, който е създаден от Бога, той не е невежа. За него нещата не са открити, трябва да се открият. Всички неща трябва да се открият по пътя на любовта и по [пътя на] обичта. После, не мислете, че може да се изложите. Пее един човек – радвай се. Аз не мога да пея, аз се радвам. Без разлика – все трябва да се научим от някого. Като дойде Слънцето, внася светлина. Светлината сама по себе си не може да създаде светлина. Слънцето внася светлина. По някой път ние започваме да се пълним със светлина.

Казвам: Бог е, Който донася светлината на нашата душа. Трябва да благодарим на Него за светлината, която донася, топлината иде от Бога, силата иде от Бога. Най-първо в себе си трябва да благодарим на Този, Който внася светлина. Светлината, хубавите мисли само Бог ги внася. Топлината, хубавите чувства само Бог ги внася. Един е Той, който внася в света. Всички от Него вземаме, всички от Него са почерпили и се стараят да предадат тъй, както Той предава. Ние трябва да предадем Божията светлина тъй, както Той я предал. Трябва да предадем и топлината, както Той я предал. То е цяла наука, цяло изкуство да се обхождаш с един човек, че и той да е доволен и ти да си доволен. То е голямо изкуство. Ти този човек трябва да го обичаш като себе си. Ако искаш да бъдеш благоугоден на Бога, ти трябва да обичаш всичките хора тъй, както Той ги обича. Как? Ще учиш. Не че не е възможно. Възможно е, постижимо е, но трябва работа.

Сега имате песента, може да пеете всички, но някъде някои тонове не можете да вземете. *До* не може да го вземете вярно, понеже не знаете как да саждаате. *Ре* не можете да го вземете вярно, понеже не знаете как да ходите. *Ми* не можете да го вземете вярно, понеже не знаете как да се разклонявате. *Фа* не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да се събирате. *Сол* не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да се разцъфтявате като цвят. *Ла* не можете да вземете

вярно, понеже не знаете как да зреете. *Си* не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да ядете. Следователно ще се научите. Който не знае да пее *до*-то, ще посажда дървета, жито, да посаждате по една хубава дума. Една дума ще посадиш и този човек ще запомни думата. Ако я запомни, ти си посадил думата.

Сега във вас седи идеята да идете при ангелите и те ще ви пеят в онзи свят и да се срещнете със светиите. Светиите са отлични певци. Аз не съм слушал по-добри певци от светиите. Пеят хората. Те са като децата. Вие мислите, че светиите са такива големи, както сте ги виждали тук големи. Те са карикатури на светиите. Те са като разумните деца. Като запее където и да е, ще го слушаш, ще се спреш. Като слушаш песента му, в тебе ще се яви желание и ти да пееш. Всяко нещо ще стане възможно. Той като пее една песен, всичко става възможно. Искаш по-добре да работиш, да се учиш, да се жертвуваш. Щом чуеш песента на един светия, всичко става възможно. Щом не чуеш една песен на един светия, всичко е невъзможно. Казвам: Ако чуете светиите да пеят, нещата стават възможни.

Сега идеята е във вас: „Не може да пеем, понеже сме остарели.“ Радвам се, че сте остарели, поумнели сте. Сега на стари години да пеете. Казвате: „Не можем да се движим“ – зима е, ще идете като ученици в училището да се учите. По-напред ходихте в пролетта навсякъде от цвят на цвят. Сега вече имате опитност, има какво да учите. Радвайте се, че сте остарели. Човек във всичко трябва да се радва. И за болестите, и за тях се радвайте. Трябва да имате същото понятие. За всичко в света трябва да имате една мярка. Болест – *бол* на турски значи *изобилие*. Като си болен, ще видиш кой те обича. Дойдат сестрите, донесат хубава чорбица, погледнат те, пипнат те, много мекичко, изчистят креслото хубаво, турят бял чаршаф, меко ти говорят. Какво искаш? В болестта ти ще видиш кой те обича. Като си здрав, казват: „Хайде на работа с мотиката.“ Ти не може да видиш кой те обича. Като болен, мек глас ще чуеш, мекичко: „Как си?“ Постоянно да ни говорят меко, пак не е хубаво. Веднъж на деня мекичко да ни говорят е хубаво. Единственото нещо в

света е постоянно да се учим, постоянно да любим и постоянно да обичаме. Меко на деня веднъж да ни говорят. Ако слизам от някой извор от планината, дигам шум, влека камъни, дървета. Този шум показва, че от планината слизам. Дойда в долината, не дигам шум, но върша много повече работа. На планината влача камъни, на полето поливам растенията, повече работа върша. Като мълчим, тихо да говорим. Като излиза светлината от тебе, тихо да излиза. Като излизат чувствата, пак тихо да излизат и постъпките от тебе тихо да излизат.

Умът ни да е пълен със светлина, сърцето ни да е пълно с Божествена топлина и тялото ни да е пълно със свобода, с Божествена енергия, за да бъдем готови, въоръжени като войници, да се явим на който и да е фронт. Да се явим да защитаваме Свободата, да воюваме и да защитаваме Истината, да воюваме за Любовта, да воюваме за Божията мъдрост. Този трябва да бъде бъдещият идеал. Има защо да воюваме. Без война не може в света.

Сега ако не станете като малките деца в любовта, ако не приемете Божията хармония като деца, вие много в света не можете да свършите. Вие приемате Божията хармония като деца. И любовта като деца да приемете. Тогава ще станете свободни, Божи деца, които всичко могат да направят в света.

Благодарим Ти, Господи, за Слънцето, което си изпратил да ни донесе Божиите блага. Ние ще направим една хубава песен от тях:

„Отче наш“

*13-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 24.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

ЕДНО, ДВЕ, ТРИ

*„Отче наш“
„Красив е животът“
„Изгрява Слънцето“*

Пишете свободна тема: „Първото ми възпоменание“. Първото нещо, което се е отпечатало, като сте дошли на Земята, първото нещо, което ви [е] обърнало внимание.

Животът си има свои несгоди. Има известни буболечици, които развалят живота. Както има буболечици, които развалят плодовете, така има буболечици, които развалят и човешкия живот. Всички се тревожите и не знаете защо. Тревожиш се и не знаеш защо. Има буболечица, която те смущава. Тази буболечица може да е дошла от дядо ти, или от баба ти, ти сега ѝ дадеш условие, излюпи се, смущава те.

Вие отдавате несгодите на живота, че това нямате, онова нямате. Човек има всичко изобилно. Кой може да се оплаче, че няма достатъчно въздух? Изобилно въздух имате. Кой от вас може да се оплаче, че няма изобилно светлина? Изобилно светлина имате. Кой от вас може да се оплаче, че нямате вода? Изобилно вода имате. Освен за пиене, и за миене имате вода. Може да се оплачете, че достатъчно хляб нямате.

По някой път хлябът е твърд. Защо става твърд? Твърд е, защото вие го приготвяте. Не знаете как да го месите. Например, ако на хляба, на житото турите малко картошки, мекотата е малко по-голяма. Казано е, че злото изсушава хляба, а доброто го омекчава. Един човек като ти даде хляб, по хляба може да знаеш добър ли е или лош. Даже едно дете като се роди, дайте му да яде и вие ще знаете какво ще стане това дете. Питам: малката гъсеница какво ще яде? Може ли да яде мед? Тя яде листа, листата са необходими за дърветата. Туй, което е необходимо за едно дърво, листата, са дихателната система на дърветата и гъсениците изяждат тия листа. Често растенията се осакатяват от тия гъсеници, които им

изяждат листата.

Сега вие искате да знаете причините, защо се случва това така или другояче. Отвън е студено. Защо е студено? Имаме 20 градуса студ. Защо е? Тия уреди, с които се измерва, показват, че е 15–20 градуса под нулата. Студеното време показва, че има много малко влага. После, студено е, понеже повече динамизъм има. Хубав е студът. То е един признак, че хората са станали много лоши и затуй иде лошото време, студът. Студът укротява лошите хора. Лошият човек при студа свие се малко, става по-добър. Когато хората станат добри, времето става топло. Но туй, което е хубаво за добрите хора, други стават в топлото време лоши. Вземете една змия – през зимата тя е кротка, светия е, може да я пипаш и никаква пакост не прави, но в топлото време и добрите хора хапе. Пуска отровата си и [човек] умира от нея.

Та, по някой път вие искате хубавия живот, а не знаете, че в хубавия живот змиите хапят, комарите хапят. Щом дойде доброто, злото се явява като едно последствие. Сега определям кое е зло: Туй, което постоянно взема, е зло, туй, което постоянно дава, е добро. Питате по някой път: „Аз добър човек ли съм или лош?“ Казвам: Ако постоянно даваш, добър си, ако постоянно вземаш, лош си. Защо е така? Че как трябва да бъде? Вие казвате: „Той е добър певец.“ Кой е добрият певец? Добрият певец трябва да дава нещо, веднага се изменя твоето настроение. Ти си неразположен. Щом пее, сменя се твоето състояние, дава ти нещо добрият певец. Който разваля настроението, е лош човек, а който оправя настроението, е добър. Същото е и за свирците. Който свири добре, оправя настроението, а който свири зле, го разваля.

По някой път неразположен е човек. Гледам, неразположен си, понеже си грозен. Щом си грозен, хората не обръщат внимание на тебе. Щом си красив, обръщат внимание. Какви са последствията, ако си красив? Красотата започва с буквата к, която показва неустой. Красивият човек е неустойчив по естество. Красивият човек мяза* на една разляна вода, често има наводнение. Който е близо до реките, винаги ще

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

опита красотата на красивите хора. После, красивите хора са много разточителни. Когато се облича, не е скромен, а иска да облече една дреха за 20–30 000; ако носи пръстен, не носи от 100 и 1000 лева, но иска 20, 30, 40 или 50 000. Навсякъде се показва, огърлица носи от 100, 200, 500 000 лева. Във вас се заражда желанието да бъдете богати. Щом искате да станете богати, вие сте станали красиви, защото не се задоволявате с малко. Богатите хора са много красиви, искат апартаменти с големи прозорци, украсени с боя, с градини, с оградите, с цветя, с шадравани.

Природата е видяла, че човек има големи желания и е създала всичко заради* него. За пример, много от накитите, с които хората трябва да се украсяват, идат от Слънцето. Много постижения имате. Даром се дава, природата всичко дава, но ще платиш за превозните средства. Всичко даром се дава, но превозът често скъпо струва. Ние взехме една хартия от Русе, 2000 килограма и докато дойде, за навло платихме 5000 лева. От Русе дотук 5000 лева платихме, а докато дойде от Слънцето дотук, какво е навлото? Един килограм хартия повече се качи. Едно кило от Слънцето да дойде, колко ще се качи? Казвате: „Тия работи са обикновени.“ Не са обикновени. Щом се качи навлото, ние имаме един порядък, който не е Божествен – то е човешки порядък. В природата съществува един порядък, който не е Божествен. Не само тука, на Земята, съществува, но и на другите места съществува един порядък, който не е Божествен. Ние ще оставим тази философия.

Какво нещо е злото? Злото е туй, при което светът не може да се създаде. Зло е туй, при което едно дете не може да се роди. Зло е туй, в което щастлив не може да бъдеш. Зло е туй, при което любовта не може да се прояви. Зло е туй, при което мъдростта не може да се прояви. Зло е туй, при което истината не може да се прояви. Какво ще кажете на това? Колцина от вас може да разрешат този въпрос?

Казвате: Как тъй, любовта не е ли всесилна? Ами че тя, защото е всесилна, затова иска злото. Ако беше слаба, щеше

* заради – диал. за.

да го държи надалече. Понеже е силна, казва: „Ти ми трябваш. Ти като дойдеш, всичко мога да направя при тебе.“ Злото може да изпълни най-малкото пожелание на любовта. Доброто по някой път седи и мисли. Ако дойде човек на гости, казваш: „Скоро заколи кокошката!“ Не мисли. После – печени яйца, варени яйца или с масло. Доброто ще мисли дали да заколи кокошката или не, дали да изяде яйцата или не. По някой път гледам, много хора има, които са добри, но носят едно болезнено състояние. Казват: „Какво да ям?“ Каквото дал Господ. „Колко масло да му туря?“ Че колко масло ще му туриш? Ако си миеш лицето, колко вода ти трябва? Малко вода. Ако ти всяка сутрин трябва да направиш една баня, при 30 градуса студ каква баня се прави? Като е студено, не може да се прави баня. Като се умием, ще замръзне водата. Трябва да се мием при топло време. При студено време човек не се мие.

Сега засягам вътрешния живот, който страда от малки буболечици. Ти страдаш от една малка буболечица, че аз съм лош човек. В какво седи лошият човек? Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Той като казва това, страда от буболечици. Щом е лош, има буболечици, те го правят лош. Лошото седи в буквата *ш*, там е лошото. *Ш*-то, това е лошият човек. Трябва да започне да се реформира. Отношение има. По какво се отличава лошият? Носи един голям товар. Грозен е този. Красивият, той е един лодкар. Докато времето е тихо, много приятно с платната ходи. Ако дойде една буря, може мачтата да се счупи, лодката да се обърне и може да се удави във водата. Значи красивият трябва да бъде внимателен. Той е лодкар и трябва да знае как да се справи със своята мисъл, със своите чувства. Вие разглеждате човека. Вие трябва да разглеждате какво нещо е неговата мисъл, какво нещо са неговите чувства и какво нещо са неговите постъпки. Който разбира законите, като види тия букви, те са символи. Нали знаете, българинът има *ш* на вилата. Някой път вилата му е с два бода, някой път три, набожда и дига нещата.

Та, казвам: При сегашните условия трябва да се пазите от буболечици. Добрите условия дават добри условия за буболечиците. Някой път питате защо са лошите условия –

да спрат буболечиците. Защото при лошите условия буболечиците не могат навреме да се излюпят. Гледам в София, когато пролетта е хубава, явяват се едни буболечици и като цъфнат плодните дървета, изядат плода и не могат да завържат. Някой път закъснеят да се излюпят и тогава завързват хубави плодове. По лозята имаме една болест, филоксера, и трябва да се пръскат листата със син камък. Имаш хубаво чувство – и туй, хубавото чувство, има свои листа и цвят. Има цвят, който трябва да цъфне и да завърже. При този цвят, при туй, което си намислил, не се явява плод. Някоя буболечица го е изяла. Няма син камък. Пък и да имаш син камък, как ще го напръскаш? Някой човек страда от буболечици. За да го освободиш, какво трябва да направиш? По някой път аз се чудя, когато хората искат да реформират. Натиснали го и буболечици. Не че е лошо, но го натиснали буболечици.

Допуснете, че ти седиш на стола и една игла има закачена и тази игла започва да те мушка – може ли да бъдеш свободен? Ти ще се дигнеш. Ако бута по-малко, разбирам, не се забива повече. Казват: „Защо не седиш на стола?“ Има нещо, което те безпокои. Сега всички вие имате по една игла, която ви безпокои. Казвате: „Страдания имам.“ Игла е това. Казвате: „Въглища нямам, едва 100 килограма са останали, а студът се увеличава, какво ще се прави?“ Чорапи няма, топли чорапи няма, обувката са скъсани и т.н., безпокоиш се. Какъв цяр сега има за тебе? На гладния му трябва хляб. Дадеш му хляба – „ама твърд е хлябът“. Зъбите са изпопадали, слаби са зъбите. Хляб има, но е твърд. Казва: „Яж!“ – „Твърд е, с какво ще го дъвча?“ – „Тури вода.“ Водата е замръзнала. Трябва малко огън, да се размрази водата, да туриш твърдия хляб да стане мек, да го ядеш.

Та, казвам: За да можем да живеем един отличен живот на Земята, трябва голяма наука. Не се живее лесно. Не е лесна работа като дойдат тия буболечици. Аз съм ги изучавал всичките буболечици какви са. Шарени буболечици има, раждат се много шарени, колко са красиви. Ние имаме един наш приятел, няма да му кажа името, той се занимава с буболечици. И хиляди буболечици улавяше, спиртосваше ги, хващаше ги 10–15 години, даже и в странство ходи. Но случи

му се едно нещастие на крака и трябваше да го отрежат. Той ми казваше: „Зная защо ми се случи. Хиляди буболечици, които хващах, дупках ги, мушках ги, и до мене дойде – и мене надупкаха.“ Хванеш една пеперуда, набодеш с игла, препарираш я – един ден и тебе хванат, и тебе те препарират. Казва: „Ако не се занимавах с буболечиците, кракът ми щеше да бъде здрав.“ Ходиш да гониш пеперуди, не една, не две, не три, не 100, но 20–30 000 и минаваш за учен човек. С топлийка набодеш многобройни пеперуди. Най-последно природата те пита: „Тебе тия буболечици защо са ти, защо не ги остави свободни, защо ходиш да ги хващаш?“ Хвани две-три, разбираш, но хиляди защо са ти?

Та, казвам: И вие имате желания, може да ги препарирате. Ако вземете хилядите ваши желания да ги набучите с игла, тогава страданията идат. Вие нямате право да препарирате вашите желания. Аз виждам доста човешки желания, турени в каца, на армия* направени. Всички ние, съвременните хора, трябва да се освободим от това. Човешкият свят търпи това насилие, но Божественият свят никакво насилие не търпи. Пестили** не търпи. Варени сливи не търпи.

Та, казвам: Най-първо ще се освободите от всичко онова старо. Ние страдаме от един живот изостанал. Някой път се храним с консерви и сега опитваме тия аперитиви. Често може да наблюдавате, когато човек дойде до една фаза. За пример среднята. Среднята е зло. Но без туй зло ти не може да се проявиш. Винаги среднята със сантиметър може да се мери. Широчина има и дължина има. Ако човек е на 21 година и главата му е 20 сантиметра широка, той е кротък човек. Ако тази линия стане 14–15 или по-голяма, ако е 16 вече, вие обичате да се сърдите и както конете поритват. Ако е широка 17 сантиметра, той [...]. Много естествени са законите. Една топка, ако пуснеш отблизо на Земята, няма да направи никаква пакост, но ако има един килограм тежест и пада отвисоко, тази топка е опасна.

* армия (гр.) – диал. кисело зеле.

** правя на пестил някого – пребивам, смазвам от бой някого; пестил (тур. от перс.) – изсушена на дълги ивици каша от варени сливи.

Та, казвам: Трябва да се изучават онези психологични прояви. Ако ти в себе си дадеш ход на едно желание... Има желания взривни, има желания, направени от много взривни вещества. Като приближиш при такива желания, трябва да бъдеш внимателен, да не стане някое избухване. Не е лошо човек да бъде енергичен, но трябва да знаеш как да прекараш тази енергия. Ти ще бъдеш естествен. Ще свършиш работата, ще ходиш добре, ще мислиш добре, ще ядеш добре. Тази енергия навсякъде ти трябва. И за ядене ти трябва. Ако главата ти не е широка, не може да ядеш. Ако един човек би имал една глава, която има само един сантиметър широчина, какво ще свърши? Нищо няма да свърши. Ако главата е дълга 19 сантиметра, а широка един сантиметър, нищо няма да свърши.

Онези, които не разбират как природата строила... Имате числа, които са красиви. Имате 1 – мярка на нещата, имате числото 2 и после – 3. Едно красиво число е 123. Едно Божествено число, което става основа на всеки дом, то има хармония вътре. Ако вие махнете 2 и остане само 3, веднага туй число става опасно: 13. Имате хармонично съчетание. Тази единица в себе си е активна, съдържа всичките киселини. За числото 2 казвате, че е лошо, но туй число 2 е, което може да укроти единицата. То укротява нейната енергия, туря я на работа. Числото 3 хармонизира. В туй съчетание има Божествен порядък. Божествената любов се е намесила вътре. Трите добродетели са се намесили.

Единицата е Любовта, двойката е Мъдростта, а тройката е Истината. То е най-красивото съчетание. За да разбереш туй, трябва да влезеш в Божествения свят. Щом влезеш на физическото поле, в порядъка на хората, тия числа вече произвеждат най-големите страдания. Това число образува дома: единицата е бащата, 2-те е майката, а 3-те е синът. Един ден синът се разболее, майката се тревожи, бащата се тревожи. Умре синът и нещастие дойде в дома, обезсмисля се животът. Три-те изчезнало. В един свят, в който синът умира и остават бащата и майката, те нямат цел в живота си. Или пък в един свят, дето бащата и майката умират, остане синът, пак се обезсмисля животът.

Та, казвам: Туй число 123, то спада към безсмъртните числа на Божествения свят. Когато човек разбере законите, 1-то значи Законът на Любовта, 2-те е Законът на Мъдростта, а 3-те е на Истината. Три закона, по които човек трябва да живее. Единицата вие считате, че е един кол. Единицата е един символ.

Какъв е общият сбор? Общият сбор е 6. 1 и 3 правят 4, 2 и 3 правят 5, а сборът от трите числа дават 6. Имате 4, 5 и 6. Извадих другия порядък на нещата и пак имате същите отношения. Ако събереш 2 и 3, образува се числото 5. Но то е число меко. 1 и 3 е силно число. 1 и 3 дава 4. Други род сили се явяват в природата. За в бъдеще ще има много палави деца. Сега не искам да се спирам. Палавите деца може да ги укротиш с числа като пишат. Без да им разправяте, започват да се укротяват. Едно дете, научи го да смята – то започва да се поправя. Като започне с всичките числа да работи, то действува благотворно.

Та, казвам: Същият закон е и с пеенето. Сегашното пеене имате: *до* е единица, *ре* е 2, а *ми* е 3, *фа* е 4, *сол* е 5, *ла* е 6, *си* е 7. Туй е много произволно. За пример, ако ти искаш да внесеш в живота си [чрез] пеенето известна мекота, трябва да вземеш *ми*. Ако вземеш *ми*, можеш да произведеш известна мекота. Има известен род трептения, едно съчетание на числата. Ако искаш да внесеш активност в себе си, ако не си активен, *ре* произвежда активност. Ако искаш да се освободиш от неприязнени чувства, ограничен си, ако ти вземеш вярно *до*, ти ще се освободиш от ограниченията. Един затворник, който иска да се освободи от затвора, трябва да пее *до* и ще се освободи. Като посееш едно житно зърно, трябва да започнеш да пееш *до*. (*Учителят пее „до“*.) Като намери трептенията на *ре*, *ре* е път, по който може да излезе навън. Имаш някаква мъчнотия – пей *до*. Като намериш *ре*, ще излезеш от тази мъчнотия. За да се освободиш, трябва да имате и *ми*. *Ми*, това е числото 123.

Сега казвате: „Като идем на небето, какво ще правим?“ Ще учите туй, което ви смущава. Ще видите каква красота се крие. Вие сте при голямото богатство и като сляп човек, с краката си туй бутнете, онова бутнете, това съборите, онова

съборите, най-хубавите работи не можете да видите. Като се отворят очите ви, ще бъдете много внимателни. Като ви се отворят очите, ще видите, че не трябва да се бутаме навсякъде. Сега на господата Му е приятно такива, каквито сме. Ние, такива, каквито сме, един на друг не сме приятни, но на Господата сме приятни. Ние на Господата сме приятни, но един на друг не сме и казвате: „Защо е така?“ Господ те одобрява, хората не те одобряват.

Казвам: Законът на Любовта е закон за Бога. Трябва да изучавате 123, то е най-мощното число. Едното е Любовта. То държи за идеята. Без Любов нищо не може да се направи в света, без Мъдрост нищо не може да се направи в света и без Истина нищо не може. Това е едно число, то е едната страна, то е плюс, то е и отрицателната страна. Другото сега какво е? С Любовта всичко може, с Мъдростта всичко може, с Истината всичко може. Тогава имате съчетание 123. 1 е равно на 4, 2 е равно на 5 и 3 е равно на 6. Това са производни числа.

Живот, Знание, Свобода излиза от Любов, Мъдрост и Истина. Тогава, за да разбираш живота, трябва да имаш контакт с любовта; за да разбираш знанието, трябва да имаш контакт с мъдростта; за да разбираш свободата, трябва да имаш контакт с истината. Те са вътрешни закони, които действуват в нашия живот. Ние често мислим и казваме: „Това нямаш, онова нямаш.“ Външните неща са проекция на вътрешния свят. Вие всякога считате, че вътрешният свят е по-малък, но има един свят, който е по-обширен от света, в който живеем. Духовният свят го схващаме в себе си. Духовният свят обхваща физическия свят отвътре и отвън го прониква. Едно същество от невидимия свят, като дойде при тебе, то вижда всичко. Ти заради* него си прозрачен, вижда всичко скрито – и най-тайното. Като погледне, всичко вижда. Като влезе в един хамбар, вижда житото, царевицата, консервите, ябълките, всичко, което е затворено. Туй същество без ключ влиза вътре. Ти си се осигурил с хиляди работи.

Казвам: Вътре в нашето сърце, в нашия мозък ние имаме

* заради – диал. за.

доста консерви от миналото. Туй индуското учение за карма-та не е нищо друго, освен да ядеш кисело зеле след 400–500 години. Да допуснем, че преди 500 години сте били учител, много сприхав учител сте били. Към всичките ученици на общо основание безразборно сте се отнасяли. Българите имат три метода за възпитание. Първите български учители към ленивите ученици са прилагали фалагата*. Ще турят краката им във фалагата и ще ги бият. Знаете защо? То е, да събудят доброто в тях, затуй бият краката. После намерили, че не е практично, защото трябвало двама ученици да дигнат краката на този, когото ще бият, и тогава учителят бие. Той отдолу се моли: „Стига, господин учителю!“ Счели са го това за непрактично и тогава са туряли ученика на гърба и учителят ще го бие по задницата. Намерили, че и този метод не е практичен. Тогава дошъл методът ученикът да си подаде ръката и учителят с дрянова пръчка удря по дясната и по лявата ръка. Намерили, че и този метод не е практичен. И дошли да удрят по лицето по един шамар. И вие сега употребявате този метод. Сега първият метод майките го употребяват. Ще вземе някое дете и ще го напляска по задницата.

Та, казвам: В природата съществуват ред методи, които хората са употребили в миналото, от които са останали остатъци. По някой път искаме по стар начин да възпитаваме света. Така не може да се възпитава вече. Малкото дете е по-силно от тебе, как ще го биеш? Един български баща ми казваше: „Аз бях малко сприхав, обичах да се скарам с жена си, обичах да я потупвам. След като я натупам, ще се извинявам. По някой път и момчето си го потупвах, то плаче, казва: „Не ме бий!“, аз не го слушах. Като стана на 21 година, аз пак биех жена си, туй дете като скочи, като ме хвана за ръцете, казва: „Татко, не ти позволявам да биеш мама.“ Като с клеци ми хвана ръцете. Казва ми: „Отсега нататък не ти позволявам да я бутнеш.“ Какво ще правите тогава? Тогава

* фалага (от ар.-тур.) – дървен уред, с който стягали краката на наказания и го биели с пръчки по стъпалата (във възрожденските училища).

иде страх. Господ не съизволява с насилието в света. Ще дойде един ден и ще ти кажат: „Отсега нататък не се позволява насилие.“ Тогава трябва да мислим.

Та, ние често постъпваме много зле със своя ум, много зле постъпваме със своето сърце, зле постъпваме със своето тяло, а по някой път постъпваме зле и със своята душа. Чудим се защо страдаме. Страдаме, защото постъпваме зле. Ако ти постъпваш зле с ума си, ти си създаваш лоши условия. Ако ти постъпваш зле със сърцето си, ти създаваш лоши условия. Ако ти постъпваш зле с тялото си, създаваш лоши условия. Ако постъпваш зле с душата си, ти създаваш лоши условия. Трябва да се реформираме, да постъпваме добре с душата си. Никога да не огорчим душата си. Да не огорчим душата си, това е изразено в Писанието така: Да не огорчим Духа си, Който те е освободил. В Неговото присъствие да бъдеш изправен. Когато говориш, когато мислиш, каквото и да правиш, Той да е доволен от тебе. Не безразборно да правиш каквото искаш. В това седи вътрешното самовъзпитание. Има лоши последствия, има хиляди болести, които мъчат човека. Ние не сме постъпили добре със своя ум, ние не сме постъпили добре със своето сърце, ние не сме постъпили добре със своето тяло и със своята душа и вследствие на това са се родили тия болести, тия страдания.

Казвам: Сега влизаме в новото възпитание. Ще живееш по законите на Любовта. Изведнъж няма да стане това. Ще се учиш тъй, както се учи. Сега, като ви разправам, вие казвате: „Как е възможно човек да бъде тих, може ли да бъде тих човек?“ Турят те в пещта, искат да те горят – може ли да бъдеш тих? Ще кряскаш. Ако турят дърва и турят един гвоздей в огъня, дървата ще изгорят, а гвоздеят ще остане, без да изгори. Ако вие не може да добиете свойството на гвоздеят, дървата да изгорят, а гвоздеят да се пречисти от ръждата... Сега сме дошли до една фаза, трябва да изучаваме свойството на гвоздеят да не горим. Всичко около нас да гори, ние само да се нагорещяваме, да омекнем, без да изгаряме. Под думата *изгаряне* разбираме енергията в тебе се намали, изчезне, не може да я употребиш, а гвоздеят, след като е бил в огъня,

може да го туриш на работа.

Трябва да минем през огъня, да се приготвим за по-добър живот. Не да имаме туй свойство на дървата и на въглищата, да изгаряме. Някой път вие при най-малките изпитания изгубвате най-хубавите мисли. Обезверявате се и казвате: „Празна работа е да вярва човек“ – ти си изгорял, че ти си станал пепел! Някои мислите, че това е детинска работа, да бъде човек благ, мислите, че това е детинска работа. Кроткият човек е силен човек. Вие свързвате кротостта със слабостта. Няма по-силен от Господа, но Той те оставил и те гледа, да вършиш каквото искаш, нищо не ти казва, не те критикува. Може да те хване и да направи всичко, каквото иска, но те гледа, оставил те даже на Него да Му даваш съвети, да казваш: „Защо Господ така е направил света?“ Не е твоя работа да мислиш защо Господ е направил света така. Слушал съм да казват: „Господ ме е направил мъж.“ Какво трябва да те направи? Жената казва: „Защо Господ ме е направил жена?“ Детето казва: „Защо Господ ме е направил дете?“ Какво трябва да го направи? *Едно*-то става 2, 2-те стават 3, и 3-те може да стане едно1, а може да стане и 2.

Едното ще вземеш, ще го туриш на цигулката. Ще опънеш една жица от 4 единици и като ги нагласиш, ще започнеш да свириш. Ще вземе един лък и ще го тури на работа. Който знае, ще свири, а който не знае, ще вземе като тояга, този удари, онзи удари. Който знае, ще свири с него. Капелмайсторът взема тояжката, цигуларят взема лъка и като направи някой погрешка, и наместо да бие с лъка децата, казва: „Ха, деца, *до-ре-ми*“, и децата пеят.

Къде е *до* в ръката? Цялата дясна ръка е *до*. Имате 3 стави в ръката. Китката – една, до лакътя – две и до рамото – три. От рамото до лакътя е *до*, от лакътя до китката е *ре* и от китката до края на пръстите е *ми*. Започвате от женската страна, лявата ръка – и там имате *до-ре-ми*. Ако вземете пръстите, и там имате 3 стави. Първата фаланга е *до*, втората е *ре*, а третата, най-крайната, е *ми*.

Та, казвам: Всяка една става съдържа един основен тон. Има преплитания, понижения и повишения в човека. Човек ако разбира закона, един ден като музикант ако станете, туй,

както се разбира музиката, тя е такт на живота и тогава може да моделирате всичките удове*. Може да моделирате веждите, може да моделирате ушите, може да моделирате космите си, всичко може да моделирате. Може да моделирате стомаха си, как да ядеш и колко да ядеш. Може да моделирате дробовете си, как да дишаш. Съдържанието става музикално и тогава имате един приятен живот.

Ти ще бъдеш туй подвижен. Като знаеш музиката, ще вземеш един тон хубаво и никой няма да те вижда. Има тонове, които като вземеш, ставаш невидим. Ако искаш да станеш видим, ще вземеш друг тон и ще станеш видим. Сега питате: „Ние какво може да направим?“ Вие ще кажете: „Аз ще започна да служа на Любовта, ще служа тя каквото ме учи. Ще служа и на Мъдростта, ще служа и на Истината. Три учители имам.“ Човек, който служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината, или общо казано, човек, който служи на Духа, той може да се учи. Знанието е дадено като лед – трябва да знаеш как да го разтопиш. Един плод, докато не го ядеш, не може да извадиш онази енергия, която е скрита в него. Ако не знаеш да четеш, не може да се ползуваш от книгите.

Много хора сега обичат да четат романи. Романът е построен на същите условия. В романа има баща, майка, син, той е героят, той е основата на романа. Героят и героинята. Децата представляват публиката. Те се умножават. После ще има една героиня, която ще видиш как живее. Този герой запознава се с нея, постъпва щедро, услужва ѝ. Героинята прави същото. Хубаво е някой път да четете романи, само по някой път героинята, за да представи по-интересно, ще припадне. Че припада героинята, не го считайте геройство, от страх човек припада.

Героинята като види героя, ще припадне на земята. Тя се уплашила от героя. Герой, който не събужда героините да стават, а ги прави да падат на земята, то е една слабост. Искане да покаже, че тя, като го видяла, казва: „Досега бях упорита, а сега съм на твое разположение, каквото кажеш, ще го

* уд – *остар.* част на тялото.

направя. "Още като го види, легне на земята. Аз ви обяснявам това. Героинята ще дойде при огъня, какво ще направи? Като дойде огънят, стои се. Аз виждам другата страна на романа. Романистът иска да каже, че пред героя, всичките наши страдания, които имаме, да се стопят. Да станат за работа. Водата потече и тя може да обслужи на всички растения. Ако е в ледено състояние, тя е неподвижна.

Може да дадем сега ред обяснения, някой може да каже, че „мен не ми харесва това“, но то е едната страна. Аз виждам и добрите страни. Авторът пише, че героинята припаднала, но се придобиват качества, в които човек трябва да бъде готов да послужи. Не да служим на човешкия свят. Под думата *служение* разбирам да служиш на Божествения свят. Тогава служението има смисъл. На един съвременен свят да служиш, туй служение не е на място. Да служиш на един свят несъвършен е опасна работа. Да служиш на дявола, ще станеш като него. Да служиш на Бога, ще станеш като Него. Ако ме питат защо хората са лоши, ще ви кажа: защото служат на дявола. Какво трябва да правят? Да служат на Бога. Ти не можеш да влезеш в огъня, ако не придобиеш свойствата на огъня. Желязото, макар и да не изгаря, нагорещява се. Дървото в огъня не пепел ще се превърне. Туй дърво, поставено в Божествения свят, не изгаря. Житното зърно, като се постави на Божествения огън, израства и дава плод. Ако влезем в Божествения живот, ще бъдем растения, които плод ще дадем. В човешкия свят или на пепел ще се превърнем, или като желязо ще се нагорещим.

Сега какво ви коства на вас да пеете? Някои от вас казват, че нямате глас. Всеки човек, който диша, има глас. (*Учителят пее „до“.*) Харесвам в туй отношение *до*. *О*-то винаги дава форма, носи естествената форма на един тон. Буквата *а* – *а*-то, този тон е натоварен. Има съдържание, плътен става. *И*-то дава широчина на тона, *е*-то дава височина на тона, *и*-то дава сила. Щом искаш да усилиш един тон, тъй ще го усилиш. *Фа*-то е натоварен тон, то е в центъра. *Фа*-то е в центъра, а всички други тонове са наоколо. *Фа*-то е основен тон на земята. В музикално отношение да вземеш *фа* много правилно, тогава ще бъдеш много устойчив. Цяло-

то здраве почива на *фа*-то. Щом се разколебаят трептенията на *фа*-то, тялото боледува. Щом подобрите *фа*-то, естествено то положение на тялото иде. *Сол* е на красотата. Щом изгубиш красотата си, щом нямаш понятие за красотата, *сол* не може да вземеш вярно. *Ла*-то е за постижение. Един тон, който узрява, е *ла*. Следователно ако ти вземеш *ла* вярно, каквото почнеш, ще го свършиш добре. Ако не знаеш да вземеш *сол* вярно, няма да знаеш как да се обличаш, как да говориш. Много работи, които хората не могат да довършат, то е защото не пеят правилно. Или по обратния път, ако ние се обличаме хубаво, ние подсъзнателно започваме да се приближаваме към музикалния свят.

Затуй казвам: Мисли добре, чувствувай добре, постъпвай добре. 1, 2, 3. Мисли добре, като човек мисли за любовта, мисли за мъдростта, мисли за истината. Ти с любовта ще внесеш смисъла на живота. С мъдростта ще дадеш обсег, ще видиш, че цялата Вселена е създадена за тебе. И 3 – ще дойде [истината], да знаеш как да се ползуваш от твоята свобода.

Някои от вас се дразните вътрешно, като че ли ви липсва нещо. Попейте си. Някой от вас каква песен трябва да пее? Някой от вас, който е остарял, може да пее:

Остарях, остарях, остарях,
за да се подмладя,
за да се подмладя.
И това ще стане,
когато поумнея.
От днес
започвам да се подмладявам,
макар да съм стар.
От днес
започвам да се подмладявам.
Остарях, остарях,
защото не знаех
как да следвам Любовта.
Но днес понеже започнах да уча,
започнах да се подмладявам.

Туй мяза на оперно пеение. (Учителят пее:)

Който живее в Божествения свят,
не остарява никога в живота,
той вечно се подмладява.
Това е Божественият свят,
вечно да се подмладявам.
Не може вече постоянно
на стола да стоя.

Като идете някъде, вие очаквате да ви дадат стол. Вие сте на скамейката и след като ви поведат, ще станете на крака. В Божествения свят столът е на крака. На крака ще седиш, прав. След като се научиш на крака да седиш, ръцете трябва да се научат да работят. (Учителят пее:)

Седя на стола си аз,
седя на стола си аз.
Това са моите любезни крака.
Аз сядам на стола,
който ми е определен от Бога,
довсега.
Сядам на своя стол,
на своя стол. (Пее:)

Ставам от своя стол,
започвам със своите ръце да работя.
Всичко мога да направя
със своите ръце.
Картини да рисувам,
на пиано да свиря,
всички тонове да вземам.

В човека трябва да се роди едно желание да пее. Ние се стесняваме. Аз ви пея, защото съм в Божествения свят. Другояче, не бих си хабил гласа. Моята песен отива и всички хора трябва да пеят. Ще работим и няма тъй и тъй. Музикални трябва да бъдем. Ако ти не знаеш да пееш една песен на баща си, ако ти не знаеш да пееш една песен на майка си, ако ти не знаеш да пееш една песен на своята мисъл, на своите чувства и постъпки... То е числото 3. Ще пеете тихо.

(Учителят пее:)

Не се безпокой,
няма защо да се тревожиш за неща,
които не влизат в твоя живот,
нито в твоята мисъл,
нито в твоите чувства и постъпки.
Те не вземат никакво участие.
Не се тревожи,
напред ти върви,
добре ти мисли,
тогава ти ще приемеш
Божественото благословение.

Пей си:

Стани, стани, дигни юргана си.
Доста вече ти спиш,
не се тревожи, зло не мисли.
Бъди готов доброто да правиш
и винаги наред да ходиш.
Прави ти доброто, прави ти доброто,
от него не се отказвай.
Прави ти доброто. То е при теб.
Не го презирай,
защото презрян ще бъдеш.
Почитай туй добро
и почитан ще бъдеш.
Почитай ти доброто,
почитан ще бъдеш,
светли мисли ти ще имаш,
благородно сърце в теб ще тупти
и здрав ти през всички си живот ще бъдеш.

„Отче наш“

14-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941-1942),
държана от Учителя
на 31.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София - Изгрев.

ДОБРИ ПЕВЦИ

„Добрата молитва“

„Иде, иде“

Прочете се темата „Първото ми възпоменание“. Спомен е туй, което винаги остава в човека. Туй, което временно остане, не е. Споменът е най-финото у човека. Има път, по който споменът иде. Общо казано, няма спомен, но тук са играли роля очите, носа, ушите, устата, ръцете. Ако на човека отсъствуваха очите, не зная какъв спомен щеше да има в света.

Съвременното човечество е попаднало в една гъста материя, мястото, дето живее, не е така хигиенично. Туй място трябва да го напусне. Най-първо е живял в много хубаво място, в рая. След като го изпъждат от рая, влиза в сегашното положение, дето постоянно се оплакваме. Има нещо в живота, което не е красиво. И във всичките отрасли на живота го има. Ако пее някой, ще се намери някоя буболечица, ще му развалят пеенето. Ако някой е богат, буболечици има за богатството. Ако говоря много, пак има буболечици. Ако мисли, има буболечици. Навсякъде буболечици развалят работата. От буболечиците трябва да се освободите.

Често казвате: „Така не се пее.“ Как се пее? Пеенето е останало едно възпоменание от рая. Дето са пели райските птици, едва сега хората си спомнят за тяхното пеение как са пели. Пробужда се в тях чувството за пеение. Някой път считате, че е много лесна работа да се обясни някое явление. Как ще обясните по кой начин славеят е достигнал така да пее? В кое училище, в кой университет се е учил? Има други птици, не са се научили, той се е научил. Коя е била подбудителната причина да се научи така? Казвате, че Господ го е създал. Не е така. Като кажете „Така Господ го създал“, сами не вярвате. Защото като дойде сиромашията, хич не вярвате, че е от Господа. Други работи приемате, че са от

Господа. Те са на място. Сиромашията, богатството, пеенето, мълчанието са на място.

Онези, които не пеят, какво трябва да правят? Човек в даден случай или трябва да пее, или трябва да мълчи. За да мълчи, той трябва да бъде слушател, не индиферентен, не трябва да взема участие. Има хора, трябва да бъдат потенциални, да кредитират онези, които пеят. Онези, които пеят на сцената, ако няма кой да ги кредитира, няма с какво да изявят туй изкуство. Едновременно човек като мълчи, ще почива. Не всеки, който почива, мълчи. Ако вие не слушате, вие не можете да придобиете. Ако музиката във вас не влиза тъй, както въздухът в дробовете, тя не може да принесе никаква полза.

Сега, под думата *музика* в широко отношение разбираме целия човешки живот да бъде музикален. Неговите чувства трябва да бъдат музикални, неговите мисли трябва да бъдат музикални. И движенията трябва да бъдат музикални. Ако ходи човек, да му бъде приятно, като стъпва. Пък сега някой път изкривява крака си, не знае как да ходи. Някои от животните, котката за пример, е майстор. Тя стъпва на ноктите си отпред, но тъй, че в своя неприятел да не събуди подозрение, стъпва много полека, за да не я усети, като стъпва. Значи в котката умът и чувствата работят.

Има нещо особено в котката. Голям дипломат е тя. Щом хване някоя мишка, казва: „Не бой се, да не те е страх при мене, аз съм така благородна, сърце имам, не бой се, аз ще си поиграя с тебе. Като нямам работа, обичам да хвана някоя мишка да си поиграя.“ Мишката повярва, котката я вземе на гърба си и погледнеш по едно време изведнъж мишката изчезнала с козината. Като е малка мишката, на 2–3 хапки я глътне. Единственото нещастие на котките произтича от яденето на тия малки мишки. Много големи чистници са котките, чисти са. Сутрин като изгрее Слънцето, тя си излага гърба. Новото учение поддържа котките. Веднага ще си изпъчи гърба на слънцето според всичките закони, но при яденето не знае как да яде. Има един анекдот: Обвинявали лисицата в престъпление. Тя казва: „Мене ме обвиняват, че

съм лицемерна, хитра и лукава. Аз като изям кокошката, оставям перата, да кажат, че аз я изядох. Доказателства има. Онази чистница при хората не оставя нито един косъм, като изяде мишката. Казва: „Не, аз не съм.“ Сега, да оставим анекдота.

Човек е дошъл на Земята да се учи. Младостта е живот, в който кредитира. Кредитът е в младини да работи човек. В старини човек трябва да се върне да покаже какво е спечелил. Сега чудното е, че хората пеят, като са млади, а като остаряят, не знаят да пеят. Докато са млади, мислят, като остаряят, забравят да мислят. Докато са млади, ходят, като остаряят, забравят да ходят. Искат да кажат, че младите трябва да ходят, а старите могат да се прозяват; младите трябва да работят, а старите – да заповядват. Че човек не е ли все същият? Не е ли в младини и старини все същият човек? По какво се отличава младият човек от стария? На младия човек слънцето изгрява, на стария залязва. Стар човек като си, трябва да седнеш да спиш, да идеш в другия свят да си починеш – да напуснеш материалния свят и да се върнеш в дома си да [си] починеш. Като се върнеш от другия свят, на физическото поле да работиш. На физическия свят дотогава, докато човек работи хармонично, животът има смисъл. Ако не знаете как да работите, ще създадете на себе си много големи неприятности.

Сега няма да се спирам върху морала. Казвате: „Човек трябва да живее добре.“ Ние трябва да разбираме, че животът, който имаме, сам по себе си е добър. Ние с нашата мисъл, с нашите чувства и с нашите постъпки внасяме някои елементи, които развалят хубавия живот, който имаме. От сега трябва да се приготвим да бъдем най-първо проводници заради себе си. По възможност най-хубавите мисли да възприемаме. Ако слушаш една хубава песен, да ти остане като едно възпоменание. Ако слушаш гаргите да грачат и ако слушаш славеите да пеят, това са две различни състояния.

Вие може да кажете сега: „Без музика не може ли?“ Може без музика. Човек на Земята може да живее с по четири пръсти, на Земята може да живее с по три пръсти, най-после – с по един пръст, някой може с една ръка, някой път

може да живее с по едно око, но какви ще бъдат неговите възпоменания за един такъв живот? Всичките си способности и дарования, които имаме, трябва да ги впрегнете на работа. Има опасност за онези, които искат само с един талант да го покрият и да го заровят. Опасност има и за онези с двата таланта. Кой са онези с двата таланта? С пет таланта е човек. То е висшето вътре в човека, което се проявява. Двата таланта, това са противоречията в живота. Единият талант, то е учението за Бога, което хората пренебрегват. Единият талант значи да слугуваш на Бога, с двата таланта – да слугуваш на жена си, с петте таланта – на себе си. Онзи, който слугува на себе си, печели петте таланта. Онзи, който слугува на жена си, печели още два. Онзи, който слугува на Бога, заровил таланта.

Единственото нещо, което остава, е идеята за Бога. Тя е останала за вас най-смътната идея. Като се говори за Бога, казвате: „Какво нещо е Бог?“ Казвате: „Навсякъде е и никъде не е.“ Какво разбираме „навсякъде е“? Ако разбирате, че той завзема всичките места, дето хората завземат, то е едно криво понятие. Писанието казва, че живеем в Бога. Бог не живее на нашите места. Ние живеем в Него. Той не живее дето сме ние, но ние живеем там, дето е Той. Казвате: „Къде е? Няма Го.“ Че не Го има в моя живот, че Той не е на моето място, то е друг въпрос. Че аз съм на Неговото място, и това е друг въпрос. Две положения. Казвате: „Няма Го Господ.“ Господ не е там, дето съм аз. Той не носи моя ум, Той не постъпва, както аз постъпвам. Ако постъпваше както аз постъпвам, щеше да бъде на моето място. Понеже не постъпва както мен, не е на моето място. Не ходи по моя ум. Аз мисля, че Господ не мисли като мене. Аз трябва да мисля, каквото Господ мисли. Всичките религиозни хора по някой път казват тъй: „Защо Господ създаде света така?“ То е тяхно разбиране. Защо не го създаде както ние го разбираме? Господ създаде света както Той разбира.

Да ви приведа един анекдот. Седят две дами на едно място и двама кавалери, които се запознават. Единият много говори, а другият мълчи. Казва: „Много говори.“ Но другият мълчи. Този, който много говори, на тази дама казва, че това

харесва, онова харесва. След като си заmine кавалерът, дамата усеща, че нещо липсва от нея. Като ѝ казал, че това е хубаво, онова е хубаво, задигнал го. Другият кавалер, който не говорил нищо на дамата, оставил ѝ нещо. Онзи, който говорил, тя трябвало да плати за говора. Усетила, че след като си заминал кавалерът, изчезнало нещо от нея.

Питам: в света кои кавалери са хубави – които вземат или които дават нещо? Мислите ли, ако във вашия ум съществува една мисъл, която ви отнема нещо, че тази мисъл е полезна? Защото една мисъл може да влезе у вас и да ви отнеме нещо. Едно желание може да влезе във вас и да ви отнеме нещо от вас. И една постъпка – също. Считайте туй отнемане за много естествено. Да допуснем, че вие искате да бъдете красиви. Едно отлично желание, законът за Божествената хармония е носът ви да е на място, веждите ви, очите ви да бъдат направени тъй съвършено. Трудно е да видите на Земята едно красиво лице. На Земята още нямаме красиви лица. Като срещнеш красивото лице, никога няма да го забравиш. На красивото лице всички линии са подвижни, такива красиви движения има. Като срещнеш един красив човек, ти и болен като си, ще оздравееш. В красотата има нещо като че човек диша през нея. Има една книга писана: „Красотата ще спаси света“. По отношение на нашите мисли, желания и постъпки и целият ни наш живот трябва да бъде красив.

И действително, в красотата влизат тия три Божествени свята. Любовта се проявява напълно на 3 места. Любовта се проявява в устата. Красивият човек има нещо особено в неговите уста. Една особена линия има на горната бърна и в долната. Разумността и мъдростта в него се изявява чрез носа, има особен строеж човешкият нос. Истината се проявява чрез очите. Особено са построени очите на човека. Един човек, който е израз на истината, той има нещо особено. Като погледнеш в очите, никога няма да забравиш такъв поглед. Само в очите на човека може да видиш какво нещо е истината. Само в устата на човека може да видиш проявлението на любовта. Само в неговия нос може да видиш неговата разумност.

Често на младини устата на децата са красиви. В младини има повече красота, а в старини изгубват тази красота. На младини от 12 години нагоре носът има особен строеж, а на старини хората изгубват своята красива форма. В децата на младини очите имат особен ефект, на старини изгубват. Туй се дължи, че ние не спазваме закона. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие.“ Ние започваме да мислим, че остаряваме. Мислим, че много знаем. Какво знае старият повече? Едно дете знае повече от стария. То лесно се примирява, а пък един стар човек не може да се примири. Едно дете се сбие с друго, теглят си косата и след половин час пак се сприятеляват. У старите това не става. На старини понеже материята на стария човек не се поддава на примиряване... Има нещо в човешките очи. Да се примириш, но има нещо, което не се съгласява. Лесно човек може да се примири. Една мома обиди един момък и [той] казва: „Никога няма да ти простя на тебе.“ Ходи този момък, счупи си крака и няма никой. Тя като дойде, започва да го превързва крака, услужва му. Той казва: „Направих една погрешка в живота си, казах, че няма да ти простя, но ще ти простя.“ Защо няма да простиш?

По някой път ние мислим, че Господ мяза* на нас. Понеже ние не прощаваме, мислим, че и Господ не прощава. Господ гледа на нас и казва: „Тия деца ще се научат.“ Господ като види този, грапавия камък, знае, че от този камък ще стане нещо. В съвременния живот я вижте от калта какви хубави пособия сме си направили! Човек е достигнал до едно положение да обработи материята.

Та, казвам: Ние сме скулптори, грънчари, които изработваме. Хубави работи трябва да се изработят. Всичко туй ще се изкара на пазаря на онзи свят. Ще занесем каквото сме направили, каквото сме изработили. Един художник рисува картини, ще направи изложение. Целият наш живот ще занесем на изложение. Вие казване: „Ще умрем.“ Какво ще умираш? Ще идеш в оня свят да направиш изложение. Какво ще изложиш в оня свят? Ако не носиш картини, на изложе-

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

нието не те пускат. Бог ни е пратил на Земята в училището и като се върнем от училището, там ще занесем каквото сме нарисували.

Как бихте нарисували вие един добър човек? Или как ще нарисувате един красив човек? Или как ще нарисувате един силен човек? Или как ще нарисувате един здрав човек? Онзи, който е майстор, знае – има особени линии. Или как ще нарисувате един болен човек? Има особени линии на болния човек. Много мъчно е.

Щом вас ви заболи коремът, вие вземате едно положение, туряте ръцете на корема си, свиете се. При туй навеждане пак има надежда. То е начин, по който се лекуваш. Докато седят ръцете на корема, той се лекува. Ако не ги туря, лекува се по-мъчно. Ръцете, това са два тока, дето минава положителна и отрицателна енергия. Лекува се човек. Набрали се в слънчевия възел в стомаха известни енергии и като минават, причиняват болезнено състояние. Много болки се дължат на натрупване на излишна енергия. Като се натрупа някаква енергия на рамото, често се натрупва на рамото една излишна енергия и човек усеща неразположение. Достатъчно е да намериш един човек, да се поздравиш с него, и болката ще изчезне. Ще стане една обмяна между него и тебе. Той има по-малко енергия, ти имаш повече и ще се предадат тия енергии. Туй, излишното напрежение в плешката ще изчезне и ти ще усетиш, че болката е минала. Или натрупването може да е станало в кръста или на хълбока или някой път става натрупване в слепите очи или врата може да стане.

Сега аз говоря за натрупване на енергията, не говоря за органическите болести. Те са се създали много изкуствено. Органическите болести са наследени от баща и майка, ред поколения има и доста мъчно се лекуват. Аз говоря за натрупванията на енергиите. Често може да имате някоя болка, за пример в сърцето те бодне нещо. Мислиш, че някаква органическа болест имаш, а то е натрупване на енергия, на електричество. Казвам: Тия състояния лесно може да ги лекувате. Често, когато детето го боли нещо, майката туря ръката си на болното място, веднага туй натрупване на енергията се премахне и болката изчезне.

Та, казвам: Щом имате едно неразположение, имаме натрупвания. За пример, в известна област [има] излишна енергия – без да знаете, страдате. Може да се натрупа известна енергия, дето [е] чувството на страха и тогава човек започва да се страхува. Трябва да се освободите от тази излишна енергия. Може да се натрупа известна енергия в мозъка и ти трябва да я премахнеш. Тази натрупана енергия в чувството на страха може постоянно да безпокои човека – че разбойници ще дойдат, ако е зимно време, мислиш, че вълци ще дойдат. Тогава може да се обезнадеждите. Пренесете тази енергия и я турете в центъра на надеждата и веднага ще почнат да идват известни мисли за здраве, за живот или да съградите някоя къща или може тази енергия да я съберете на вярата или на любовта. Има известни центрове и трябва да знаем да поставим енергията да работим.

Има едно чувство и може да си помагате. Религиозният човек има развито туй чувство на любовта и той може да предаде от своята енергия. Човекът на вярата може да предаде от своята енергия на другите. Човекът на надеждата може да предаде от енергията на другите. Най-красивото от себе си може да го предадете на другите. Човек, който има способността на щедростта, може да предаде на другите. Понякога всичките хора искат да бъдат полезни. Но човек може да бъде полезен, когато има нещо какво да даде от себе си. Вие всички казвате: „Дайте всичко на другите, раздайте всичко.“ Не оставяйте излишно нещо да ви безпокои. Оставете за себе си толкоз, колкото ви трябва. Другото дайте да го носят другите.

Защо да не бъдем носители на идеята да обичаме Бога? Ако ти не може да обичаш Бога в едно цвете, ако ти не може да обичаш Бога в една капка, в която се отразява Слънцето, ако не може в едно листо на дървото да видиш присъствието на Бога, как ще обичаш Бога? В растенията ще видиш Бога и този лист е целебен, ще усетиш неговата сила. Някой път си болен, този лист като видиш, веднага тази енергия от листа ще мине в тебе и ти ще оздравееш. Има много хубави цветя, които са лечебни. Ти си меланхоличен – ще помиришеш едно цвете и веднага онези мисли ще изчезнат и ще влезе едно

хубаво, красиво чувство.

Казвам: Всички цветя са създадени да помагат на хората. Листата са създадени да помагат на хората. Някой път очите са ти отслабнали от безпокойство – ако гледаш жълтия цвят, той ще внесе едно успокоение на очите. Или мнозина от вас се безпокоят. По някой път отслабнали са ви очите, понеже ви лъха студен въздух, свиване става на капилярните съдове. Гледам, някой хора са по-млади от мен, не могат да гледат. Най-малко два-три пъти на ден да измивате очите си с гореща вода, за да привлече кръвта. Сега със студена вода се миете. Със студена вода ще се миете лятно време, когато е разширено лицето. Мийте се с топла вода, да се привлече кръвта. Или, често имате заболяване на ръцете. Някои жени перат 4–5 часа с топла или гореща вода и като изплакват дрехите, ще ги изкара със студена вода. Това е най-голямото зло. Няма някой да ги научи. С топла вода ще перете дрехите, никаква студена вода. Така си осакатявате ръцете. Сега, да ви дам едно правило. След като сте прали дрехите, да имате ръкавици, та като простирате дрехите, турете ръкавиците си и ги прострете. Не туряйте след топлата студена вода. Зимно време ръцете ви ще бъдат здрави. Колцина има, които да се оплакват?

Когато човек минава от едно любовно състояние в едно състояние на омраза, имате същия закон. Любовното състояние е топло, а състоянието на омразата е студено. В омразата вие се изстудявате и човек се осакатява. Всякога любовта туря най-хубавите очи на човешкото лице, а омразата в каквато и да е форма туря най-лошите черти. Ред поколения, които са внесли омразата, са оставили тия черти. Вземете във вълка, или лицето на един тигър, или на един лъв, или на една котка. Ще наблюдавате и ще забележите къде се крият тия лоши черти. У котката има известна промяна, човек доста ѝ е повлиял. В нея има една съобразителност, тя се милва. Гаят ли се котките в диво състояние? Онази, която при човека живее, тя се гали. Като те погледне котката, ще ти настръхне косата. Няма в нея церемонии. Като те погледне, казва: „Знаеш ли какво мога да направя?“

Сега аз ви говоря върху един свят, с който ние сме заоби-

колени. Духовният свят няма да стане като вас, но ние трябва да сме като духовния свят. Всички ние трябва да се изменим. Всички няма да умрем, но всички трябва да се изменим. Ние не искаме да се изменим. Красотата седи в изменението. Ако една песен не се мени, каква песен ще бъде? Ако ти не може да минеш от тона *до* в тона *ре* и от *ре* не може да минеш в *ми*, в *сол*, в *ла*, в *си*, ако ти не може да вземеш ония нюанси, ако ти не може да минеш от *до* в *ре*, после – *ре* повишено, *ре* понижено, ако не може да минеш от *до* в *ми* или във *фа*, каква песен може да изпееш?

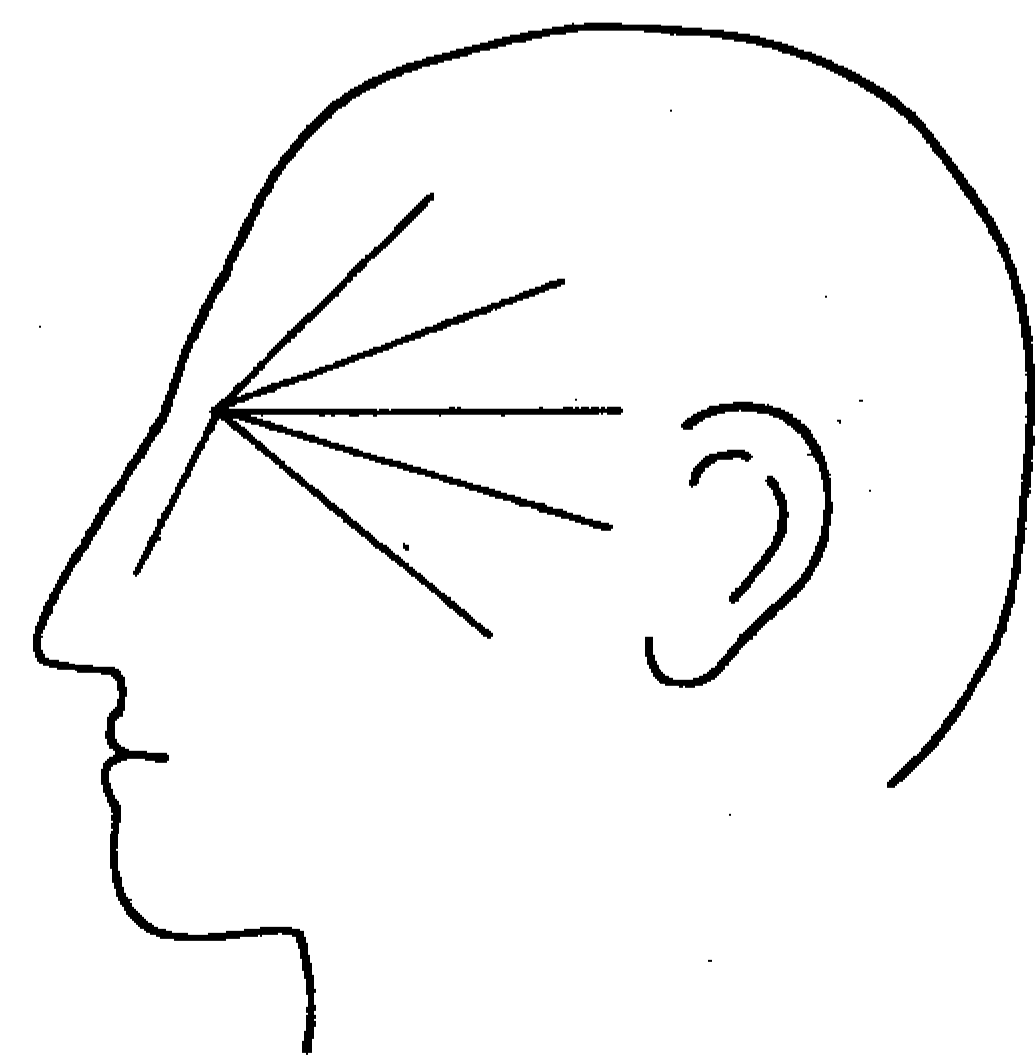
Казвам: Остаряването е една музикална композиция. Старият човек е музикална композиция. Може да ви изсвиря песента на един стар човек. Отлична песен. Може да ви изсвиря песента на един млад човек. Отлична песен е. Трябва да знаете как да свирите. Трябва да се научим как да мислим. Да се радваме, че сме стари и да се радваме, че сме млади. Младият може да стане стар и старият може да стане млад, композицията може да се смени. И тогава на младия композицията е красивият човек. Втората част главно е на стария. Той казва: „Колко красив беше този човек!“ Детинството е още. Хубостта на децата е в туй, че в тях любовта е свободна. Децата са свободни. Едно дете свободно проявява чувствата си на любов, няма никаква задна мисъл. Някои деца, като ги погледнеш, още на млади години остарели. Преструват се. Има деца, които се преструват. Преструвката е едно чувство. Жените са го усъвършенствували. Една жена ще представи една малка болка като че ли кой знае каква е, пък то не е така.

Сега аз искам да ме разберете. Когато Христос вървеше с двамата ученици след възкресението, той се престори, като че иска да си замине. Те настояваха да остане с тях. Българите канят, той казва: „Не съм гладен.“ Не че не е гладен, но не смее да каже. Казва: „Не съм гладен“, а пък след като го поканят и започва да яде, казва: „Уста кучешки, разяждат се“. Ако е за комплименти, да каже, че хазайката толкоз хубаво е стотвила яденето, че макар и да не е гладен, разял се е.

На Новата година ви казах какво ще ви донесе тази година. Тази година, ако не може да привлечете някоя хубава

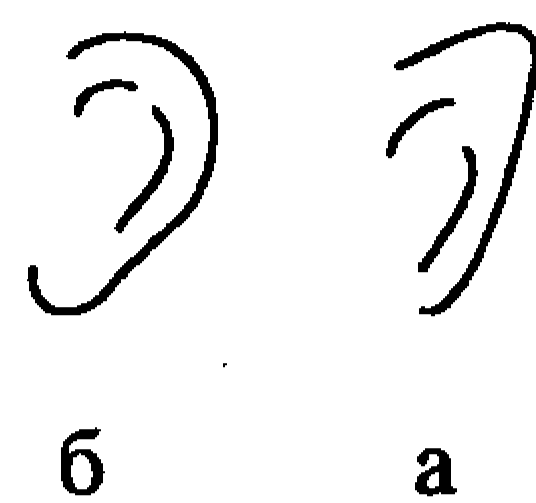
мисъл в себе си, ако не може да привлечете някое хубаво чувство в себе си, защо ви е тогава Нова година? Най-малко трябва да научите една песен, да може навсякъде да я пеете, че като я изпее, навсякъде да ви помнят хората. Не мислете, че сте остарели. Тази мисъл я оставете на заден план. За старост мислете, на 120 години като станете. До 120 години мислете само за детинство. Мисълта за старостта е като портрет на миналото, като че не се отнася до вас. Че искате да остарее, то е голямо тщеславие у вас. Няма по-голямо тщеславие от онези, които мислят, че са остарели.

Много малко място има в света за стари хора. В небето сега се приготвя едно място за един стар човек, а тук кандидатите са милиони. В небето има място за милиони млади, за стари няма. Казвам: Не си губете времето за конкурс за стари хора. Оставете на конкурс младите. Аз наричам, младостта е свят на Любовта. Светът на възрастните наричаме свят на Мъдростта, на знанието. А старите, напълно възрастните хора, е светът на Истината. Човек трябва да бъде един плод, който ще цъфне, ще завърже и ще узрее. То е едно състояние, показва три качества. Да създадете в себе си един усет, че песните, които излизат, да бъдат подтиквани от любов. Да създадете един нос, който да мисли. Знанието трябва да носи светлина. Носът на човека трябва да бъде проводник на светлината. Очите му трябва да бъдат проводници на свободата. Човек като погледне устата си, да знае, че е във връзка с любовта; като погледне носа си, да знае, че е във връзка с мъдростта и знанието; като погледне очите си,

да е във връзка да каже истината. Три неща в новата култура трябва да станат: като погледнете очите, да ви стане приятно, като погледнете носа, да ви стане приятно и като погледнете устата, да ви стане приятно. Три неща основни трябва да бъдат, защото ушите допълнят човешкия нос. Ушите и носът заедно вървят. (фиг. 15.1) Тази

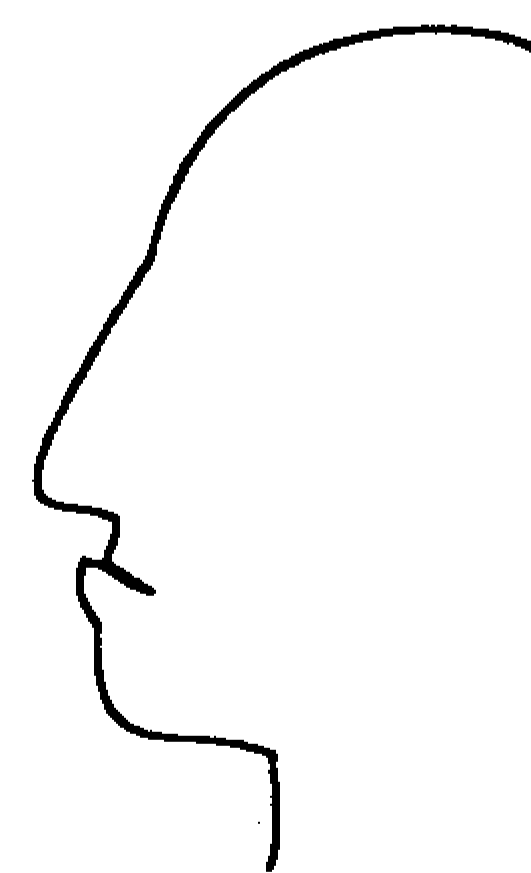
линия показва силата на човешката интелигентност, колкото ухото слиза по-надолу, човек става по-морален. Колкото ухото се качва по-нагоре, моралността е по-слаба. (фиг. 15.2) (Б) е едно хубаво ухо. Ухото (а) е лисиче ухо. Теченията, които

стават в нашия организъм, те се изразяват чрез нашите органи. И по същия закон, когато се увеличава светлината, не се добива особена форма и положение. Ако носът се продължава и съразмерно се разширява, показва, че човек има

светлина. Като се сплесне носът, намалява се широчината, носът има по-малка широчина. Когато носът има по-голяма широчина, този човек може да диша дълбоко.

Спазвайте правилата. При бързото дишане дробовете се стесняват и отслабват. Зимно време 3 пъти подишай [в] една минута, не 15 пъти. Воля трябва да се употреби. В новото учение на какво мязат хората? Ако вие в новото учение не можете на минутата да приемете една вдишка и една издишка, няма ново учение. Трябва да се измени начинът. В новото учение, ако не може да владееш ума си, в новото учение, ако не може да владееш сърцето си в даден случай, какво е това ново учение? Казвате: „Новото учение на любовта“. Новото учение трябва да внесе изобилен живот, да разшири човека. Много малките уста не са хубави. Нямам нищо против малките уста, но съществува една пропорция между лицето и

устата. И някой път дължината и широчината на лицето не са хармонични с устата. Няма една съобразност.

(фиг. 15.3) Къде е дефектът на туй лице? Долната устна показва импулсивност. Този човек много лесно се докача. Когато човек свие ръката си на юмрук, всичката енергия като се събере, казва: „Какво мога да направя?“ Често долната бърна се свие, така че

човек е готов да удари. В тази част се развива такава енергия и човек е готов да избухне. Ако се намали тази форма на устата, здравословното състояние се изменя.

Тънките бърни не са едно здравословно състояние. Те изразяват потиснати чувства. Много дебелите бърни показват [...]. Има едно положение на бърните, което е здравословно. Има една линия от Бога турена. Има едно състояние на носа, което е от Бога турено; има едно, което е от хората турено. Притиснат нос, притиснати уста, те са човешко изобретение. Ще оставиш устата си свободна. Не си натискайте устните, само допиране на устните, не притиснати. Притискането е човешка работа. Човек със стиснати устни е волева натура. Но туй волево състояние вредно действа. Бог е направил всичките работи красиви.

Сега, понеже искате нови хора да бъдете, трябва да се отличавате. (фиг. 15.4) На новия човек веждите не могат да бъдат такива. Носът не може да бъде такъв. Това е едно отклонение от еволюцията на човека. Тия отклонения се дължат на ред поколения, които са се отклонили от еволюцията на човека. Тел първа трябва да преустроим тялото си. Някои от вас имате хубави уши; някои от вас нямате хубави уши. Става един процес в човека, след няколко поколения

влага се една хитрина, която се изразява [в] ушите. У някои хора тази линия на ухото е отвън, а на някои е отвътре. Ухото може да е направено така: (фиг. 15.5), има едно пречупване.

Когато ви говоря за тия научни факти, някой човек може да го турят в затвора и да му турят букай*. Много черти като на някой престъпник може да му ги наложат. Трябва да се пазите от наложените неща. Турнат му букай и казват: „Престъпник е.“ Не всеки човек, който има букай, е престъпник. В някои отношения да, но в някои отношения не. Нямането на букай ни най-малко не показва, че не е престъпник. Всеки един човек, който не спазва Божествения ред на нещата, той прави известни малки престъпления.

Сега не считайте, че е лошо това. Казвате, че е хитър човек. Аз гледам по някой път какъв характер има котката.

* букай (тур.) – окови.

Щом нищо не е бутала, ще те посрещне, ще те поздрави, ще помечи. Щом е яла нещо, като отвориш вратата, иска да излезе, да я няма вкъщи. В съзнанието има, че е направила нещо и може да се случи нещо особено.

Когато някой направи престъпление, има състоянието на котката, не се усеща спокоен. Има нещо, което ни безпокои. Всякога трябва да се стремим към спокойствие. Щом сме направили една погрешка, трябва да се поправи. Погрешките се поправят. Допуснете, че имате едно въже, искате туй въже да го отслабите. Трябва да премахнете нишките. Колкото нишките се намаляват, въжето отслабва. Погрешките имат нишки. Една погрешка може да се състои от 10, 15, 100, 200, 500 нишки. За да я поправите, не може изведнъж – нишка по нишка ще отмахнеш. Не мислете, че енергиите, с които е направена една погрешка, не са нужни. Ще започнете тази енергия на погрешките да я употребявате. За в бъдеще ще употребявате тия енергии на погрешките.

Един човек има силен глас, той може да го развие. Един, който няма глас, по-мъчно може да развие гласа си. Сега, вас Господ ви е дарил всинца ви с големи дарби. Имате най-различни дарби.

Та, сега, най-първо, онова, което любовта е внесла във вас: в живота ви да цените вашия живот и да цените живота на ближния. Да цените и живота на ангелите, да не оцапвате никого. В живота не трябва да хвърляте нито една лоша мисъл. Даже сянка не трябва да хвърлиш върху един човек, да кажеш: „Той е престъпник, той е такъв.“ Никога в ума си да не допускате това. Ние не знаем кой е престъпник.

Престъплението става по три начина. Там, дето няма любов, става престъпление; там, дето няма мъдрост, престъпление става и там, дето няма истина, престъпление става. Всеки човек, който обича истината, не прави престъпления. Когато малко намали да обича истината, микроскопическо престъпление може да направи. Всеки човек, който има интелигентност, и микроскопическа да е, не прави престъпление. Най-малката любов който има, най-малкото знание, най-малката свобода който има, този човек не може да прави престъпление.

Вие казвате: „Ние сме чада Божии.“ Казвам: Щом правим престъпление, не се говори така. Хора, които имат Божиите благословения, не може да правят престъпления. Може да правят погрешки както художника, както музиканта. Една малка погрешка в реда на нещата е, но да направиш едно престъпление, то е невъзможно. Пръстите на един майстор музикант така са свикнали, че той не може да вземе фалшив тон, не може да тури пръстите си и да вземе една фалшива позиция. Той туря пръста си точно на място.

Носете идеята в ума си. Бог иска, изисква от вас да създадете отлични глави. После, да имате отлично изразително лице. Бог изисква от вас да имате отлични гърди. Щом дробовете ви са хубави, ще имате хубаво разположение. Човек, който не диша добре, и да иска, не може да мисли, няма разположение. После, за да развиете устата си хубаво, непременно трябва да ядете музикално. Като седнеш да ядеш, музикално да ядеш, да ти е приятно, да слушаш зъбите, когато се допират – който има зъби, пък който няма... Като допираш кътниците си, това са басови тонове; като дойдеш до [кучешките], те издават тенор, а като дойдеш до резците, те са сопрано. Всички зъби като се допират, то е цяла една арфа. Като се допират, зъбите издават тонове. Най-хубавото нещо в живота е яденето и щом ядеш с благодарност, няма похубаво от това. После, участие взема и носът. Той постоянно ухае. Този като яде, онзи свири, а друг ръкопляска. Туй е публиката. Казва: „Бис, да се повтори!“ Носът аплодира, публика е, ръкопляска.

Искам да ви представя в една обективна форма. Невидимият свят се радва, когато ангелите слизат на Земята. Те като срещнат един човек, който има възможности, спират се при него и започват да му дават наставления. Те като слизат, искат да му предадат своята красота. Виждат, че у него има добро желание и казват: „Ще попееш, тъй ще направиш.“ То е моралът. Дето казват да живее човек по морал, то е да знаеш как да рисуваш. Да бъде човек добър, той трябва да поправи устата си, трябва да поправи носа си. За да бъде човек добър, трябва да поправи очите си. Тогава как ще изразите „Тебе гледа, мене вижда“?

Казваш, какво трябва да правиш. Пей: „Имам една работа да свърша аз.“ Това вече е оперно пеене. „Имам една работа да свърша.“ Младата казва: „Какво трябва днес да сготвя – боб или леща? И аз не зная кое от двете да направя.“ Създай си ти красива уста, с която можеш да говориш на Бога, твоя Баща. Красива, с която да говориш на твоя Баща. И вие може да го изпеете, това е бас. (Учителят пее:)

Създай си красива уста,
с която да говориш на твоя Баща.

Сега децата как ще пеят? Големият син е тенор, малката сестра е алт. В какво седи разнообразието? В една песен може да внесеш едно любовно чувство към Бога. Ако мислиш за своя ближн, ще създадеш друг колорит. Ако мислиш за себе си... Не е лошо човек да мисли за себе си, но той трябва да мине в трите свята. В света на любовта ще строи. В света на светлината, и тя строи. И в света на свободата.

Човек трябва в себе си да бъде свободен, свободен, както са свободни ангелите. Бог иска ние да бъдем свободни. Всичките противоречия, които се случват в живота, да ви не смущават. Природата всичко това е предвидила – че след времето противоречия ще принесат своята полза. Защото грозотата служи като сянка на красотата. Грозотата, и тя си има своята цена. Доброто и злото заедно вървят. Доброто не може да се яви, ако няма сянката, злото в себе си. Злото е сянка на доброто. Ако във вас доброто стане господар, а злото – слуга, то е естественият ред на нещата. Но ако злото стане господар, а доброто – слуга, този порядък не е естествен. Изопачен е порядъкът на нещата. На растенията главата е заровена в земята, а другият живот е отвън. Важното в растенията е потопено в гъстата материя. Човек вече е изваден от гъстата материя, обърнат е с главата нагоре и с краката надолу.

Досега сте се молили на хората, защо да не можете да изпеете една песен на Господа? На Господа ще изпея една песен. Ако искам да пея на Господа, ще изпея една хубава песен на едно хубаво цвете. Като пея една песен на цветето, Господ е в това цвете. Ще му изпея една песен като артист,

че той да е доволен от мене. Казвате: „На едно цвете песен ще пея?“ Пея на Господа, Който е в цветето. Ако пея на Господа и Той е на Слънцето, няма да ме чуе. А като пея на Господа в цветето, Той е наблизо. Ако туря Господа на Слънцето, какво ще внесе? Ако мога да пея на цветето, ще пея и на Слънцето. Ако не мога да пея на цветето, няма да мога да пея и на Слънцето. Някой път и на Слънцето може да пеете.

Някой от вас, който е неразположен нервно, вземете през тази година да имате едно тефтерче, поне лист и мастило, или с чер молив да се учите да пишете. Не бързайте, може да напишете буквата *a*, но я напишете хубаво: *A*, след това напишете буквата *b*, *v*. *B*, *V*. Като пишеш главните линии, да внесеш успокоение. Напиши веднъж-два пъти буквата. Или някой път направете си един център, че от него да изхождат

лъчи. (фиг. 15.6) Или пък започнете да правите успоредни линии.

Не мислете, че сте свободни. Всякога в природата има течения, които ни влияят. Ти пишеш и някое течение ти блъсне ръката и ти измени направлението, или някой път измени направление-

то на мигането, на очите ти. Може да направите един малък опит. Седнете при един прозорец и когато минава някой човек, кажете накъде отива този човек. Той ще се стъписа. Ти кажеш накъде отива и той се спре, после пак тръгне. Може това 3–4 пъти да се повтори. Ти питаш къде отива, пък той се спира. Всички сме под влияние на различни течения. Никой не е свободен в света. Вятърът, колкото и да е слаб, и малките листа ще се поклатят малко, то е за добро, не е за лошо. Може този, който пита, да е добър човек, който казва къде отива, може той да ти е предал нещо много добро. Той е насочил своята мисъл и той с тази мисъл ти е предал нещо. Ти, като не разбираш закона, след време ще се ползуваш. Или ти отиваш по работа. Всеки човек, който пита къде отиваш, той ти предава нещо. Казва: „Поспри се, да ти предам нещо.“ Ти казваш: „Много бързам.“ Ти се спреш, той ти предаде нещо. Ти се върнеш назад, като отиваш по работа,

понеже той дава благословение. Той се връща вкъщи пак да остане. Той като каже къде отива, този пък се върне. Казва: „Още ли има да ми даваш?“ 3–4 пъти може да иде и да се връща. Или вечерно време решавате и отлагате.

Да ви приведа един пример. То е било във Варненско. Един млад, много красив момък, на който баща му бил много добър свещеник, купил си той едно пищовче. Скарал се той с момците за мома и той взел пищовчето. Най-първо взел, че го напълнил с куршуми. Посеждал, посеждал и извадил куршумите. Турил е сачми в него. После извадил и тия сачми и турил само барут, да ги плаши. Вечерта 3–4 пъти пълни и изпразва пищова. Сутринта в неделя излиза от къщи. И като се скарал с момците, той изважда пищова и стреля, но пищовът не хваща. Турил го и духва, в това време гръмва в устата му и лицето му се наранява. Лекували го дълго време, налагали жаби. Казват: „Ако той беше оставил куршумите, щеше да умре, ако беше оставил сачмите, пак можеше да се убие.“ Онези, които искаха да го спасят, казваха: „Извади тия работи.“ Два лагера има: едните искат да му създадат нещастие, а другите искат да му помогнат. И често ни побутват. Казват: „Изпразни пищова си.“ Ако го беше съвсем изпразнил, той нямаше да иде на бойното поле. Кажете ти някой обидна дума – не е ли този револвер с куршумите? Някой път и сачмите са опасни.

При един редовен живот пищов не трябва да има. При един редовен [живот], като идеш някъде, ще носиш и ще си извадиш една хубава ябълка. Тези, които в миналото са поздравлявали с куршумчета, сега да поздравляват с хубави ябълки, с хубави круши, с хубави сливи.

Казвам: По-добре е в живота да даваме подарък. Какво ви коства да кажете някому една сладка дума? Минете някъде и кажете, комуто и да е, нещо хубаво. Кажете му, че светлината ви е хубава, или кажете му, че харесвате неговия ход, или че много добре се е облякъл. Отбележете една хубава черта в човека. Ако не искаш да му кажеш гласно, най-първо мислено му кажи. Кажи: „Харесва ми този човек, добри очи има, добри вежди има, добри уши има, добри уста има.“ Намери нещо хубаво. Туй, което кажеш заради* него, ти ще

изпратиш туй благословение в него и в тебе ще остане. Сега ние констатираме нещата. Казвате: „Не ми харесват очите, не ми харесва носът.“ Не виждайте грозните работи, оставете грозните работи настрана. Винаги в себе си констатирайте доброто. За тази година ако искате, прокарайте хубавото. Винаги по възможност, когато констатирате, констатирвайте доброто. Здравето ни зависи от ония хубави мисли, които храним. Да бъдем проводници на Божиите благословения. Туй благословение да бъде за нас, за нашия ум, туй благословение да бъде за нашето сърце и за нашето тяло.

Ние живеем и поддържаме в изправност тялото си. Като вървите, не се навеждайте, изправете се хубаво и погледнете хубаво. Някой казва: „Станах на 72 години.“ Какво са 72 години? Земята доста работа е свършила. Кажи: „Аз обходих 72 пъти около Слънцето. Много малко съм научил.“ Искам тази година да се върти Земята, да научите нещо от Слънцето. Желая ви тази година да се подмладите с по 10 години. Които са на 70 години, да станат на 60 години, които са на 60 години, да станат на 50, които са на 50, да станат на 40, които са на 40, да станат на 30 години, които са на 30, да станат на 20 години, които са на 20, да станат на 10 години, а които са на 10, да станат на една година.

На Коледа може ли и вие да попеете? (*Учителят извади цигулката и я настрои и изсвири: „Време е да вървим“, после – „Тъги, скърби“.*) Трябва в пеенето да се внесе мекота. (*Учителят свири.*) Ще ви изсвирия една българска песен, която е груба, но може да се облагороди. Повече от 30–40 години ми взе да я моделирам. То е един мотив. (*Учителят свири тая песен. Пее:*)

Вие, чада на новото,
станете и напред вървете.
Станете, чада!
Достатъчно вече вие сте спали.
От дълбок сън станете,
трезвени, вино вече не пийте.
Само бистра водица

* заради – диал. за.

поддържа добре вашия живот.
Станете, деца, трезвени бъдете.“

Вино значи ония мисли и желания, които опияняват. Да останат само трезвите. Където минете, да имате по няколко милиона ампераж. Бог ни е пратил в света с всичките възможности. И колкото можете повече да извадите от ума си хубавите мисли, хубавите желания да изкарате от сърцето си, всички да бъдете свежи, не стари. Аз бих желал косата ви да не побелява, да позлатеят, да имате на устата си най-хубавия червен цвят. А пък очите ви да съдържат най-голямата мекота. Изражението на погледа ви да има светлина, най-малката светлина, която човек може да има в очите си.

През тази година да благодарим на Бога за големите блага, които имал към нас. Предната година ние сме се занимавали с много малки работи. Да се изпълнят сърцата ни с благодарност за хубавото. Да изявяваме хубавото и отвсякъде да черпим. За идущата година всички да станете хубави певци, да може всеки от вас да пее по една песен соло. Тази година изберете си по една песен от песнопойката, която и да е песен, и всеки да може сам да я изпее. Може да вземете някоя от някоя опера, откъдето и да е, но трябва да научите една песен тъй хубаво, че да може да я пеете сам. Идущата година ще дадем концерт от артисти, които са учили по една песен. Три–четири дена концерт ще имаме все от знаменити артисти.

Тази година да помагаме и да станем проводници на Господа, да примири хората. Да ги научим да се примирят. И от войната, която съществува днес, да излезе едно добро за бъдеще.

„Отче наш“

15-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 7.1.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София, Изгрев.

ЗА ДОБРО Е!

„Отче наш“
„Изгрява Слънцето“

Пишете върху „Службата на човешкия език“.

Малко трябва да проучавате. Учените хора проучават, не ги констатира само. Казвате: „Слънцето изгрява.“ Това не е наука. И без да го кажеш, то изгрява. Но ползата от Слънцето каква е? Каква е, че изгрява? Че изгрява Слънцето, то е негова работа. Че ние може да се ползуваме от Слънцето, то е вече друга работа. Сега, за пример, вие искате да знаете защо хората [страдат] и защо се радват. Защо трябва да страдат и защо трябва да се радват. Вие сте заинтересовани. Защо сте заинтересовани – там е работата. „Тесни ми са обувката.“ Там е работата – защо са тесни обувката. „Широки са обувката.“ Там е работата – защо са широки обувката. Да кажем, че се даде тема по ползата от тесните обувка и вредата от тесните обувка; ползата от широките обувка и вредата от широките обувка; ползата от големи очи и ползата от малки очи. Някой път очите са големи. Сега мнозина казват: „Защо направи Господ света?“ Или казвате: „Господ направи тази работа.“ Че направи Господ света много добре, Той го е направи. Зная защо е направи всяко нещо и го е турил на мястото. Ние мислим, че Господ направи работите. Туй, което Господ го направи, ти не го оценяваш. Ако светлината, която Господ направи, ти не я оценяваш, не я използваш... Ако тъмнината, която Господ направи, ти не разбираш законите на тъмнината и нея не я използваш...

Та, казвам сега: Защо искате да се радвате и защо не искате да скърбите? Какво разбирате? Защо не искаш да скърбиш? Видимата скръб в какво седи? Всички се оплакват от скръбта. Покажете ми да я видя, да я хвана. Вие се оплакват от скръбта, че ви измъчва. Аз не виждам да ви е измъчила. Имаш тесни обувка, скърбиш. Какво е виновата

скръбта? Бил си при обувчаря, направи ги е.

Аз да ви разпра един анекдот в Ямбол. Бях при един обувчар, евангелист, когато правех своите научни изследвания по френология. Той ми каза: „Искам да ти направя едни обувка, да ме помниш.“ Казвам: „По-добре не прави.“ – „Не, ще ти направя обувка.“ Рекох: „Не искам да ми правиш обувка. Имах веднъж една опитност. Решил съм духовни хора да не ми правят обувка.“ – „Защо?“ Той казва: „Духовен човек като ти направи обувка, те са хубави; светският човек като ти направи обувка, няма да бъдат хубави.“ Разправих му един случай. Един прочут обувчар от Шумен ми направи обувка и исках да ми ги направи здрави и хубави. Кожата да е мека. Той каза: „Ще ти направя обувка, да ме помниш.“ Казвам: „Гарантираш ли за обувката? Аз не разбирам от кожа, не съм сведующ. На теб разчитам.“ Казва: „Тези обувка с години ще ги носиш.“ Рекох: „Не само с години да ги нося, но да не ми направят нещо на крака.“ Интересното е: след един месец те се скъсаха. Питам го защо се скъсаха. Казва: „Отгдето да го зная.“ И тъй си останаха. „Отгдето да го зная“, казва. Казвам сега и на този: „Да не ми направиш и ти такива обувка.“ Казва: „А, не бой се.“ Направи едната обувка по-широка, а другата по-тясна. И досега го помня. Една тясна, която образува мазол, а другата широка. Той ме утешава така: „Ще се разшири. Ти като ги носиш, ще се разшири.“ Ще се разшири, но ще осакати крака, не е калъп.

Казвам: Като правило, тесни обувка не носете. Нищо повече. После, кожата да не е толкоз дебела, тънка да е кожата. В природата има мода. За мода природата е първокласна. Тя опитва какви [ли] не моди. Че ти като погледнеш най-добрата мода, как е облякла райската птица, ще се чудиш защо толкоз луксозна дреха дала на една райска птица. Нито глава има като глава, нито лице има, нищо няма особено тази птица. Перата ѝ са толкоз дълги, влекат се като една царска мантия. Ако ви зададат въпроса защо Господ създаде тия пера на райската птица и защо някои птици е облякъл така просто, какво ще кажете? Някой човек го посрещат много добре. Кога го посрещат добре? Силният човек, някой юнак, който се бори. Нали имахте Дан Колов. Защо се прочу Дан

Колов? Човекът като вземе 110 кило, дигне го и го тръсне на земята. Ходи в Париж, прочу се, натръшка французите и всичките. Някой поет хубаво пише, прочуе се. Някой е сладкодумен, и той се прочуе. Някой добре пее, прочуе се. Интересно е, че някои искат да се прочуят, без да пеят. Не зная дали е възможно. Някои искат да се прочуят, без да се борят. Възможно е и без да се бориш да се прочуеш, но Дан Колов са го питали и той сам разправя как са пострадали ушите му. На всички борци ушите са пострадали, сбутани са. Силата на Дан Колов е в дебелия врат. Ако ти е тънък вратът, всеки може да те увие. Като е дебел като на някой бивол, да не го огъват.

От какво произтичат страданията? Страданията на човека по някой път произтичат от много малко. Можеш да вземеш една сладка ябълка и отгоре да я обвиеш в един пласт горчицина. Детето, щом близне, ще хвърли ябълката, хич няма да се занимава, че отвътре ябълката е сладка. Отвън като е горчива, ще я хвърли. Може да направите друг опит. Може ябълката да е горчива отвътре и да турите сладък пласт захар. Детето ще изяде ябълката, ще мисли, че е сладка. И като я изяде, не може да разбере как е възможно. Казва: „Ядох сладка ябълка и ми стана лошо.“ Щом ти стана лошо, ябълката е била горчива.

Има два начина за лекуване. Единият е хомеопатичен, другият е алопатичен. Хомеопатичният начин е по-възможност с по-малко горчицини. Алопатичният с големи горчицини лекува. Допуснете, че имате едно шише, което събира едно кило. Турите една капка от едно лечебно растение. Имате друго шише от едно кило. И в него турите една капка от първото шише. Това е второто деление. Вземете една капка от второто шише и я наливате в третото шише, пълно с вода. Това е третото деление. Една капка от третото шише наливате в четвъртото и така имате четвърто, десето и т.н. Дойде един лекар, който лекува по хомеопатичен начин и ще даде една малка доза от едно от тия деления. Вие може да мислите, че не действа. Тия малките дози произвеждат своите резултати. Онзи, който разбира, ще разбере, че има някаква сила. Невежите хора разбират видимите работи, мислят само

туй, което се вижда, което се усеща. Пък има известни вещества, които са с години.

За пример вземете: някой ви казал една дума. Какво бива? Размърдал въздуха. Но ти, като разбереш тази дума, 10 години не може да я забравиш. Видиш този човек, кажеш: „Той ме обиди.“ В какво те е обидил? Казал ти е „куче“. От какво е направено куче? От 4 букви. Де е сега лошото? Ако отделим буквата *к*, остава *учи**. Значи кучи, което учи. Де е сега лошото? На български има думата *кум*. Туй *к* като го махнеш, остава *ум*. Щом ти кажат *кум*, то е разбиране. В даден случай на кучето веднага притуряш известни качества, става известна промяна в ума ви. На английски *куче* е *dog*. Ако знаеш английското *куче* да го обърнеш, ти ще получиш най-хубавото нещо в света: *God*** . Туй, същественото, образува кучето. Обаче ако наредиш тия букви по друг начин...

Та, в природата съществуват известни противоречия. За пример, вземете въглената киселина, която е отрова за хората, за растенията е едно благо. Често става обмяна между хората и растенията, че растенията дават кислород от себе си, а хората – въглероден двуокис. Растенията знаят как да използват въглерода. Ние не знаем да го използваме. В дихателната система въглеродът е една отрова за човека. Хиляди болести се раждат от съединението на въглерода вътре.

Та, казвам сега: От какво произтича страданието на човека? Аз задавам въпроса: Може ли без страдания в света? Абсолютно е невъзможно. Животът без страдания не може да се прояви.

Вземете, в духовния свят говоря за рай. Но рай за едно същество е ад за друго. Тези, които са в рай, много добре са, блаженствуват, но тези, които са в ада? Имате тогава онзи, евангелския пример, че адът и рай са много наблизко. Тъй, както представя Христос, богатият, който живее на земята, яде и пие, на Земята му е рай. На Лазаря адът е тука. Уми

* В централните балкански говори *е* в неударена сричка се произнася като *и*, така че думата *куче* се произнася *кучи*.

** *God* (англ.) – Бог.

рат. В другия свят богатият отива в ада, а Лазар отива в рая. Който бил в ада на Земята, отива в рая на духовния свят. Който бил в рая на Земята, отива в ада в духовния свят. А при това не са далече, но се виждат. Повдига очите си богатият и вижда Авраама и започва да се разговаря и казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазаря да ми накваси малко устата, че ми е пресъхнало гърлото.“ Сега не трябваше ли да му помогне? Ще кажете: „Мъчи се този човек.“ Нали някой път казваме: „Човещина трябва.“ Защо Авраам не стана оттам, да иде, да помогне на богатия? Защо не изпрати Лазаря? Казва: „Ти, синко, в другия свят яде и пи, прекара твоя живот. Сега ти си на работа. Там Лазар беше на работа. Сега той ще си почине малко.“ Хич не иска да знае Авраам, че му засъхнало гърлото. Не се интересува от неговото засъхнало гърло.

Вие какво бихте направили, ако сте на мястото на Авраама? Казвате за някого, че страда този човек. Че страда и Господ не може да му помогне. Той има един необуздан език. Навсякъде го гонят. Мислите ли, че ако дойде един вълк в България, ако влезе в някое село, ще го посрещнат? С дърво ще го посрещнат. Или една лисица ако влезе в село, и нея ще я посрещнат така. Като кажат *лисица* – с дървото. Тази лисица, която гонят, Господ ли я направил? Туй качество да яде кокошки, отпосле дойде този занаят. Вие ще кажете, че един войник, който се е научил да дупчи хората с нож, че Господ го е направил тъй. Отпосле се е научил. По-напред съвсем другояче е създаден. Човек е създаден по образ и подобие Божие, да прави добро. Сега този човек не прави добро, но дупчи хората. Ще кажете: „Господ го направил.“ Господ няма никаква друга работа тук.

Представете си, че вие имате тежест. Някой човек е по-тежък, някой човек е по-лек. От какво зависи тежестта? Тежестта зависи от привличането. Земята привлича всички тела. Ако Земята те привлече – Земята може да те привлече –, тя иска нещо от тебе. В туй привличане, ако ти си по-тежък, ще паднеш, ще се удариш. Сега, в какво стои хвъркането? Има хора, които хвъркат, от един до два-три километра са се спускали с парашут. Отгоре още, от аероплана, хвърли се,

отвори се парашутът, слиза полека и каца. Ако се хвърли някъде [без] парашут, ще стане на пихтия. Другият с парашут ще свърши работата. Този парашут, който е направил този, умният човек, той измислил парашута.

Та, сега, в едно общество, тъй, както вие сте насядали, не сте насядали по закона на хармонията. Затуй често гледам, аз като говоря, някой седи, друг се мърда, защото обмяната, която става, не е правилна. Ако двама нервни хора са на едно място, не може да се търпят, не може да слушат, защото и двамата са положителни. От едного излиза положителна сила, от другия също и казва: „Не може да го търпя.“ Защо не може да го търпиш? Две положителни сили изтичат. Какво ще правиш? Ще туриш една и съща сила. Не се изисква при един учен човек да туриш друг учен човек, но ще туриш друг, с отрицателна сила. Този, който стои, да му е приятно това, което излиза от невежия. Може да туриш друг учен човек при него и да му е неприятно.

Сега мислите, ако хората са добри, вие ще живеете добре. Лъжете се. Доброто зависи от самия човек. Ти си добър само за себе си. Че вълкът е добър за своите деца. Той мисли да не умрат гладни, ни най-малко не мисли за агнето. Като вземе едно агне, не мисли, че може да причини страдание на една овца. Той е добър за себе си. Често казвате: „Аз съм добър човек.“ Може да си добър човек за себе си, но не и за другите. Човек може да бъде умен за себе си, но не и за другите.

Та, казвам: Бог, Който направи света, казваме, че светът е направен добре. Добър ли е светът сега от наше гледище? Не е добър. Ти един ден излизаш навън, искаш да се облечеш хубаво. Дойде буря, дъжд, развали деня, не може да се облечеш. „Великден е, казваш, мина Великден, не можах да се облека.“ Казвам: Има ли голямо нещастие, че не си се облякъл?

Един Великден бях тук, в София, в градината виждам три дами от висшето общество, облечени с копринени дрехи, слушам музикално как пеят дрехите. Спрях се и казвам: „Харесаха ми и прическата, и дрехите.“ След половин час се изля такъв дъжд, какъвто не съм виждал. Гледам тия трите дами:

прилепнали им дрехите, шапките по тялото, като мокри кокошки тръгнаха. Та ми направи едно от най-приятните впечатления. Приятно ми беше, че са така хубави, че са се намокрили, ни най-малко не ги съжалих. Те вървят и се смеят: „Хубаво ни посрещнаха!“ Пък и няма кому да се сърдят. Гледам как прилепнали дрехите. Хубави, от коприна, доста хубави дрехи, доста свежи. Изменил се цветът на дрехите, харесаха ми се като вървят. Не са навели глави, а се шегуват. Казват: „Хубаво ни посрещнаха, сега сме по най-последната мода, както са прилепнали дрехите. Казвам: Тия три дами много добър пример дават. Човек като е облечен добре, да се радва. Като го накваси дъждът и по туй време във Великден или по-късно, пак да се радва. Добър Великден е. Една такава баня струва 20 обикновени бани, отлична е! Дъждовните капки са пълни с магнетизъм, благословение е. Като видях, че ги намокрили, казвам: Благословение е дъждът. Често съм ви препоръчвал: лятно време не се страхувайте от дъжда. Щом има дъжд, веднага излезте на дъжда да ви навали. Ще бъдете здрави. Ако страдате от ревматизъм, 20 бани и ревматизмът ще изчезне. Направете 20 бани, ще ви кажа как. Действително, направете туй.

Страданието в света е една мощна сила, което Провидението употребява за развитието. Без страдание човек не може да се развие. Човешкият ум не може да расте, човешкото сърце не може да расте и човешкото тяло [не може да расте]. Ако бихте имали само радост, щяхте да се намерите в още по-голямо затруднение, отколкото без скърби. Радостта е радост само при страданието и страданието е страдание само при радостта.

Ще ви приведа един пример: Един ден отивам за Витоша нагоре, гледам, един наш брат носи едно малко момиченце на 4–5 години. Като върви с баща си, детето започва да се оплаква, не е разположено. Бащата го взе, тури го на врата си и тръгна. Детето се освежи, започна да говори. Върви половин километър или един километър, гледам, вече бащата неразположен. После детето разположено, бащата неразположен. Като го снемем долу, не му е приятно, че го оставят и гледам: ту детето разположено, ту бащата разположен.

На детето му е приятно да е горе, но бащата, след като го носи известно време, казва: „Слез долу.“ Туй момиченце на 3–4 години баща му може да го носи, но като стане на 21 година, може ли да се качи на гърба на баща си? При съвсем изключителни условия може да стане.

Та, казвам: Страданията в света се явяват като една необходимост за развитието на човешката душа. Щом дойде страданието, ще кажете: „Това е една необходимост за развитието на моята душа.“ Не смесвайте страданието с мъчението, терзанието. Вземайте страданието като една мощна сила, която може да подбужда човека. Страданието носи нещо много хубаво. Противното на страданието е радостта. Само страданието донася радост. Само при страданието може да се опита радостта. Контраст е.

И тъй, страданието е акустика за радостта. Ако нямате страданието, вие няма да имате акустично състояние, няма да можете да пеете. След като имате страдание, вашата душа става акустична, вие оценявате радостта. Ако не бихте имали страдание, не можете да оценявате радостта. Вие сега искате радост без страдание. То е невъзможно. Всяко страдание носи в себе си радостта. Всякога радостта носи в себе си страданието. Те са две неща необходими, както е положителното и отрицателното. За пример, вие считате една сила за положителна или отрицателна. Имате криво понятие. Положителната сила е тази, която дава нещо от себе си. Отрицателната сила е тази, която получава нещо. Отрицателните сили само вземат, не дават, но отрицателните сили приготвят условията за даване. След като имаш празен съд, след като напълниш този съд, ти може да даваш нещо. Ако този съд е празен, нищо не си вложил в него, не може да дадеш нещо.

Та, казвам: Отрицателната сила в света е тази, когато приемеш нещо. Положителното състояние е, когато даваш.

И тогава, за да живеете, за да хармонизира страданията с радостите, човек трябва да разбира музиката. Някоя песен в някоя гама не звучи хубаво. Ако започнеш една песен в *до*, има един смисъл, ако вземеш основния тон на песента *ре*, или ако вземеш *ми*, или ако вземеш *фа*, или *сол*, или *си*, имаш друг смисъл.

Та, казвам: В музиката, когато се заражда едно чувство в тебе, зависи какво ще бъде. Ако едно чувство започне да се проявява от до, аз да ви кажа какъв резултат ще има. Ако започва от ре, ще ви кажа какъв резултат ще има. Ако започва от фа, ще ви кажа какъв резултат ще има, но който разбира законите. Да допуснем, че в музиката има една песен в сол миньор или ми миньор, или може да е мажорна. Миньорни гами са тези, които слизат. Низходяща степен са. Мажорните гами са, които възлизат. Всеки човек има низходящо състояние. Питам сега: Когато вие предавате, какво движение правите? Искате да дадете нещо, отваряте си ръцете напред. Кога ръцете движите навътре? Кое от тия движения е миньорно и кое мажорно? Отварянето на ръцете навътре е миньорно. Туй движение, при което даваш, е мажорно. Или една гама, в която сърцето се засяга. Миньорните гами са меки, те съдържат в себе си мекота. Мажорните гами са дейни, за работа, активни са. Когато двама се бият, е мажорно. Когато приятелски се разправят, казва: „Боли ме кракът, знаеш, много ме боли стомахът“, миньорна гама е. Двама души се борят – мажорна гама е.

Колцина от вас може да вземете в третата октава сол?

Та, когато аз говоря за музика, аз не подразбирам само пеене. Смяна на човешките състояния. Ако в музиката човек не може да смени състоянието на своята душа, музиката е безполезна. Имаш едно тъжно състояние, да го смениш. Ако не може да смениш едно тъжно състояние с едно радостно, то не е здравословно. Щом смениш тъжното с радост и радостното с тъжно... Казвате: „Тъжен съм.“ Ни най-малко тъгата не е лоша. В смяната на тия гами, ако може да смениш състоянието си, от скръбта ще извадиш радостта. Някой път и самата радост трябва да я смениш в скръб, за да я запазиш. Радостта ако смениш в скръб, ти ще запазиш нейната свежест. На радостта си ще туриш една дреха скръбна и ще я запазиш за по-дълго време. Ако не знаеш да я смениш, тази скръб ще изгуби своята сила. Радостта за един час се смени. Къде отиде радостта? Изгубил си радостта?

Аз съм правил един опит. Ходих веднъж в Казанлък. Дадох ми подарък мускали с розово масло. Аз ги окачих на

стената и след 2 години ми дойде на ум, че онзи човек ми ги даде и си казах: „Чакай да извадя малко от розовото масло.“ Като потърсих, няма нищо, всичките мускали празни, излязло маслото. Човекът направил мускалите с обикновено запушване и излетяло маслото.

Казвам: Радостта, която е във вашите мускали, без скръбта ще изскочи и ще остане празно шишето. Трябва да турите страданието като запушалка, за по-дълго време да остане радостта в шишето. Страданието е една предпазна мярка за радостта. Радостта е ценното, страданието са условията, при които тази радост може да остане по-дълго време.

Казвам: В религията имаме същото. Защо е религията? Религията е наука за смяна на човешките състояния. Да можеш да запазиш за по-дълго време Божиите блага, които Бог ни е дал. Ти знаеш да пееш. Що е пеенето? Че то е наука. Ти без музика може да имаш коремоболие. Ако си артист, ако знаеш как да играеш, ако знаеш как да пееш, в 5–10 минути коремоболието ще изчезне. Ако не знаеш, ще се увиаш тогава, ще страдаш.

От какво произтича злото? Някой път в симпатичната нервна система се набрало толкоз много електричество, прави такова напрежение в нервната система, ще се пукне. Трябва да се образува едно магнетическо поле. Тази сила трябва да се поляризира. Да престане напрежението, да го доведеш в естествено положение. Някой път казват: „Ще се пукне умът ми.“ Значи напрежението в ума е голямо, има повече енергия, отколкото трябва. Тази енергия не е разпределена навсякъде. Някой път много религиозни хора се подигат, имат любов към Бога. Не мислете, че любовта към Бога е безгранична. На Земята ти трябва да смениш и Божията любов. Ти ще изгубиш съзнанието. Някои мислят, че като имат любов към Бога, тази любов да я впрегнеш на работа, да работиш за другите хора, които страдат. Да направиш обмяна с любовта към Бога и страданието на хората. Ако не знаеш да смениш, ти ще пострадаш.

Някои казват: „Да бъдем щастливи.“ Ти не може да бъдеш щастлив, ако не можеш да бъдеш нещастен. Нещастие то, то не е цел, то е средство. Щастие то е цел. Ти трябва да

минеш през условието на страданието, за да станеш щастлив. Нещастieto в света е една неорганизирана материя, щастieto е организирана. Така трябва да се мисли. Щом мислим и казваме: „Защо Господ създаде света, защо създаде тия страдания?“ Той даде тази материя да работим в света.

Та, казвам: Трябва да знаете как да смените тия състояния. Вие седите в дом и може да смените вашите състояния, а чакате някой да дойде и да ви утеши. Изпейте една песен. Дойде страданието. Кажете: „Страданието е велико благо, което носи велика радост.“ Изпейте една песен: „Страданието е велико благо, което носи велика радост.“ Казвате: „Аз не виждам пътя, по който тя ще дойде.“ Нося ви една ябълчна семка и ви казвам: „Ето вашето благо.“ Казвате: „Аз не виждам.“ Като посадите тази семка, след 5 години ще имате благото. То ще донесе хубавите плодове на ябълката.

Страданието е семка, която трябва да посее. Радостта е плод, който трябва да излезе от страданието. На физическия свят е така. Страданието е семка, радостта е плод, който ще излезе от тази семка на страданието.

После, във всинца ви има желание, вие искате всичките хора да бъдат кротки. Не искате да има гневливи хора, строптивни*. Четете за Господа, да казвате, че е гневлив, яростен. Благодарение на Божията ярост и на Неговата гневливост изправя погрешките и вашите грехове. Той се възмуцава от греховете ни и се радва, когато правим добрини. Ние мислим, че Бог няма гняв. Мислим, че е любов. От всичкото лошо Бог се гневи. Вие имате понятие за Бога, че е мекичък и гледа със снизхождение. Значи капелмайсторът ще гледа със снизхождение, когато вземеш неверен тон и ще каже: „Моето пиленце.“ Ти ще крякаш като кокошка и Той нищо няма да ти каже. Ние тук кокошки не искаме, искаме певци. Хубаво ще пееш. Казвам: Искам да пеете хубаво. Ти си способен, ще пееш. – „Не мога.“ – Как не можеш? Радвайте се, когато видите някой човек да се сърди. Онзи, който копае, той е сръдлив. Той копае заради своята възлюблена, заради жена

* строптив (рус. строптивый) – книж. остар. упорит, своенравен, опърничав.

си вдига и слага мотиката. Седи някой и пише, чиновник е. Че кой го е накарал да пише? То е неговата възлюблена, децата му.

Всички неща имат подбудителна причина. Може да не са приятни. Тогава от наше гледище какъв трябва да бъде животът? Този художник, който работи, прави хубаво и онзи, който гледа картините, прави хубаво. Онзи, който критикува, и той прави хубаво. Казва: „Да го не критикува.“ Как да го не критикува? Ще го критикува, да му покаже дефектите. Пее някой – ще го поправи. Че тоновете може да се вземат вярно, но някой не могат да вземат вярно. Този човек не може да вземе правилно *до*. Той всяка работа, която започне, няма да знае как да я започне. Този човек, който не може да вземе *ре*, която работа започне, не може да я довърши както трябва. Този, който не може да вземе *ми*, той няма да може да моделира една стая. Този, който не може да вземе *фа*, не го турят за касиер. Този, който не може да вземе *сол*, няма да го турят да прави мода, той ще разбърка работата.

Тогава, според мене *ла* и *до* си мязат*. Защо си мязат? *До* в себе си има сила възходяща, *до*-то се превръща на *ла* и *ла* се превръща на *до*. Според мен *до* се превръща на узрял плод. Узрелият плод, който пада, е *ла*. Семето се посажда. Посаденото семе е *до*. Прероденото *ла* е *до*. Израсналото семе, което дава плод, е *ла*. Това е философия на музиката.

Още не сте направили опит да смените вашето състояние. Вие сте в състояние на посаденото *до*. Посадена семка сте, имате големи неприятности. Трябват ви няколко тона, да се измени вашето състояние. Трябва ви *ре*, *ми*, *фа*, *сол*. Трябва ви цел [...] да премине. Като преминат тия състояния, вие ще смените вашето лошо състояние в едно хубаво състояние. Или се намираш в неблагоприятно положение в живота. Четири души хора трябва да срещнеш, за да се образува истинското *ла*. Този, четвъртият човек, който срещате, той ще ви даде правилния тон на *ла*. *Ла* е узрелият плод или дървото, което е израснало. Като ядеш един плод, придобиваш от плода сила, имаш приятно състояние. Като го посее

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

в земята, ти си недоволен. Не само да го изядеш, но да го посееш. След като минете през четирите състояния: на *ре*, на *ми*, на *фа*, на *сол*, ще дойдете в *ла*, ще се смени вашето състояние. Някой път за радостта се изисква време.

Сега вие ме слушате тъй, както някой човек говори за химия. Някои хора искат да знаят как се съединяват елементите. Някой път да ме накарате да направя опит, да съединя кислород и водород, доста трудна работа. То и за химиците е доста трудна работа. Как ще съединиш кислорода и водорода? Огън трябва да има, трябва да ги скараме. Наоколо трябва да се образува едно скарване на всичките тия елементи, че като се намерят в неблагоприятни условия, ще се хванат ръка за ръка, ще се съединят. Отвън трябва да има много големи неприятности.

За да обичаш някой човек, трябва да има голяма лошевина отвън. Като те погне зимата, студът като те погне отвън, като влезеш въкъщи, човек наклал огън, ще го обикнеш, ще кажеш: „Колко си хубав, колко си добър.“ Добър е този човек, защото отвън те гони студът. Казваш: „Много ти благодаря, отвън щях да умра.“ Ти оценяваш любовта при големите неудобства, които съществуват. Ако отвън беше лято, ни най-малко нямаше да кажеш, че е добър. Щеше да кажеш: „Защо го гледат?“ Така трябва да гледате на природата и отвън. Не си правете илюзия. Природата знаеш ли колко е сприхава? Дебне те. Много опасно е. Като не пъшкаш, не те дебне, но като пъшкаш някъде, ще каже: „Кой ти позволи?“ Ако вземете 2–3 капки от азотната киселина или от арсеника, какво ще бъде състоянието? Ти може да вземеш в минимална доза и ще ти причини полза. Ако си лаком да вземеш много, ще видиш, че лакомията е лоша. Арсеника ще го вземеш в хомеопатична доза: в 20-ото или 30-ото деление. Една капка така отлично действа.

Та, казвам: Нас ни трябва злото в минимално количество. Някой път ще е потребно злото в една доза от 20-ото или 30-ото деление. Сега аз говоря върху туй положение, но чувам мнозина да казват: „Ние не живеем добре, не разбираме живота.“ Бог не създаде един живот, какъвто ние мислим. Ние трябва да се съобразяваме с онзи живот, който

Той създаде и да изучаваме законите.

Всеки човек трябва да изучава другите хора и да постъпва както би желал с него да постъпват. За да постъпвам аз спрямо вас добре, трябва да изучавате законите, по които аз живея. За да постъпвате вие спрямо мене добре, аз трябва да изучавам законите, по които вие живеете. Искам да ви нахраня – ще ви дам храна, която ви подхожда. Искам да ви дам вода – ще ви дам вода, която вие обичате. Трябва между мен и вас да се създадат прави отношения. Ако ви дам вода каква да е, ако ви дам ядене какво и да е, ако ви дам дрехи каквито и да са, отношението не е право. Ще дадеш на своите ближни, на онзи, когото обичаш, най-хубавото. В любовта това най-хубавото ще му дадеш и той трябва да ти даде най-хубавото. Ти ще постъпиш тъй, както постъпваш спрямо себе си. Няма извинение, да кажеш: „Аз не зная.“ Че не знаеш, не е лошо.

Щом направиш погрешка, според погрешката може да направиш една примова погрешка. Като вземеш, от *до* до *до* е прима, от *до* до *ре* е секунда, от *до* до *ми* е терца. Не съжالياвайте за вашите погрешки. Всичките погрешки, които вие правите, имате в запас вече една сила, с която работите в себе си. Онези хора, които са минали през бурен живот, много погрешки са правили. Каква богата опитност имат, как помагат! Апостол Павел, който беше сприхав, ходеше да гони християните, да ги застави да се откажат, като се обърна, беше един от най-деятелните апостоли.

Казвам: Не съжالياвайте, ако имате един човешки живот. Много е полезен. Не съжالياвайте, че страдате. В страданието хората стават ценни. Човек, който минава през страдание, става ценен. Страданието го прави ценен. Той придобива материали, които ще му бъдат полезни. Не съжالياвайте за онова, което става във вас. Цялото човечество минава сега през една опитност. То е едно благо. Царството Божие не може да дойде, ако не стане туй в света. Ако земята не се разкопае и не посадиш семката, ако не нарушиш равновесието, може ли да израсне нещо? Ако този художник не нацапа платното, може ли да нарисува нещо? Казва: „Нацапал е хубавото бяло платно.“ Каква картина ще направи? Че

нацапал туй платно, но туй, нацапаното платно струва повече от бялото. Един човек [, който] е нацапан, струва повече от един човек чист. Всички чисти хора са платна, които трябва да се цапат, но разумно да се цапат. Да се нацапа човек музикално. Ще туриш всяка нота на място. Ако не цапаш книгата, нищо не излиза. Не само нацапано, но да я нацапаш на свят*.

И на вас казвам: Цапайте се на свят. Да знаете къде да турите червената краска. Да знаете къде да турите портокалената краска, жълтата, зелената, светло-синята, тъмно-синята, виолетовата. Имате една отлична картина. После, трябва да знаете как да съчетаете противоречията в живота. Пазете в ума си едно: Никога не допускайте една отрицателна мисъл за Бога. Щом дойдеш там, спри критиката и кажи: „За добре е.“ Щом дойдеш до Бога, кажи: „За добро е.“ Не казвай: „Господ защо направи това, защо го допусна?“ – ще направиш прегрешение. Там като дойдеш, кажи: „За добро е.“ Без Бога разсъждавай както искаш; щом дойдеш до Бога, спри там, кажи: „За добро е.“ Като кажеш: „За добро е“, ще дойде обяснението. Ако критикуваш, ще получиш такова изпитание, каквото никога не си получавал. Сега за някой лош човек казвате: „Защо го е Господ създал?“ Не говорете така, за добро е. То е Негова работа. Господ създал вълка. То е Негова работа, то не е твоя работа. Че вълкът няма отношение към тебе. Змията по отношение на тебе може да е вредна, но по отношение на битието има свое предназначение. Само, ти си влязъл в работи, които не разбираш. Ножа го носи в ножницата, опасно е, не го изваждай из капията**.

Злото да седи в капията. Доброто е капия на злото. Турете злото в доброто; то е ножницата, да не ти напакости. Туй добро ще ти бъде полезно някъде. Онези кибритени клечки са опасни, ти може да направиш с тях хиляди пакости; но с кибритените клечки може да направиш и хиляди добрини. Вечерно време може да запалиш и да драснеш една свещ, може да драснеш и да запалиш огън, да стотвиш яденето, да

* на свят – свястно.

** капия (тур.) – ножница.

опечеш хляб. Кибритената клечка, турена на място, ще причини добро. Турена не на място, ще причини зло.

Казвам: Злото в света произтича от факта, че ние туряме нещата не на техните места, гдето Господ ги е създал, и създаваме нещастия в себе си. Туряме една мисъл, където не трябва, туряме едно желание, дето не трябва. Ще го турим в сърцето, дето му е мястото. Турете мисълта на мястото. Като дойде, кажете: „Такава е волята Божия.“ Като кажете „Такава е волята Божия“, Бог ни е създал. Какво трябва да прави силният човек? Силният човек трябва да помага на слабия. Слабият какво трябва да прави? Да ви кажа какво трябва да прави слабият. В Америка веднъж се събрали разни християни от разни народи и разправили своите опитности. В Царството на Христа къде ще ги тури, на кое място ще ги тури? Завземат всичките важни места. Останало място за евреите. Няколко тях къде да ги турят. Един евреин казал: „Ние, евреите, ще влезем да изпълним дупката, дето Му отвориша римляните. Ние ще се наместим там, в тази дупка, да ни изтика кръвта.“ Най-първо ти си направил дупката на Христа и ти ще се наместиш, ти няма да искаш някой трон. За тебе няма трон. [В] тази дупка ти ще се наместиш.

Та, казвам: Поне за вас има една дупка. Аз виждам, зад всеки има по една дупчица. Казвате: „Няма място.“ Има една дупка. „Аз не искам там.“ Какво искаш? Като дойдоха двамата ученици при Христа, искаха големи работи. Единият отляво, другият отдясно. Казва Христос: „Много искате. Туй не е Мое, да го дам. Чашата, която Аз пия, можете ли да я пиете?“ – „Ще я прием.“ Казва: „Чашата ще пиете, но да седнете отляво или отдясно, не е Мое, но комуто е дадено.“ Всеки един човек трябва да завземе своето място, което Бог му е определил от самата Вечност. Ти не може да вземеш друго място.

Та, всеки трябва да завземе мястото, което Бог му е определил, каквото и да е то, където и да е то. Само да се радваш на това място. Затуй, когато говорим за любовта, подразбирам следното: В този живот, там, дето ни е поставил Господ, все няма да бъдем в туй положение. Туй, което ни е дал на Земята, с любов да го приемем и да му служим. Като идем в

оня свят, мястото, което Бог ни е дал, пак с любов да го приемем. То е любов. Любов е онова, което Бог ни е дал, да го ценим, да не питаме „Защо, само на мене ли се дава? Мене никой не ме оценява.“ Мислим, че ни дал едно чело както на змията. Силният трябва ли да поставя слабия на своето място? Не. Тогава, ако слабият заеме мястото на силния, какво ще стане? Работите ще се обърнат с главата надолу. Ако слабият тури силния на мястото, какво ще стане? Работите ще се обърнат с главата нагоре.

Та ви казвам: Как се тълкува? Турете Господа на ваше място, да оправи работите. Не искайте да вземете мястото на Господа, което Той има. Идете при Господа да направите най-малкото. Не искайте да се качите на Неговото място, защото ще обърнете целия свят с главата надолу. Когато Господ влезе в нас, ще създаде всичко. Ние трябва да вършим онова, което Той [е] определил. Там, дето Господ е поставил хората, е най-удобно. Не искайте да бъдете там, дето не е създадено за вас. И за себе си, и за другите ще си създадете най-големите нещастия.

Та, казвам: Поставете любовта в сърцето си, нищо повече. Заемете ви мястото си. Вие искате да обичате. Казвате: „Аз обичам някого.“ Аз може да ви казвам: „Аз ви обичам.“ Обич ли е това? Туй, което ви казвам, то не е реално. Онзи, Който ви обича, Той е създал света. Слънцето греє. Какво ще дойда да ви казвам: „Аз ви обичам“? Преди аз да дойда да ви кажа, Той ви [е] обикнал. Какво има да се месея в любовта на Бога? Аз се радвам, че Бог ви обича. Вие седите и не оценявате Божията любов. Вие искате моята любов. Вий сте на погрешен път. Оценявайте любовта, която Бог има към вас. Тяло ти е дал, сърце, което тупти постоянно, ум, който мисли, всичките тия хора наоколо, които ти служат, Слънцето ти служи, звездите, растенията ти служат, всичко ти служи и ти казваш: „Де е Господ?“ Чудни са хората. Ти ще съзнаеш.

Сега, какво е новото учение? Страданието и радостта са две неща, необходими за човешкия живот. Който схваща така, той е щастлив. Който не разбира така, винаги ще бъде нещастен. Докога? Докато разбере страданието и радостта,

че са необходими за живота.

Пътят вече е отворен. Този е един път за любовта. Щом дойде любовта, веднага тя ще му обясни. Любовта прави магически обяснения. То с думи не може да се обясни. След като те нахрани, след като се наядеш, ти вече знаеш какво е направила заради* тебе. Казвам: Любовта като дойде в живота, Бог е Любов, ние ще разберем тогава смисъла. Ще приемем, че страданието и радостта са една необходимост да намерим Господа в света. Миньорните гами са в света, които пречистват сърцето. Радостта са мажорните гами, които просвещават човешкия ум. Хроматическите гами, това са гами, създадени от тия знаци, които свързват ума и сърцето.

Казвам: Уважавайте мажорните гами, уважавайте и миньорните гами и хроматическите гами.

„Отче наш“

16-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 14.1.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

* заради – диал. за.

МЛАД, ВЪЗРАСТЕН, СТАР

„Отче наш“

Зимно време не се пише много. (Учителят преглежда темите.)

Каква беше темата на миналата лекция? Колко неща има човек, които не забравя? Кое е най-същественото, което никога не забравя? Преди 2 седмици за какво се говори? Преди 4? Преди 5? Лятно време, в горещото време, може ли човек да се простуди? При 40, при 50 градуса може ли човек да се простуди? Или [при] 23 градуса под нулата, може ли човек да се изпоти?

Сега, каква е службата на езика? Има 3 служби. Едната – чисто физическа служба. Слуга е, по някой път той работи и е недоволен. Слугата някой път не е доволен. Някой път е инспектор, да разрешава дали някои работи трябва да станат. Като дойде до яденето, веднага ще го питат позволява ли. Той трябва да инспектира работата. И ако си даде мнението... Някой път някоя работа, за да стане, трябва да се даде мнението; ако не си каже мнението, работата не става. Дали човек трябва да го кръстят, той трябва да каже, или да остане некръстен, да бъде облечен или да не бъде облечен, навсякъде си дава мнението. Ако вас ви попитат за една идея... Някой път сте недоволни. Ако ви питат [за] едно мнение: по кой начин светът може да се оправи най-добре или по кой начин всичките хора могат да бъдат доволни? Ако тревопасните животни не идваха на помощ, растенията щяха ли да бъдат доволни? Месоядните, ако няма тревопасни, няма кой да помага на тях, те не може да живеят.

Сега, какво е предназначението на човека, като е дошъл на Земята? Или специално вие за какво мислите, че сте дошли? Интересно е да се зададе въпросът защо човек е дошъл на Земята? Да си отговори съществено.

Имаше зададена една песен. Какви положения имаше в

миналата лекция? Кой какво помни, да каже нещо, какво е запомнил. Няма живот без страдания. Имате страдания и скръб. В какво седи различието между двете думи? Скръбта започва със *скр*, а страданието – със *стр*. Човек, когато страда, усилва се волята му. Страданието има отношение до тялото на човека, да се усили. Скръбта има отношение към неговото сърце, да събуди сърцето му. Когато искат да събудят сърцето, пращат от невидимия свят посланици, защото скръбта е посланик и страданието е посланик. Едно страдание от кой род е? От среден род. Скръбта е от [женски] род. Защо страданието е от среден род, а скръбта е от женски? Скръбта върви по женска линия, а страданието върви по пътя на детето. Като страда човек, минава като дете, учи.

Защо ние сме недоволни от страданието? Някой път имаме основание да сме недоволни. Да кажем, че те накарат [лятно] време да излезеш при 35 градуса, да работиш, да копаяш. Какво може да направиш? Или пък зимно време има два метра сняг, трябва да идеш да свършиш някъде работа. Какво можеш да направиш? Пресен е снегът, потъваш, по един метър потъваш – какво може да направиш? При някои условия на живота човек не изгубва топлината на живота. При някои положителни страдания изстудява се, а при някои стопля се. Човек, когато разсъждава някой път, вижда мъчнотиите при разсъждението. Казва: „Трябва да разсъждавам.“ Човек като разсъждава много, изгубва топлината. Като види мъчнотията, уплашва се. Преждевременно човек започва да мисли като умре къде ще иде. След като е разсъждавал, какво е научил? Чете един автор, някой философ писал за смъртта, но и философът не знае. Някой друг писал нещо. Тогава, от съвременното гледище, за кой човек трябва да говорим, за кой човек трябва да мислим най-много? Всичките работи в природата са определени. Очите си имат служба, ушите, ръцете, краката. Няма орган в човешкото тяло, който да няма служба. Сърцето има своя служба. Главата има своя служба. После, и разните органи в мозъка имат своя служба. Ние на Земята едва изучаваме каква е службата на ръцете, за пример. Коя е първата служба на ръцете? Много служби имат ръцете. Без ръце на пианото може ли да се свири, на

цигулка може ли да се свири? Някой ако иска да иде някъде, без краката си може ли да иде?

Та, казвам: Първото нещо, искам служба на Бога. Как ще угодим на Бога? Първото нещо: Бог изисква от нас да мислим добре, да чувствуваме добре, да постъпваме добре. Сега, в какво седи конкретно, и на вас да ви бъде разбрана мисълта, в какво седи доброто мислене? В какво седи, да кажем, отоплението на салона? Един салон е добре отоплен, когато предава нещо. Като влезеш в салона, да ти предаде от топлината, а не да вземе от твоята топлина. Щом влезеш в един салон и се свиваш, този салон не дава, той взема. Като влезеш в салона, усещаш се разположен, дава ти.

Та, казвам: Мисълта от какво произтича? Трябва да си видял нещо, [за] да мислиш. Трябва да мислиш за нещо, което Бог е създал в даден случай. Туй, за което мислиш, трябва да бъде най-важното. Ние често пъти мислим за неща, които не ни са потребни. Някой път може да мислиш след 20 години какво ще стане. Сега хората мислят как ще свърши тази война. Както е започнала, тъй ще свърши. Един човек, след като започне една работа, как ще я свърши? Като яде, кога ще свърши? Като се наяде. Казвате: „Кога ще свърши яденето?“ Като се наяде, ще свърши. Онзи тръгнал по пътя и казва: „Кога ще свърши този път?“ Че, когато го изходи. После посетите някой концерт и казвате: „Кога ще се свърши?“ Всичките номера там са турени, определени и можем да изчислим колко ще трае. Някоя пиеса е дълга, някоя е кратка, 4–5 парчета. Ако знаеш колко време взема всяко парче, може да изчислиш кога ще свърши концертът. Час-час и половина, два-два и половина.

Казвам сега: Вие искате някои работи да ги свършите сега. Искате да разберете нещо какво ще стане. Интересите са различни. Събрали се една мома, която свършила гимназия, и една, която свършила университет. Питат: „Тази младата мома, за какво ще мисли сега?“ Естествено, според каквото е свършила. Щом е свършила университет, каквото е свършила, това ще мисли. Ако е свършила по зъболекарство, веднага ще стане зъболекарка. Ако е свършила по медицина, за лекарка ще мисли да стане. Ако е свършила по педагогия,

в някое училище учителка ще мисли да стане. Другата мома, която не е свършила, тя за какво ще мисли?

Сега, всичката погрешка е там. Сега ние мислим за това, което не е. „Като умра, казваш, къде ще ида?“ Ти не знаеш какво нещо е умирането. Казва: „Като умра, къде ще ида?“ Ще се разложиш и нищо няма да остане от тебе. Като вземате един грозд и го изядете, къде отива гроздето? Гроздето на лозата е висяло на една глупава пръчка и мислеше за какво да го назначат. Иде човекът и казва: „Елате на гости при мене.“ Взема го. Започва зрънце по зрънце. Питат: „Къде отиде гроздето?“ Онези другите гроздове казват: „Отиде в оня свят.“ В кой свят?

Когато човек мисли, къде е? В света на мисълта. Когато човек чувствува, къде е? В света на чувствата. Как може да употребим в третия свят? Всеки се различава. Как си представяте, какъв е светът на мисълта? Аз по някой път си го представям тъй света на мисълта: представете си го един свят, само светлина. А пък светът на чувствата си го представям топъл свят. Първото нещо, което чувствуваш в света на чувствата, то е топлина. Като влезеш в света на човешката воля, ще усетиш туй, дето хората наричат сила. Силовият свят постоянно ще те измества: хъ върви напред! Ти като вървиш, всеки те мушка. Трябва да вървиш, не може да се спреш. В света на движението не може да се спреш, да имаш мнение. Този ще те бутне, онзи ще те бутне. Казва: „Къде ще му излезе краят?“ Като няма кой да те бута, край ще има. Докато те бутат, няма край. Като престанат да те бутат, ще престане.

Сега говорите за любовта. По какво се познава любовта? По какво се познава, че някой човек има любов? Кое е същественото? Как ще познаете, че вие имате любов? Как ще докажете, че имате любов? Всеки човек, който не може да си омеси брашното и да го опече, мислите ли, че има любов? В какво седи любовта? Един човек, който не знае как да приказва на себе си, да се утеши, да се насърчи, мислите ли, че има любов? Ти си се обезсърчил – имаш ли любов? Обезсърчил си се – мислиш ли, че имаш любов? Не обичаш хората – каква любов имаш? Щом не мислиш, в мисловния свят

любов нямаш. Щом не мислиш, в духовния свят любов нямаш. Щом не работиш на Земята, любов нямаш, нищо повече.

Защо трябва да работи човек? – Да прояви любовта. Защо трябва да страда? – Да прояви любовта си. Страданието и скръбта е негативно. Казвам сега: На Господа в даден случай му е приятно. Ние за Господа все мислим, но в дадения случай кой от вас мисли заради* нещо, което не му трябва? Вие всичките мислите за нещо, което не [ви] трябва. Някой има нужда от пари и мисли дали ще вземе пари назаем от някоя банка; мисли дали ще вземе пари назаем и с каква лихва, лихвата да не е голяма. Някой от вас понеже е силен, казва: „Да имам хубава къща, отоплена, да имам един апартамент и въглища.“ Ако вие имахте любовта, туй не ви трябваше, тия соби** не ви трябват. Но понеже живеем в един свят на безлюбие, затова ни трябват две соби. Една имаме тук и оттатък – друга. Една не ни стига, две соби имаме. Влезли сме вече в мъжката и женската любов. Досега имаме само една любов, мъжка. Сега повикахме и женската. Тя ще оправи работата. За гориво повикахме въглища, които преди милиони [години] са живели на Земята, да ни разправят своята история, как са живели. Казват: „Почерняха ни главите.“ Какво е било едно време? „Оставете – казват –, почерняха ни главите.“ Почернели, но доста са богати, излиза нещо хубаво, приятно от тях.

Имаме една сестра, която боледува. Рекох: „Защо боледуваш?“ – „Едно време бях здрава, как се разболях, не зная.“ – „Как да не знаеш как се разболя?“ Тя казва: „Как ще оздравея?“ Казвам: „Ти още не си се разболяла на свят***.“ Тя казва: „Няма ли цяр за тази болест?“ Има цяр. Всичките церове за болестите са горчиви. Няма цяр, който да не е горчив.

(фиг. 17.1) Какво означава това? А, без което не може да мислиш. А-то означава азот. Азотът е един елемент, който е необходим. Без азот не може да мисли човек. В съвре-

* заради – диал. за.

** соба (от унг.) – диал. печка.

*** на свят – както трябва.

А – А К В В
К
В
В

менната химия азотната киселина за какво я употребяват? За експлозиви. Значи щом вие избухнете, азотът във вас го е направил. Когато избухнете, мислите ли, че туй е разумно употребен азот? Ти си направил един експлозив. Значи в мисълта азота трябва да го възпитаеме. Никога не трябва да внасяме един такъв елемент в себе си, с който той може да образува някаква отрова вътре в нас. Някой от вас мисли, че е много лесно да се мисли. Много общо е казано. Колко голяма разумност трябва, човек да мисли? Защото при мисленето може да направиш много съединения. С азота може да направиш някакви съединения и да избухне. С азота може да направиш да се скараш с някого, да излезе лоша мисъл, някоя престъпна мисъл, някое престъпно желание.

Казвам: В мисловния свят имаме К, кислород. Каква е службата на кислорода? Той е banker, който постоянно кредитира. За пример водата, която се движи, размекчава почвата, помага за растенето, поощрява. Водата поощрява растенето. Но съединението на водата е от кислород и водород. Тия растения изваждат кислорода. А пък водородът у тях усилва топлината. По някой път вие казвате, че студено ви е сърцето. Тогава не разбирате какво ви трябва, щом сърцето ви е студено. – Топлина. Но топлината какво ще произведе? По същия начин искате огън. Вие трябва да знаете онези горивни предмети, какво ви трябва. Какъв горивен елемент ви трябва за отоплението? Да допуснем някой път, че се усещате студено. Значи студено е сърцето, значи температурата във вашия свят се е изменила. Какво трябва? Горивен материал. Откъде ще вземете този горивен материал? Този горивен материал го взимате от дървата, въглищата и друг материал. В духовния свят откъде трябва да вземете материал за гориво? Казвам: Колко неща има, за които вие трябва да мислите? Ние седим и за много обикновени неща мислим.

Някои постоянно са ме питали: „Аз във второто прераждане като дойда, какво ще правя?“ Той сега не знае какво прави, пък за второто прераждане пита какво ще прави. Лес-

но се освобождава. Някой път искаме да се освободим от него. Гледам, стар дядо казва: „Какво ще стане с [мене]?“ Казвам: Втория път няма да се родиш мъж, ще бъдеш млада мома, ще се ожениш и мъжът ти ще те бие по два-три пъти на ден. „Тъй ли?“ Сега дядото се пита защо Господ да го направи мома, защо да не го направи момък? Рекох, това да не те смущава, то е станало. Той сега се смущава. Казвам: Считай, че е станало и че го бие. Рекох, за да те бие, трябва да има нещо в твоя характер. Казвам: Най-първо не мисли, че е лошо да бият човека. Че когато вие вземате житото, че го туряте в хамбара, прекарвате конските копита, виновно ли е житото? Понеже има нещо съдържателно, искате да извадите плявата на една страна и житото да остане на друга. Бие, това е хубаво. По-хубаво нещо от биенето няма. *Биен**, казва французинът. На български *бит*, а на френски е *биен*. Вие казвате *бит*. Какво значи *бит* на български? Значи *битът*, пък значи и *бият се*. Двама хора се борят, единият блъсне другия и като се бият, той го бие, блъсне го в земята, другият се надигне, и той го блъсне. Тия хора не се сърдят, искат да покажат силата. Ние по някой път казваме: „Блъсна ме на земята.“ Ти ще станеш, ще го хванеш, ще го блъснеш, той ще те блъсне, тогава какво ще стане? Ако двама юнаци се борят, единият каже: „Ти си юнак.“ Мъжът – на жената една плесница, тя – друга плесница. Той – една плесница, тя – една плесница. Плесница за плесница. Мислят, че мъжът има право да пляска жена си. И жената има право.

Аз разглеждам въпроса: морето бие по един начин, езерото бие по друг начин. Плясканиците на морето са по-големи, а плясканиците на езерото са по-малки. Сега от какво зависи? Водата сама по себе си не е лоша, но вятърът като дойде, като подуха към повърхността, морето се развълнува и постоянно бие. Пляскането не произтича от хората. Да кажем, вие някой път искате да ударите някого. Защо? Или някой иска да ви удари. Защо? Някой път децата седят под някой орех или круша, гледат да падне нещо, хвърлят някой камък, три пъти удрят крушата и за трите удара тя им дава

* *bien* (фр.) – добре.

по една круша. Казват: „Защо бие крушата?“ Да даде круши. Щом вас ви бият, значи имате плод, трябва да дадете нещо. Казвате: „Докога ще ме бият?“ Докато имаш круши, ще те бият. Щом вземат крушите, щом нямаш круши, ще те напуснат.

Аз наричам съвременния живот груб живот. Тия деца не знаят да говорят на крушите. Само като погледне детето и може крушата да падне. Виждам, деца не хвърлят камък, но като седи под крушата, аз съм наблюдавал деца и без да брулят, крушите сами слизат. Като седи детето, нагоре гледа към крушата и пада една круша. После пак падне друга круша. Кое е по-хубаво? Да хвърля, да удрям или да гледам. Казва: „Какво седи и гледа нагоре?“ Второто положение, вятърът му иде на помощ. Ако любовно погледнеш една круша, тя слиза отгоре, привлича те.

Та, казвам: Старите методи, по които вие се възпитавате, искате да бъдете щастливи. Щастието в живота е много материално. Един цигулар е щастлив, когато знае да свири. Един човек е щастлив, когато знае да ходи. Като ходи, още като се движи човек, вижда се дали е щастлив или не. Като видиш човека как се движи, може да познаеш, че той не е от щастливите хора. Щастието е съчетание на ума, сърцето и волята, които едновременно действуват в хармония.

Та, казвам: щом имате препятствия в живота си, вие трябва да изучавате любовта. Ако вие влезете в света на любовта, всичките ви нужди ще се задоволят навреме. Ние искаме да се задоволят всичките нужди. То е невъзможно. Всяка нужда трябва да се задоволи на своето време.

Да кажем, имаме букви, ще повикаме някои букви на работа, които може да свършат нещо. Да кажем, А-то ще викаме, когато искаме да напишем *азот*. Или когато искаме да напишем *кислород*, К-то викаме. Когато искаме да напишем *въглерод* – В-то. Когато искаме да напишем *водород*, викаме В-то. Имаме един триъгълник, който е обърнат с върха надолу – тази буква Ж е обърната надолу. Какви са свойствата на въглерода? Значи, когато една мисъл или едно чувство е твърдо, то е въглерод. Когато една мисъл има повече газообразно вещество... Сега всякога, за да бъдат нещата

полезни...

Ние сега говорим за любовта, но трябва да дойдем в съприкосновение с любовта. Говорите за любовта между младите. То е любовно опознаване. Говорите за любовта на майката. То е още опознаване. Или говорите за умствената любов. В любовта, ако не знаеш правилно да мислиш, не може тя да ти бъде полезна. Ако ти не чувствуваш правилно любовта, тя не може да ти бъде полезна, ще има винаги дисонанси. Ако волята ти е слаба, пак любовта няма да се прояви. Понеже любовта е една сила, която изисква хората да мислят. Тя изисква хората добре да чувствуват. Като те тури на работа, ти трябва да свършиш работата добре. Любовта е единствената сила. Никога няма да ти направи забележка, нито ще ти се кара. Но щом не направиш ти тъй, както трябва, ще тури друг. Ще тури този, който ще направи работата. Даде ти материал да ушиеш дреха. Развалиш го – за теб не мисли, ще те остави с плата да седиш, ще намери друг да свърши работата. Любовта, щом не постъпваме добре, тя не ни се сърди.

Та, казвам: Трябва човек да мисли добре в любовта. Сега ние искаме добре да мисли заради* нас. Добре ще мисли заради нас, ако ние добре мислим, ако свършим добре работата. Ти обичаш някого. Как ще покажеш, че го обичаш? Вие сега говорите за любовта. Как ще покажеш, че обичаш някого? Ти обичаш някого – трябва да срещнеш Господа в него. Как ще покажеш, на Господа, че ти Го обичаш? В Стария завет са принасяли най-добрите подаръци. Като иде при Господа, жертвоприношение правеха, тогава ще се помоли. Ако ти не можеш да принесеш от най-хубавите плодове, които имаш, идеш при Господа да Му се оплакваш.

Сега всички казват да се помолим на Господа за пари, да се помолим на Господа за къща, да се помолим на Господа за здраве, за туй, за онуй... Все се молим за туй, което нас не ни трябва. Хубави са тия работи, но туй не ни трябва. Ние се молим за хляб, ние се молим за неща, които ги имаме вече. Ако бихме се молили да ни научи Господ да мислим добре,

* заради – диал. за.

да чувствуваме добре и да постъпваме добре, досега светът щеше да се оправи. Сега казват: „Нека седи той в училището.“ Ами като свърши училището? Казват: „Тази мома нека израсне.“ Като израсне, какво ще стане? Казват: „Да стане на зряла възраст, да стане на 21 години.“ Че като стане на 21 години, какво ще направи? Като стане на 50–60–80 години и на 120 години, какво ще направи?

Сега хората не мислят и вземат билет от лотария. Ти вземаш билет и се чудиш защо не ти се пада. Най-първо, ти не си избрал числото. Не всички числа печелят. Един билет започва с 2, друг – с 1, трети – с 3. Може да започва с 2 и да свършва с 2. Може да започва с 3 и да свършва с 3. Не може да посееш една ябълка и да очакваш плод от крушата. После, като посадиш една ябълка, ябълката ще бъде продълговата. Някой път може да бъде валчеста. Някоя ябълка може да има кръгла форма. На туй основание и лицето някой път е продълговато. Човек има един характер. Ако лицето е валчесто, има друг характер.

Ако лицето ти е валчесто или ако има малко обла форма, Венера има влияние върху тебе. Ще искаш да си похапнеш, ще обичаш онзи лекия живот. Няма да искаш да се учиш, да се мъчиш, ще искаш всичко да е наред, само като духнеш, да стане работата. Венера е с малко бързина. Писател ако е, ще гледа скоро да напише нещо, 3–4 реда като напише, и целия ден ще ходи да разправя: „Планини високи и долини дълбоки“. Хубаво, да кажем сега „планини високи и долини дълбоки“, да кажем, че поетът е написал това. Ако има отличен ум, той е висока планина, ако в него чувствата са развити, дълбочина има.

Но, казвам, как може да заместите планината? С какво ще я заместите? Когато кажете *висини*, в пространството е височината. Дълбочината в битието какво представя? Кое представя дълбочината? Всякога мисли, [че] това, което е под нас, е бездна. Над нас какво е? Отдолу е бездната, отдолу е безлюбието. Туй, което е под нас, наричаме го бездна. Туй, което е над нас, какво е? Под *височина* разбираме един организиран свят. Като гледаме небето, тия безбройните слънца, които са над нас, ние това не считаме бездна. Светът, който

се заражда, неорганизиран свят, е бездна. Ние всякога се плашим от нещо, което не е организирано. Нас ни радват неща, които са организирани. За пример, в един хамбар имате, да кажем, разни семенца, разни плодни дървета. Нищо няма да ви ползват. Ако тия семена са посети и са израснали във вид на растения, ако лозата, която е посята, ако ябълката е посята, крушата, черешата, кестенът, и т.н., всичките плодни дървета растат на едно място, то става най-привлекателният свят. Ние може да черпим сила от тях.

Та, казвам: Организираният свят [е] онзи, от който ние може да се ползуваме; неорганизираният свят за в бъдеще може да ни бъде полезен.

Та, казвам: Само един човек, който не е организиран, той не може да еволюира, той само се занимава със себе си. Какво може да ви бъде полезен един болен човек? На този, болия човек, ако му направите една услуга, да оздравее, може да ви бъде полезен. След като вие сте му били полезни, и той може да ви бъде полезен. В дадения случай, когато е бил болен, не може да ви помогне. Трябва първо вие да му помогнете, че тогава той да ви помогне. Ако умре, как ще ви помогне? Ако повърнете живота, как ще ви бъде полезен? Сега по някой път вие искате. Човек, който мисли, трябва да знае да подобри своята мисъл. Ако ти изгубиш една своя мисъл, ако тя умре преждевременно... Под *умиране* разбирам: тази мисъл да те напусне. Кога мисълта ще те ползува? За пример, първия закон когато Бог даде на Адама, казва: „От всичко ще ядеш, само от плодовете на дървото за познанието на добро и зло няма да ядеш. В който ден ядеш, ще влезеш в друг свят.“

Сега кажете какво е прегрешението. Вие сте двама приятели, обичате се. Един път за една малка работа във вас се прекрати любовта, не се обичате вече, изстинете един за друг. Питам: какво е вашето състояние? Защото законът е все същият. Ако ти измениш състоянието на един човек, не го обичаш вече, то в невидимия свят, в организирания свят на разумните хора ти си вече в един дисонанс. Дотогава, докато ти мислиш, ти си ценен. Дотогава, докато ти чувствуваш, ти си ценен. Дотогава, докато ти работиш, ти си ценен.

Щом престанеш да мислиш, цената ти се изгубва.

Мисъл, която не развива чувство, чувства, които не развиват воля, воля, която не развива нашата брада, това са аномални състояния. След като излезеш от физическото тяло, ще влезеш в духовния свят. Тогава вашата мисъл ще остави известни отпечатъци върху умственото ви тяло. Чувствата са оставили отпечатъци върху духовното ви тяло и вашите постъпки са оставили отпечатък върху причинното тяло. Тия трите свята представляват едно цяло. Мисловният свят във физическия свят е главата. Чувственият свят са дробовете, а волевият свят, това е стомахът. Тия трите свята, съединени в едно, съставят физическото тяло. Главата има общение с мисловния свят. За да минете през мисловния свят... Сега нашият мисловен свят е свързан с Месечината. Ти ако мислиш, изведнъж няма да се свържеш със Слънцето, понеже човешкият мозък не е достатъчно организиран. Ако приеме направо енергия от Слънцето, трябва да мине през Месечината и от Месечината да дойде в мозъка. Или другояче казано: слънчевата енергия се поема чрез слънчевия възел. Едни жлези има, които образуват стомашния мозък и оттам енергията се предава горе в мозъка. Трябва да се трансформират енергиите.

Сега всички вие искате да имате един охолен живот. То е най-опасната работа. Или искате да имате един добър живот. Много опасна работа е да имате един добър живот, то е най-опасната работа. Или искате да бъдете богат. Много опасно е да бъдете. Или искате да бъдете красиви. Опасно е да бъдете красиви. Ако една мома е красива, всички ще тръгнат подире ѝ, всеки ще иска да се допре до нея. Тази мома трябва да има хиляда градуса топлина и онези момци, които идат, да нямат желание да я пипнат, но на 10–15 крачки да застанат почтително. Ако доближат повече, ще се изгорят. Дето казват: *изгори ме, гори.*

Та, казвам: Ако вие нямате една любов, да гори и да разтопява всичко, вие схващате нещата тъй, както са. Щом се говори за младите, за младата любов, аз разбирам *млада любов* туй, което твори в света, то е младост. Ако младите се обичат и след време нищо не творят, това не е любов.

Възрастните трябва да обработват тази любов, в дадения случай трябва да се оплодят. И най-после старите трябва да турят цената. Едно завършено съчинение, то е вече на стария. Когато пише, то е на младия. Написаното е вече възрастният. Старият е оценил. Старите хора сега вие трябва да четете. Да оцените в кое отношение кой живот е полезен и кой не е полезен.

Седите някой път и сте недоволен от себе си. Трябва да имате козметика. Като станеш една мисъл, втора, трета, четвърта, да измениш лицето си. Седиш ти със стиснати устни. Защо е стискането? Стискането е свързано с волята. Ако постоянно стискаш устните си, ще нарушиш кръвообращението. Няма да минат 5–10 години, ще се увеличи венозната кръв, ще се чувствуваш болен. Остави устата свободни. Със стискането трябва да направиш нещо. Само кога има право човек да стиска устата си, кажете ми сега? Ако не знаете, аз ще ви кажа. Когато искаш да кажеш нещо много лошо, стисни си устата; когато искаш да кажеш добро, устата ти да бъдат свободни. Само за лошите думи стискай устата. Щом държиш устата много стисната, ти си в много лоши условия. После трябва да се даде един колорит на устата, трябва да се образува една права линия. Някои от вас [искате] да сте художници. Чрез устата да видите дали имате някакъв прогрес. Даже искайте да си имате инструмент, да си измервате с инструмент за носа, дали се е продължил. В годината поне 1/1000 част от милиметъра трябва да продължите носа си. После с 1/1000 част от милиметъра трябва да го разширите.

Някои сте били майстори да стискате устата си и горната и долната бърна станали много тънки от стискането, спираш кредита. Хубаво, аз намирам тези, които имат тънки устни, намирам една добра черта във вас – стискали сте си устата, за да не кажете лошо нещо. На тези с тънките устни казвам: Хубаво е, че сте си стискали устата, да не кажете лошо. Тези, които имат дебели бърни, добрата черта е, че всякога добро сте говорили и на вас устните станали дебели. Казвам, на онези, на които устните са тънки, казвам: Много хубаво сте правили. Но за да станат дебели, не само да ги стискате, да не кажете лошо, ще ги оставите свободни, да говорите доб-

рото. Онези, които имате дебели бърни, сте превърнали тънките в дебели, понеже доброто, което трябвало да направите, не сте си стискали устните. Онези с тънките устни, които са стискали, да не кажат лошо, са стискали и да кажат доброто. Там им е погрешката сега. Но то е до устата. Ако носът е добре сформирани, той дава направление на човешката мисъл. Човешката мисъл трябва да се приложи. Ако ние не прилагаме в живота си мисълта, после стават големи пертурбации.

Човек от най-ранната възраст, докато стане на 120 години, трябва да бъде весел. Казват: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Трябва да бъдеш готов благословението, което Господ ти е пратил, да го приемеш. Само младият може да приеме нещата, може да приеме благословението, което Бог му е дал. Ако си млад, младият приема това, което Бог му е дал. Възрастният не приема тъй, както младият приема. А старият, той пък не приема нещата, които нямат цена. Казва: „Колко струва?“ Старият човек казва: „Колко струва тази къща, която ще купя? Хубава ли е? Колко струва – 100, 200, 300 или 500 [хиляди], или 1 милион?“ Възрастният пита хубаво ли е направена къщата. Младият пита има ли материал да се съгради къща. Възрастният пита съградена ли е добре, а старият пита колко струва. Та, казвам: Ако къщата е направена от добър материал и е съградена добре и колко струва? Значи, за да струва, тази къща трябва да е добре моделирана. Всички ония къщи, които са добре моделирани, които нямат никакъв дефект, те имат цена.

Та, казвам: Ние питаме какво ще спечели човек. Ти си стар човек, какво ще спечелиш? Казва: „Сега ще живея добре, какво ще спечеля?“ Той разсъждава като стар човек. „Като остаря, казва, какво ще добия?“ Какво ще добиеш? Като се подмладиш, какво ще добиеш? Възрастен като станеш, какво ще добиеш? Младият ще достави материал за къщата, възрастният ще съгради къщата, старият ще оцени къщата. Какво значи *оценка*? Всеки цигулар, който знае добре да свири, той цени цигулката. Цигулка, на която не се свири, не е оценена. Цигулка, на която се свири, произвежда хубави тонове. Цигулката се строи, за да произведе хубави тонове.

Този майстор, който я е направил, той е възрастен. Младият материал трябва да намери, да си направи цигулката. Казвам: Когато човек остарее, тогава ще оцени цигулката. Вие казвате: „Ние остаряхме.“ Сега е време да свирите. Пък вие седите и очаквате да идете в другия свят. Мислите кой ще ви погребее, какъв паметник ще ви турят. Какъв паметник ще ви турят? Който не свири, никакъв паметник не му турят. Ти като свириш, това е паметникът.

Казвате сега: „Да вярваме в Бога.“ Аз ви определих. Вярата значи винаги да носиш празен кош. Надеждата е винаги да си добре облечен. Любовта е да си всякога готов да направиш, без да мислиш, да бъдеш готов да послужиш и на бръмбарчетата, и на растенията. Любовта разбира да бъдеш готов да послужиш навсякъде, без да мислиш много. Мисълта иде спонтанно в любовта. Щом почнеш да мислиш, и то е право, но ти си вече в друг свят. Но когато работиш, без да разсъждаваш, това е любов. Живееш в света на любовта, дето е Бог. Какво има да мислиш там? Какво ще мислиш за Земята? Всичко е предвидено, и за най-малката буболечица помислено е. Господ е приготвил храна и за най-напредналите, за всички ви има. Ние седим и казваме: „Какво трябва да правим?“

Първото нещо, като станете сутрин, е да идете при Господа. Станеш с едно мрачно състояние, казваш: „Животът няма смисъл.“ Като станеш сутрин, да бъдеш весел и радостен, сърцето ти да се весели. Кажете: „Каквото Господ ми каже, ще го направя.“ Ти си слуга пред Господа. Господ ти казва: „Добре ще слугуваш днес.“ Музикант си – добре ще свириш. Готвач си – добре ще готвиш. Пътник си – добре ще ходиш. Шивач си – добре ще шиеш. Каквато и да е работа, добре да я вършиш. Сега туй всеки може да го каже: „Добре да живеем.“

Сега на вас казвам: Я ми попейте! Пеенето е най-трудната работа. Който пее, е като един, който носи от градината най-хубавите плодове. Като донесеш най-хубавите плодове, ще пееш. И комуто дадеш, ще бъде доволен. Музиката я считайте като плодовете. Един тон да го опиташ, да е сладък, да има хармония в него. Вземеш тон, дето няма мекота, няма

съдържание тонът в себе си. Не може да се пее, ако човек не мисли, не чувствава и няма сила. Той не може да пее. За пример, аз ще мисля добре, аз ще чувствавам добре, аз ще постъпвам добре. Всеки да си направи една песен в себе си. Тия думи изпейте, както вие знаете: „Ще мисля добре“. Ако е в английски, все трябва да кажете *аз*. На български може да употребите на едно място *аз*, на друго място без *аз* може. Крайното окончание на глагола показва лицето, дали е първо, второ или трето лице. Ако вие не знаете да пеете, една мисъл не може да бъде хармонична. Една мисъл за да бъде хармонична, трябва да знаеш какви тонове да й дадеш.

Казвам: Вие обичате някого. В какво седи мисълта? *Обич* значи онзи, когото обичате, в неговия мисловен свят трябва да седи най-хубавата мисъл. Онзи, когото обичате, в неговия духовен свят трябва да внесете най-хубавото [чувство] и най-хубавото желание. После, онзи, когото обичате, в неговия живот на Земята трябва да внесете една от най-добрите постъпки, да направите една ваша постъпка и тя да бъде в ума му всякога. Да е винаги доволен от постъпката, туй значи *любов*. Ако няма това, всичките условия, които направим за любовта, са безпредметни. Трябва да направим три връзки в любовта: една връзка в умствения свят, да се не къса, една връзка в духовния свят, която никога да се не къса, и една връзка във физическия живот, която никога да се не къса. Защото щом се късат нещата, човек се обезсърчава. Щом се късат нещата на физическото поле, човек се обезсърчава. Щом се късат нещата в духовния свят, човек се обезверява. Щом се късат нещата в мисловния свят, който е една връзка с Божественото, човек се озлобява. Щом се обезсърчава, щом се обезверява, щом се озлобява, не тече вече естественият живот.

Нека дойдем сега до същественото. Често слушам да казват: „Едно време...“ Всички говорят, навсякъде, и тук, и в Америка, казват: „Едно време ние се обичахме“, като че няма защо да се обичат сега. Знаете ли защо стават тия работи? Вие живеете в един илюзорен свят, нещата пред вас се представят такива, каквито не са. Като ги опитате, виждате, че не са. Когато позлатените неща се изтриват, намалява се

цената им. В действителния живот златото, колкото повече се употребява, то по-ценно става, виждаш, не се изтрива. Каква е тази любов, която се изтрива? Позлатената любов нас не ни трябва. Позлатена любов, а отдолу някой друг метал. Аз бих обичал вие да се подмладявате. Младият трябва да научи езика на слизането, да слиза, възрастният ще учи законите на водорода и кислорода. Въздухообразен трябва да става и твърд трябва да става. Старият какъв трябва да бъде? С каква дума да заместим *стария*? *Стар* значи звезда – нашата дума *стар* на английски значи звезда*. Огън, който гори, е старият. Слънцето, което изгрява, е старият. Всички неща, които светят, са стари. Единственият, който може да свети, е старият. Само старият свети. Възрастният е Земята, младият е още лекичък. Старият е вече Слънцето, което свети. За мене всичките слънца са стари и светят. Тези, които не светят, те са възрастни. Земята е възрастна.

Първо любов към Бога. Да се радваш на любовта, която майка ти, братята ти, сестрите ти са имали към тебе. Да се радваш на твоите приятели, на слугите, навсякъде. Пък да се радваш всеки ден, когато изгрява Слънцето, и навсякъде да виждаш Божията любов. Слънцето, когато изгрява, за теб е изгряло. В любовта само като изгрее Слънцето, чрез Слънцето изпращаш своята любов навсякъде. И като дойде първият лъч в твоите очи, усмихни се. Поздравлява те. Ти свиеш очите си и казваш: „Но аз колко страдам, аз днес съм болен...“ Така не се говори. Виждаш: звездите светят. Казваш: „Слънцето залезе.“ То отива и си гледа работата. Гледай в тебе слънцето да не залезе. Туй, физическото Слънце, нека изгрява и залязва, но твоето слънце да бъде винаги на Земята и никога любовта ви да не залязва. Аз ще ви попитам...

Един православен поп, на задушница, като рязали порязаниците*, 200–300 души, дошъл до хляба, че казва: „Братя християни, виждате ли ме?“ Казват: „Виждаме, дядо попе, килимявката ти.“ Казва: „Идната година да ме не виждате.“ Вие сега седите зад просфорите и искате идната година да

* star (англ.) – звезда.

** порязаница – тънък резен хляб; филия.

не бъдете видими. Не, насъбраните рязаници трябва да се раздават, всичко онова, което имаме, трябва да се раздаде и да останем свободни.

„Отче наш“

17-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 21.I.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

ЗДРАВΟΣЛОВНОТО СЪСТОЯНИЕ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

„Сила жива“

Доста сте се уплашили от времето.

Сега двете сладки думи се казват отвън. Колко природата е щедра! Толкоз брашно е дала! За цял свят. Сладки думи две казва. Отвън [те] са толкоз силни, че човек не може да издържи на сладките думи.

Учениците от отделенията казват: „Кога ще свърша отделенията?“ Учениците от прогимназията казват: „Кога ще свърша прогимназията?“ Учениците от гимназията казват: „Кога ще свърша гимназията?“ Учениците от университета мислят да си уредят работите. Хубаво е да свърши човек, [но] не трябва да има статическо положение, да мисли, че не му трябва вече учение. Музикантът гледа да свири, че да дава концерти. Като започне да дава концерти, тогава ще види от какво се нуждаят хората. Те не се нуждаят от твоите упражнения, които [си] имал в училището. Но ще види, че се изисква нещо ново.

Та, сега вие в живота трябва да изучавате кой е животът, който изискват от вас. Сега вие си представяте живота като сила. Онези същества, които са ви кредитирали, са ви пратили на Земята. Те се интересуват какво сте научили вие. Ако ви подложат на една матура, не зная какъв изпит бихте дали. За пример, ако бихте държали матура по надеждата, или по вярата, или по добродетелта, или по силата – какво нещо е човешката сила или как да се приложи –, не зная каква матура ще издържите.

Сега, миналите поколения, които са работили, са оставили много работи недовършени. Вие казвате: „Защо не довършиха?“ Бъдещите поколения ще кажат за нас ние защо не довършихме. Всяко поколение има специална работа, която

трябва да свърши. Сега всеки един от вас какво трябва да свърши? Всеки един от вас е длъжен да хармонизира главата си. Знаеш какво е да хармонизираш главата си, да хармонизираш сърцето си? Всеки един от вас трябва да хармонизира тялото си.

Сега питат как се хармонизира главата. Наука е това. Може да имате метода на музикантите както се хармонизират. Може да имате метода на художниците как се хармонизират. Технически как се хармонизират частите на един автомобил? Като върви автомобилът, да не вдига шум, да върви плавно, никакъв шум да се не вдига. Сега щом се възмущавате от живота, показва, че не сте хармонизирани. Не че не трябва да се възмущавате. Човек като се възмущава, да бъде толкова деликатен, че сам да се чува, другите да го не чуват. Сега казваш: „Студено е отвън.“ Какво искате да кажете под думата *студено*? Този студ като влезе, казва: „Стой, скоро плащай! Веднага една глоба плащай!“ Щом излезеш отвън, веднага глоба от 10–15 лева ще платиш. Излязъл си без позволение. – Как без позволение? – Не си се облякъл. Студът е много взискателен, мода изисква. Иска да си облечен с кожух, с хубави вълнени дрехи; после, ботуши хубави, както войнишките, с кожа, с вълна; после, гърлото ти да е хубаво закрито, ушите, носът. Ако сте на север, носа ще го задигне. Тук, в България, малка глоба взема, но на север, ако излезеш с незакрити уши, отидоха. Докато се върнеш, ушите ще капнат.

Та, сега, доброто и злото се отличават по две качества. Злото се отличава със студа, доброто се отличава с топлината. Че тези лошите хора са много умни, те не искат да изстудяват тялото си, искат да прекарат живота си много лесно. Казват: „Що ще ходим да копаем, да орем? Нека ходят другите да работят, ние ще почиваме.“ Сега, какво разбират „другите да работят“? Сега да дойдем до мисълта. Злото е студ, а доброто е топлина. Значи сега имаме влиянието на злото отвън.

Да ви дам едно обяснение. Във времето на доброто, от голямата топлина намалява водата, изпарява се, но и от големия студ водата се намалява. Понеже няма притоци, отгде

да дойде, и водата намалява. При студа водата пак намалява. Когато мине студеното време в топло, ползата къде е от злото? Туй зло е, което дава материали, то принася едно благо. Злото е скържаво*, цепи косъма. Доброто е щедро. Злото дава голямо богатство, но го пести. Остава всичко туй и като замине зимата, ще остави наследството на доброто. Доброто, като започне всичият сняг да го топи, тогава доброто ще се покаже, че е щедро, раздава на хората. Злото ако не беше събрало снега на едно място, какво ще дава доброто? Злото в този смисъл подготвя пътя на доброто, дава материал на доброто. Туй, скържавото зло, пази нивите да не измръзнат. Туй зло приспива децата, сплашва ги, казва: „Да не дигате много шум, ще прекарате най-икономично, никаква разточителност!“ Много строг е цензът на злото. Сега вие имате 300 грама хляб, а растенията нямат нищо за 3 месеца. Ще ги подложат на строго вътрешно изпитание.

Казвам: По някой път вие се възмущавате от сегашния порядък на нещата. Вие не знаете, че щом човек се възмути от един порядък, трябва да даде проект за нов порядък. Има право да се възмущава, но трябва проекта да даде. Всички от вас, които се възмущавате, ще дадете проект. Ако всичките хора така са давали проекти, досега светът щеше да се оправи. Те се възмущават, без да дават проекти и светът остава неоправен.

Сега, във вашата глава как трябва да се хармонизирате? Всяко нещо да го поставиш на мястото. Когато ходиш, да хармонираш краката си. Някои хора има, като ходят, блъскат краката си. Значи имат един дефект: не може краката да вървят успоредно. Вие виждате някой човек прави погрешки или взема фалшиво един тон – вие нямате търпение, възмущавате се. Ако рече да пее, се възмущавате. Кажете ми емон, как трябва да пее в дадения случай. Сега аз засягам пеенето. Когато говоря за пеенето, не разбирам обикновеното пеене, но човек трябва да пее в своята мисъл. Мислите, за да бъдат хармонични, трябва да вървят по закона на музиката. Музикалният свят е почти най-уреденият свят. Всяко нещо има

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

своето място. Да знаеш да туриш всяка нота на мястото ѝ: цяла нота, половина, четвъртина, осмина, шестнайсетина, трийсет-и-вторина.

Сега вие задавате въпроса как ще се разреши този въпрос за студа. Как ще го разрешим? Тъй не може да се разреши по никой начин. Трябва да го търпим. Каквито и протести да даваме, аз ви казах, онзи ден аз като наблюдавах: ще се развали [времето в] неделя. Държах една беседа и за един ден стана топло. То казва за любовта. Казвате: „С любов не става.“ Времето знае своето. Аз проповядвах, то казва: „С любов не може тук, трябва да ги стегнеш, тия хора, да мислят.“ Аз не искам да се карам с времето, защото много умно е. Казва: „Не е за сегашните времена любовта. Много студ трябва да мине, за да дойде любовта, по твоето учение, да може да я оценяват.“

Сега се заражда другото: студът може ли да говори? Че, говори, разбира се. Кара те да плачеш. Като дойде, на друго място, под ноктите се загнезди, започва да те човърка. Казва: „Къде ходи тъй без позволение?“ Майките вземат децата, бият с пръчица. И той с пръчица, ту на едната, ту на другата ръка, бие. Който не знае, тури ръцете на топло, пък то още по-голяма е болката. Някои са по-умни: като ги заболят ръцете, измият ги няколко пъти със сняг. По-умни са, по-малко болки имат.

Вие дойдохте рано, за да научите нещо, нали? Не се сърдете на студа. Тъй, като го гледаш, да ти е приятно. Най-първо от стаята не излизай да му говориш. Най-първо топло да е в стаята, говори му мекичко: „Много си хубав“. Отвън не излизай, през прозореца говори. Една сестра дойде и казва: „За моята вятърница горе аз имам метод. Запушвам тия, ветрилата. Имам един магически восък, изпълням празнините. Тъй щото мога да направя стаята си да бъде топла. Някой път слиза до 3 градуса под нулата, някой път 7, 10–15, някой път 20 до 25 се качи над нулата. Като стане много топло, отпуска запушените места. Като ми стане студено, запуша с восъка и пак ми стане топло.“ Вий искате да знаете какъв е този восък. Всичко даром се дава, но този восък даром не се дава.

Тази любов, вие като разбирате, от нея хората умират. Умират, разбирам под думата *любов*, любовта на промените. Един човек ако те обича на Земята много, и ти не работиш. Видял съм жени, които казват: „Много го обичам.“ Казва: „Обичах го, какъв беше левент момък, а като мина време, като кюп* седи вкъщи, не мога да го търпя.“ Той целия ден седи вкъщи, като че я пази като стражар. Туй състояние я дразни, тя не е свободна. Уж седи, тя като направи нещо, забелязва, направи ѝ бележка. Направи друга погрешка – той пак ѝ направи бележка. Скарат се двамата от любов. Погрешката е там, че мъжът трябва да има отделна стая и жената трябва да има отделна стая. Мъжът трябва да има отделно огнище, сам да е, да не гледа другарката си. Тогава ще бъдат добре. Щом са двамата на едно огнище, ще се карат. Тя бърка с дилафа, той ще намери погрешка, че не знае как да разклажда огнището.

Огънят трябва да знаете откъде иде. Огънят е от Марс. Всички онези, които са марсианци, имат огън колкото искаш. Онези, които ги мъчи чувството, те са Сатурнови типове. Сега Сатурн има влияние в природата. Той застанал между Юпитер и Марс и казва: „Тая работа с топлина не става. Студ.“ Тия хора това ще ги научи да мислят. Като започнат да измръзват краката, започват да мислят. Като са топли краката, той се разположи, не иска да работи, не иска да яде. Щом дойде студът, кара го да работи.

Казвам: Природата, която е работила от хиляди години, всичко онова, което е наредила, е необходимо. Само, някой път ние ставаме чрезмерно чувствителни. Когато имате голям студ, показва, че имате малко влага. Вода имате малко – показва, че вашият магнетизъм е малко. Когато имате голяма сухота, имате много електричество. Щом има топлина в тялото, вода имате, влага имате, имате и повече магнетизъм. Само с топлина не става. Това са две сили в света, магнетизъм и електричество. Електричеството е, което дава. Магнетизмът е полето, гдето енергията се обработва. Електричеството, това е капиталът; магнетизмът е място, гдето този

* кюп (от тур.) – диал. делва.

капитал ще се обработи.

Казвам: При страха, щом човек се уплаши, той губи от топлината. Щом се обнадежди човек, повишава се топлината. Надеждата повишава топлината, вярата урегулира топлината. Когато се дава, всяка една влага трябва да се урегулира в света. Топлина и горение са две различни неща. В топлината няма изгаряне. В изгарянето има излишна топлина. Тази излишна топлина нарушава хармонията, която съществува между клетките. Изгарянето прекратява функциите на тялото. И в студа става изгаряне, и при голямата топлина пак клетките изгарят. В големия студ човек може да си повреди органите. И в голямата топлина пак може да се повреди. Любовта е онази сила, която уравновесява всички Божествени блага. Тя урегулира всичко в човека. Всяка постъпка, всяко чувство и всяка мисъл трябва да се урегулират. Тогава може да имаме здрав живот.

Под думата *здраве* разбирам да имаме една приятна мисъл, едно приятно чувство, приятно разположение. Никога не дръжте в ума си отрицателна мисъл. Имате някой човек, когото не обичате. Не го дръжте в ума си. Държете някой човек като лош: Иван, Драган, Стоян. Не го дръжте. Дръжете го като светия. Казва: „Неговата постъпка не е права, той не постъпва право.“ То е негова работа. „Тъй не се постъпва.“ То е негова работа. Да си постъпва тъй, както знае. Ти не постъпвай като него. Иван, който постъпва, добре е. Той си кооперира силите и работата ще свърши.

Всякога свържете се. Искате да станете учени хора – с учените хора се свържете, които имат любов към науката. Искате да бъдете добър – свържете се с хора, които обичат да правят добро. Не се свързвайте никога с един човек, който няма любов към доброто, към науката, към изкуството. Избягвайте хора, които не обичат.

Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора.“ Да обичаме всички, то е задължение. Под думата да *обичаме всички* разбирам онова, което Бог е вложил. Когато Бог иска някой човек да направи нещо, обича го, помага му. Някъде ти ще обичаш един камък. Твоята любов няма да допринесе нищо на камъка. Този камък е изоставен, той не се нуждае от лю-

бов, остави го спокоен. Ако искаш на камъка да направиш едно добро, вземи един чук, разтроши го на хиляди парчета. Камъкът, като го строша, се усеща добре. Когато събират малките камъчета на едно място и ги правят на големи блокове, страдат. Вие считате, когато се раздробяват, малките камъчета искат да се освободят. Сега, това са отвлечени работи. Вие сега гледате един камък. Философите казват, че това са спящи същества. Не ги събуждайте.

Има нещо във вас, което трябва да спи. Не го събуждайте. Ако вие събудите всичките ваши желания, знаеш какво ще стане? Вие ще се намерите в положението на един млад турчин: то било по Петровден, от Варна тръгнал за сегашния Добрич, напълнил една кола с хубави череши, да ги продава. Седнал в колата и от Варна започнал да похапва и до Добрич все си похапвал. Като отива в Добрич, не може да слезе от каруцата. Трябвало да му отворят стомаха и да извадят 9 кила костилки. С костилките наедно ги ял. Често, казвам, и ние постъпваме по същия начин. Безпредметно е това ядене. 10-15-20 череши ще принесат толкоз полза, колкото 1000 да изядеш. Не седи в количеството.

Та, най-първо, всички трябва да бъдем добри. Оставете тази максима „да бъдем добри.“ Представете си, че сме добри. Трябва да приемем доброто. Ние сме добри. Художникът е даровит – трябва да развива да рисува. Музикантът е даровит – да свири. Ако остане сега да станем добри музиканти, то е изгубена работа. Той е роден музикант, той трябва да работи. Та, ние сме добри. Казвате: „Трябва да бъдем добри.“ Ако останем сега да бъдем добри, закъснели сме. Ние сме добри; трябва да проявим доброто. Днес не си го проявил – не съжالياвай. Следния ден имаш всичките възможности да проявиш доброто. Прояви доброто, както ти разбираш. Не казвай: „Как? Не зная.“ Както знаете.

Казвате: „Трябваше да ме посрещнат добре.“ Знаете как трябва да ви посрещнат? Вие го направете, дайте пример. Посрещнете някого, както искаш теб да посрещнат. Ти седиш и 3 години [разправяш], че не са те посрещнали добре. Не е лошо да описваш истории. И то е хубаво. Може да те приемат добре и пак да разправяш как те приели хората.

Като разправяш една история, че не те приели добре, извади добрата страна на приказката. Сега, че не те приели добре, каква добра приказка можеш да извадиш? Дойде някой и казва: „Нямам място за тебе. Такива пътници не приемаме.“ Вечерта всичките пътници отиват. Какво лошо има, че не са ги приели в хотела? Той щеше да плати с живота. Да знаеш: могат да те приемат някъде, но същата вечер ще идеш. Тебе някой път като не те приемат, е добре.

Сега, в хармония на мислите трябва да наблюдавате вашия обективния, предметен ум. С обективния ум наблюдаваш какво става. Някой път може да наблюдавате някой вол как пасе и буболечиците как се движат; не можеш да свържеш туй наблюдение.

Аз веднъж наблюдавах две буболечици, обърнаха ми вниманието: едната се качила с главата нагоре на топката, а другата се качила с краката нагоре. Турила задницата, гледа надолу. Едната напред кара, едната с ръцете кара, а другата – с краката. Играят с това колело. Седях и мислех как са научили този занаят, в кое училище го научиха. Сега, аз като гледах, казвам: Този опит е заради мене. Обърнаха ми вниманието, казват: „Как искаш да караш нещата: с ръцете си или с краката си?“ Не са се качили и двете буболечици, но едната служи на небето, а другата служи на Земята. Политика има в тях. Едната – с братството на Земята, а другата – с небето. Майсторски нареждат работите. Никой не може да развали работата. И двете теглиха заедно. Едната може да бъде в противоречие със Земята, а другата – с небето. Те са много умни. За да не разгневят нито Господа, нито Земята, едната задните крака турила нагоре, тегли със задните крака, тика топката, а другата с предните крака тика топката; и двете вървят.

Тогава, какво трябва да правите с вашето тяло сега? Трябва с телата да бъдем много внимателни. Не трябва да пресияме краката, не трябва да пресияме ръцете, ушите, очите. Да имаме една идеална обхода. Засега още я нямаме. Всичките тия органи трябва да бъдат здрави. Сега току ще усещаме болка. Недоволен си – усещаш някоя болка. Той е недоволен – усеща в бъбреците болка. Сега някой път питат

от провинцията за някаква болест. Много са интересни – някой заболи го гърбът, пита какво трябва да прави. Той като пише, два дена вече са минали, аз докато дам съвет, ще минат два, пет дни. Той на умираше какво ще прави? Аз докато дам съвет, той ще замине за другия свят. Казвам: Когато те заболи гърбът, намажи го със зехтин. Но как – не студен зехтин, но топъл зехтин. Тури на зехтина и чер пипер, доста чер пипер, тури и оцет, и ако има някой да те разтрие, ще ти мине. Аз докато дам съвета, 5 дена ще минат. Някой път ако нямаш чер пипер, и без чер пипер ще мине.

Черният пипер какво е? Идеш някъде, някой човек те посрещне хубаво, любезно – то е дървеното масло. Изведнъж те нагуби, строго каже ти нещо – то е черният пипер. Друг е кисел – оцет е това. Ти ще си направиш цяр за гърба и като се разтриеш, ще ти мине болката. Сега имате кашлица, хрема, простудили сте се нещо. Вземете си малко 10-годишно винце (може и на 5 години да е), стоплете го хубаво, турете чер пипер, турете 5–6 бучки захар, стоплете го хубаво. Като го изпиеш, веднага се стоплиш, мине ти настинката. Най-малко четвърт или половин кило като изпиеш, весел ще станеш. Това са банкети. Туй в годината веднъж ще го направиш. Всеки ден такива банкети няма да правите. Един-два пъти в годината, по половин кило с чер пипер и го изпиеш, хубаво действа. После и зехтин ще му туриш. После ще кажеш, че виното не е сладко. Опивателното вино, когато е сладко, намалява се неговата опивателност.

Всичките ония противоречия, които съществуват в нашия ум, ние трябва да намерим едно приложение. Природата обича да се съобразява с нас и ние трябва да се съобразяваме с нея. Аз съм намерил много чувствителни. Преди години, около 18 души оттука, все млади, тръгнаха през февруари, за Мусала ще ходят. „Хайде, Учителю, да идем!“ Но всички некипирани, нямат ски, нямат и коти на краката си, 18 души герои тръгнаха. С тях тръгнах. Качихме се едва до моста. Затъва се до пояс. Рекох: „Тази работа не става. Ако рече да идем до хижата, ще загазим.“ Върнахме се до един камък, намерихме една колиба. Казвам: „Тук ще останем.“ Веднага се разшетахме всички, донесохме дърва, накладохме огън,

донесоха вода. Като духна един топъл вятър вечерта, 5–10 градуса над нулата. Прекарахме много добре благодарение на топлия вятър. Ако имаше такъв студ, не зная какво би станало. Сутринта гледам: идват да ни спасяват. За пръв път царят иде с адютанта си, казва: „Тия хора са загазили, те не разбират законите“, малко снизходително. Хайде, ще ви простим погрешката. Откъде дойде този топлият вятър? След като се върнахме, пак стана времето студено.

Та, казвам: Когато изпълняваш волята Божия, природата има особен начин, тя всякога може да смекчи условията. Няма случай, гдето да не е смекчила условията. Няма случай, гдето да не е смекчила. Всякога, когато човек се обърне към Бога, лошите условия се смекчават. Ако не е така, животът ни не щеше да има смисъл. Тогава ще имате една опитност. Вие можете да се молите, някой път сами не вярвате, вие ще кажете: „Господ не обръща внимание на моите работи.“ Ако на Господа искаш милион, няма да ти даде, не ти дава, но поискай малко: един лев – ще ти даде, 5 лева – дава. Ако искаш един лев, най-лесно е, най-лесно е 5 стотинки. Ако искаш голямо богатство, да се осигуриш, то не ти е нужно богатството. Сиромашията и богатството, това са условия, при които човешката душа може да расте. Ние сме богати хора, не се нуждаем от богатство. Ние се нуждаем от една трезва работа. Някой е поет – да пише, да римува, да не бъдат римите му празни думи.

Има едно изречение: „Всичко, каквото се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне на добро.“ Туй изречение като го кажеш, то е свършено. Казвам: Четете на някой поет някои изречения – ако туй изречение не може да остави едно впечатление, то е без съдържание. В дадения случай, всяко нещо, което не оставя впечатление, то е без съдържание. Ако храната не остави своята жизнена енергия в тялото, тази храна е непотребна. Ако водата не остави своята жизнена енергия в тялото, не е от добрата вода. Всяка мисъл, която оставя жизнена енергия в тебе, е добра, в когото и да е мисълта. Казвам: Ако искате да знаете кои неща са полезни, ще ви кажа: туй, което оставя жизнената енергия, дава подтик на ума, на сърцето, на тялото, вие да работите,

то е добро. Не зависи от кого е. Всяко нещо, което не ви дава в дадения случай този подтик, туй нещо не е добро, не е заради* нас.

Та, казвам: Вие какво бихте искали? Желанието ви какво е? Желанието ви е салонът да бъде отоплен, нали? Другото желание е, че искате всички да имате въглища. С въглища ще опитате вярата си.

Отиват три млади моми в Америка. Двете млади моми отиват при един банкер да искат помощ и той по американски им дава по 10 цента, изпраща ги навън. После влиза вътре. Едната мома изправя се и започва да пее. Банкерът се спрял, като запяла, и казал: „Никога не съм слушал такава мома да пее; ходил съм на концерти.“ И веднага изважда 200 долара и ги дава. Казва ѝ: „Заповядайте и втори път. Всякога, когато се усещате разположена, елате да ми попеете, мен ми е приятно да послушам гласа Ви. Ако знаете да пеете, защо не идвате да пеете, но ще идете да просите?“ Пей. И по-хубаво е, ако знаеш да рисуваш, що ще идеш да просиш? Иди рисувай. Ако си техник, защо ще идеш да просиш? Тури техниката на работа. Трябва да турим емон – онова, което имаме и на което може да уповаваме, не онова, което не е в нас. Сега, на някои от вас обективният ум е много развит.

Туй, което говоря, е тъмно като философия за някои от вас. Трябва да се свържат нещата. Какво е отношението между химия и физика? Химията разправя за вътрешното отношение на елементите, което имат, и съединение на елементите. Физиката показва действащите сили между частите, механически които действуват. Трябва да се изучава астрономията. Тя е наука. Трябва да изучавате телата, кое тяло какво място завзема, каква е неговата величина. Вие казвате: „Наука за душата е психологията.“ Ще изучавате законите на душата, ще изучаваш законите на човешката душа. Логиката изучава законите на човешката мисъл. Или ще изучавате законите на човешките чувства. Чувствата не действуват по един и същи закон. Методите, по които действуват, са

* заради – диал. за.

различни. При мисълта е потребна повече светлина, а при чувствата – повече топлина. Ако нямаш достатъчно топлина, не може да проявиш чувствата си. Следователно ако сърцето функционира правилно, вие ще проявите чувствата правилно. Ако слънчевият възел функционира правилно, вие ще проявите мисълта правилно.

Ако тази печка е накладена и всеки един [от] вас като дойде и тури ръцете си отгоре... Защо ги туряте? Не можете ли да седите надалече, но се приближавате и ги туряте близо до печката? Ръцете, това са една площ, която възприема топлина. Като туриш ръцете, туй желание веднага всмуква топлината и минава в организма. Ако чакате отвън, ще мине дълго време.

Ако пиете студена вода, ще вземе половин час да иде в тялото, а ако пиете топла вода, в 5–10 минути отива в тялото. Затуй топлата вода е полезна; скоро раздава онова, което е необходимо. Студената вода не раздава така бърже.

Ако тази соба* се накладе и отвън имате 30–40 градуса топлина, ще дойдете ли да се грееете? Не, ще стоите надалече. Аз говоря за неща, които са необходими. Тази соба е необходима. Когато говоря за ума, ний се намираме в умствени климатически условия, гдето трябва да турите ума си на работа. Даже можете да направите един такъв опит (не знай колко време ще ти вземе). Тебе ти е студено, беден си. Намери в света най-малко 10 души, не ги търси в северните места, търси ги в топлите места. Ако се свържете през въздуха с тия хора (но тия хора ще бъдат здравеняци, не да бъдат нервни, сухи хора, но здравеняци, пълни с жизненост), като се свържете през въздуха, енергията отгоре да мине и няма да се минат 10–15 минути, ще усетите, че нещо пълпи по вас, иде нещо.

Сега аз като ви говоря това, казвате: „Докажете го това.“ Докато го докажа, вие ще замръзнете. Направете този опит и ще видите, най-малко ще усетите едно стопляне. Енергията през въздуха се предава.

Хората, ако се обичат, по-малко ще страдат. Обичта в

* соба (от унг.) – диал. печка.

света определя благата. Ти като обичаш един човек, хубавото, което имаш в себе си, го предаваш. Този човек, който те обича, и той предава хубавото, доброто. Доброто, хубавото, което се предава, то е здравето в живота. Всинца предаваме. Ако предаваме Божиите блага, много малко страдания ще имаме в света. Понеже всеки се е вгълбил, мисли повече за себе си, животът е станал тежък. Направете един опит. Онези от вас, които сте готови, казвате: „Какво ще правя опит, какво ще търся 10 души?“ Говоря за изключителните условия. Нямаме 5 пари в джоба си, нямаме въглища. Как можете да вземете въглища? Не правете опита, когато имате въглища, но когато нямате въглища, направете този опит – въглищата ще дойдат. Няколко килограма ще дойдат. Краката ще си стоплите. Сърцето си ще стоплите. Главата ще си стоплите. Гръбнака ще си стоплите. В дадения случай вие ще имате голямо противоречие. Казвате: „Глупави работи.“ Ще се зароди във вас едно голямо противоречие, ще кажете: „Толкоз ли съм глупав?“ Откъде дойде противоречието? Започнеш по стар начин да роптаеш: „Какво нещастие! Баща ми, майка ми...“ Като обран поп ще дигат шум. Ако попа го оберат, какво има? Попа не трябва да го обират. Казваш: „Нямам нищо.“ Обрали попа, защото той няма право да носи пари. Той трябва да каже: „Аз съм Божий служител.“ Парите са горящ огън. Той трябва да носи в сърцето си огън, да покаже на хората, че е светия, че е силен.

Аз съм привеждал онзи пример за един светия, който седял 20 години в пустинята, научил се на чист живот. Той имал един брат обуцар и решил да отиде при него, да го обърне към Бога, да не би като иде в оня свят, да го турят в ада. От планината взел една топка сняг в ръцете си, да покаже на брата си, че снегът не се топи. Брат му бил един добър обуцар. Като отива при брата си, в това време дошла царската дъщеря, да ѝ вземе мярка за обуца. Като погледнал крака на царската дъщеря, брат му казва: „Братко, снегът се топи.“ Топенето на снега вече има отношение с царската дъщеря. Брат му, който е грешник, неговият сняг не се топи, понеже той няма сняг.

Всякога, когато имаш пари, може да те оберат. Но щом

нямаш пари, кой ще те обере? Казвам: Трябва да се съобразявате. Какво ще ви съблзнява кракът на една царска дъщеря, какво изключително има в крака на една царска дъщеря? Нищо няма, то е твое въображение. Какво има? В една чаша има 5 бучки захар, може да оследи, но то зависи от езика, понеже езикът е притъпен, тебе едва при 5 бучки ти прави приятно впечатление. Твоят език е притъпен. Може езикът да е толкоз деликатен за сладчината, че една бучка да е по-сладка, отколкото 5. Когато хората турят повече захар, показва, че вкусът е притъпен. Когато турят по-малко, показва, че вкусът е нормален.

Ние, съвременните хора, искаме всички да бъдат добри. Много добре. Липсва ни нещо – ние чувствуваме злото повече, отколкото доброто. Там е всичкото. Ако някой ти даде 10 лева, ти го считаеш за унижение, искаш 1000 лева или 10 000. Ако даде малко, на онзи, комуто дали 10 лева, не е доволен. Два вида недоволни хора има: онези, които от 10 лева не са доволни, и онзи, който дал 10 000 лева, той е недоволен. Ако беше дал 10 000 лева, щеше да бъде доволен, но понеже дал 10 лева, той съжالياва, че е дал. Кой е на правата страна? Който се радва или който съжالياва? Номер 1 не е доволен, от десетте лева не е доволен, от вас. Номер 2 е доволен, че е дал 10 лева, а е недоволен, че е дал 10 000 лева. Кой е на правата страна? Номер 1 ако е на сушата, тия пари му са малко. Но ако е във водата, са достатъчни. Ако параходът потъва, не му трябва 10 000 лева. Ако е на сушата, 10 000 лева са потребни. Ако е в морето, трябва да се радва, че има само 10 лева. Тия двамата хора не са на своето място, те не разбират. В даден случай ти трябва да благодариш – ако си дал 10 000 лева, ти си се освободил от едно голямо зло.

Влизам един ден в стаята си, нямам никакъв парфюм, но мирише стаята на розово масло. Казвам: „Кой си е играл?“ Гледам, едно шише се е пукнало с розова вода. Туй шише трябваше да го подигна. За няколко часа го оставих в стаята. По едно време чух, счупи се, отиде шишето. Мириша го – мирише на розово масло. После едно малко шише, доста хубаво, с розово масло, отгоре с винт, и то се пукнало от студа и се разляло, изветряло всичкото и цялата стая мирише

на розово масло. Шишето казва: „Толкоз време чаках да отвориш, пък ти си толкоз скържав. Сега студът дойде, излязох, да се освободя.“ Казва: „Тебе [ти] изпратиха розовото масло, да благодариш.“ Сега като се пукна, аз съжалявам за шишето; после като помислих, зарадвах се, че маслото се е освободило и е свободно.

Казвам на вас: Не дръжте розово масло навън, на студено. На топло място го дръжте. Помислиш нещо – не отлагай. Туй шише, ако бях го турил до собата, нямаше да се пукне. Аз мислех, че розовото масло издържа, няма да се пукне. Сега виждам: и то се пука. Онзи ден спасих едно шише сладко вино. Видях го замръзнало, него спасих; след 2–3 часа щеше да иде. Сладките работи замръзват.

Не отлагайте нещата. Всяка добра мисъл, която дойде при вас, не я отлагайте. Не мислете, че втори път като дойдете на Земята, ще поправите вашите работи. Бъдещият живот се основава на сегашния. На сегашната основа ще почива, ще се съгради цялото бъдещо здание. Миналото е основа. Турете сега, туй ще бъде и вашето бъдеще. Сега турете надеждата, облечете се хубаво. После, като имате едно шише, като правило ви давам, препоръчвам ви едно нещо: нека бъдат празни шишетата. Във вярата всичко трябва да бъде празно. При студа тия шишета се пукат. Трябва да ги изпразните. Розовото масло трябваше да го раздам. Ако шишето беше [празно], щеше да остане здраво. Понеже не ги учих на вяра, пукнаха се.

Надеждата търпи пълни работи, вярата иска празни работи. Господ не обича да отиваме при Него с пълни съдове. С вяра ще отидем при Него, да ни даде новото. С нас ще бъде съдът, който носим. Вътрешното съдържание ще бъде от Него. По Закона на Любовта раздайте богатата, които Бог ви е дал. Или, направете вашия ум да бъде спокоен, сърцето ви да бъде спокойно и тялото ви да бъде спокойно. Сега ще кажете: „Там е работата.“ Приложете добродетелите, не ходете голи. Надеждата подразбира ръцете, краката и тялото, всичко да е облечено хубаво. Някой път даже е потребно като излезеш навън, когато е студено, да имате дървено масло и да намажете лицето си. Вярата изисква това. Туй е по

Закона на Вярата. Всичко трябва да бъде празно. Политика за един нов живот. При любовта, всичко онова, което ви е дадено от Бога, да го раздадете. И като го раздадете, ще ви даде нещо ново. То е [...] онова, което Бог ти дава, всеки ден раздавайте на другите. Не схващайте богатството. Ти ще бъдеш проводник. Дотолкоз, доколкото си проводник на Божиите блага, ти вършиш волята Божия. Това значи ти да станеш проводник на Божиите блага. Ти вършиш волята Божия. Това значи ти да станеш проводник на Божиите блага. Една хубава мисъл, предай я. Пожелай на всичките хора, на целия свят, да има туй.

Казвам сега: Имайте свободни отношения. Аз не ви заставам. Ние сме добри. Сега трябва да работим като художници, да рисуваме. Няма да критикувам. Той знае да рисува, даровит художник е, той сам разбира. Като го критикуваш, той вижда колко малко разбираш от неговото изкуство. В музиката казвате, че основният тон има 32 трептения. Колко трептения има в сегашното пиано? Над 200 трептения има. Този основният тон почти никой не може да го вземе. Тон с 32 трептения никой не може да го вземе. Основният тон се казва онзи, от който се развива музиката. Не мислете, че вий можете да вземете основния тон. То е голямо изкуство и надали има певци, които могат да вземат тон с 32 трептения. На пианото има 260 трептения. Парижкят строй е около 300 трептения, основният тон е Надеждата. Оттам, отдето започваме, то е кредитът. Във Вярата кредитът е основният тон. В Любовта е туй, от което черпите вашата сила.

Вие не искайте да знаете каква е любовта ви. Не правете изчисления, да знаете колко е голяма вашата любов. Вие ще направите една погрешка – вие ще считате, че любовта може да се определи. Как ще определиш количеството? Тя е неопределима. Нейните трептения са толкова силни и толкоз слаби, че не можем да определим. Толкова са силни трептенията на любовта, че тя едновременно присъствува във всичките свои части. Навсякъде любовта присъствува във Вселената. Как ще разберете „навсякъде присъствува“? Но любовта едновременно в нас трябва да присъствува. Ние чувствуваме някой път в сърцето си тази любов.

Трябва да участвуваме в трите свята: в ума, в сърцето и в тялото. Да усещаш едно разположение в ума, да усещаш едно разположение в чувствата и в тялото – само тогава значи, че любовта действа. Туй е здравословното състояние на тялото. Когато на сърцето му е приятно, т.е. здраво е сърцето, когато умът е светъл, то е здравословното състояние на ума. Казвам: Няма по-хубаво нещо умът да е светъл, сърцето да е топло и тялото да е силно. То е здравословното състояние, в което любовта действа.

Казвам: Оставете любовта да действа във вашата сила, не я ограничавайте. Оставете любовта да действа във вашите чувства, не я ограничавайте. Оставете любовта да действа във вашия ум, не я ограничавайте.

Сутрин мъчно е да се свири. Има едно подигане. Не знай дали има някой да дава концерт сутрин.

Ако не можете да опитате вашата любов, и любовта на напредналите същества не можете да опитате. Как ще опитате любовта на Слънцето? Може да опитате любовта на Слънцето, на първокласните звезди, може да опитате любовта на светлината. Всеки предмет, щом насочим ума си към него, може да опитаме любовта, която функционира. Тия неща, които имат повече любов, нас ни са приятни. Тия, които имат по-малко любов, се отвърщваме от тях. Всяко нещо, което ни привлича, съдържа повече любов.

„Отче наш“

*18-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 28.1.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

НЕ ПРЕНЕБРЕГВАЙТЕ БЛАГАТА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Пишете една тема: „Качествата на правата линия и плоскостта“.

Обикновените работи приспиват човека. Щом човек започне да заспива, то е обикновен свят, не намира никакъв смисъл в живота. То е обикновен свят, неорганизиран свят. Когато човек е пробуден и мисли, влиза в организиран свят. В неорганизиран свят ти се грижиш само за себе си. В организиран свят Бог се е погрижил за тебе. Ние живеем във въздуха. Бог се е погрижил, преди милиони години създал въздуха, оставил ни да използваме въздуха. Ако сега остане да ходим от Слънцето да търсим въздух, или от Месечината, то е широка работа. Щом сърцето ви се смущава и умът ви се смущава, вие сте в неорганизиран свят на мисълта. То не е място за вас. Там, дето столът е малък, не седете, то не е място за вас. Там, дето е по-голям, седете, то е за вас.

Та, казвам: Трябва да има нещо, на което да разчитате. Казвате: познание на Бога. То е една неразбрана идея. Казва: „Аз го познавам.“ „Той, казва, има такъв ръст, височина, ръцете му са такива, очите, ушите.“ То е външната страна на човека. То не е човекът. Казва: „Познавам човека.“ Има една черта, по която човек се познава. Тя е тази линия, която остава неизменна. Имате точката А. Около нея може да се образува един кръг, дето има постоянни промени, но тази точка А си остава една и съща. Всички точки наоколо може да бъдат по-близо, по-далече.

Много хора страдат, понеже нямат един постоянен капитал. Много хора разполагат с книжни пари 100–200 000 книжни пари. То е забавление, да те забавляват. 200 000 книжни пари каква цена имат? Или имаш 10 000 тона пясък. Какъв капитал е пясъкът? Или, да кажем, имаш 100 тона вода.

Какъв капитал е? Утре тази вода може да се изпари. Водата е много променлива. Благодарение на изменчивите работи светът прогресира. Хората казват: измяна. В какво седи лошото на *измяна*? Изменило се само отношението между две същества. Как може да изменят своите отношения? Но щом две същества изменят отношението, това ни най-малко не показва, че те са в дисхармония с цялото битие. Да кажем, вятърът духа, два листа се допрат и се блъскат един в друг. Как ще си обяснят те това? Казва: „Защо се блъскаш, какво съм ти направил?“ Как ще си обяснят блъскането двата листа? То е наше понятие, наше схващане. Според моите наблюдения два листа като се блъскат, тям им е приятно. Но ако много се блъскат листата, охлузват се. Туй блъскане не произлиза от самите листа, то произтича от една сила външна.

По някой път вие като листата се блъскате. Вие искате да разрешите един въпрос. Никога няма да го разрешите. Вие ще се подозирате. По закона на блъскането, като се блъскате, ще се подозирате. Ако питате защо те блъска, никога няма да намерите това право. То не е право, то е неразбиране. Тук е една права мисъл: ако тия листа не се блъскат, очаква ги нещо много лошо. Ако се блъскат, те прогресират, подобрява се тяхното кръвообращение. Някой път вие се възмуцвате от страданията. Подобрява се кръвообращението на цялото. Аз говоря сега за едно страдание, което е подтик вътре в природата. Но има нещо дисхармонично в страданието. То ни е предадено.

Например, вземете температурата на нашето тяло. Най-приятната температура на нашето тяло е около 37 градуса. По-долу от тази температура усещаш едно малко неразположение и повече от 37 и половина и 38, пак усещаш неразположение. Когато температурата е 37 градуса, трептенията са нормални. Ако всякога бихме я задържали, ще бъдем здрави. Някой път или я губим, или ни се предава повече. Някой път страдаме от прииждане на температура, някой път страдаме от изгубване на температурата, има недоимък. Хората страдат от две неща: или от преждане, или от недоядане. Трябва да имате едно „не“.

Затова често се спирам върху музиката. Музикалният

свят е свят с определени мерки. Не може вие да мислите, ако вашата мисъл не е музикална. Не може да чувствувате, ако вашите чувства не са музикални. Не може да постъпвате добре, ако вашите постъпки не са музикални. Туй е невъзможно. То е строеж. Човек е построен музикално. В музиката имате два строежа: единият – парижки, другият – виенски. Разликата е приблизително половин тон или по-малко. Аз го наричам [единия] повишен тон, единия – понижен тон. Сега ще оставим човешките работи. Човешкият ум [има] свой ключ, сърцето и то има свой ключ. Сърцето е нагласено на басов ключ *фа*. Умът е нагласен на ключ *сол*. Туй е само за обяснение. Ключът е изходната точка, изходното място, отдето имате повече понятия какъв е строежът, как са наредени тоновете. Щом имате *сол* ключ, знаете всяка линия на петолинието каква е, какъв е тонът, който трябва да го вземете. Ако нямате този ключ поставен, тия ноти не ги знаете какви са тоновете.

Казвам: Трябва да имаме една изходна точка. Никога не започвай да мислиш, когато не си разположен. Никога не почвай да чувствуваш, когато не си постъпил добре. Щом си постъпил зле, ти трябва вече да поправиш погрешката. Понеже, ако твоята постъпка не се поправя, нямаш една мярка, твоего сърце не може да работи правилно. Сега вземам сърцето на физическото поле. Работата на сърцето е пулсът. Знаете каква хубава работа свършва сърцето. Ако твоего сърце няма този пулс, ти не може да имаш добри чувства. Ако сърцето не ритмува правилно, както трябва, ти не може да имаш добро разположение на сърцето. Ако твоего сърце не може да ритмува правилно, ти не можеш да мислиш правилно.

Казва: в музиката трябва да имате учител. В света Божественият Дух, това е учителят, който учи как да постъпваш. Понеже Духът е създал всичко, той ще ти разправи законите на тялото, ще разправи законите на сърцето. Сърцето е цял един свят. Безброй същества живеят.

Вие минавате покрай дърветата и нямате отношение към тях. Вие мислите, че са големи будали, които са заровили главата си в земята. От тези будали очакваш да гледат твоя

живот. Когато направят плодове, казваш: „Много е приятен.“ От плодовете на тези будали ядеш и човек ставаш. Ти се осакашаш, като мислиш по този начин.

Първото нещо: научете да мислите правилно. Понеже всеки, който мисли криво, осакаща себе си. Ти щом мислиш зле за хората, осакашаш себе си. Щом мислиш зле за хората, осакашаш себе си. Щом мислиш зле за своите мисли, за своите чувства, че това не е право, онова не е право, една бъркотия вътре, тогава кое е правото? Винаги правото в мисълта внася светлина. То е първият лъч. Щом вземеш една мисъл правилно, веднага един Божествен лъч прониква в ума ти. Той е първият основен тон. Щом в духовния свят постъпиш правилно, чувствата постъпват правилно, явява се в тебе първото приятно чувство. То е от Божествения свят. Вие не мислете, че тия чувства излизат от хората. Те са лъчи, които изтичат от Божествения свят. Той е първият лъч от топлината, която пристига. Ти усещаш една голяма приятност, която ти носи този лъч от Божествения свят. Най-последва лъчът, който идва до твоето тяло. То е, което носи сила, Божествената сила, с която ти трябва да работиш.

Мнозина не могат да работят, нямат сила. Мнозина от вас не можете да обичате. Да обичате е изкуство. Обичта е една Божествена работа в света. Мисълта е една Божествена работа, която трябва да свършим. Дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашата мисъл, дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашето сърце и дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашето тяло, ние сме приятни пред онзи организиран свят. Вие не можете да бъдете щастливи, ако нямате разположението на разумните същества. Когато ангелите започнат да мислят заради* вас, вие сте щастливи. Когато те ви извадят из ума си, вие сте нещастни. Вие казвате: „Ангел не съм виждал.“ Слънцето не сте ли виждали? Слънцето е един от големите ангели, който върви. Как не си видял Слънцето? Слънцето е един ангел, който върви. Казвате: не трябва на тия ангели да се покланяте, когато се явят. Ангелът, който носел една заповед

* заради – диал. за.

от невидимия свят, Йоан Богослов казва: „Аз съм твой служител, аз съм поставен да разнасям твоята мисъл.“ Покланя се на него. „Аз съм само един лъч.“ Ако питате този ангел, той ще каже: „Аз съм само един лъч.“ Има милиарди други слънца, по-големи от туй Слънце. Те са все ангели.

Кое е важното в света? Важното за дъщерята е да има обичта на майка си. Важното за сина е да има обичта на баща си. Важното за двамата приятели е да има обичта на приятеля си. Това е да имате една мярка, от която да изхождате. Ако нямате тази мярка, всичкият ви живот не може да се изрази така, както вие искате. Ще срещнете хиляди препятствия, мъчнотии. Обяснения, философи четете: този тъй казал, онзи тъй казал. Може хиляди философи да ви разправят какво нещо е гладът, но никой не може да ви помогне със своите обяснения. Иде един човек, носи един хубав хляб. Щом се наядеш с този хляб, той ви носи Божественото. Всеки човек, който ви носи Божествения хляб, той ви е нужен. Вас не ви са нужни философии. Не търсете философия във в света. Философия във в света няма, то е привидно. Тия философии са вътре. Те са в причинния свят. Философите обясняват всичко. Че де му е философията на философа? Ние се нуждаем от философи, които обясняват противоречията. Ние се нуждаем от философи, както казва Христос: „Аз съм живият хляб, слязъл за онези, гладните, да се нахранят.“

Всички се учите. Казва: „Тъй съм разбрал.“ – „Нищо не си разбрал.“ – „Аз те разбирам.“ – „И аз те разбирам.“ Аз давам известна теория по музиката. И вие изявявате известна теория по музиката. Какво се ползвате? Нищо не се ползвате. Започна аз да ти пея и ти започнеш да пееш. Аз ти пея, ти ме слушаш, ти си публика. Аз те слушам, ти ми пееш. Аз се ползвам. Чрез пеенето ще се познаем. Като слушаш един приятел, не го питай обича ли те. Кажи му: „Я ми попей!“ Нека да ти попее, каквато и да е песен, на английски, на италиански, на немски, на френски. Работата не е в думите, работата е в гласа, [с] който певецът пее. Знаете ли колко са ценни Божествените думи, които достигат до нашето съзнание? Всеки ден една дума трябва да пристигне в съзнанието. От това се образува този вътрешен градеж и се премахват

тия терзания, които ние ги имаме. Ти си в света, неразположен, мъчи те нещо. Ние туряме: дяволът те мъчи. Ами дявола кой мъчи? Защото онзи, който ви мъчи, и него някой го мъчи. Един човек си направил един нож, мушне ви с ножа. Мислите, че на ножа не му е мъчно? Този нож може да ви убие, без той да иска.

Някой път на някой човек си му дал 10 лева назаем. Мислиш, че си направил нещо за Бога. После не ти плаща тия 10 лева навреме. Ти си готов да го набиеш. Казваш: „Защо не ми върна тия 10 лева?“ Дай 10-те лева, не ги пиши, забрави ги. Туй, което си дал, не го искай назад. Грехота е да искаш туй, което си дал. Което даваш, не го вземай, нищо повече. Което си дал, не вземай, то е друг въпрос. Казваш: „Дадох му го.“ Божественият закон гласи: туй, което даваш, не го вземай. „Давайте и ще ви се даде“, казва Писанието. Като давате, после вие искате да вземате. Насилие навсякъде има. Едно неразбиране има вътре.

Никога не измествайте един човек от неговото място, на което Бог го е поставил, нито пък вас да ви измести от вашето място. Защото ние като [се] изместим от мястото, в което Бог ни е поставил, заражда се дисхармония. Казвам: Стой на мястото, дето Бог те е поставил. Какво ще стане? Много добре ще стане. Ти като се качиш на трена*, той ще те заведе някъде. На Земята като пътуваме, накъде ще идем? Ще излезете на станцията. Вие много пъти може да слизате отнякъде, но пак ще ви изпъдят. Спасението е: Земята трябва да ви занесе до пристанището. И ако слезете на онова пристанище, за което сте взели билет, спасена е душата. Но ако слезете на друго пристанище, ще ви изпъдят, понеже нямате виза.

В оня свят не мислете, че можете да идете без виза. Много строго е. Тук само ще ви съдят. Като идете в онзи свят, ще ви извадят из тялото. Трябва да оставите тялото на Земята и ще ви прекарат през много процеси, през голяма температура, ще видят да не би да сте откраднали една малка частица и да я внесете в Божествения свят. Най-малката частица не

* трен (от фр.) – остар. влак.

може да занесете. Мохамед искал да прогресира. Много е прогресирал, но се е закачила една малка игла и като отишъл горе, спрял се до третото небе. Не могъл да стигне, понеже една игла се закачила. И досега не може да влезе в небето.

Та, казвам, вие сега имате едно неразположение. Гледам, мнозина казват: „Ще ида при Господа, ще Му се оплача.“ Бог няма нужда от оплаквания. Първо ще те попита. Казваш: „Той ми взе ябълката.“ Господ казва: „Само една ябълка ли има?“ Той ти взел ябълката, понеже тази ябълка не е заради тебе. Нищо повече. Сега, как ще знаете една ябълка дали е заради вас? Ябълката, която е за мен, тя става видима. Онази ябълка, която е заради мен, другите като дойдат, тя е невидима за тях. Туй, което за другите е невидимо, за мене е видимо. Видимо за мене е туй, което е невидимо за вас. То е тогава реалното. Туй, което е видимо, то е за теб. Казват: „Може да ми вземат имането.“ Щом го виждат всичките хора, то не е реално. Реално е само за теб, туй, което ти виждаш. Вие сега искате това, което вие виждате, да го видят всичките хора. Сега, ако всичките идете да ми пипате сърцето, дали бие да се уверите... Който трябва да знае дали сърцето ми бие или не... Ти като туриш ръката си, да чувствуваш, че твоето сърце тупа. Ако всички казват: „Докажи, да видим дали тупа сърцето ти“, ако дойдат със студените ръце на сърцето, какво ще стане?

Искам да премахнем онези противоречия. Сърцето не трябва да се бута. Ти не може да отвориш сърцето си да го целуваш. Има неща, които не се целуват. И мозъкът не може да се отвори да се целува. Умът не се целува, сърцето не се целува, душата не се целува и духът не се целува. Тогава кое се целува? Щом ти дадат една ябълка, може да я целунеш. Твоята ябълка, която си взел, може да я целунеш. Ябълката, която не е за тебе, никога не може да я целунеш. Казвате: „Да се целунем.“ След като се целунете, вие ще се скарате. За какво ще се скарате? За ябълката. Казвам: Една естествена целувка е на Ева. Целуна един плод, който не беше за нея. Досега цялото човечество не може да се освободи от една нейна погрешка.

Погрешките в света се предават. Неправилните мисли в

света се предават, както и добрите мисли. Някой казва: „Може да мисля каквото искам.“ Не е така. Не може да мислиш каквото искаш. Може да мислиш каквото искаш, но ще се осакатиш. Аз не мога да пея каквото искам. Музиката не я създадох аз. Или мисълта, която вие мислите, не сте я създали вие тази мисъл. Сега казвате: „Той противодейства на мисълта.“ На правата мисъл никой не може да противодейства. Туй помнете. Мисъл, на която се противодейства, не е права. Не че е лошо. Слабия огън всеки може да изгаси. Една обикновена мисъл аз уподобявам на слаб огън. Една права, интензивна мисъл никой не може да изгаси. Ти не можеш да изгасиш една температура от 5,5 или 10 000 градуса. С какво ще я изгасиш? С вода не се гаси. С какво се гаси?

Сега всички се плашите, че може да ви ограбят. Мисълта може да ви ограбят. Ако вас ви обиждат, вие сте слаб човек. Ако вас може да ви окалят в умствения свят, вие сте слаб човек. Ако вас може да ви изместят от мястото, което завземате, вие сте слаб човек. Туй място не е за вас. Ще дойдеш до онова положение, от което никой не може да ви измести. Кое е това място, [от] което никой не може да те измести? Само когато обичате един човек, във вас се заражда желание вие да не го изместите. Дотогава вие имате желание да го изместите. Когато вие обичате парите, нали ги измествате? Туряте ги в една каса, затваряте ги, ни най-малко не им давате свобода. Вие имате една книга, която обичате. Туряте я в библиотеката. Желанието е хубаво, но представете си, че имате една книга, която няма съзнание. Турете я в библиотеката, тя се радва. Но представете си, че ти беше турил живи хора, наредени в библиотеката. Какво ще бъде положението? Ако имаш една жива книга, туриш я в библиотеката и кажеш: „Тук ще седиш“, тя ще се радва ли? Ти ще оставиш ли тази книга да се разхожда, както ти се разхождаш? В Божествения свят така е създаден светът: Бог ни оставя да се разхождаме. Всеки един от вас като се разхожда, какво значи? Живее. Живее той. Книгата, която се разхожда, не трябва да се цапа. И човек, като се разхожда, и той не трябва да се цапа. Трябва да се учи да хвърка. На птиците кални ли им са краката? На

млекопитающите, воловете, конете, краката им са оцапани. Птиците, щом дойдат до калта, веднага хвъркат.

Чистата мисъл винаги очиства човека, чистото желание очиства човека и чистата постъпка очиства човека. Те са качества, които идват от Бога. Трябва да ги задържим. Казвам: Щом ви стане мъчно, какво трябва да правите? Не сте постъпили както трябва. Не че сте прегрешили. Вие не мислите, че Бог, Който създал света, той не носи всичките тягости на тия хора. Наричат го дълготърпелив. Знайте: всички блага в умствено отношение, в духовния свят и във физическото поле, каквото Господ дал, всичките тия хора злоупотребяват, изнасилват се, всички се оплакват и Той е дълготърпелив. Защо? Търси един начин да ги просвети, да им каже, че пътят, по който вървят, създават своето нещастие и дотогава, докато не се убедят, ще си пакостят. Някои мислят, че като правят зло, ще си помогнат. Той не може да си помогне. Лошата мисъл мяза* на хора, които потъват в тресавище. Ако потънеш във водата, може да се избавиш. В тресавището, за да се избавиш, трябва да имаш дъска или нещо, за което да се хванеш. Другояче, отиде в това тресавище.

Казвам: Един порочен живот, това е едно тресавище, в което човек загубва живота си. Ако речем да се съдим, не можем да прогресираме. Казвате: „Не живеем добре.“ Така не се говори. Можем да живеем добре. Казва: „Невъзможно е при сегашните условия“ – една мисъл, която не е вярна. Казвате: „Нямам условия, умът ми не достига.“ Не е вярно! „Сърцето ми не достига.“ Туй не е вярно! Туй са верни неща, но постановката не е права. Сега не се изисква ние да поправим света. Ние мислим, като се молим, ще поправим света. Светът, и без да се молим, заради него ще се поправи. Нима до появяването на човека растенията не са расли? Човек, като дойде на Земята, започнал да служи на растенията? Растенията сами се посадят и растат по-добре. Ние мислим, че сме предали нещо на растенията. Христос уподобява и казва, че друг има, който работи. Той казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец Ми е земеделецът.“ Върху нас е

* мязам (от нгр.) – обл. приличам.

Бог, Който работи. Трябва да оставим някой път Той да работи, Той да ни покопае. Трябва да оставим нашия ум Бог да го покопае и тялото трябва Бог да покопае. Вземам тялото в правата мисъл, без която човек не може да живее. Като влезеш и в Божествения свят, пак трябва да имаш тяло, но това тяло няма да бъде хилаво, както на Земята. Ще имаш тяло, от което ще бъдеш доволен.

Та, казвам: Трябва да учите сега. Вие седите и не учите. Казвате: „Еди-кой си каза.“ Като начертая една линия АВ, тази линия права ли е? Мяза на права, но не е права. Тази линия е малко грапава. Правата линия е правилна. Тая линия е малко гърбава. Двама души може да се сприятелят само по правата линия. Отношение може да има по правата линия. Законът на кривата линия, то е закон за множеството. Само по една крива линия всичко може да се примири. Кривата линия е закон за всички. Кривата линия всички примирява. Кривата линия е от безброй прави линии. Кривата линия показва пътя на най-малкото съпротивление, понеже между две точки само една права може да се прекара. Съпротивлението там е най-голямо. Правата линия е при най-голямото съпротивление. Тя е качество само на Бога. В природата само Бог се движи по права линия. Всички други същества се движат по крива линия. Ако вие мислите, че вие се движите по права линия, вие се лъжете. По права линия само Божественият Дух може да се движи. Вие трябва да минете по крива линия. Не считайте тази крива линия, човешкото е там. По кривата линия и Земята се върти. По кривата линия и Слънцето се върти. Месечината, и тя върви по крива линия. Когато човек се изгуби, върви по крива линия. Ако се изгубите, не мислете, че ще се изгубите. Щом се изгубите в гората, вие ще се върнете на същото място, дето сте излезли. Радвайте се, че ще дойдете до същата точка. Не може да се изгубите. Ще направите голям кръг и пак ще се почудите.

Преди години в един мъгляв ден изпращаме наши братя и сестри от Езерата. Те тръгнаха за София, ние останахме горе. Мислим вече, че те [са] към Сапарево и по едно време виждаме, че идва една голяма дружина. Те същите братя и сестри се връщат на петото езеро. В мъглата ходили и пак

дойдоха там. Оттам трябваше да ги снемем към лагера и да вземат пътя за Изгрева. Не се изгубили. Вие може да мислите, че може да се губите. Вие ще се върнете пак на същото място.

Казвам: Всякога един човек започва от Божествената любов и се отклонява; после пак ще се върне там. Където и да ходите, каквото и да правите, вие пак ще се върнете от точката, отдето сте излезли. Само че, ако пазим законите на любовта, ще имаме правилно отношение, ще имаме вътрешно ръководство. Човек, който се изгуби в света, няма вътрешно ръководство. За пример, ако вие имате един компас за време на мъгла, не може да се изгубите. Във време на мъгла може да се изгубите, ако нямате компас. Правата мисъл, правото чувство, това са компас, дето всякога може да намери пътя.

Престанете да се самокритикувате! Престанете себе си да критикувате! Но поправяйте погрешките. Вземете един тон и проверете дали е верен или не. Искате да проверите дали пеете правилно. Насадете едно цвете и започнете да пеете. Ако туй цвете расте, вие пеете правилно. Ако цветето не изникне, вие сте невежа. Щом сте пели на едно цвете и то расте хубаво, вие сте му пели добре. Ако не расте цветето, не сте добър певец. Захванеш една работа, не ти върви – не пееш добре. Всичките работи, които не вървят, показват, че не пеете добре. Като пеете добре, каквото посадите, то ще расте добре. Една ваша мисъл не може да се развива правилно, [ако] не пеете. И на самата мисъл трябва да ѝ се пее, и на самото чувство трябва да му се пее. То е външната страна на работата. Това са възможните условия на нашата мисъл да расте. По този начин, както сега имаме, най-първо хората [...]

Казвате: „Едно време ние се обичахме.“ Каква е тази любов, която престава? Малките работи изгасват. Големите работи никога не изгасват. Големият огън никога не изгасва. Човешката любов може да изгасне. Не е лошо нещо. Може да изгасне, пък може и да се запали. Не мислете, че като изгасне вашата любов, насетне няма да се запали. Че голямо престъпление станало. Както една свещ може да я изгасите

и да я запалите. Имате свещ с ключ. Като завъртите, дойде течението. Завъртите ключа, пък течението престане, светлината не се явява. Казвам: Инсталацията за вашия ум е много по-добра. Трябва да се научите поне ключа на вашата мисъл да въртите добре.

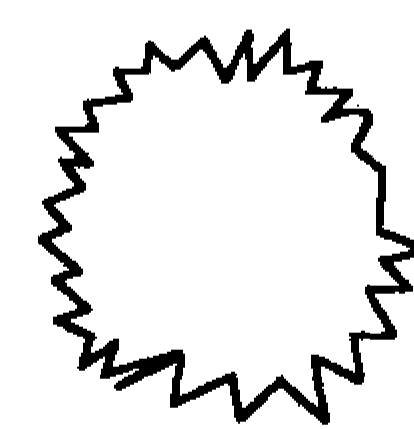
Една човешка мисъл има най-малко 10 ключа. Има 3 ключа за физическото поле, 3 ключа за духовния свят и 3 за умствения свят. Един специален ключ за Божествения свят. Вие дойдохте, кой да е ключ турихте. Като дойдеш на Земята, трите ключа трябва да знаеш да ги завъртиш. Ще имаш права мисъл на физическото поле. Имаш за духовния свят 3 ключа. Казвам, че правилно трябва да се живее, както е устроен мозъкът ни. Един орган както е устроен. Сърцето трябва да разбираме, законите на мозъка и да постъпваме съобразно със законите, които Бог е поставил. Трябва да постъпваме съобразно със законите, на които нашето сърце е построено.

Та, казвам: При сегашния свят, ако вие нямате тия работи в ума си, кой може да ви заблуди, да ви каже, че вие сте в кривия път? Кой е кривият път? Аз по някой път бих желал да съм на кривия път. Де е кривият път? Каже ти някой: „Ти си крив.“ Я ми кажете някой човек, който не е крив. Чудни са хората. Покажете ми един човек, който не е крив. Малко хора ще срещнете, които не са изкривени. Казвате: „Той е крив.“ Така не се говори. Съразмерност трябва да има. Като изучавате, един ден ще видите, че ръката има сгъване. Ръката, при китката се сгъва за ума, при лакътя се сгъва за сърцето, при рамото горе се сгъва за тялото. Три сгъвания има. Ако не знаеш да сгъваш рамото, страда тялото; ако не знаеш да сгъваш лакътя, страда сърцето; ако не знаеш да сгъваш китката, страда умът. Трябва да знаеш да сгъваш пръстите. Пак три сгъвания има. Та, казвам: Когато си сгъваме ръцете по разните начини, ние въздействуваме или на тялото, или на сърцето, или на ума си. Ако нямаше туй сгъване, как ще си въздействуваш? Ако свириш на някой инструмент...

Сега мнозина чакате да идете в другия свят и там да ви научат. Кой се е върнал от оня свят, който е научен? От невидимия свят ангелите слизат да се учат тук. Вие искате

от тук да идете да се учите там. Казвате: „Да ида, да се науча на оня свят.“ Вие като идете на онзи свят, ангелите ще кажат: „Земята е най-хубавото училище, в което ние отиваме да се учим.“ Тогава и вие с тях ще се върнете долу. Те казват: „Тук няма училище за вас. Ние слизаме на Земята да се учим. Вие няма какво да идвате горе. Ние имаме нужда да се учим на Земята. Вие искате да се учите при нас. Ако искате да се учите при нас, ще слезете на Земята, да ви покажем какво знание се крие в Земята.“ Ангелите като се учеха на Земята, създадоха растенията. Архангелите като учеха на Земята, създадоха животните, млекопитающите. Всичките духове, които слязоха от горе, създадоха нещо на Земята. То е предметно учение. Какво е създал човек на Земята, като е слязъл, като се е учил? Той е създал пушките, създал топовете, създал ножовете, вилушките* създал, с които хората постоянно се мушкат. Човек не е дошъл да създаде това, което глади. Написал е хубави книги. Значи и човек прогресира, но човек не е създал нещо.

Казвам, Писанието казва така: „Делата им ходят след тях.“ Кое е онова, което ви радва? Вас ви радва една хубава мисъл, едно хубаво чувство. Една хубава постъпка може да ви радва. Имайте пред вид, регулирайте, правата линия е, която може да изправи постъпките ви. Движете се в кривата линия, но не в такава крива линия: (фиг.19.1) Туй движение не е правилно. Всичките тия точки не са еднакво отдалечени.

Тази крива линия е неестествена. Отношението на тази линия показва, че този човек иска да живее добре, но няма разбиране. Той като се криви, не вижда своята крива линия; кривите линии на другите вижда. Казва: „Другите хора не живеят добре.“ Че всички се движат по тази крива линия, няма нищо лошо.

В какво стои лошото? Лошото всякога стои в света, когато ти вземат благата. Всеки човек, който ти взема хляба, който ти е даден, считай, че е виноват. Който ти взема книгата или обущата, или шапката, или всяко нещо, което на

* вилушка – диал. вилица.

тебе ти служи, ако ти го взема, той е виновен. Трябва да се научим онова, което Бог ни го е дал, да го пазим свещено. И другото е правилно. Благата, които Бог ни даде, не ги зачитаме. Не ценим мозъка си, главата си не ценим. Не пълни главата си с кал. Не пълни сърцето си с безпокойства. Не пълни тялото с нечиста храна. Трябва да вземеш най-хубавата храна. Аз ви говоря на вас. Казвате: „Де ще намерим тази храна?“ Сега аз не ви говоря за един живот чужд. Казвате: „Де ще намерим тази храна?“ След като влезете в едно училище, дето всичко е наредено, какво трябва да правите? Добре трябва да учите, опити трябва да правите добре. Ако учите по музика, трябва да учите добре. Ако учите да говорите един език, трябва да го изучавате много добре да го говорите. Много чужденци, които идват в България, не могат да научат български език. Един българин като иде в странство, лесно учи. Един американец или един англичанин, като идват в България да учат български език, понеже мислят, че българите не са културни, мислят, че няма защо да го учат. Ние мислим, че те са по-горни от нас, затуй учим добре. Ти не можеш да научиш нещо, понеже считаеш, че ти е непотребно. Считаеш, че всяко нещо, което учиш, ти е потребно. Сега, разбира се, нещата в света не са произволни.

Трябва да има една мекота. Аз наричам това пластичност на човешката мисъл, пластичност на човешките чувства, пластичност на човешките постъпки. Всеки човек трябва да има онова желание да постъпва добре. Ако ние бихме мислили право, ние себе си обновяваме. Дето ние страдаме, сами на себе си причиняваме вреда. Ти причиняваш вреда и се мъчиш. Казал си някоя обидна дума, мъчиш се няколко часа. Или направил си някаква постъпка, мъчиш се заради нея. Ако ние постъпим добре, според Божия Закон, ще страдаме ли? Ако мислим добре, щяхме да бъдем така радостни, ще имаме други тела, други очи, косата ще бъде друга, тялото ще се промени. Казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се променим.“ Ще имаме всичките... отколкото ако идем в невидимия свят с тия тела. Чешити ще бъдем. Че я вижте в света: като вземат войници, вземат ли старите дядовци? Младите момци вземат. Измерват ги, дядовците ги оставят.

Казвам: Вас за новобранци не могат да ви изберат. Новобранци не може да бъдете. Какво трябва да правите? Трябва да се родите изново, нищо повече. Може да се родите днес, може да се родите всеки момент. То е една възможност. „Няма възможност.“ Всеки момент е възможно да се родите, стига да искате. Понеже не искате, вие мислите, че като се родите изново, ще изгубите този хубавия живот. Страх ви е да се родите.

„Ако не се родите изново от вода и Дух, не може да влезете в царството Божие.“ Или, казано на езика, на който аз ви говоря, ако вие не подчините вашата мисъл на Божествения закон на мисълта, ако вие не подчините вашите чувства на Божествения закон на духовния свят, ако вие не подчините вашите постъпки на законите на физическия свят, вие не може да имате тази радост и веселие, които чакате. Вземете един цигулар. Като излезе да свири, всички очакват да свири добре. Като направи няколко погрешки, казват: „Не знае да свири.“ Един оратор го слушат дотогава, докато говори добре. Един човек хората го слушат, докато живее добре. Щом престане да живее добре, той загубва своето влияние.

Та, казвам: Зачитайте туй, което Бог е вложил в ума ви. Новото няма да дойде. Разчитайте на туй, което имате. Разровете туй богатство на ума, разровете туй богатство на сърцето. Това е новият път, по който човек трябва да върви. Сега, тъй, както ви говоря сега, вие мислите, че новото ще бъде в контраст със сегашното. Мислите ли, че е нещастие, ако дойде пролетта и замине зимата? Мислите ли, че ще бъде нещастие, ако пролетта се замени с лятото? Мислите ли, че ако лятото се замени с есента, ще бъде нещастие? Мислите ли, че най-после, ако есента се замени със зимата, е нещастие? Казвам: Нещата са на място. Пролетта е едно благословение, лятото е едно благословение, есента е едно благословение и зимата е едно благословение. Само, човек трябва да знае как да използва пролетта, как да използва лятото, как да използва есента и как да използва зимата. Зимата има много блага, но само за умните. Зимата е за много умните хора. Не е за глупавите. Пролетта е за много обикновените. Всички може да се ползват от пролетта. И бла-

гата на есента пак всички може да ги използват. Но пак умните са, които събират плодовете. Онези, които не разбират закона, оставят плодовете да изгният и през зимата гладуват.

Човек от Божествената пролет, от Божественото лято, от Божествената есен да е събрал богатства, че през зимата на живота да има какво да си похапне, да има дажба вътре. Да примири ума и сърцето. Умът и сърцето да се примирят с тялото и след като направят туй примирение, да се примирят отвън. По възможност да се примириш, да не виждаш злото в света. Вие сега наблюдавате злото. Господ го допуснал в света. Какво ще правите? Като го виждате, Писанието предупреждава, казва: „Гледайте да не ви развали.“ Ако мислиш много за злото, ще те развали. Не ходи да го чоплиш да видиш какво е. Там са най-големите отрови, може да се заразиш. Човек, който отива до злото да го изучава, той трябва да бара много внимателно. Най-малкото невнимание може да създаде една пакост на себе си. Всички вие сте стари професори на злото. Когато срещна професор на злото, там всички сте загазили. Не ви трябва да сте професори на злото. Желая на вас да станете професори на доброто. Този материал е безопасен.

(Изпяхме „Красив е животът“.) Тази песен е за сърцето. Трябва освобождение сега. Всички трябва да изхвърлите тези тежките раници. Вие мязате на онзи пътник. Среща един българин един екскурзиант и му казва: „Качи се на каруцата.“ Качил се той на каруцата и раницата му стои на гърба. „Снеми си раницата.“ – „Не искам да те безпокоя.“ Раницата те безпокои. За да си починеш, тури раницата долу. Ние сега сме се качили на Божествената каруца, раницата стои на гърба. Да не безпокоим Господа. Трябва да снемем раницата, да си починем. Трябва да снемем раницата, да освободим ума си от нея, да освободим и сърцето си от раницата, защото бременни сме. Натоварени сме с много повече грижи, с ненужни грижи. Та, вие искате да пътувате. Какъв е ритъмът на движението? Трябва да знаеш ритъма. Мисълта има свой ритъм. Ако намерим този ритъм, можем да мислим. Ако не намерим този ритъм, не можем да мислим.

Тъй, както пеете песента „Красив е животът“, много близо сте. Сега не зная, ако идете надалеч, как ще се слуша гласът ви. Човек като млад казва: „Красив е животът.“ Като остарее, как пее? В природата има меки елементи. Единият върви по права линия, единият върви по крива линия. В музиката как го кръщават? Каква дума туряте, когато е плавно, тържествено? В православната църква пеят: „Да отправится молитва моя пред Тобою.“ Ако останеш сега да мислиш, да пееш хубаво, да чувствуваш, че молитвата да отиде при Господа. Като се молиш, трябва да вложиш нещо в молитвата. Молитвата трябва да бъде ухание, трябва бъде като цвят, който е цъфнал, или е един плод. Та, в сегашния свят молитвата е жертвоприношение, което трябва да принасяме. Поставиха ония жреци, но жреците трябва да се молят. Човек трябва да принесе нещо в жертва. В църквата са изгубили този ритъм. Тук-там се срещат някои свещеници да вземат вярно тона. Пък и ритъм няма. Трябва да се пази духът.

Вие всичките трябва да имате по едно тъпанче, по едно дайре, че като пеете, да удряте тъпанчето. Туй забравихте, затуй не ви върви. Аз поставям арфата в ума, аз поставям цигулката в сърцето, аз поставям тъпана в тялото, в стомаха. Сега, понеже на физическото поле трябва тъпан да биете; после ще дойдете до цигулката; и арфата е за ума. Имате една арфа, на която не знаете да свирите, една цигулка, на която не знаете да свирите, и един тъпан, и на него не знаете как да биете.

На Мазаров му направиха операция да пее добре. Сполучлива ли излезе операцията? Той не трябваше да идва в България да пее. Иде в България да пее. Българите са свидливи, как той по 50 000 лева да взема на вечер? Трябваше да даде жест, даром да свири. Ще кажете, че не може. Тогава ще го оперират. Всичките добри хора с парите са изгубили таланта. Писатели, поети, като напишат хубавите работи, изгубват. Проповедници, всички майки и бащи, като дойдат до парите, изгубват Божественото. Започват с Божественото, свършват с човешкото. То е от тщеславие. Има два вида гордост в света. Едната гордост е да се покажеш, а другата гордост е: пак е горделив, но ходи окъсан, пак иска да обърне

внимание. Сократ е казал на един от своите ученици: „Гордостта ти се вижда и през съдраните ти гащи.“ Някой се гледа смирен, но той с туй смирение иска да обърне внимание.

Смирението е естествено, Божествено състояние на човека. То е най-хубавото състояние. Смирението е най-хубавото състояние, което може да има. Той е свободен от всичките недъзи. Той гледа всичките да минат и като остане, той тръгне и той е доволен на туй положение, което те му дават. Смирението е най-хубавото състояние, което човек може да има. При гордостта човек защитава правата, които Бог му е дал. Да бъдеш горделив значи да защитаваш правата на сърцето, правата на ума и правата на тялото, които Бог ти е дал, или да защитаваш мястото, което Бог ти е дал. То е достойнство. Да защитаваш туй, което Бог не е дал, то е да се излагаш. Винаги трябва да защитаваме това, което Бог ни е дал. Талантите, които ни са дадени от Бога, да припечелим и да дадем добър пример.

Сега атмосферата е натегната. В целия свят се носи натегнатата атмосфера. Хората вършат туй, което те считат, че е право. Всички се усещат обременени. Та и вие участвувате. Туй се разпределя във вас. На туй, което се носи сега из въздуха, ние трябва да дадем контрафанзива. Не да не воюваме. И ние ще воюваме. По нов, модерен начин ще воюваме. За пример, двама души се бият. Бият се за един сомун. Ще идеш, ще го блъснеш с един сомун в главата. Три пъти като го удариш с един сомун – три сомунa. Туй е граната. Карат се за пари. Ще вземеш парите и ще го удариш със звонковите. Куршум е това. Ще кажеш: „Това е за вас.“ Тъй щото, ще го обстрелваш по нов начин. Със сомун, със звонкови пари ще го обстрелваш, понеже такива муниции нямаме, не сме приготвили такива снаряжения.

Единственото нещо, което ви препоръчвам: Не пренебрегвайте благата, които Бог ви е дал. Най-малките Божии блага не ги пренебрегвайте. Върху тях почива твоето щастие. Най-малкото благо на мисълта, то е като една кибритена клечка, която ще ти послужи, когато никой не може да ти послужи. Казвам: Не пренебрегвайте най-малките Божии бла-

га, които Бог ви дава на разположение. Вие не пренебрегвайте малките блага. Сутрин идвате да правим упражнения. Не казвайте, че това не може да бъде сега. Много добре изпълнявайте, не по буква. Буквата умъртвява, духът оживява. Като идвате, да ви е приятно. Като направите упражненията, казвате: „Без туй не може ли?“ По буква като прави човек, да е доволен. После казвате: „Не може ли да се измени малко времето?“ Казвам: Вие го правите много добре, но малко накрая е кривичко.

Помаците градили джамия. Трябвало като градят джамията, да говорят само на турски, не трябвало да кажат нито една българска дума. Като ходили в гората за греди, избирали дърветата, говорили само на турски. Казвали: „Това дърво е хубаво, право, но накрая е кривичко. Думата *кривичко* я казвали на български.

„Добрата молитва“

*19-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 4.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

МУЗИКА И ОРГАНИЗИРАНЕ

„Отче наш“

„Цветята цъфтяха“

„Изгрява Слънцето“

Отношението на ума към сърцето.

Всяко нещо в света има смисъл, когато може да се употреби. Човешкият ум има смисъл, когато помага на човека. Сърцето има смисъл, когато помага на човека. Човек не разбира човешката душа. Човешките души, които са излезли от Бога, имат един път да изхоят. Сега вие седите тук. Откъде сте дошли, къде отивате като пътници, не знаете. Слезли сте на някоя гара, търсите да се качите пак. Пътят ви не е строго определен. Даже когато дойдат да ви кажат, че трябва да слезете на някоя гара, не ви се слиза от трена*. Трябва да се освободите от много връзки и препятствия на миналото.

Често хората обичат да си бъркат [в] ухото; някои обичат да си пипат носа, да се чешат. Тези неща са естествени, показват, че отвън има препятствие. Или буташ крака си, боли те или те сърби. Не вървиш както трябва, понеже имаш някаква болка. Или някой път не говориш както трябва. Някой път си неразположен – пак има нещо, което те спъва. Казват: „Причините са отвън.“ Но не са причините отвън. Имало е и отвън причина. Взел си, ядеш неестествена храна или си бързал и си ял и усещаш в стомаха някаква болка. Тази болка се отразява върху ума ти. Или пък си занят с друга работа, пък не изпълняваш работата, не дишаш както трябва, бързаш.

Ние все бързаме и ако се попитаме защо бързаме, не знаем. Бързаш да идеш някъде, бързаш да спиш, бързаш да ядеш. Всички бързаме. Защо бързаме и ние не знаем. Бързането има смисъл. Бързането аз тълкувам: свърши добре работата. Сега толкоз време учим. За пример, вие сте учили

* трен (от фр.) – остар. влак.

първо, второ, трето, четвърто отделение, някои сте свършили гимназия. Казва: „Дотегна ми, 20 години се уча.“ Ако 45, 50, 60 [години] сте учили, мислите ли, че много сте учили? Но всичкото това знание, ако се посее, колко от него има, което може да ползува. Нещо от знанието става само за мазилка, някое става само за под, някое става за таван, някое става за паваж отвън. Малко е онова знание, което носи живот, което носи светлина в себе си. Някой път вие се чувствувате, че не сте радостен. Но за да бъде човек радостен, там се иска работа. Работата не подразбира, че ние трябва да създадем нещо. Всичките неща са създадени.

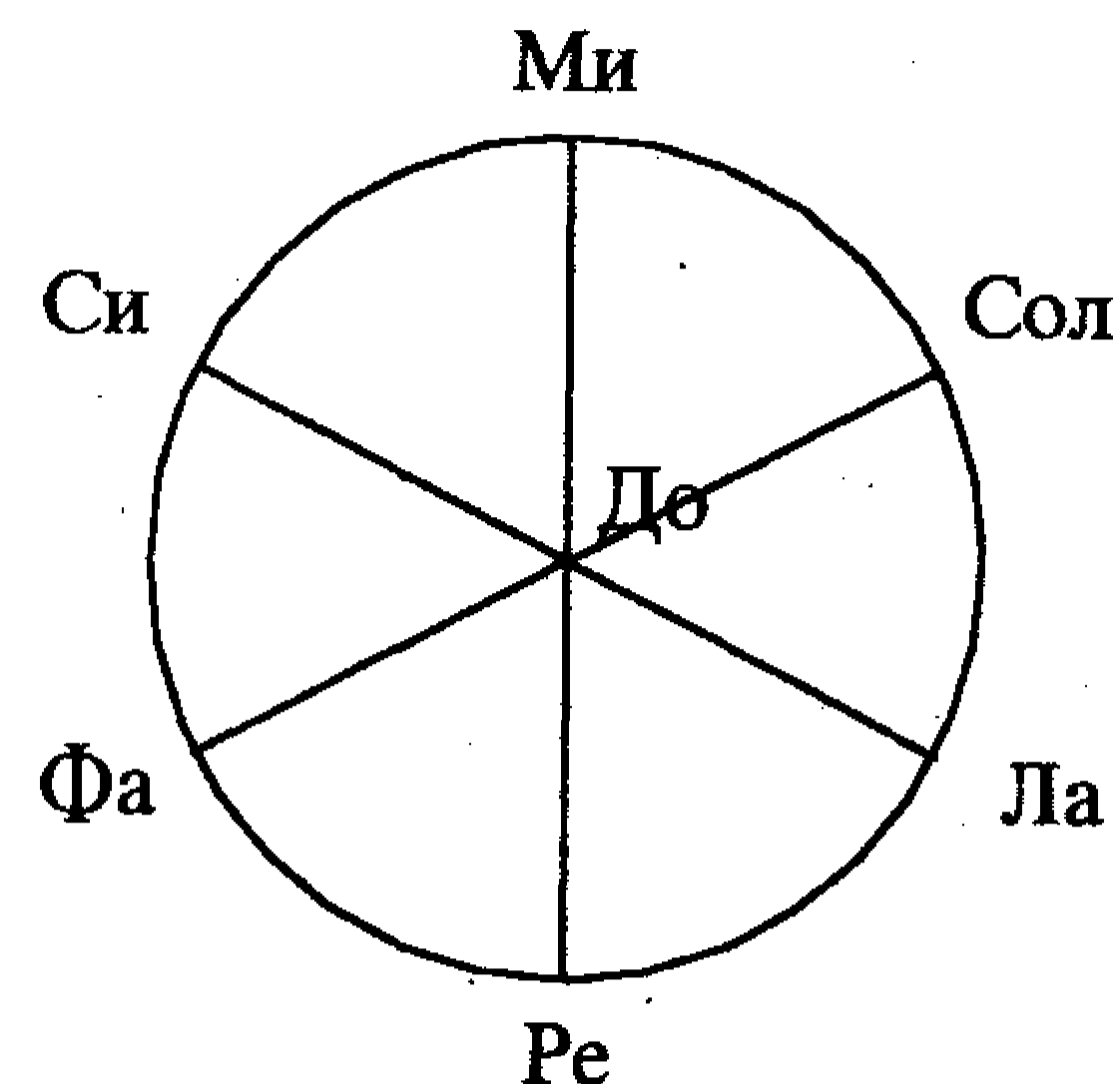
Нас ни са дадени дарби. Думата *дарба* произтича от *дихарма*, значи доброто даване, което Бог е определил. Туй даване е на сърцето, на ума, трябва да го употребим. Само, ние трябва да се упражняваме в това, което ни е дадено. На всеки човек е дадена способността да говори. Всичките думи, които ще учите, са отпечатани в неговия мозък. Трябва да ги изважда една по една, да ги запечатва какво значение имат. Най-първо майката учи детето да казва думата *хляб*. Как казвате на децата? *Хляб* ли? Казвате *panu*. Защо казвате *panu*? Защото е по-достъпно. Не зная англичаните как казват.

Сега целта не е да говорим. Не трябва да мислите, че не знаете. Само на много учени хора се говори, на простите какво ще говорим? На много учените се говори, те разбират.

Снощи цяла една група бяхме представители на една музикална вечеринка, на едно музикално угощение. Някои искат да знаят какво е музика. Музиката има работа с ядене и пиене. В музиката, ако не знаеш да пиеш, не ходи. Ако можеш да ядеш, да си дъвчеш храната, да пееш хубаво, да ни са отворени очите, ушите отворени, да не спиш, иди. Ако спиш, никак не ходи. Като се връщаме, ме питат: „Какво е твоето мнение?“ Казвам: „Доста хубава вечеря, богата вечеря.“ Туй не се дава често, в годината веднъж се дава такава голяма вечеря. Там имаше едно богато парче от Бетховен, хубаво приготвено яденето, повече от 20 минути ни взе, докато го изядем. Имаше приготвен бифтек от Паганини, десетина минути взе.

Музиката е един организиран свят. Щом говорим за

музика, разбираме организиран свят, излизане от хаоса и влизане в организиран свят. Там всяко нещо е на мястото си. Някои питат какво нещо е музика. Аз представям така: *до* представя Слънцето, *ре* представя Меркурий, [*ми* – Венера,] *фа* – Месечината, *сол* представя Марс, *ла* представя Юпитер и *си* – Сатурн. Цяла една история как е създаден

светът. Сега това го давам само за обяснение, може да се измени. Не трябва да го вземете догматично, че съм казал тъй. Туй е едно сравнение. Човек има 5 сетива, до първичната музика още не е дошъл. (фиг. 20.1)

Онези, които не разбират тази музика, какво разбират под *до*? Под *до* се разбира онази първична енергия, която

организира. *До*-то е проводник на тази енергия. Не е въпрос да сложа *до*, но този основен тон, основните трептения. Слънцето дава *до*. Сега, съчетание има. Да вземеш вярно *до*, трябва да мислиш за Слънцето. За да вземеш *ре* вярно, трябва да мислиш за Меркурий. За да вземеш *ми* вярно, трябва да мислиш за Венера. За да вземеш *фа* вярно, трябва да мислиш за Месечината, за Земята. За да вземеш *сол* вярно, трябва да мислиш за Марс. За да вземеш *ла* вярно, трябва да мислиш за Юпитер. За да вземеш *си* вярно, трябва да мислиш за Сатурн. Значи който не може *си* да вземе правилно, не може да мисли правилно, критически да мисли. Подозрението иде. Защото всякога, когато човек не може да пее *си*, пада в мрачното на живота. Когато човек не може да пее *ла* вярно, той няма благородство. Когато не може *сол* вярно да пее, той не може да бъде юнак, да се състезава за истината. Ако не може *фа* да пее вярно, въображение няма, всичко за него е безсмислено.

Та, казвам: Тоновите са свързани с онова, което в природата е създадено. Ако вземеш *до* без Слънцето, то е безпредметно. То е само едно положение. Слънцето е тяло. Туй *до*

има отношение към всичките тонове, понеже Слънцето има отношение към известни планети, които образуват вътрешната и външната система. За бъдеще тия планети, които сега се разкриват, те имат съответни нови тонове, които липсват на сегашната музика. Ние имаме само 7 тона. Още 5 тона има неразкрити. За бъдеще, когато хората се развият музикално, ще имаме не 7 тона, но 12. По-напред хората са имали 5 тона, в ранните времена са имали само 3 тона. Животните имат само един тон.

Сега, не искам да падате в противоречие. То е една малка философия на музиката. Музиката е едно качество на човешкия ум, качество на човешкото сърце; музиката е качество на човешката душа и качество на човешкия дух. То е музика. Качество на човешкия ум значи, че само чрез туй качество [човек] може да мисли. Музиката е качество на човешкото сърце. Само чрез сърцето [човек] може да чувства правилно. Музиката е качество на човешките способности. Чрез музиката душата може да се прояви благородно. Всичките Божии благословения идат в душата чрез музиката, която Бог изпраца. Музиката е качество на човешкия дух. Тогава вече искате да знаете определено какво нещо е музика. Музиката е качество на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тогава, като пее [човек], ще пее за ума си, ще пее за сърцето си, ще пее за душата си, ще пее за духа си. Той има още за много работи да пее, но 4 работи има главно, за които трябва да пее. Защо трябва да пееш? Ако не пееш, не можеш нищо да постигнеш. Ако пееш, много неща можеш да постигнеш. Говорът е пеене. Само че говорът не е още музикален. За бъдеще ще бъде много музикален.

Казвам: Сегашните хора имат едно много повърхностно понятие. Сега говорят за Паганини. Паганини е проникнал. Снощи като свири, виждам духа му, как се [е] борил. Показва един начин, по който един човек може да победи мъчнотиите. Бетовен като дойде, показва по кой начин човешкото сърце може да постигне своите желания.

Музикантът, който разбира, ще знае; който не разбира, ще търси дребнавости, че еди-кой си тон не го взел правилно.

Защо не го взел правилно? Понеже не е качество на ума му, не е качество на сърцето му, не е качество и на душата му. Какво ще вземе? Един тон, за да го вземеш в природата, трябва да бъде свързан със Слънцето. Слънцето за тебе трябва да бъде живо. После, според Писанието кога е създадено Слънцето? На четвъртия ден. Значи в квартата. Първият ден е *до*, вторият е *ре*, третият е *ми*, четвъртият е *фа*, петият е *сол*, шестият ден е *ла*, седмият ден е *си*. В седмия ден Господ си почива. В *си* си почива. В шестия ден, на *ла*, човек е създаден. Шестият ден е ден на Любовта: Изменя се, друга гама имаме. Значи имаме друг един музикален строеж.

Та, казвам: За да пее човек и за да мисли, той трябва да има някого да обича. Ти като не обичаш никого, ще бъдеш мълчалив като риба. Като обичаш, ти веднага ще пееш, веднага ще мислиш и движение ще има. Музиката е вече движение в света, вечната хармония, която съществува. Човек, който пее, показва, че е във вечно движение. Неговият ум, сърце и дух постоянно работят и са в хармония с Божия закон. Той не може да бъде в противоречие. В музиката много лесно се разрешават въпросите. Сега [младите] разбират много по-добре музиката, отколкото старите. Едно дете тази система може да я разбере много лесно, да започне да пее. Повъзрастните започват да философствуват.

Като гледате как съм наредил нотите в кръг [фиг. 20.1, с. 364], казвате: „Защо така е наредено?“ Как трябва да бъде наредено? Някои нареждат тоновете в права линия: _____ . Един български педагог ги реди по стълбицата във възходяща степен, започва отдолу нагоре. Когато са в права линия, пак са във възходяща посока, пението започва отляво надясно. Искам музиката да вържете с вашия ум, да свържете музиката с вашето сърце, да свържете музиката с вашата душа. Когато се говори за музиката, разбираме човешкия ум в неговото нормално състояние, човешкото сърце в неговото нормално състояние, човешката душа в нейното нормално състояние и човешкият дух. Затуй Бог изпраща тия учители по музиката. Един учител по музиката трябва да бъде философ, поет, трябва да бъде художник. Той не е глупав човек, но един човек съвършен. То са най-издигнатите хора

в света. Някои мислят: Каква философия има в музиката? Философията има своя музика. Поезията има своя музика. Всички изкуства имат музика, движение. Ти ходиш – има музика. Ако не вземеш основния тон, не може да ходиш. Яденето има основен тон. Като вземеш тона, приятно ти е. Пишеш някое писмо. Ако не вземеш основния тон, не върви. Щом [го] вземеш, всичко върви.

Та, казвам: Туй е хармонията на живота. Говори се за хармонията. Всяка работа трябва да започне музикално. Щом започне музикално, трябва да знаеш като пееш, къде си. Значи вземеш *до* – ти си във връзка със Слънцето. Тогава вече имаш отношение към Слънцето. Ще разгледаш всичките планети, всяка планета за какво е предназначена. Без Юпитер не можеш да бъдеш благороден. Ако твоята умствена и сърдечна енергия не минава през Юпитер, не можеш да бъдеш благороден. Ако твоята енергия не минава през Марс, ти не можеш да бъдеш смел и решителен.

Сега някои от вас може да питат защо е така. Защото не може да бъде другояче. Как трябва да бъде? Казва: „Както е казал Господ.“ Господ е казал Слънцето да изгрее, Господ е казал Месечината да изгрее. Слънцето е заповядало всички растения и треви да пораснат. Слънцето е, което събужда човека да мисли. Ние отделяме онова, което Бог е направил. Мислим, че извън този свят може да направим нещо. То е невъзможно. Онова, което Бог е създал, трябва да го проучим, да бъдем верни на законите. Не можем ние да създадем нещо по-умно от тях.

Та, аз наричам вярващи онези, които могат да пеят правилно, да пеят гамата. Казваш: „Аз вярвам.“ Изпей тези думи: „Аз вярвам“. Като изпееш „Аз вярвам“, ако си гладен, веднага пред тебе ще има един сомун хляб. Този хляб ще дойде. Като заспиш, ще дойде топлият хляб, не алегорично, но де факто. Всичките плодове и зрънца под музиката зреят. Като им пеят, плодовете се радват и зреят. Ако не пееха, нямаше да узреят. Благодарение, че пеят, затова узряват. Слънчевите лъчи, които идват от Слънцето, пеят. Червеният лъч, всичките други лъчи пеят. Най-възвишените същества пеят и те гледат другояче. Те не гледат на нас с мъчение, но

те гледат на нас както ние гледаме на скъпоценните камъни. Като намериш някой диамант, ще го туриш на пръста си. И те гледат на хората така. Казват: „Да си вземем този камък.“ По някой път ни вземат и ни турят на пръста или на гърлото и ни носят. Благодарение, че ни носят като скъпоценни камъни, ние се изявяваме, те се ползват. И ние се ползуваме от тях. Не само това, но казва Писанието, че Господ ни написал на дланта Си. Понеже сме скъпоценни камъни, Той ни написал на дланта Си. По някой път погледне ни.

Човек е създаден в *ла*. Някой не може да пее *ла*. В деня на Юпитер е създаден човекът. Юпитер е иносказание. Венера го управлява, понеже Венера се застъпва пред Юпитер да направят човека. Казва Писанието: „И рече Бог: Да направим човека.“ Та, Любовта в света е дала идеята да се направи човека, че като се пее, да има за кого да се пее. За човека пеят. Майката на кого пее? На детето пее. Детето, и то започне да пее на майка си.

Та, казвам: От това гледище вие седите и се безпокоите, че имате някаква болка. Това не е музикално. Болят те гърдите. Това не е музикално. Вратът те боли. Това не е музикално. Главоболие имаш. Не е музикално.

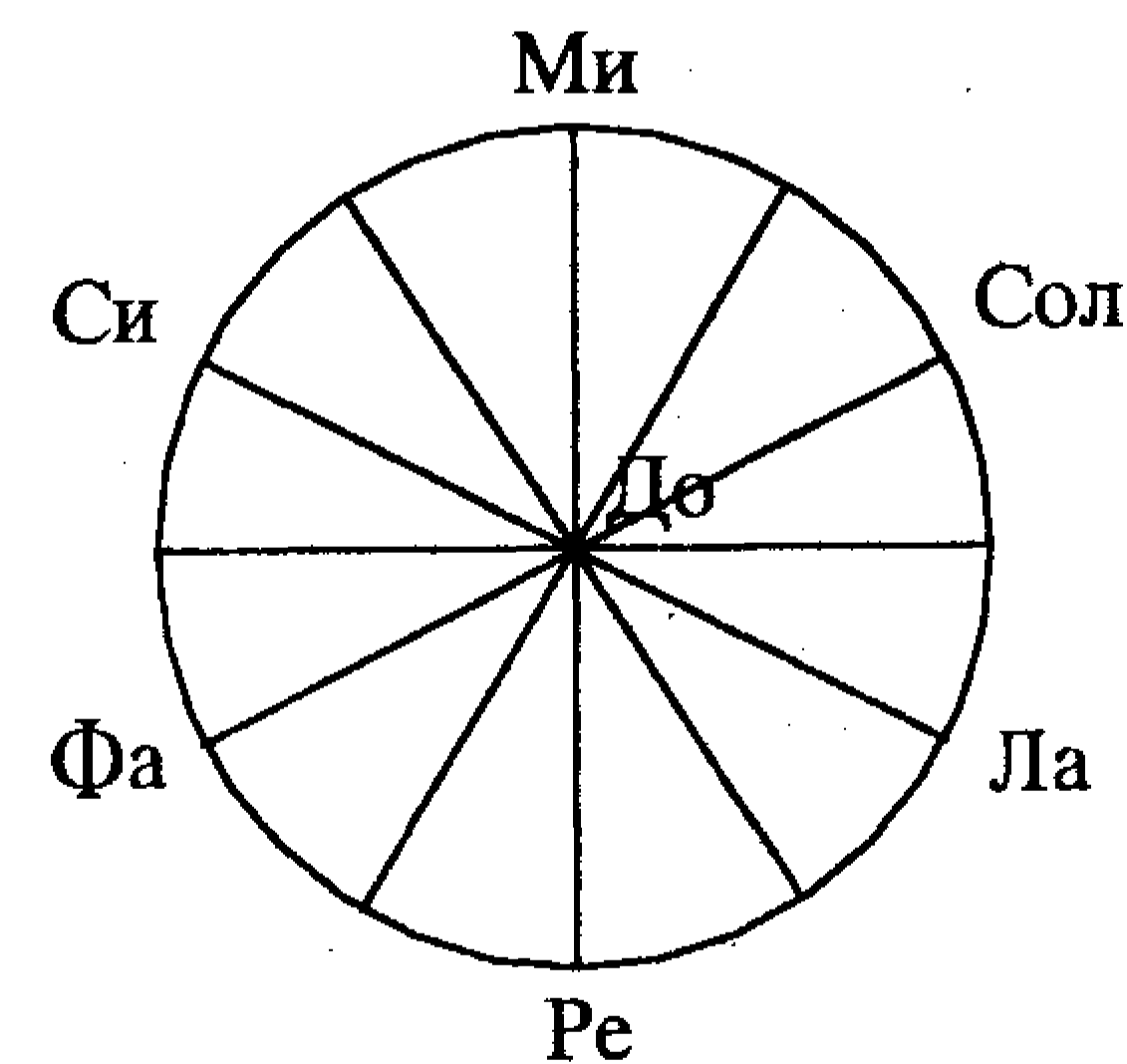
Сега ще оставим материалния свят. Материалният свят произтича от хаоса, значи е неорганизиран. Материалният свят е неорганизиран свят. Слънчевият свят организира работите. Казвам: Половината от материята, която имаме, е неорганизирана и вследствие на това тази неорганизирана материя създава всичките препятствия. Ако разбираме законите, ще бъдем един грънчар, който от тази кал може да направи каквато форма иска. От туй гледище вие ще се радвате, че имате едно препятствие.

Имате едно болезнено състояние. От ревматизъм много грънци може да станат. И чаши може да станат от ревматизма. Един ревматизъм струва един милион английски лири. Кой от вас би го повярвал това? Аз не зная какво разбират под думата *ревматизъм*. Неорганизирана материя се натрупва в тялото и препятствува на кръвообращението. От това се ражда едно болезнено състояние. То е инертна материя. На тази инертна материя като започнеш да пееш, понеже

пението е движение, туй движение като влезе, изчиства калта. Пението в дадения случай е мощно течение, което става по целия организъм. Правилно трябва да пееш, не само с устата си, но с ума си да пееш. В сърцето си да пееш, да чувствуваш, че клетките пеят, да чувствуваш, че цялата природа и тя пее. Знаете колко е приятно това? Да слушаш ябълките как пеят. Уханието, което излиза от цветята, е пееене. Временно пеят. Някои птици в май пеят.

Сега нещата не свързвайте с противоречията в живота. Вие живеете в един свят и намирате много противоречия. Няма противоречия. Светът съществува не само за нас, но за хиляди, за безброй същества. Светът съдържа една материя, която ще се обработи. Туй, което се нарича *организиране на света*, то е смисълът. Един ден ще се обработи. Цялата земя представя възможност за бъдещото развитие на човечеството.

Окултната наука казва, че хората са дошли от Месечината, след като са придобили, каквото имало да придобият. И от Месечината слязоха на Земята. На Месечината останаха най-умните хора, които не може да се забавляват. Ние сме

на Земята на забавление, на пееене. Някои пеят [дневно] време, други пеят вечерно време. Месечината пее вечер. Слънцето пее дено. Пееенето на Слънцето е *до*. Ако поставим още 6 радиуса в кръга, може да поставим нощните тонове. (фиг. 20.2) 6-те поставените, те са дневните тонове, другите 6 са Лунните. Две

гами има: едната гама е на Слънцето, другата е на Луната. Мажорната гама е на Слънцето, миньорната е на Месечината.

Сега, да остане само мисълта, че тоновете са свързани с небесните тела. Целият свят от това гледище е една композиция. Земята има особен тон, Слънцето има особен тон, Месечината има особен тон, Марс има особен тон, Юпитер има

особен тон, Сатурн има особен тон. Всичките безбройни светове пеят на разни гами, всичко туй пее. Възвишените същества, ангелите пеят. За Паганини казват, че той турял едно петолиние и поглеждал небето. Каквато звезда идеала на петолинието, той композирал.

Сега, вие искате без музика да бъдете щастливи. То е невъзможно. Без музика не можете да разберете християнството. Голяма погрешка е на християните, че те не можаха да разберат музиката. Тази, първата музика на евреите беше много обикновена музика. Първите християни се учиха да пеят. Песните им бяха много тъжни, понеже бяха гонени, не им даваха да пеят. Сега може да имат концерти, да пеят. Тогава пеенето не беше така достъпно, както сега.

Има известни същества в природата, които хас не струват* от пеенето. Щом речеш да пееш, ще те погнат. Да запее една стара жена, ще кажат: „Какво си се разпяла, какво мислиш? Тази работа не може. Старите жени не трябва да пеят, трезвени трябва да бъдат.“ Българите считат, че старите не трябва да пеят, на тях не е позволено, престъпление е. На младите малко се позволява, но и те, като остаряят, не могат да пеят. Криво разбиране за живота. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.“ Пейте и възпявайте Господа в ума си. Пейте и възпявайте Господа в духа си. Щом престанеш да пееш, ти си остарял. Щом започнеш да пееш, ти си млад. Защото, щом не пееш, тази неорганизирана материя дойде, спре всичкото движение. Спре движението на ума, спре движението на сърцето, спре движението на душата, на духа. Ти се намериш в тъмна нощ, няма нито една звезда. Виждаш, няма за какво да мислиш. Като дойде музиката в света (аз говоря за Божествената музика), целият свят се разкрива. Виждаш онази красота, която съществува. Тогава какво струва на човека да пее?

Та, казвам: Слънцето е по Закона на Любовта, до. Оттам започва животът. Ако не можеш да вземеш правилно до, ти не можеш да разбереш Закона на Любовта. Защото любовта

* струвам хас – обръщам внимание, влияя се, засяга ме (хас: от ар.-тур.).

има ония трептения в себе си, които дават организирания живот наоколо и правят всичките неща приятни. След туй всички други тонове. Те са живи същества в невидимия свят. До е един специфичен тон само на известни разумни същества. Те са авторитет. Други са авторитет за ре. Други разумни същества са авторитет за ми, за сол, за ла, за си.

Казвам: Когато ние пеем гамата, ние сме във връзка с тия разумни същества. Щом човек пее, те прииждат и се обменя. Любовта обича да се обменя с всичките тонове. Тя всички ги обича, всички ѝ са обични. Когато някой път казваме: „Трябва да се обичат хората“, разбираме: този тон до не може да обича другите, понеже съставят цялото. До може да се изрази само когато обича другите тонове. Те като се съединяват с него, образува се една песен, в която човек може да изрази своята идея. Умът е обоснован на законите на пеенето. Чувствата са обосновани на закона на пеенето. Говоря за приятните чувства. Щом дойде страданието, гледайте да се освободите от ония наслойки на миналото, че не трябва да се пее, че не му е дошло времето. Даже хората са закъснели в пеенето. Още като станеш сутрин, ако обичаш Слънцето, ще пееш. (Учителят пее „до“, после следното:)

Разположен съм аз в живота,
обичам основните закони,
които го управляват.
Служа вече на Господа
с всичкото си сърце.
Неговата воля
ще изпълнявам за всегда.
Слушай, сутрин ти когато станеш,
добре да пееш с ума си,
със сърцето си,
с душата си,
с духа си в едно цяло.
Цял квартет в тебе да има.
Ти страдаш, братко мой,
защото не знаеш да пееш.
Научи се да пееш и здрав ще бъдеш,
сега и всякога, през всичките векове,

векове, векове, векове.
Настанаха вече нови времена.
Настанаха вече нови времена,
с малко оплаквания хората да живеят.
Малко ти се оплаквай, повече се радвай.
Тогаво животът ти ще бъде весел.
Това ти добре помни,
добре помни, добре помни.
На вас аз днес говоря.
Турете вашия ум да мисли
и вашето сърце добре да чувствува
и душата ви благородно да постъпва
и духът ви волята Божия да върши.

Сега какво искате да изпеем? Няколко думи да имаме.
(Учителят пее:)

Светлината е благо за ума ми,
любовта е благо за сърцето ми,
а животът е благо за духа ми.

Ще запомните това. (Пее:)

Светлината е благо за ума ми.
Любовта е благо за сърцето ми.
Животът е благо за душата ми.
Силата е моята мощ за духа ми.

Тук може да се турят какво? Турете само *ре* и *ми*.

Като станете сутрин, но криво-ляво да пеете. Пей, крякай! Нека да има крякане. Мисли, че можеш да пееш, не мисли, че не можеш да пееш. Като станеш, пей. Ти да бъдеш и певец, и слушател. Да екне целият Изгрев, да може да се чувате. Целият Изгрев, цяла една седмица като ставате, пейте. Да използваме едно велико Божие благо. Трябва силна вяра. Да няма колебание дали е вярно или не. Всяко нещо, за което можеш да мислиш, е вярно. Всяко нещо, което можете да чувствувате, е вярно. Всяко нещо, което може да направите, е вярно.

Казвам: Не моментално. Когато искаме да постигнем нещо, в туй направление всички като работим едновременно,

постигаме онова, което Бог иска. Аз в дадения случай внасям само един малък дар, само един тон. Но много същества като пеят, много същества като мислят, мисълта върви правилно. Човек сам да мисли е много мъчна работа.

Сега като пеете, мислете, че ви помагат гениите на музиката. Сегашният свят само по този начин може да се избави. Хората, като започнат да пеят, ще престанат да мислят лошо. Трябва да пеем, да славим Господа в сърцето си, в ума си.

Изпейте „Аз смея да кажа“. (Изпяхме я.)

Вие сте добри певци. Някой път не сте нагласени, че се ражда едно противодействие.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

20-а лекция от ХХI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 11.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

ИЗГРЯВА СЛЪНЦЕТО

„Добрата молитва“
„Изгрява Слънцето“

Ще прочета един стих от Първото послание на Йоана, 5-а глава, 3-тия стих: „Защото тая е любовта Божия, да пазим заповедите Негови; и заповедите Му не са тежки.“

Когато идвате, носете песнопойките. Тъй, както сега пеете, не е пеение. Трябва да имате грамотност в пеенето. Сега вие седите в такива предисторически понятия, мислите за неща, които нямат реалност. Вие мислите, че можете да влезете в небето. Мислите за един рай, който не съществува. Вие живеете в живот, който не разбирате. Мислите, че този живот е много лош. Този, лошият живот, е най-добрият живот, който сега съществува. Ако влезете в още по-добрия живот, ще бъде още по-лошо. Тогава какво ще добиете? Трябва да се разбира. Хубавите работи са скъпи. Щом видиш една хубава дреха, тя е скъпа. Някоя е евтина, от 5 лева, но не е хубава. Скъпите работи може да са от 10, 15, 20 000 лева. Един скъпоценен камък хиляди струва. Много скъп, но хубав.

Сега най-понятното число е 1. Вземете 2, имате числото 3; имате:

1.2.3.4.5.6.

Представете си, че махна точките, стане:

123456

– цяло число. Какво представя това число, какъв сбор представя, колко хиляди? 123 хиляди и 456. Ако разменя местата на първите цифри, имаме 213456 и после 312456. Какви са съображенията, за да напиша първото число или второто? Представете си, че аз съм банкер. Най-първо вие сте взели 123 456 лева; взема, че разменя числата. Какво ще бъде на

вас? Ако увеличавам числата, на вас какво ще бъде? Какъв ще бъде моят морал? Значи аз мисля за себе си. Представете си, че започна да ги намалявам. Вие имате да давате 312 хиляди, аз ги намаля на 123 хиляди. Какъв ще бъде моралът?

Сега вие всеки ден ту намалявате, ту увеличавате. Когато се отнася до вас, вие намалявате. Когато се отнася до другите, вие увеличавате. Тогава какъв е моралът? Вашите погрешки ги правите микроскопични, хорските погрешки ги правите биволски. Сега търся сравнение.

Казвате: „Не може ли да измениш тия числа?“ Щом измениш тия числа, те са динамични. Знаеш каква динамика има в числата? Вие имате две очи, имате две уши, имате един нос с две ноздри, имате една уста. Устата ви с какво се занимава? Устата ви се занимава с богатата на Слънцето. Какво може да произведе Слънцето на Земята? Вие опитвате ябълка, опитвате круша, опитвате какво Слънцето е направило. Казвате: „Туй е хубаво, туй не е хубаво.“ Вкусът му е такъв. Дойдете, с двете ноздри схващате уханието, което излиза от цветята. Туй Месечината направила. Или пък някой път туряте парфюм. Защо? Имате някакво ухание, искате хубаво ухание. Вие сами по себе си нямате хубаво ухание като един цвят, миришете лошо. Вземете от хубавото ухание от някой цвят, наръсете се. Не е лошо. Ще турите едно обявление, ще кажете: „Аз благодаря на цветята, които покриват моите недостатъци.“ Сега всеки един от вас може да приведе това за пример.

Цялата природа е едно възпитателно училище. Трябва да се възпитавате. Най-първо трябва да се научите да гледате. Като срещнеш един човек, да видиш какво чело има, второ, да видиш носът му какъв е, най-после – устата му. Това са най-важните работи: челото, носът, устата. След туй виждаш какви са ушите му. След туй виждаш веждите му. Защото неговите вежди много означават, те са път. После виждаш брадата му каква е. Ако туй чукачче не е оформено, ти не можеш да разчиташ на него.

Сега всеки един от вас може да каже: „Туй е казано.“ Не важи за нас какво са казали. Вие пеете един тон в музиката, да кажем до. До има съдържание. Тъй, както пеете, основ-

ният тон има 256 трептения. По парижкия строй има 437 трептения в секунда. Ти по някой път вземеш един тон, произвеждаш приятно настроение, като пееш, усещаш приятност на слънчевия възел. Като пееш, някой път усещаш приятност в мозъка. Ако приятността чувствуваш в мозъка, е едно нещо, ако я чувствуваш долу в слънчевия възел, е друго. Ако чувствуваш горе в мозъка приятността, тонът е красив; ако чувствуваш приятността в слънчевия възел, тонът има съдържание. Вие пеете: „Изгрява Слънцето“. Тъй, както го пеете, не може да ви ползува. Изгряването на Слънцето тебе трябва да те интересува. Изгряването на Слънцето е велик момент. Представете си 20 години си затворен в една тъмница, дойде някой и каже: „Свободен си.“ В тъмницата си бил, сега те пускат на свобода, на светлина, изгрява Слънцето за тебе. Каква ще бъде радостта?

Аз съм привеждал примера за онова магаре, което прекарало 10 години в рудниците в Америка. Като го извадили, като видяло Слънцето, търкаляло се и ревало магарето. То реве и казва: „Слава Богу, че се освободих.“

Сега давам този пример. Мене магарето не ме интересува. То е естествено състояние на магарето. Вие разбирате неговите лоши черти, че е упорито магарето. Но въвн от упоритостта на магарето, то има най-хубавите черти. То показва къде има най-хубавата вода. Упоритостта не се подчинява на никакви убеждения. Като влезе в село, ще си изреве. Какво ще мислят хората, то не иска да знае. После, като му туриш конски мухи, пак скача. Вие имате една постъпка, която е магарешка. Не е лошо. Магарето не може да търпи конските мухи. Ако е натоварено с грозде, то се търкаля на земята и развали гроздето. Не че иска да го развали, мухите му причиняват голяма неприятност. Не знае, че то ще развали туй грозде, не му иде на ум. Един ваш приятел ви каже само една дума, пусне ви една конска муха и вие легнете на земята, развалите цялото грозде – вие не постъпвате ли магарешки? Магарето казва: „Не мога да търпя мухите.“ Вие казвате: „Тази дума не мога да я търпя.“ Не можеш да търпиш, но туй нетърпение е неразумно.

Сега, има и други начини за конските мухи. Конските

мухи бягат от пеенето. Като пееш една песен, те бягат. Казвате: „Как бягат?“ Като пееш както трябва, ти с пението произвеждаш известни трептения, мухите не могат да ги търпят и те бягат. Казвам: По някой път вас ви газят лошите мисли. Защо ви газят? Защото не пеете. Лошите мисли никога не могат да търпят трептенията на една хубава песен. На една от най-лошите мисли изпейте една песен, като разбере, бяга. Ако не знаете да пеете, мухите ще се наберат, 1, 2, 3, 4, 100.

Сега питам: Защо конските мухи магарето не може да ги търпи? Конят е тщеславен, магарето е горделиво. Конят търпи конските мухи, понеже те, като седят при него, хвалят го и той ги търпи. Всичките насъбрани, казват: „Като тебе няма друг, ти си първият кон в света.“ Нему му е приятно. Щом се качат тия мухи на магарето, то не може да ги търпи, понеже то не обича да го хвалят. Какво обича магарето? Магарето обича крайната свобода. Като го пуснеш в кервана, напред върви, никога не остава на опашката. Като върви напред камилите, казва: „Няма като мене.“ Понеже конските мухи не се подчиняват на магарето, то ги изключва, казва: „Тия, конските мухи не са за мене.“

Сега, тия сравнения ако не ги разбирате, те са вредни. Във вас ще остане мисълта: „Какво ни интересува магарето и конските мухи?“ Отношение имат. Тия числа сами по себе си не са важни, но ако станат динамични, оформяват се в една полица в книгата; тогава работата е много сериозна. Така, написани на дъската, нищо не значат, но тия числа, оформени на книга, тия числа се оформяват и вътре в тебе. Ако едно число е оформено в твоя нос, ако едно число е оформено в твоите вежди, в твоите уши, то е динамично, ти не можеш да се избавиш от неговите последствия.

Та, казвам: Съществува закон, който трябва да пазим. Не искам да ви турям закон, аз не искам никакви нови закони. Ония закони, които Бог положил (Бог като мислил цялата вечност, положил закони), по-хубави закони от тях няма. Писанието казва, че не са тежки тия закони. Заради Любовта на Бога трябва да бъдем в състояние да се учим хубаво. Ние обичаме да се учим, понеже Бог ни обича. Казва да бъдем

добри, понеже доброто е основа на цялото битие, на всичките блага, които ние имаме.

Сега седим, имаме идеята, че един е по-даровит, друг не е даровит. То са наши понятия. Всичките души са еднакво одарени. Но не са поставени при еднакви условия. Защото те са излезли от Бога в едно и също време, но мястото, което Бог им дал, не е едно и също. Устата няма службата на очите. Устата се научила да вкусва, очите се научили да гледат, носът – да ухае, ушите се научили да слушат, ръцете се научили да работят, краката се научили да ходят. Питам: Тия функции, взети отделно, какво показват? Съединени в едно, те показват тия числа като целокупно число.

Първо имате числото 1. То представя Слънцето. Ако ти знаеш как да възприемаш тази енергия, ти ще се ползуваш. Едното означава Слънцето, трябва да разбираш законите му. Единицата означава да разбираш законите на енергиите, които изтичат от Слънцето. 2 е числото на Месечината. Трябва да разбираш какво означава Месечината. Човек, който иска да се освободи от каквато и да е болест, който иска да прогресира, да се учи от Месечината. За чистене Месечината е авторитет. След туй имате 3. То е Юпитерово число, или число на един син, който трябва да се подчинява на баща си. Ти без 3 не знаеш как да служиш на Бога. 3-те ще те научи как да служиш на Бога, какво отношение [да] имаш. Казва: „Зная да пиша 3.“ Аз може да зная да пиша 3, но знаеш ли да постъпваш? Ако не знаеш да постъпваш, тогава числото 3 написано ли е?

Тогава вие пеете „Изгрява Слънцето“. Как трябва да се изпее? Не че е погрешно, но резултати няма да имате. Сега като ви напиша туй число, ще се ползвате ли нещо? Нищо не се ползвате. Ако взема това число и веднага го осребря, че ви го дам, тогава веднага ще се ползвате вие.

Та, сега казвам: Трябва да има отношение между природата и нас, между Бога и нас трябва да има отношение. Не само да бъде форма. „Изгрява Слънцето“ да не бъде само форма. Когато Слънцето изгрява, то е един от най-великите актове. Да виждам, че изгрява Слънцето, да виждам, че Господ върви зад това Слънце. Като гледаш Слънцето, да знаеш,

че зад тази свещ седи Господ. Пеем „Изгрява Слънцето“. Някой да го изпее сега. (*Учителят пее:*)

Изгрява Слънцето,
праца светлина,
радост носи за живота тя.
Зун мезун, зун мезун,
бином тумето.
Ум е ум, ум е ум,
добрият ум.
Ум е ум, твойт ум.

То започва от *си*, аз го пея от *ла*. „Изгрява Слънцето“ има три коментарии. Ако го взема от *сол*, Слънцето цъфти. Ако го взема от *ла*, Слънцето зрее. Ако го взема от *си*, Слънцето какво прави? (*Учителят пее пак „Изгрява Слънцето“.*) Аз пея за себе си. Искам тук песните да ги носите, на ум да пеете. Всичките песни са изопачени. Всеки направил своя песен. Не е лошо да съчините някоя песен, нямам нищо против това. Но то е едно правило. Много простите песни не вървят по всичките правила. Основните принципи в песните са турени много добре. Слънцето изгрява, движи се, праца светлина. После разцъфтява се. После имате *ми*, тонът значи, че Слънцето мисли. Пак имате движение, после пак се разцъфтява още веднъж. *Си* има отношение към мене. *Ла* значи зреене, то значи онези блага, които Слънцето носи. Сега ако бихте ги изпели на българска мелодия? (*Учителят изпя думите на песента „Изгрява Слънцето“ на българска мелодия.*) Другите неща са като нещо написано на морския бряг. Ще се заличи. Само ефект произвежда.

Сега, не само да се пее. Може да го изпее класически. (*Учителят изпя същата песен на класическа мелодия.*)

Казвам: Трябва да пеете, понеже без пение, то е един метод външен. Сега както се изучава, музиката е много тромава. Много механически изучават. Вземете *до*: подразбираме едно семе, което се посажда. Пея *ре*, разбирам: туй семе расте. Вземам *ми*: в ума ми е, че туй семе започва да мисли, съзнание има. Пея *фа*: туй семе се обуславя, събира. *Фа* е земен метод, събира енергия на Слънцето. При *сол* цъфти,

при *ла* зрее. При *си* опитвам му благата. Цял един процес. Като пея още, виждам процесите, които Бог турил вътре в законите. Цялото ми тяло оживява. Често аз ходя музикално. Аз, като излизам, вземам тон. Като тръгна, вземам *ре* правилно и тогава леко се върви. Започна някой път да правя нещо. Трябва да взема *ми*. Щом взема *ми*, моята работа е свършена. Един художник може да вземе *ми*. Той взема *ми*, без да има правилно схващане за картината. Ако не вземе *ми*, все ще направи някаква погрешка. Ти не можеш да направиш добро, ако не вземеш *ла*. Ако не знаеш *ла*, добро не можеш да направиш. Пък доброто да го направиш, трябва да имаш какво да даваш. Трябва да знаеш как да направиш туй добро. Ти свириш една песен. Тя трябва да е узряла, за да ти бъде приятна.

Всички трябва да имаме желанието каквото свършим, да е благоугодно. Като ни слуша Господ, да е доволен от нас. Като пеем, казва: „Така не се пее.“ Дал ни глас, казва: „Така не се пее.“ Има и други певци, които ни слушат. Като пея, цял концерт, по радиото ще ме слушат. Казват: „Така не се пее.“ Не че ме осъждат. В музиката осъждане няма. Щом не пееш хубаво, оставаш назад, докато останеш на опашката. Като започнеш да пееш хубаво, вървиш напред, дойдеш в средата, докато станеш пръв. При пението пръв не може да стане, който не пее. Който пее, той е пръв. Той разнася Божиите блага. Човек, който е пръв, той раздава Божиите благословения. Сега мнозина искат да бъдат първи, без да раздават Божиите благословения. Като бъдеш пръв, ще раздаваш Божиите благословения, всички ще се радват. Ако всички сме първи, още по-добре. Последен който е, ще събира укрухите*. И то не е лошо, и то е хубаво. Всичките изгубени работи последният ги намира. Каквото има изгубено нещо в живота, умрял някой, последният ще го наме-

* укрух – старин. къшей хляб. (И като се наситиха, казва на учениците Си: „Съберете изостаналите укрухи, за да се не изгуби нищо.“ И тъй, от петте ечи мени хляба събраха и напълниха дванадесет коша укрухи, които изостанаха на тези, що ядоха. Евангелие от Йоана, гл. 6; 12–13.)

ри. Изгубените пари последният ще ги намери. Първият носи благословието, последният изгубените работи ги намира и ги дава.

Желая и първи да бъдете, да раздавате Божиите благословения, и последни да бъдете, че каквото е изгубено, да го носите на място. Като първи, Господ да се весели и като последни, пак да се весели. Не като намерите нещо, да кажете: „То е наш късмет, да остане за нас.“

Сега не искам да остане кривата мисъл. Днес, какъвто език и [да] учите... Ако идете в Англия или [в] България... В Америка едва срещнах трима американци, които говореха хубаво английски, музикално. Тук, в България, двама българи съм срещнал да говорят български добре. За себе си казвам, че още български не съм научил. Сега го уча. Доста труден език е българският. Когато се говори един език без любов, той е безсъдържателен. Да говориш един език с любов, че всяка дума да има смисъл. Като кажеш тази дума, да има само един смисъл. Какво разбираш под думата *българин*? Под *българин* ще разбираш любовта. Под *българин* да разбираш знанието. Под *българин* да разбираш истината, живата светлина, свободата, то е едно нещо; под *българин* да разбираш един, който ходи да се бие, е друго нещо.

Под думата *човек* аз разбирам Любовта, Божията любов, която се проявява във всевъзможните нейни прояви. Под думата *човек* разбирам Божията мъдрост, под думата *човек* разбирам Божията истина, която се проявява в хората. Истината на Бога не може да се прояви само при един човек. Тя се проявява в безброй същества. Голяма вода е тя.

Та, сега ще се стегнете да учите. Досега сте били слушатели, не съм ви изпитвал. Бих желал да ми изпеете една песен, каквато и да е, може да е българска, някаква английска или френска, без разлика за мене. Песента ще пеете на какъвто език искате. На който и език да пеете, ако пеете една песен с любов, тя е разбрана. Ако пеете с любов една турска песен, тя е разбрана; ако пеете една българска песен с любов, тя е разбрана. Ако пеете без любов, на който език и да пеете песента, тя си остава неразбрана. И самият език е неразбран. Ако на български говорите с любов, един англи-

чанин ще ви разбере. Ако един англичанин говори на английски с любов, вие ще го разберете. Без любов хората не се разбират. Любовта трансформира езиците, трептенията на езиците стават други.

(фиг. 21.1) Имате *добро* написано на английски и на български. Каква е разликата? Англичанинът написал българското *д* за *г*. Турил две *о*-та заедно. Българинът, и той турил две *о*-та, но едното е накрая. После турил *р*-то, казва: „Добро е туй, което можеш да го хванеш в ръка.“

good

добро

Англичанинът го турил в земята. *д*-то показва, че е набожен, започва религиозно, свършва материалистически. Българинът, и той започва набожно, свършва материалистически, но като извод казва: „Хайде да дадем нещо на Господа.“

Казвате: „Трябва да се освободим.“ Личното в живота препятствува. Знаеш колко мъчно се поправят личните погрешки? Погрешките хиляди хора са ги правили. Вървя аз някъде, правя същите погрешки. Вляза в едно течение както всичките хора, които са влезли, и ги влече. Аз мисля, че мога да го прекръстосам сам. И мене влече, и аз отивам надолу. Силното течение може да ни отвлече. Погрешките показват, че сме минали през едно силно течение, което ни е отвлякло. Човек, който минава през силна река, той трябва да вземе посока един километър нагоре, за да дойде на мястото, дето иска. Ако върви направо на целта, ще иде един километър по-долу. Но трябва да имаме един висок идеал, за да влезем точно там, дето трябва.

Сега аз ви проповядвам за общото. Трябва да живеем за Господа. Под думата *общо* трябва да имаме ясна идея. Казва: „Да живеете за всичките хора.“ Да живея за Господа, Който е вътре в мене. Едно разбиране да имате. Като живея заради* Него, туй благо се разпределя за всичките хора. Аз не мога да мисля за всичките хора изведнъж, но за Господа може да мисля в себе си. Щом мисля заради Него, туй, което мисля заради Него, Той го разпределя на другите. Живейте заради

* заради – диал. за.

Господа, не правете погрешки.

Ти се разгневиш. Музыка е да знаеш да се разгневиш [на свят*]. Ти се разгневиш за нищо и никакво. Да се разгневиш както Господ се е разгневил, разбирам. Да се разсърдиш както Господ се е разсърдил. Какво разбирате вие? Гневи се, яростен става и наказва. В Писанието я четете пророците: има един Господ, за Който те говорят. Има един Господ, Който е свързан с нас, Който живее в нас. Ти направиш нещо, той те хване за ухото и казва: „Тази постъпка не е права.“ Кажеш нещо, пак те хване и ти казва: „Туй нещо не трябваше да го казваш.“ Какво има, че те хване за ухото? Казваш: „Хвана ме за ухото.“ Когато Господ те хване за ухото, то е привилегия. Да не те хване едно магаре или кон, че да ти отхапят ухото, то е друг въпрос. Когато Господ те хване и те разтърси, то е благословение. Веднъж като те хване Господ, човек ще станеш. То е благословено, Божието наказание. Всичко, което излиза от Бога, е благословение. В мене тази е идеята. Днес колко време взема, докато се убеди човек? Не може да се убеди. Казваме някой път: „Защо нареди Господ да съм сиромах?“ За добро е, казвам. Ти се заблуждаваш, че си сиромах. Господ толкоз знания ти дал, какво има да мислиш, че си сиромах?

Сега между вас да се образува една хармония. Като не се образува тази хармония, набира се излишна енергия, става нещастие.

Аз съм превождал примера и пак ще го приведа. В един от градовете в Америка, в Джонстън, богатите американци искали зимно време да се плъзгат по леда. Нямали езеро. Направили един бент на една река и направили едно голямо езеро над града. Десетки години тия американци се радвали на езерото, хич не им идвало на ум, че този бент може да се събори и градът да пострада. Става едно наводнение, събаря се бентът. Туй станало в миналия век и 2000 души се удавили. Водата дошла до третия етаж, до най-високите къщи.

Сега и ние правим същото. Ние подпушваме известни Божествени енергии, за да [се] плъзгаме, но не ни иде на

* на свят – свястно, както трябва.

ум, че този бент може да ни повлече. Никога не подпушвайте енергията, която е над вас. Отдолу под вас колкото искате подпушвайте. Отгоре над нас и дясната страна на вашия живот не подпушвайте. Каквото прави дясната ръка, лявата да го не знае. Подпушвай лявата ръка, но дясната – никога. Подпушвай левия крак, но десния – никога. Туриш десния крак напред, спри се, може да се върнеш. Десният крак е напред, пропадт има, ако стъпиш с левия крак, в пропадта долу ще идеш. Ще се подпушиш, ще се върнеш. Казва: „Аз не съм свикнал да се връщам.“ Как не си свикнал да се връщаш? Ти не си птица, да хвъркаш, човек си, който ходи. Ще се върнеш, назад ще отстъпиш и тогава ще вземеш отдясно.

Сега вие искате да знаете колко ще успеете. Аз ще ви дам един пример. Вие питате колко сте успели. Заболи ви кракът. Заповядайте на крака, кажете му да ви мине. Ще си туриш ръката на крака, ще кажеш: „Да се не обленяваш. Викал си гости. Днес не е време за гости, но за работа. Никакъв шум да се не дига в етажа, такива увеселения да ги няма. Всички на работа! Чу ли, разбра ли?“ – „Разбрах.“ „Четуй е увеселение, пиене, ядене, дигане шум не може. Книжките ще си вземете, на работа ще идете. Разбрахте ли?“ – „Разбрахме.“ Вие вървите някой път, кракът казва: „Нека си говори, не го слушай, ние ще си ядем и прием“ – ние не сме много успели.

Сега вие се сравнявате, искате да знаете кой ще успее. Един с друг никога не се сравнявайте. Поука вземете. Като видите някой брат, който направил погрешка, дайте угощение. Речи: „Давам угощение, днес видях нещо много хубаво. Аз поправам една такава погрешка, аз поправам себе си. Ако този брат не беше направил погрешка, да падне в трапа, да се окаля, аз можех да падна. Правя угощение, правя поука, заобикалям трапа, свърши се въпросът. Една поука е заради* мене, какво има.“

Всичките погрешки в света са за нас, нашите погрешки са за напредналите същества. Всяка наша погрешка е поука

* заради – диал. за.

за напредналите същества. Тогава, ще кажете, като говоря така, да правим погрешки. Всяка наша погрешка е възможност за напредналите същества да направят нещо хубаво. Злото излиза от доброто. Злото съществува, понеже доброто съществува по-напред. Ако доброто излизаше от злото, тогава щеше да е лошо. Понеже злото излиза от доброто, доброто е господар на злото. Туй зло един ден ще се превърне на добро. То временно се показва на зло. Един човек не ви обича, но утре, като ви обикне, ще бъде друго.

Да ви дам един пример. Един англичанин влюбил се в една англичанка, доста богата и красива. Тя не го дочакала, оженила се за друг. В него се събужда чувството да ѝ отмъсти. Той става лекар, с цел само да му се удаде случай като заболяе, да я умъртви, да си отмъсти. Тя схваща това, ражда една много красива дъщеря. Един ден се разболяла, пише му едно писмо и го праща по дъщеря си, казва да дойде да я лекува. Казва му: „Ти се влюби в мене. Ето, аз родих дъщеря. Аз ти я давам, оженете се за нея.“ От този ден вече той се променя. Омразата престава. Дъщерята замества майка си. Жертвата не е нищо друго, освен да дадем нещо от себе си, за да се избавим от едно зло. Жертвата е избавление от едно зло, което е излязло от доброто.

Сега аз няма да се спирам върху по-дълбоките причини, защото в битието първият принцип е, който ражда злото. Първият принцип ражда злото. Доброто е една необходимост при създаването на света и злото е една необходимост. Създаването на този свят е добро, но за да се създаде този свят, злото е една необходимост. Следователно злото иде като една необходимост, за да може да се създаде добрият свят. Ние критикуваме Божиите работи. Бог дава злото, за да се създаде този свят. Като се създаде, злото ще се подчини, омразата, всичките противоречия ще изчезнат.

Сега ще оставим Бог, Който допуснал злото, няма да се месим в Неговата работа. Коя е моята работа? Моята работа е да отворя прозорците и да дигна завесите, когато Слънцето изгрява. Моята работа е да пусна завесите, когато Слънцето залязва. Моята работа е да почистя стаята. Не е моя работа да се меся в изгряването и залязването на Слънцето. Че

небето е облачно не е моя работа. То е работа на Слънцето. Обаче аз може да почистя своята стая, може да отворя прозорците, да ги затворя. Вие правете това, което е ваша работа. Не се месете в Божиите работи, как трябва да изгрее Слънцето и как да залезе. Не се месете как хората трябва да живеят. Как трябва да живея аз, то е моя работа. Как хората трябва да живеят, то не е наша работа. Никога не осъждайте никого защо прави това. Оставете този въпрос. Христос казва: „Отец не съди никого.“ Някога човек може да съди, че някой направил погрешка. То е от негово гледище. Че някой направил погрешка, то не е моя работа; аз защо ще се меся в чуждите работи?

Казвате после: „Ние не живеем добре.“ Оставете туй, че не живеем добре. Засега хора, да живеят по-добре от изгревчани, няма. По-добри от изгревчани няма. Ако тук има погрешки, какво ще бъде вън? Вие ще кажете: „Светии има.“ Кажете ми къде са светиите, донесете ми, тия светии, къде са те? Имало ги някъде в Индия. Виждали ли сте ги? Ние говорим за светии, които се виждат. Светиите защо са оцапани? Помагали, изваждали хората из калта. Кой няма да се оцапа, като извади някого из калта? Кое е по-хубаво: да се оцапаш и да извадиш някого от калта или да стоиш чист и да не помогнеш никому? Казва: „Нека се дави, друг да влезе да го извади.“ Влизаш вътре, изваждаш го, нищо повече.

Да се радваме, че можем да служим на Господа при всичките условия на живота. Няма по-хубаво нещо. И като страдаш, и като се радваш, и като си сиромах, и като си богат, да не мислиш, че туй во веки ще бъде. В дадения случай то е за момент. Всичко, което ви се случва, то е извън времето. Дойде ви неприятна мисъл, зарадвайте се. Дойде ви една приятна мисъл, пак се зарадвайте; два пъти се зарадвайте за нея. За неприятната веднъж се зарадвайте, за приятната два пъти се зарадвайте.

Сега тия работи, които ви казвам, са мъчни. Но аз ви давам най-лесните. Аз не съм искал от вас да направите невъзможното. Вие имате 10 лева. Казваме: „Дайте един.“ Има ли невъзможност? Не казвам: „Дайте всичките пари.“ Дай един

лев, нека ти останат 9. Вие имате 10 лева. Ако стоят 10-те лева, те са в хамбара. Като дадеш един лев, остават ти 9, то е посаждане. Щом сте дали един лев, туй показва, че сте посели семето. Туй семе ще даде плод. Всякога щом имате 10 лева, не ги оставяйте. Щом срещнете някого, дайте един лев, 10-те лева не са полезни, 9-те лева са полезни. Щом имате 100 лева, дайте 10 и от 90-те дайте един лев, тогава за вас да останат 89.

Сега аз виждам къде е мъчнотията. Мъчнотията е да се живее без любов. Когато обичаш някого, бръкнеш, върви, тече. Но щом не го обичаш, бръкнеш, започваш да мислиш да му дадеш ли или да не му дадеш. Казваш: „Той ме обиди един ден.“ Той ще се научи на нещо лошо. Като го обичаш, казваш: „Какво има, че съм дал на тебе?“ Той го приема. Аз считам, като правя добро, аз се спирам да видя Господа. Имам едно огледало, в което виждам лицето на Господа. Гледам как ме гледа. Бръкна, дам един лев, гледам, не се мени лицето на Господа. Турям два – не с мени; турям три – не се мени. Най-после, каквото имам, всичко дам – промени се. По някой път на единия лев се усмихне, някой път на 10-те лева се усмихне. Туря един лев с ръката си. Някой път става друго. Намислил съм да дам някому 1000 лева назаем. Бръкна, мисля да му дам 1000–2000 лева – лицето на Господа става сериозно. Бръкна да му дам 3–4000 – става още по-сериозно. Започна да намалявам, 1000, 500 лева и като дойда до един лев, усмихне се Господ. Господ казва: „Не му трябва повече от един лев.“ Други са пътищата на Господа. Единия лев, даден по Бога, е благословение; 1000 лева, дадени с любов, са благословение. 1000 лева, дадени без любов и един лев, даден без любов, нямат резултати.

Казвам: Всяко нещо, което правите, свободни да бъдете. „Но какво ще кажат хората?“ Свободни да бъдете.

Аз скоро бях си изгубил една музикална книга, задигнали я някъде. Възмущавам се. Толкоз години са писали на нея, няма я сега. Рекох: „Или ще ми дадете музикалната книга, или..!“ И най-после дойде тефтерът. Донесоха я. „Как?“ – ще кажете. Търсих го тук, търсих го там, навсякъде го търсих. Казвам: „Не трябва да губим тефтера.“ Хубаво нещо, ценно, защо ще го вземат? Някой брат взел тефтера, ще пи-

ше. За какво? За спомен от Учителя. Не става за спомен. Да дойде, да го вземе да го препише, но за спомен да вземе тефтера, не е право. Толкоз братя има, ако е за спомен, нека дойдат всичките да го препишат, но да вземе един тефтер, то е престъпление. Казвам: „Да се оправи тази работа!“ Търсих в библиотеката горе, долу, навсякъде, няма го. Един ден отидох, тефтера го намерих, там долу турен. Какво ще кажете? Не му мисля откъде е дошъл. На себе си казвам така, аз го обяснявам: „Не е чудо за мене, не съм го видял.“ Намерих го на един ъгъл. Казвам си: „Види се, тук не съм видял.“ Важно е, че тефтерът е там. Как дошъл, оставям. Зарадвах се, че дойде тефтерът. Но досега не оценявах тефтера. На една сестра казвам: „Отсега нататък никому нищо не давам.“ Като дойде, казвам: „Много струва тефтерът.“ Изваждам пример.

Доброто, което Бог е вложил в нас, трябва да го оценяваме, да не го губим. Няма по-хубаво нещо от него, там е всичко написано. Всичките ваши ценности са в туй добро. Него като изгубите, животът е безсмислен. Него като имате, то е благото. Доброто е външната страна на Закона на Любовта. Казвам: Не губете доброто, което е във вас, не го давайте. От лихвите дайте, но самото добро никому не го давайте. Всеки, доброто, което Бог му дал, да го държи за себе си.

Та, казвам: Втория път искам да носите песните. Онези от вас, които по любов може да го направят, да ги носят. Ще ми изпее „Изгрява Слънцето“. Вас ви е срам. Ще се пресрамите вече. Най-първо ще кажа: Който иска от вас, по любов да изпее „Изгрява Слънцето“. Без тщеславие, да бъде свободен, за Господа да го изпее. Идния път може да го изпеем най-малко 10 пъти. Та, ще го заучите сега. През цялата седмица пейте „Изгрява Слънцето“. Туй слънце да изгрее във вас вътре. Заболи те кракът – попей му „Изгрява Слънцето“. Заболи те главата – тури ръката на главата и изпей „Изгрява Слънцето“. Смутен си – пей „Изгрява Слънцето“.

Вий ще кажете: „Такива детински работи ще пеем сега?“ Ами когато намръщите веждите, как мислите, на място ли е? Да пееш е 10 пъти по-хубаво, отколкото другото. Някой

път някой дига шум. Ще кажа: „Братко, да ти попея.“ Ще му изпея „Изгрява Слънцето“. Ако не ме разбере този брат, ще му изпея „Изгрява Слънцето“ на българска мелодия. Много добър сюжет е то.

Някои от песните са мантри. Всичките стари мантри са вложени в песните. Ако ги пеете, ще се ползвате. Тези песни са създадени по законите на бъдещата музика. Понеже онези, които са ги създали от памтивека, се застъпват за тях. Мене не ме интересува дали вие ще пеете. Тези са песни, които не умират. Те са ценни. В природата туй не умира. Аз може да фотографирам някои. То е друг въпрос. Но те са неща, които съществуват. Не е създадено сега „Изгрява Слънцето“. Гласът не е измислен сега. В българското съзнание има нещо, което се е родило. Това показва, че в българския ум има нещо, което е проникнало. То е радостта в съзнанието на българския народ. Всичките тия песни показват новото в човечеството. „В начало бе Словото“, то е песен, досега не се е пяло. Пее се като музика в съзнанието на хората.

Искам да бъдете свободни. Не мислете, че искам да ви изпитвам. За мене някои от вас сте много даровити по пеене, но не пеете. Даже някои от вас можете да пеете много по-добре от мене. Аз не съм от много добрите певци. Сега, когато пея, може да държа изпит с който и да е певец, и с най-добрите певци. Сега туй, което ви показвам, то е нищо. И понеже зная законите на музиката, като пея, аз трябва да имам някакъв мотив. Като пея по любов, е нещо. Като пея по законите на Любовта, е нещо. Като пея по законите на Мъдростта, е нещо. Като пея по законите на Истината, е трето нещо. Всяко нещо има своето време. Аз може да пея не само както на Земята пеят, но и в небето както пеят. И вие може да пеете. Когато една струна се тури на цигулката, нагласи се добре, може да излезе глас. Ако не се тури на цигулката, не може да даде този тон. Ако се тури и се спазват законите, веднага може да произведе тия тонове.

Казвам: Щом се съобразявате със законите на Любовта, щом се съобразявате със законите на Мъдростта, щом се съобразявате със законите на Истината, всичко е възможно. Щом се съобразявате със законите на живота, всичко е въз-

можно, щом се съобразявате със законите на светлината и на свободата, всичко е възможно. Щом не се съобразявате с тях, тогава нещата са невъзможни. Невъзможните неща са извън този закон.

Като казвам „невъзможни неща“, и то е вярно. Казвам: Сега е възможно, трябва да се радвате. По някой път мен ми е неприятно да пея пред другите. Аз не съм от тези, които обичат да пеят на хората. За да пея, трябва да вложат любовта, да имам уважение. Като ви пея, може да ви пея и да подигна във вас амбицията. Но искам да ви подбудя да пеете. Аз пея от любов, за да ви дам една идея, че и вие да пеете. Пея по някой път, когато имам някаква мъчнотия; пея, защото се разрешават. Казвам: По същия начин и вие може да си помогнете, че пеенето всичко разрешава. Но то е запалка. Щом се запали един, всички се запалват.

Казвам: Пейте сега. Няма да бъдете одремали, но ще кажете: „За Тебе, Господи, ще пеем. Сега ще бъдем герои, за Господа всичко да сторим в света.“ Всичко е възможно за Бога в името на Любовта. Всичко е възможно за Бога в името на Божията мъдрост. Всичко е възможно за Бога в името на Божията истина. Защо? Понеже цялото небе е с нас, всички добри хора са с нас, всичко в света е с нас. Извън Любовта не се пее. Сами като останем, то е трудно нещо.

Идния път искам да бъдете като малките деца в първо отделение. Като дойдете, да няма мисъл, че сте големи, но дете в новото знание. Първия път ще пеете на Слънцето. Идната седмица за първи път ще изгрее. То не е изгрявало. Като изгрее, да видите туй слънце във вашето съзнание изгряло, че целия ден да бъдете радостни. Вярвам, че ще го направите. Не искам никой да се оплаква. През тази седмица няма стари. Старите да вървят добре. Да няма прегърбени. Като срещнете една сестра, която е прегърбена, ще пеете „Изгрява Слънцето“. Когато срещнете – „Изгрява Слънцето“. Туй се изисква от всички. Защото сега плащате данъка. Всички ще ги поставим на работа, ще оставим новото да дойде. „Малко да си поживеем.“ – По стария начин мислиш. Днес имаме да плащаме, утре имаме да плащаме. Ще оставим всичките тия платежи, пък ще кажем:

„Сега имаме да вземаме вече.“ Изгрява Слънцето, носи вече своите благословения.

Хà сега да изпеем „Изгрява Слънцето“. (*Изпяхме го.*) Сега работата стана разбрана. Втория път имаме какво да пеем. Онова, което аз искам, става. Те са обикновени работи. Ако вие искате да стане туй, което търсите, то е обикновено. Аз искам да стане волята Божия. Вие каквото и да правите, искам да стане волята Божия. То е единственото желание.

„Отче наш“

21-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 18.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

ПОРЕДИЦА
ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Окултни лекции. София, 1922.
Трите живота. Русе, 1922; София, 1942
(нова редакция).

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

2. Правила за окултната школа. Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

3. Високият идеал. Русе, 1923–1924.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

4. Абсолютна справедливост. Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

5. Козативни сили, том I. София, 1930.
6. Светлина на мисълта, том II. София, 1930.
7. Условия за разумния човек, том III. София, 1930.

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

8. Отношение на простите истини към човека, том I.
София 1933.
9. Неразрешеното, том II. София, 1933.
10. Възможни постижения, том III. София, 1934.
11. Четирите кръга, том IV. София, 1934.

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

12. Великото и красивото, том I. София, 1935.
13. Малки и големи придобивки, том II. София, 1936.
14. Добри и лоши условия, том III. София, 1937.

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

15. Ключът на живота, том I. София, 1937.
16. Смени в природата, том II. София, 1938.
17. Форми в природата, том III. София, 1938.
18. Определени движения, том IV. София, 1938.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

19. Естествен ред на нещата, том I. София, 1939.
20. Степени на съзнанието, том II. София, 1939.
21. Доброто оръжие, том III. София, 1939.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

22. Божият глас, том I. София, 1940.
23. Просветено съзнание, том II. София, 1940.
24. Реалности и сенки, том III. София, 1941.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

25. Събуждане, том I. София, 1944.
26. Законът и любовта, том II. София, 1946.
27. Начало на мъдростта, том III. София, 1946.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

28. Новата мисъл, том I. София, 1947.
29. Работа в природата, том II. София, 1948.
30. Трите посоки, том III. София, 1948.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Неиздадени лекции.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Неиздадени лекции.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Неиздадени лекции.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

31. Запалена свещ. София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

32. Божественият импулс. София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

33. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия, том I. София, 1998.

34. Силата на мисълта, том II. София, 1998.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

35. Всеки ден по една добра мисъл, том I. София, 1997.

36. Прав път, том II. София, 1998.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

37. Буден ум и будно сърце, том I. София, 1999.

38. Великата възможност, том II. София, 1999.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942–1943)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943–1944)

39. Новият светилник. София, 1946 (редактирано*).

* Забележка: По решение на Просветния съвет, след замиването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година – 1943/1944: лекциите от Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните слова, Неделните беседи (от 10.X.1943 до 28.XI.1943 г.) и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие „Заветът на Любовета“ I, II, III том).

Списък на съкращенията,
използвани в бележките под линия:

англ. – английски
ар. – арабски
диал. – диалектно
ирон. – иронично
книж. – книжно
лат. – латински
нар. – народно
нгр. – новогръцки
обл. – областно
остар. – остаряло
перс. – персийски
прен. – преносно
простор. – просторечие
разг. – разговорно
рус. – руски
старин. – старинно
тур. – турски
унг. – унгарски
фр. – френски
църк. – църковно

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Буден ум и будно сърце.....	5
<i>1 октомври 1941 г.</i>	
2. Малкият подтик.....	22
<i>8 октомври 1941 г.</i>	
3. Учение и обич.....	41
<i>15 октомври 1941 г.</i>	
4. Положителна мисъл.....	61
<i>22 октомври 1941 г.</i>	
5. Разумна почивка.....	78
<i>29 октомври 1941 г.</i>	
6. Да ценим живота.....	96
<i>5 ноември 1941 г.</i>	
7. Музикални подтици.....	118
<i>12 ноември 1941 г.</i>	
8. Повече спокойствие.....	138
<i>19 ноември 1941 г.</i>	
9. Любов и Обич.....	157
<i>26 ноември 1941 г.</i>	
10. Две врати за освобождение.....	179
<i>3 декември 1941 г.</i>	
11. Нов живот на пеперуда.....	198
<i>10 декември 1941 г.</i>	

12. Умът и сърцето.....	215
<i>17 декември 1941 г.</i>	
13. Божии блага.....	234
<i>24 декември 1941 г.</i>	
14. Едно, две, три.....	255
<i>31 декември 1941 г.</i>	
15. Добри певци.....	272
<i>7 януари 1942 г.</i>	
16. За добро е.....	292
<i>14 януари 1942 г.</i>	
17. Млад, възрастен и стар.....	310
<i>21 януари 1942 г.</i>	
18. Здравословното състояние.....	328
<i>28 януари 1942 г.</i>	
19. Не пренебрегвайте богатата.....	345
<i>4 февруари 1942 г.</i>	
20. Музика и организиране.....	364
<i>11 февруари 1942 г.</i>	
21. Изгрява Слънцето.....	376
<i>18 февруари 1942 г.</i>	
Поредица Общ окултен клас.....	394
Списък на съкращенията.....	397